

А. ДЖ. РИДЪЛ

АТЛАНТСКИЯТ ГЕН

Част 1 от „Тайнството на произхода“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2015

chitanka.info

„Див, изпълнен с екшън трилър, който ще вдигне адреналина ви, без да пренебрегва мозъчните ви клетки!“

indiereader.com

„Сложен технотрилър за модерна конспирация, включваща древни артефакти от високотехнологична Атлантида и глобална организация, опитваща се насилствено да тласне човечеството към следващата стъпка от еволюцията.“

www.examiner.com

На Ана

ПРОЛОГ

Изследователски кораб „Ледопад“

Атлантически океан

На 88 мили от Антарктида

Опрян на перилата на яхтата, Карл Селиг погледна през бинокъла към огромния айсберг. Още едно парче се откърти и рухна и разкри нови подробности от продълговатия черен обект. Много приличаше на... подводница. Колкото и да бе невероятно това.

— Ей, Стив, ела да видиш.

Стив Купър, приятел на Карл от колежа, освободи поредната шамандура и дойде при Карл. Взе бинокъла, вдигна го пред очите си, фокусира го и замръзна.

— Какво е това? Подводница?

— Може би.

— А какво има под нея?

Карл грабна бинокъла от ръцете му.

— Под нея...

Там наистина имаше нещо. Подводницата — стига да беше подводница — стърчеше от друг метален обект, сивкав и много по-голям. За разлика от подводницата, сивият обект не отразяваше светлината и приличаше по-скоро на омара, каквато можеш да наблюдаваш над нагорещено асфалтово шосе или равна пустинна местност. Но обектът не излъчваше топлина или поне не разтопяваше леда наоколо. Точно над странната конструкция Карл успя да разчете част от обозначенията на подводницата: U-977 и „Кригсмарине“. Нацистка подводница. Стърчаща от... нещо непонятно.

Карл свали бинокъла.

— Събуди Наоми и се пригответи за спускане на котва! Ще идем да проверим какво е това.

Стив слезе в трюма и Карл го чу да буди Наоми в една от двете миниатюрни каюти. Компанията спонсор на Карл бе настояла да вземат Наоми с тях. На Карл не му оставаше друго, освен да кимне по

време на обсъждането — надяваше се, че Наоми няма да им се пречка. И не остана разочарован. Когато, пет седмици по-късно, дойде време да поемат към открито море, Наоми се появи на пристанището в Кейптаун само с два комплекта топли дрехи, три любовни романа и достатъчно водка, за да отрови цялата руска армия. Оттогава почти не я бяха виждали. „Сигурно ѝ е ужасно скучно“ — помисли си той. За него обаче това бе шансът на живота му.

Вдигна бинокъла и отново огледа масивния леден къс, откъртил се от Антарктида преди около месец. Близко деветдесет процента от айсберга бяха скрити под водата, но въпреки това площта му надхвърляше четирийсет и седем квадратни мили — с един път и половина повече от размерите на Манхатън.

Докторската работа на Карл бе посветена на въпроса как новоосвободили се айсберги въздействат върху теченията на Световния океан в процеса на разтопяването си. През изминалия месец двамата със Стив бяха пуснали около айсберга много високотехнологични шамандури — те измерваха температурата на морската вода и съотношението солена-сладка вода, като в добавка изпращаха периодично ехолотски данни за променящата се форма на айсберга. Целта бе да се съберат повече сведения за това как се разпадат и топят айсбергите след откъсването им от континента.

Всички знаят, че Антарктика съдържа деветдесет процента от световните запаси на лед и че когато през идните няколко века той се разтопи, това ще промени драматично целия свят. Карл се надяваше изследванията му да хвърлят светлина върху това как точно ще се случи промяната.

Беше се обадил на Стив веднага щом му съобщиха, че ще спонсорират изследванията му.

— Трябва да дойдеш с мен... Не, сериозно...

Старият му приятел се съгласи неохотно и за радост на Карл постепенно се оживи, докато денем записваха данните, а нощем обсъждаха предварителните резултати. Преди отплаването академичната кариера на Стив беше безцветна като айсберга, който следваха, макар той често да менеше темите на проучванията си. Карл и неколцина негови приятели дори се чудеха дали няма съвсем да се откаже от научна дейност.

Събраната информация подтикваше към интересни размисли, а ето че сега се бяха натъкнали на нещо съвсем различно и много по-интересно. Дори сензационно. Представяше си заглавията във вестниците: „Нацистка подводница открита в Антарктика“. Направо невероятно.

Карл знаеше, че нацистите са били обсебени от Антарктика. Бяха пращали експедиции в този район през 1938 и 1939 и дори бяха обявили част от континента за немска провинция — Нойшвабенланд. Няколко от нацистките подводници, изчезнали безследно в края на Втората световна война, така и не бяха открити. Според една от конспиративните теории немска подводница отплавала от Германия малко преди рухването на Третия райх и откарала неколцина високопоставени офицери и огромно богатство, включващо безценни произведения на изкуството, заграбени в окупираните територии, както и документация за последните научни открития.

В съзнанието на Карл изплува нова мисъл — това откритие можеше да донесе много пари. Ако на борда на подводницата имаше съкровище, то щеше да струва цяло състояние. Никога вече нямаше да се безпокои за средства за проучванията си.

Непосредственият проблем бе да закотвят яхтата край айсберга. Морето бе неспокойно и направиха три безуспешни сближавания, преди най-сетне да сполучат да се закрепят за брега на айсберга, на две-три мили от подводницата и странната конструкция под нея.

Натъпкаха раниците с арктическа екипировка и Карл даде на Наоми инструкции, които накратко се свеждаха до това да не пипа нищо. После със Стив се прехвърлиха на леда и поеха на път.

През следващите четирийсет и пет минути, докато катереха голия склон на ледената планина, никой от тях не проговори. Ледът навътре ставаше неравен и трябваше да забавят темпото — повече Стив, отколкото Карл.

— Стив, добре ще е да побързаме.

Стив направи опит да ускори крачка.

— Извинявай. Един месец на яхтата е достатъчен да поизгубиш форма.

Карл вдигна глава към слънцето. Когато залезеше, температурата щеше да спадне рязко и можеше да умрат от измръзване. Тук дните бяха дълги. Слънцето изгриваше към два и половина следобед и

залязваше в десет вечерта, но все пак им оставаха само няколко часа. Карл отново ускори крачка.

Чуваше зад гърба си неуверените стъпки на Стив. Странни звуци отекваха под краката им — първо нисък тътнеж, сетне забързани почуквания, като от хиляди кълвачи, щурмуващи леда. Карл спря и се заслуша. Обърна се и тъкмо когато погледна към Стив, под краката на спътника му се образува паяжина от пукнатини. Стив погледна ужасен надолу, после хукна към Карл.

За Карл цялата тази сцена бе нереална, като на забавен каданс. Осъзна, че вече е пристъпил бързо напред, размотал е усуканото около кръста му въже и е метнал края му към Стив. Приятелят му улови въжето секунда преди във въздуха да проехти оглушителен пукот и ледът под краката му да се сгромоляса, образувайки огромна цепнатина.

Въжето мигом се изопна и събори Карл по корем. Щеше да последва Стив в пропастта. Извъртя се по гръб и направи безуспешен опит да се изправи, но тежестта бе прекомерна. Той отпусна хватка и въжето се плъзна между дланите му, забавяйки приплъзването му напред. Заби крака пред себе си и шиповете на котките се впиха в ледената повърхност и хвърлиха дребни късчета лед в лицето му. Карл стисна въжето и то се опъна през ръба; издаваше странен вибриращ звук, почти като от струна на цигулка.

— Стив! Дръж се! Сега ще те изтегля...

— Недей — викна отдолу Стив.

— Какво? Да не си се побъркал?

— Тук долу има нещо. Спусни ме бавно.

Карл се поколеба за миг.

— Какво има?

— Прилича на тунел или пещера. Вътре се вижда сива метална стена.

— Добре, дръж се. Сега ще отпусна малко от въжето. — Карл пропусна два-три метра между дланите си и след като Стив не възрази, отпусна още.

— Спри — извика Стив.

Карл усети, че въжето се опъва. Дали Стив се люлееше? Въжето се разхлаби.

— Вътре съм — викна Стив.

— Какво има там?

— Не съм сигурен. — Сега гласът на Стив бе приглушен.

Карл пропълзя до ръба и надзърна надолу.

Стив подаде глава от входа на пещерата.

— Прилича ми на катедрала! Огромно е! Има надписи по стените. Символи някакви — не съм виждал такива. Ще поогледам...

— Стив, недей...

Стив се скри. Изминаха няколко минути. Дали нямаше още един лек трус? Карл се напрегна. Не чуваше нищо, но го усещаше. Сега ледът трептеше по-учестено. Той се изправи и отстъпи от ръба. Ледът зад него се пропука и този път пукнатините се появиха едновременно от всички страни. Карл се втурна право към разширяващата се цепнатина, хвърли се и почти успя да достигне отсрещния край. Ръцете му се впиха в леда и тялото му увисна за няколко секунди. Ледените трусове рязко се усилиха и за ужас на Карл пред него взеха да се къртят и да падат едри парчета.

А после целият участък, на който висеше, се отдели и го повлече надолу към бездната.

На яхтата Наоми гледаше към залязващото слънце. Вдигна сателитния телефон и набра номера, който ѝ бе дал мъжът.

— Казахте да ви се обадя, ако открием нещо интересно.

— Не говори нищо повече. Остани на линия. До две минути ще установим координатите ви. После ще дойдем при вас.

Тя прибра телефона в чекмеджето, върна се в кухнята и продължи да разбърква боба в тенджерката.

* * *

Мъжът от другата страна на сателитната връзка вдигна глава и се загледа към трепкащите на екрана джипиес координати. Запамети местоположението и прегледа данните от сателитното наблюдение за директно предаване. Откри един резултат.

Превключи на канала и увеличи образа от центъра на айсберга, където се намираха черните точки. Даде увеличение още няколко пъти

и когато образът дойде на фокус, чашата му с кафе тупна на пода, а той изхвърча от офиса и се втурна към кабинета на началника си. Нахлу вътре и с появата си прекъсна изявлението на сивокосия мъж, който говореше, вдигнал и двете си ръце.

— Открихме го!

ПЪРВА ЧАСТ
ДЖАКАРТА В ПЛАМЪЦИ

1.

*Център за изследване на аутизъм
Джакарта, Индонезия
Наши дни*

Доктор Кейт Уорнър се събуди с ужасното чувство, че в стаята има някой. Опита се да отвори очи, но не можа. Беше замаяна, почти сякаш я бяха упоили. Въздухът бе тежък... като в подземие. Тя се завъртя леко и усети пронизваща болка. Леглото под нея бе твърдо — може би кушетка, но определено не бе нейното легло от апартамента на деветнайсетия етаж на блока в централна Джакарта. „Къде съм?“

Долови тихи стъпки, като от леки спортни обувки.

— Кейт? — прошепна мъжки глас.

Кейт успя да отвори очи. Над нея лъчите на дневната светлина се процеждаха през метални щори, закриващи тесни прозорци. В единия ъгъл ослепителна светлина озаряваше помещението на всеки няколко секунди — сякаш там имаше камера, снимаща в автоматичен режим като обезумяла.

Тя си пое дълбоко въздух, седна и погледна мъжа. Той отстъпи назад и изпусна нещо, което се пръсна шумно, а по пода се разля кафява течност.

Беше Бен Аделсън, нейният лабораторен асистент.

— Божичко, Кейт. Съжалявам. Помислих си... че като се събудиш, ще искаш да пийнеш кафе. — Наведе се и събра парчетата от строшената чаша, после я погледна внимателно и добави: — Кейт, не се засягай, но изглеждаш ужасно. Моля те, кажи ми какво става.

Кейт потърка очи и главата ѝ сякаш малко се проясни. Едва сега си даде сметка къде се намира. През последните пет дни и нощи бе работила неспирно в лабораторията. И всичко това след онова обаждане от спонсора на изследването: искаме резултати, при това незабавно, инак парите секват. Този път не приемаме никакви извинения. Не беше казала нищо на хората от групата си. Нямаше смисъл да ги безпокои. Или щяха да получат някакъв резултат и да продължат, или нямаше — и тогава всичко щеше да свърши.

— Бен, чудесно е, че си ми направил кафе. Благодаря.

Мъжът излезе от пикапа и нахлузи черната маска.

— Вътре използвай ножа. Изстрелите ще привлекат внимание.

Помощничката му кимна и също нахлузи маската си.

Мъжът протегна облечената си в ръкавица ръка към вратата, но се поколеба.

— Сигурна ли си, че алармата е изключена?

— Да. Е, прерязах жицата отвън, но може да има и вътрешно захранване.

— Какво? — Той поклати глава. — Божичко, може вече да са потърсили помощ. Да побързаме.

Отвори вратата и се втурна вътре.

Над вратата имаше надпис:

ЦЕНТЪР ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА АУТИЗЪМ

ВХОД ЗА СЛУЖИТЕЛИ

Бен се върна с друга чаша кафе и Кейт му благодари. Той се плъосна в един фотьойл срещу бюрото й.

— Ще се утрепеш от работа. Спиш тук вече четири нощи. И защо тази тайнственост — изгони всички от лабораторията, криеш си записките, вече не говориш нищо за изследователския център. Не съм единственият, който се безпокои.

Кейт сръбна от кафето. Джакарта се бе оказала трудно място за провеждане на научни изследвания, но да работиш на остров Ява си имаше и някои несъмнени предимства. Едно от тях бе хубавото кафе.

Не можеше да каже на Бен какво прави в лабораторията — поне засега. Би могло да не доведе до нищо, което бе по-вероятно, но и без това скоро щяха да си изгубят работата. Но ако го въвлечеше, току-виж го направила съучастник във вероятно престъпление.

Така че кимна към блещукащата светлина в ъгъла и попита:

— Това пък какво е?

Бен погледна през рамо.

— Не съм сигурен. Аларма, предполагам...

— Противопожарна?

— Не. Когато дойдох, огледах района. Не е противопожарна. Тъкмо се готвех да ида да проверя каква е причината, когато видях, че вратата ти е открената. — Бен се наведе над един от струпаните в ъгъла кашони, бръкна вътре и разрови обрамчените дипломи. — Защо не си ги окачила?

— Не виждам смисъл. — Да постави дипломи на стената не беше в стила ѝ, а и дори да го направеше, на кого щяха да направят впечатление? Кейт бе единственият научен работник и лекар в групата и всички останали членове познаваха достатъчно добре биографията ѝ. Тук не допускаха посетители и единствените хора освен тях, които идваха на работа, бяха болногледачите. Които най-вероятно щяха да си помислят, че Станфорд и Джон Хопкинс са хора, може би починали роднини, и че дипломите навярно са актовете им за раждане.

— Бих ги сложил на стената, ако съм завършил медицина в „Джон Хопкинс“ — каза Бен, докато внимателно прибираше дипломите в кашона.

Кейт допи кафето и му подаде чашата.

— Така ли? Готова съм да се разменя с теб за още една чаша кафе.

— Това значи ли, че мога да ти нареждам?

— Не се самозабравяй — подхвърли Кейт.

Бен излезе, а тя се надигна, завъртя пръчицата на щорите и погледна към металната ограда, която обикаляше болницата, и откъд нея, към оживената джакартска улица. Сутрешната лудница бе в разгара си. Автобуси и коли пъпеха, плътно заобиколени от орди мотори, които се стрелкаха в тесните пролуки между тях. Тротоарите бяха пълни с пешеходци и велосипеди. А доскоро си мислеше, че движението в Сан Франциско е ужасно.

Джакарта все още ѝ се струваше чужда не само заради уличното движение. Просто това не бе нейният дом. Може би никога нямаше да стане. Преди четири години Кейт бе готова да се премести навсякъде по света, където и да било, само да не е Сан Франциско. Мартин Грей,

пастрокът ѝ, бе казал: „Джакарта ще е чудесно място, за да завършиш изследванията си... и... да започнеш отначало“. Освен това спомена и нещо за времето, което лекувало рани. Но ето че сега времето ѝ свършваше.

Върна се при бюрото и почна да разчиства снимките, които Бен беше извадил. Спря, когато зърна избеляла снимка на просторна бална зала с паркетен под. Как ли бе попаднала сред работните документи? Това бе единствената снимка от апартамента им в Западен Берлин, когато бе съвсем малка. Живееха на няколко преки от Тиргартенщрасе. Кейт си спомняше съвсем смътно триетажния блок. В спомените ѝ той изглеждаше по-скоро като чуждо посолство или имение от далечни времена. Приличаше на замък. Пустеещ замък. Майка ѝ бе починала при раждането ѝ и макар да я обсипваше с обичта си, баща ѝ твърде често отсъстваше. Кейт се опита да извика в съзнанието си образа му, но не успя. Само някакъв неясен спомен от студен декемврийски ден, когато я бе извел на разходка. Помнеше колко малка изглеждаше ръчичката ѝ в неговата и как близостта му бе прогонила всичките ѝ страхове. Двата извървяха цялата Тиргартенщрасе чак до Берлинската стена. Мрачна и тъжна сцена — хора, които разлепваха снимки на свои роднини, живеещи от другата страна. Хора, които се надяваха, молеха се някой ден Стената да падне и да ги видят отново. Имаше и други мимолетни спомени — как той се прибира отнякъде с неизменния пакет подаръци. Съседите им бяха поели грижата за нея. Опитваха се да са мили, ала всъщност се държаха дистанцирано. Как се казваше онази икономка? Или настойникът, който дойде да живее у тях, хората от прислугата? Учеха я на немски. Все още не го беше забравила, ала не си спомняше нито едно име.

Единственият ясен момент от първите шест години от живота ѝ бе нощта, когато Мартин се появи в танцувалната, спря музиката и ѝ каза, че баща ѝ повече няма да си дойде. Никога вече. И че ще трябва да иде да живее с него.

Искаше ѝ се да изтрие този спомен и да забрави и следващите тринайсет години. Замина с Мартин за Америка, после всичко се сля в безкрайна поредица градове, докато той отпътуваше на една или друга експедиция, а тя трябваше да сменя училища. Нито едно от тези места не беше неин дом.

Всъщност изследователската лаборатория бе единственото място, където се бе чувствала уютно. Прекарваше тук цялото си време. След Сан Франциско потъна в работата и това, което се бе задействало като защитен механизъм, като механизъм за оцеляване, се превърна в рутина, в начин на живот. Изследователската група стана нейното семейство, асистентите се превърнаха в нейни деца.

Но скоро всичко това щеше да си отиде. Трябваше да се съсредоточи. Имаше нужда от още кафе.

Избута купчината снимки в кашона зад бюрото. Къде се бавеше Бен?

Излезе в коридора и тръгна към кухнята. Празна. В машината нямаше кафе. Тук също премигваше алармена светлина.

Нещо не беше наред.

— Бен? — извика Кейт.

Останалите членове на научния екип нямаше да се появят поне още няколко часа. Имаха си свое, макар и странно работно време, но се справяха добре. Кое то за Кейт бе по-важно.

Тя излезе в коридора и продължи из научното крило, състоящо се от поредица стаи и складове, заобикалящи просторната лаборатория, където Кейт и асистентите й култивираха ретровируси за генно лечение, с които се надяваха да преборят аутизма. Доближи лице до прозореца. Бен не беше и в лабораторията.

В този ранен утринен час сградата й навяваше безпокойство. Беше празна, смълчана и не съвсем потънала в мрак, ала и не напълно осветена. През прозорците от двете страни проникваха стълбове слънчева светлина, като снопове от прожектори, търсещи вътре признаци на живот.

Продължи да крачи из сумрачното крило и да надзърта в стаите, като примижаваше от яркото слънце отвън. Стъпките й отекваха силно. Никъде нямаше жива душа. Оставаше жилищната секция — спалните помещения, кухните и сервизното крило за отглеждане на близо стотината деца с аутизъм.

Чу стъпки, по-забързани от нейните. Тръгна натам и тъкмо когато свърна зад ъгъла, Бен се пресегна и я улови за ръката.

— Кейт! Ела с мен! Бързо!

2.

Гара Мангарай

Джакарта, Индонезия

Дейвид Вейл се отдръпна в сянката на гишетата за билети. Не сваляше поглед от мъжа, който тъкмо си купуваше „Ню Йорк Таймс“. Мъжът плати на продавача, после подмина кошчето за боклук, без да хвърли вестника. Не беше техният човек. От другата страна на будката един влак бавно навлизаше в станцията. Беше натъпкан до пръсване с индонезийски работници, пристигащи на работа от сателитните градове. От всички врати висяха пътници, повечето мъже на средна възраст. На покривите се бяха настанили младежи, изтягаха се, разхождаха се, четяха вестници или говореха по телефоните си. Претъпканата електричка бе като символ на самата Джакарта — град, пукащ се по шевовите от бързорастящото население и полагащ отчаяни усилия да се модернизира. Общественият транспорт бе единственият видим признак за борбата на града с близо двајсет и осемте милиона жители и гости в района.

Пътниците вече слизаха от влака и перонът бързо се изпълни с гъста тълпа, както магазините в Щатите на Черния петък. Хаосът бе неописуем. Работници, които се блъскаха, бутаха и крещяха, докато почти тичаха към вратите на гарата, а други се опитваха да останат вътре. И това се случваше непрестанно, при пристигането на всеки влак. Идеално място за среща.

Дейвид не сваляше поглед от будката за вестници. Слушалката в ухото му изпраща.

— Колекционер, тук Наблюдателница. Припомням, че обектът закъснява с двајсет минути.

Информаторът бе пропуснал уговорения час. Хората от екипа започваха да се изнервят. Неизказаният въпрос бе — дали да прекратят операцията?

Дейвид вдигна телефона до устата си.

— Прието, Наблюдателница. Търговец, Брокер, докладвайте.

От мястото си за наблюдение Дейвид виждаше и двамата агенти. Единият седеше на пейка в центъра на гъстата тълпа. Другият се преструваше, че поправя осветлението в близост до тоалетните. И двамата докладваха, че няма следа от анонимния информатор — човек, твърдящ, че разполага с данни за подготвяна терористична операция под кодово название „Протокол Тоба“.

Агентите бяха добри — двама от водещите агенти в Център Джакарта — и Дейвид едва ги различаваше сред тълпата. Докато оглеждаше останалата част от станцията, го обзе нарастващо безпокойство.

Слушалката изпука отново. Беше Хауард Кийгън, директорът на Часовникова кула — контратерористичната организация, за която работеше Дейвид.

— Колекционер, Оценител, изглежда, продавачът се е отказал от доставката.

Дейвид беше шеф на Оперативен център Джакарта, а Кийгън бе негов началник и наставник. По-възрастният мъж очевидно нямаше желание да прекращва пълномощията му и да прекратява операцията, но посланието бе съвсем ясно. Кийгън бе долетял чак от Лондон, с надеждата да постигнат някакъв пробив. Доста голям риск, като се имаше предвид, че друга операция на Часовникова кула бе в разгара си.

— Съгласен — отвърна Дейвид. — Да приключваме.

Двамата агенти напуснаха небрежно местата си и се смесиха с тълпата забързани индонезийци.

Дейвид хвърли последен поглед на будката. Висок мъж с червено ветроупорно яке плащаше за нещо. Вестник. „Ню Йорк Таймс“.

— Контакт! Търговец, Брокер, бъдете готови. Имаме купувач край гишето — съобщи Дейвид.

Мъжът отстъпи назад, вдигна вестника и го задържа няколко секунди, докато четеше заглавната страница. Без да се оглежда го съгна, хвърли го в коша за боклук и продължи забързано към един влак, който напускаше станцията.

— Внимание. Започвам акцията. — Дейвид усети нарастващо вълнение, докато се отделяше от сянката край стената. Защо мъжът бе закъснял? И видът му... нещо не беше наред. Прекалено червеното

яке, осанката — осанка на войник или на агент — начинът, по който ходеше.

Мъжът си проправи път и скочи във влака. Беше доста висок и Дейвид различаваше съвсем ясно главата му над множеството. Продължи след него, покатери се на платформата и спря. Защо информаторът бягаше? Да не би да беше видял нещо? Нещо да го е изплашило?

И тогава се случи. Мъжът се обърна, погледна през рамо към Дейвид и погледът му разкри всичко.

Дейвид се завъртя и помете четиримата мъже, застанали пред вратата на платформата. Разблъска ги, докато отвън нови пътници напиреха да се качат през отвора, който бе направил. Дейвид отвори уста да извика... и влакът се разтърси от взрив, късчета метал и стъкло полетяха из цялата станция.

Експлозията запокити Дейвид на бетонния перон, върху него се струпяха още тела, гърчещи се от болка. Отекнаха викове и писъци. През дима се сипеха пепел и отломки, като бавно падащ сняг. Дейвид не можеше да помръдне. Едва не изгуби съзнание.

За един кратък миг се върна в Ню Йорк — бягаше от рухващата сграда, а после се озова под нея, заклещен, очакващ помощ. Невидими ръце го хванаха и го издърпаха.

— Спокойно, извадихме те — казаха му. Над камионите с надпис „Нюйоркска противопожарна служба“ и „Нюйоркска полиция“ премигнаха тревожни светлини.

Но този път не беше в линейка, а в черен пикап, спрян пред гарата. И хората не бяха пожарникари, нито полицаи. Бяха Търговеца и Брокера, неговите колеги агенти. Напъхаха го в пикапа и отпрашиха тъкмо когато на сцената се появиха полицаи и пожарникари.

3.

*Център за изследване на аутизъм
Джакарта, Индонезия*

Четвърта занималня кипеше от активност. Сцената бе типична: разхвърляни играчки, десетина деца, всяко от които си играеше само. В ъгъла осемгодишният Ади се полюшваше напред-назад, докато редеше пъзел. Когато постави и последното парче, вдигна гордо личице към Бен.

Кейт не можеше да повярва на очите си.

Момчето току-що бе подредило пъзел, който екипът ѝ използваше, за да открива потенциални гении — индивиди с аутизъм и специални познавателни способности. Пъзелът изискваше коефициент на интелигентност между 140 и 180. Кейт не би могла да го подреди, а в цялата група имаше само едно дете, което можеше да се справи с него — Сатия.

Кейт гледаше как хлапето разбърква пъзела и после го подрежда пак. Ади се надигна и се премести на пейката до седемгодишния Суря. По-малкото момче отиде при пъзела и го подреди със същата лекота.

Бен се обърна към Кейт.

— Можеш ли да повярваш? Мислиш ли, че го е запомнил? След като е гледал Сатия?

— Не. Или може би, но се съмнявам. — Трябваше ѝ време да помисли. Искаше да е сигурна.

— Над това работеше, нали? — попита Бен.

— Аха — отвърна тя, без да му обръща внимание. Не беше възможно. Не би могло да стане толкова бързо. До вчера тези деца показваха класически симптоми на аутизъм — ако въобще съществуваше подобно нещо. В последно време учени, изследователи и лекари все по-често се отнасяха към аутизма като към съвкупност от увреждания с широк спектър симптоми. В сърцевината на аутизма лежеше неспособността за комуникация и общуване с околните. Повечето от болните деца избягваха зрителен контакт и разговори, други не реагираха дори на имената си, а в най-тежките случаи просто

не можеха да понасят какъвто и да било контакт. Вчера нито Ади, нито Сурия биха могли да подредят пъзела, да погледнат някого в очите, камо ли да се сменят.

Трябваше да каже на Мартин. Той щеше да се погрижи да не им спират финансирането.

— Какво да направим? — попита развълнувано Бен.

— Отведи ги във Втора наблюдателна зала. Трябва да се обадя по телефона. — Смущение, изтощение и радост от спечелената битка си даваха среща в душата на Кейт. — И трябва да ги подложим на изследване. ADI-R. Не. ADOS 2, ще стане по-бързо. Нека ги заснемат. — Кейт се усмихна и го улови за рамото. Искаше да каже нещо прочувствено, нещо, което да отбележи момента, думи, които би произнесъл един гениален и многообещаващ учен в миг на важно откритие, но вместо това успя само да се усмихне уморено.

Бен кимна и улови децата за ръце, а Кейт отвори вратата.

В коридора стояха двама души. Не, не бяха хора — бяха чудовища, облечени от главата до петите с черни военни комбинезони — шлемове, нахлузени върху маски, тъмни очила, бронежилетки и черни гумени ръкавици.

Кейт и Бен замръзнаха и се спогледаха невярващо, после избутах децата зад себе си.

— Това е научна лаборатория. Нямаме пари, но може да вземете приборите — каза Кейт. — Вземете каквото искате. Ние няма да...

— Млъквай — прекъсна я груб мъжки глас, дрезгав като от много пиене и пушене. Мъжът се обърна към партньора си — почти сигурно жена — и добави: — Взимай ги.

Жената пристъпи към децата. Без да мисли, Кейт ѝ препречи пътя.

— Недейте! Вземете каквото поискате. Вземете мен...

Мъжът извади пистолет и го насочи към нея.

— Отдръпнете се, доктор Уорнър. Не искам да ви нараня, но ще го направя.

„Той ми знае името!“

С крайчеца на окото си забеляза, че Бен пристъпва да застане пред нея, за да я прикрие от пистолета.

Ади се опита да побегне, но жената го сграбчи за ризата.

Бен и Кейт се хвърлиха върху мъжа с пистолета едновременно. Пистолетът гръмна и Кейт видя как Бен пада. Плисна кръв.

Мъжът я сграбчи. Беше твърде силен. Притисна я към пода и тя чу силен пукот...

4.

Джакарта, Индонезия

Централа на Часовникова кула

Трийсет минути след взрива на влака Дейвид седеше до сгъваема масичка в централата, търпеше стоически грижите на фелдшера и се опитваше да намери някаква логика в атаката.

— Ох! — Той трепна и се дръпна от напоения със спирт памук, с който фелдшерът почистваше раната на челото му. — Благодаря, но нека го оставим за по-късно. Добре съм. Това са само драскотини.

Хауард Кийгън се изправи в другия край на помещението, където имаше цял ред монитори, и се приближи.

— Това е постановка, Дейвид.

— Какво? Няма никакъв резон да...

— Но е. Погледни това. Получих го малко преди експлозията. Кийгън му подаде един лист.

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДО ЧАСОВНИКОВАТА КУЛА
КОМУНИКАЦИОНЕН ЦЕНТЪР

Часовникова кула е атакувана.

Центрове Кейптаун и Мар дел Плата са унищожени.

Има проникване в Карачи, Делхи и Дака.

Препоръчва се незабавно активиране на Защитна стена.

Приемете за сведение.

КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО

Кийгън си прибра листа.

— Излъгал е, че имаме проблем с охраната.

Дейвид разтърка слепоочията си. Кошмарен сценарий. Главата му все още пулсираше след взрива. Опитваше се да се съсредоточи.

— Не ни е излъгал...

— Най-малкото е подценил опасността, или по-скоро е спестил истината, за да отвлече вниманието ни от атаката срещу Часовникова кула.

— Атаката срещу Часовникова кула не означава, че терористичната заплаха не е реална. Може да е прелюдия...

— Възможно е. Но единственото, което знаем, е, че Часовникова кула е изложена на опасност. Първото ви задължение е безопасността на централата. Вие сте най-големият оперативен център в Югоизточна Азия. Не е изключено дори в този момент щабът ви да е подложен на атака. — Кийгън си взе чантата. — Връщам се в Лондон и ще се опитам да ръководя нещата оттам. Желая ти успех, Дейвид.

Стиснаха си ръцете и Дейвид го изпрати навън.

На улицата към него се втурна хлапе с наръч вестници. Крещеше:

— Джакарта нападната!

Дейвид се опита да избута хлапето настрана, но то пхна един навит на руло вестник в ръката му и изчезна зад ъгъла.

Дейвид понечи да хвърли вестника, но... той беше твърде тежък. В него беше загърнато нещо. Дейвид го разгъна и отвътре изпадна черна тръба, дълга трийсетина сантиметра.

Тръбна бомба.

5.

*Център за изследване на аутизъм
Джакарта, Индонезия*

Началникът на полицейския участък в Западна Джакарта Еди Куснади избърса потта от челото си.

Мястото на престъплението беше някаква научна лаборатория в западния край на града. Съсед бе съобщил за изстрели. Кварталът изглеждаше спокоен, от тези, в които съседите обикновено са хора с връзки и влияние, тъй че нямаше начин да не се отзоват. Мястото очевидно бе някаква болница, макар някои от стаите да напомняха по-скоро детска градина.

Паку, един от неговите най-добрите цивилни полицаи, му махна от една стая в дъното на коридора. Еди се приближи и видя просната в безсъзнание на пода жена и мъртъв мъж в локва кръв до нея. Около тях стояха няколко ченгета.

— Любовна свада?

— Не ми прилича — отвърна Паку.

Отнякъде се чуваше детски плач. В стаята влезе мургава индонезийка и като видя телата, изхлипа.

— Изведете я — нареди началникът. После се обърна към Паку: — Какви са тия?

— Жената е доктор Катрин Уорнър.

— Доктор? Това клиника ли е?

— Не. Изследователска лаборатория. Уорнър ѝ е началник. Жената, която току-що видяхте, е една от детегледачките. Изследват болни деца.

— Не ми изглежда кой знае колко доходоносно. А този тип кой е?
— И кимна към трупа.

— Някой от асистентите. Детегледачката каза, че друг асистент ѝ предложил да наглежда децата и тя се прибрала у дома. Каза също, че две от децата са изчезнали.

— Избягали?

— Тя не мисли така. Твърди, че не могат да напуснат сградата сами.

— Камери има ли?

— Не. Освен в дневните на децата. В момента преглеждаме записите.

Шефът се наведе и огледа жената. Беше слаба, но не мършава. Каквито ги харесваше. Опипа китката за пулс, после ѝ завъртя главата да потърси белези от удари. Забеляза няколко драскотини на китката, но освен тях нямаше нищо друго.

— Хм... Проверете дали има пари. Ако има, докарайте я в участъка. Ако не, закарайте я в болницата.

6.

Изследователски комплекс на корпорация „Имари“

Покрайнините на Буранг, Китай

Тибетски автономен район

Директорът на изследователския център влезе в кабинета на доктор Шен Чанг и хвърли на бюрото една папка.

— Имаме нова терапия.

Доктор Чанг сграбчи папката и я запрелиства. Директорът сновеше из кабинета.

— Изглежда обещаваща. В момента я проверяваме в съкратен режим. Искам до няколко часа машината да е готова и първите образци да бъдат подложени на лечение.

Чанг остави папката и вдигна глава. Отвори уста да възрази, но директорът го спря с жест.

— Не желая да чувам нищо. Всеки момент може да се случи онова, което чакаме — днес, утре, нищо чудно дори вече да е станало. Нямаме време за предпазливост.

Чанг размърда устни и директорът го спря отново:

— И не ми казвайте, че ви трябва още време. Искаме резултати. Сега да чуя какво ще е необходимо.

— Последните изпитания натовариха локалната енергийна мрежа до краен предел. Надхвърлихме определения ни капацитет. Смятаме, че сме се справили с проблема, но вероятно местните власти още са подозрителни. Най-неприятното е, че не ни достигат примати...

— Няма да правим изпитания с примати. Искам за този тест хора. Поне петдесет опитни екземпляра.

Чанг го погледна невярващо, после каза:

— Дори да загърбим моралната страна на проблема, което не ви съветвам да правите, ще ни е нужна по-подробна информация, преди да започнем изпитания с хора...

— Имате я, докторе. Събрана е в папката. В момента събираме още данни и това не е всичко. Разполагаме с два образца, при които се състояло активиране на Атлантския ген.

Чанг се облеци.

— Вие... Двама?... Как?!...

Мъжът посочи папката с бързо, стрелкащо движение.

— Документите, докторе. Всичко е там. Децата ще са тук съвсем скоро, така че по-добре се запознайте с информацията. Това, което се иска от вас, е да копирате генната терапия.

Чанг вече прелистваше папката и си мърмореше нещо. После вдигна глава.

— Опитните образци са деца?

— Да. Това проблем ли е?

— Ъ-ъ, не. Е, може би. А може би не.

— *Може би* не е правилният отговор. Повикайте ме, ако имате нужда от нещо. Четири часа. Не е нужно да ви казвам какво е заложено.

Но доктор Чанг не го чу. Беше погълнат от бележките на доктор Катрин Уорнър.

7.

Централа на Часовникова кула

Главен щаб

Джакарта, Индонезия

Дейвид разглеждаше черната тръба през тясното прозорче на противоударната камера. Завъртането на тръбата с манипулаторна ръка се оказа доста пипкава операция. Но трябваше по някакъв начин да надникне вътре. Бе заинтригуван от теглото — тръбата бе твърде лека, за да е бомба. Пирони или натрошено стъкло щяха да тежат доста повече.

Най-сетне успя да отвърти капачката в единия край и наклони тръбата. Отвътре се плъзна навит на руло лист. Плътна лъскава хартия. Снимка.

Дейвид я разви. Беше сателитно изображение на айсберг сред тъмносино море. В центъра на айсберга се виждаше продълговат черен обект. Подводница, стърчаща от леда. Отзад бе написано:

Протоколът Тоба съществува.

$4+12+47=4/5$; Джонс

$7+22+47=3/8$; Андерсън

$10+4+47=5/4$; Еймс

Дейвид прибра снимката в дебел хартиен плик и се върна в стаята за наблюдение. Един от двамата техници откъсна поглед от редицата монитори.

— Все още никакви следи.

— Някакви сведения от летищата? — попита Дейвид.

Другият мъж се обърна.

— Да. Преди няколко минути е кацнал на Сукарно-Хата. Искате ли да го задържим там?

— Не. Трябва ми долу. Погрижете се да не го виждат на горния етаж.

8.

Би Би Си Световни новини — интернет издание

ПРЕДПОЛАГАЕМИ ТЕРОРИСТИЧНИ АТАКИ В ЖИЛИЩНИ РАЙОНИ НА МАР ДЕЛ ПЛАТА, АРЖЕНТИНА И
КЕЙПТАУН, ЮЖНА АФРИКА

Последни новини: Съобщения за нови взривове в Карачи, Пакистан и Джакарта, Индонезия. Очаквайте нови сведения за инцидентите.

Кейптаун, Южна Африка. Рано тази сутрин спокойствието на града бе нарушено от експлозии на гранати и автоматична стрелба, когато приблизително двацет въоръжени нападатели нахлуха в жилищна сграда и убиха четиринайсет души.

От полицията няма официални съобщения за нападението.

Свидетели на инцидента оприличават атаката на операция на специални части. Репортер на Би Би Си интервюира един от очевидците:

„Да, видях го, приличаше на танк или нещо от този род, нали знаете, от онези бронирани машини. Качи се на тротоара и после отвътре се изсипаха някакви типове, като ниндзи или роботизирани войници, щото се движеха някак механично, а после цялата сграда избухна и се разхвърчаха стъкла, а аз побягнах. Зная, че кварталът тук е доста опасен, но досега не бях виждал нищо подобно. Отначало си помислих, че ще е някоя наркоистория. Но каквото и да е било, работата сигурно се е объркала“.

Друг свидетел, който също бе интервюиран с обещанието да бъде запазена анонимността му, потвърди, че униформите на нападателите били без отличителни знаци, такива нямало и на бронираното превозно средство.

Репортер на Ройтерс, който за кратко е успял да огледа сцената на престъплението, преди полицията да го изгони, я описа по следния начин:

„Приличаше на тайна квартира, от онези, които държат ЦРУ или МИ6. Във всеки случай там са изсипани доста пари, защото имаше всякаква техника — стая за наблюдение с монитори от пода до тавана и помещение с доста мощен сървър. Навсякъде лежаха трупове. Половината бяха с цивилни дрехи, останалите имаха някакви черни униформи и бронежилетки, като тези, които според очевидци са носели нападателите“.

Остава неизвестно дали нападателите са понесли някакви загуби и са били принудени да изоставят убитите си, или труповете са на хора, защитавали мястото.

Би Би Си потърси за коментари представители на ЦРУ и МИ6, но и двете агенции отказаха да предоставят такива.

Не е известно дали инцидентът е свързан по някакъв начин с по-ранните събития в Мар дел Плата, Аржентина, където силна експлозия в бедняшки жилищен квартал уби дванайсет души в приблизително два часа местно време. Очевидци казват, че след експлозията е имало нападение на тежковъоръжени войници, които не носели отличителни знаци.

Както и при атаката в Кейптаун, никой в Мар дел Плата досега не е поел отговорност.

„Обезпокоително е, че нямаме никаква представа кой е замесен — каза Ричард Букмайър, професор от Американския университет. — Доколкото може да се съди по първоначалните съобщения, ако някои от жертвите или участниците в атаките принадлежат към терористична мрежа... това означава ниво на организираност, каквото досега не е било наблюдавано. Касае се или за нов участник, или за сериозна еволюция на някой от досегашните. И в двата случая е необходимо да се извърши задълбочен анализ и преоценка на познанията ни относно световния тероризъм.“

Ще ви държим в течение за развитието на тази история.

9.

Щаб на централа Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Дейвид изучаваше картата на Джакарта и тайните квартири на Часовникова кула из града. В помещението влезе един от техниците.

— Тук е.

Дейвид сгъна картата.

— Добре.

Джош Коен вървеше към безличния блок, в който се помещаваше щабот на централата на Часовникова кула в Джакарта. Постройките наоколо в преобладаващата си част изглеждаха изоставени — едни поради фалит на строителните фирми, а други, защото неусетно ги бяха превърнали в складове.

Надписът на блока гласеше „Охранителна фирма Часовникова кула“. За външния свят Часовникова кула бе само една от множеството фирми за охрана в града. Официално Часовникова кула предлагаше лична охрана и телохранители за високопоставени фирмени служители, както и на богати чуждестранни посетители на Джакарта за места, където „законът не е достатъчно ефективен“. Това бе идеалното прикритие.

Джош влезе в сградата, извървя дългия коридор, отвори тежката стоманена врата и застана пред лъщящите метални прегради на асансьорите. На стената пред него имаше табло, чийто капак се отмести. Джош долепи длан до гладката повърхност и каза:

— Джош Коен. Верификация на гласа.

Отмести се втори капак на нивото на лицето му и един червен лъч го сканира бавно, докато той се стараеше да държи очите си отворени.

Асансьорът оповести отварянето си с мелодичен звън, Джош влезе в кабината и се понесе надолу. Асансьорът тръгна безшумно. Джош знаеше, че някъде в сградата внимателни очи го държат под

наблюдение и преглеждат данните от сканирането, за да проверят дали не носи бръмбари, бомби или някакви други опасни играчки. Ако носеше, асансьорът щеше да се изпълни с безцветен, лишен от мирис газ, а той щеше да се събуди в изолатора. И вероятно това щеше да е последното място, което да види. Ако преминеше теста, асансьорът щеше да го откара на четвъртия етаж — там бе неговият дом през последните три години и щабът на Часовникова кула в Джакарта.

Часовникова кула бе тайният отговор на света към лишения от националност терор — лишена от националност контратерористична агенция. Никакви забрани. Никаква бюрокрация. Просто добрите избиват лошите. Всъщност не беше чак толкова просто, но поне бе най-близкото до това, което можеше да си позволи светът.

Часовникова кула бе независима, неpolitична, антидогматична и най-важното, невероятно ефективна организация. Именно по тази причина се радваше на поддръжката на разузнавателните служби на различни страни, макар информацията, с която те разполагаха, да бе доста оскъдна. Никой не знаеше кога е била основана, кой я ръководи, как се финансира и къде е централното управление. Когато преди три години постъпи в Часовникова кула, Джош предполагаше, че като вътрешен човек с времето ще получи отговори на тези въпроси. Но се оказа, че греша. Доста бързо го повишиха до поста шеф на отдела за анализи в централата в Джакарта, но все още не знаеше за Часовникова кула много повече, отколкото в деня, когато го наеха от службата на ЦРУ „Терористичен анализ“. Изглежда, държаха нещата да си останат такива.

В Часовникова кула информацията бе строго ограничена до отделни и независими клетки. Всички споделяха данни с Управлението, всички получаваха информация от Управлението, но нито една клетка не разполагаше с цялостната картина за текущите операции. Това бе причината Джош да се стъписа, когато преди шест дни получи покана за „среща на върха“, отправена до всички главни аналитици на всяка от клетките. Потърси Дейвид Вейл, началника на централата в Джакарта, и го попита дали това не е някаква шега. Отговорът бе, че не е и че всички директори са известени за подобна среща.

Стъписването на Джош премина в главозамайване, когато пристигна на уговорената среща. Първата изненада бе от броя на

участниците — двеста трийсет и осем. Джош бе предполагал, че Часовникова кула е относително малочислена организация, с не повече от петдесетина клетки в най-горещите места на света, но вместо това имаше представители от всички краища. Ако се предположеше, че всяка от клетките е с размерите на тяхната — тоест че разполага с петдесетина агенти, това правеше над десет хиляди души, работещи в различните клетки, плюс централна организация, в която имаше най-малко хиляда служители, които да осъществяват връзка и да анализират постъпващата информация, а също и координацията на клетките.

Мащабите на тази организация се оказаха невъобразими — биха могли спокойно да си съперничат с тези на ЦРУ, което разполагаше с поне двайсет хиляди служители в Лангли, Вирджиния. Но в едно отношение Часовникова кула бе по-гъвкава — в нея я нямаше тромавата бюрократична администрация.

Възможностите за провеждане на специални операции също можеха да предизвикат завист у немалко правителства по света. Всяка клетка на Часовникова кула се състоеше от три групи. Една трета от състава беше агентурният апарат, подобен на този за тайни операции в ЦРУ: те работеха под прикритие в различни терористични организации или на места, където можеха да си осигурят информатори — местни правителства, банки и полицейски служби. Задачата им се определяше като Субективно разузнаване (СУБРАЗ) — тоест извличане на информация от първа ръка.

Втора част от всяка клетка се занимаваше с анализи. Анализаторите посвещаваха времето си на две основни дейности — хакерство и гадаене. Провеждаха хакерски атаки на всякакви възможни места — телефони, електронна поща, текстови послания. После комбинираха СИГРАЗ, или сигналното разузнаване, със СУБРАЗ и всякакви други местни сведения и ги изпращаха в Управлението. Главната задача на началника на Джош бе да се погрижи Централата в Джакарта да увеличава непрестанно потока събирана и анализирана информация и да осъществява нужния анализ, въз основа на който да стига до определени заключения. Съставянето на заключения звучеше по-добре, отколкото гадаенето, но всъщност работата в края на краищата се свеждаше тъкмо до гадаене и отправяне на препоръки до началника на Централата. Началникът на Централата, със съгласието

на Управлението, от своя страна, оторизираше провеждането на местни операции, които се осъществяваха от екипите за тайни операции — третата част от клетката.

Екипът за тайни операции в Джакарта си бе извоювал репутацията на един от водещите. Статус, благодарение на който посрещнаха Джош на конференцията почти като звезда. Клетката на Джош де факто бе водеща в целия азиатско-тихоокеански регион и всички искаха да се поучат от нея и да се възползват от опита им.

Но не всички се отнасяха към него като към звезда — Джош с радост установи, че на конференцията има доста негови приятели. Хора, с които бе работил за ЦРУ или които бяха свързани с различни правителства. Беше невероятно да общува с хора, които познаваше от толкова години. Часовникова кула имаше твърди правила — всеки нов член получаваше име, миналото му се унищожаваше и той не можеше да разкрива идентичността си извън клетката. Външните телефонни разговори подлежах на промяна на гласа, извършвана от компютър. Личните контакти бяха строго забранени.

Среща лице в лице — с всеки анализатор от всяка клетка — означаваше да бъде повдигнат воалът на секретността. А това беше в разрез с всички правила на Часовникова кула. Джош знаеше, че трябва да има някаква причина — нещо изключително и неотложно — за да се поеме подобен риск, но никога не би могъл да предположи каква тайна ще им разкрие Управлението по време на конференцията. Все още не можеше да повярва. И трябваше незабавно да съобщи на Дейвид Вейл.

Пристъпи към вратата на асансьора. Веднага щом тя се отвореше, щеше да забърза към кабинета на директора.

Беше девет сутринта и централата щеше да кипи от активност. Анализаторският отдел щеше да свети като приземния етаж на нюйоркската стокова борса, повечето служители сигурно вече се бяха скупчили около мониторите, сочеха данните на тях и спореха. В другия край на помещението вратата към оперативния отдел щеше да зее, а зад нея агентите щяха да се подготвят за работа. Позакъснелите все още щяха да са при шкафчетата си, да навличат униформи и бронежилетки и да подреждат резервни пълнители по джобовете си. Ранобудните обикновено седяха на дървените пейки в очакване да се

проведе сутрешната оперативка и сериозните им изражения се променяха само когато някой си позволише полугласна шега.

Истински дом. Поне Джош го възприемаше така и трябваше да признае, че му бе липсвал, макар конференцията да се бе оказала плодотворна в насоки, които не бе очаквал. Мисълта, че е част от една много по-голяма група хора, водещи сходен с неговия живот, хора, които срещаха същите проблеми и страхове като него, се оказа неочаквано успокоителна. В Джакарта той бе шеф на отдела за анализи, имаше екип под свое подчинение и отговаряше единствено пред директора на централата. Но нямаше истински колеги, хора, с които да обсъжда професионалните си проблеми. Разузнаването бе самотно занимание, особено за служители на ръководни постове. Без съмнение бе оставило отпечатък си върху старите му приятели. Мнозина от тях изглеждаха по-възрастни от годините си. Други се бяха затворили в себе си. След като ги видя, Джош се зачуди дали и с него ще стане така. Всяко нещо си има цена, но той вярваше в работата, която вършеха. И знаеше, че нито една работа не е идеална.

Покрай мислите, които го бяха обзели, трябваше да мине известно време, преди да си даде сметка, че вратите на асансьора вече би трябвало да се отворят. Когато вдигна глава и се огледа, светлините в кабината помръкнаха, като видеокартина на бавна скорост. Тялото му натежа. Трудно му беше да диша. Той посегна към дръжката на асансьора, но ръката му отказа да я улови — и изведнъж стоманеният под полетя към лицето му.

10.

*Трета стая за разпити
Полицейска служба на Западна Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Главата на Кейт заплашваше да се пръсне от болка. Тялото ѝ бе схванато. А полицаите не правеха нищо, за да облекчат състоянието ѝ. Беше се свестила на задната седалка на една патрулка и шофьорът отказа да ѝ каже каквото и да било. Нещата се влошиха още повече след пристигането им в участъка.

— Защо не искате да ме чуете? Защо не пратите някой да търси онези две момчета? — Кейт се наведе над металната маса и втренчи поглед в мургавия дребен инспектор, който вече бе изгубил двайсет минути от времето ѝ.

— Опитваме се да ги открием. Затова ви задаваме всички тези въпроси, госпожице Уорнър.

— Вече ви казах — не зная нищо.

— Може би, а може би не. — Дребният човек завъртя глава в такт с думите.

— *Може би* — дръжки! Аз сама ще ги открия. — Тя тръгна към стоманената врата.

— Вратата е заключена, госпожице Уорнър.

— Ами отключете я!

— Невъзможно. Трябва да е заключена, когато се провеждат разпити на заподозрени.

— Заподозрени? В такъв случай настоявам незабавно за адвокат.

— Вие сте в Джакарта, госпожице Уорнър. Никакъв адвокат, нито обаждане в американското посолство. — Мъжът погледна мръсните си обувки. — Тук идват много хора, много чужденци, които не уважават порядките на нашата страна, на нашия народ. Преди се страхувахме от американското консулство, давахме на американците адвокати и те винаги се измъкваха. Научихме се. Индонезийците не са толкова глупави, колкото си мислите, госпожице Уорнър. Тъкмо затова

работите тук, нали? Мислите, че сме твърде глупави, за да разберем какво сте намислили.

— Нищо не съм намислила. Опитвам се да излекувам аутизма.

— И защо не се опитвате във вашата страна, госпожице Уорнър?

Кейт за нищо на света не би признала пред този човек защо бе напуснала Щатите. Вместо това отговори:

— Америка е най-скъпото място на света за извършване на проучвания.

— А, значи става въпрос за цената? Тук, в Индонезия, можете да купувате бебета, с които да експериментирате?

— Не съм купувала бебета!

— Но изпитанията ви се провеждат върху тези деца, нали? — Той прелисти папката и посочи с пръст.

Кейт проследи пръста.

— Госпожице Уорнър, вашата научна програма се явява нещо като легален настойник на всички тези деца, нали? На всичките сто и три?

— Легалното настойничество не се равнява на притежание.

— Просто използваме различни термини. Така е правела и холандската Остиндийска компания. Известно ли ви е това? Сигурен съм, че ви е известно. Използвали са термина „колония“, но всъщност са притежавали Индонезия цели двеста години. Една компания е притежавала моя народ и страната ми и са се отнасяли с нас като със собственост, взимали са каквото им трябва. През 1947 най-сетне сме получили независимостта си. Но моя народ все още го боли. Съдебните заседатели биха видели нещата точно по този начин. Вие сте взели тези деца, нали? Сама го признахте — не сте плащали за тях. И не виждам подписи на родителите. Те не са давали съгласие за осиновяване. Знаят ли, че децата им са при вас?

Кейт го гледаше и мълчеше.

— Аха. Най-сетне имаме някакъв напредък. Нека бъдем откровени. И едно последно нещо, госпожице Уорнър. Виждам, че проучванията ви се финансират от „Имари Джакарта“ — Изследователски отдел. Може да е само съвпадение, но е доста неприятно... Защото корпорация „Имари“ е закупила по-голямата част от авоарите на холандската компания, когато сме я прогонили преди шейсет и пет години... така че парите за вашата работа идват от...

Мъжът напъха документите в папката и се изправи, като някакъв индонезийски Пери Мейсън, който току-що е извадил последния си железен аргумент.

— Вече разбирате как ще погледне съдът на тези неща, госпожице Уорнър. Вашите хора си тръгват, но се връщат под ново име и продължават да ни експлоатират. Вместо захарна тръстика и кафе, каквито сте прибирали от нас до средата на миналия век, сега са ви нужни опитни мишки за изследванията ви. Взимате децата ни, провеждате върху тях експерименти, каквито не бихте могли да правите във вашата страна, защото не желаете да го правите с вашите деца, и когато нещата се объркват — може би някое дете ще се разболее и вие се опасявате, че властите ще надушат — се отървяват от тези деца. Но нещо *наистина* се е объркало. Може би някой от помощниците ви не може да убива деца. Разбира, че това е неморално. Той се възпротивява и в спора го убивате. Знаете, че полицията ще дойде, и затова измисляте тази история с отвличането. Признайте си — така ще е много по-добре. Индонезия е милостива страна.

— Това не е вярно!

— Това е най-логичното обяснение, госпожице Уорнър. Не ни давате друга възможност. Поискахте адвокат. Настоявате да ви пуснем. Помислете си как изглежда това.

Кейт мълчеше и не свалише поглед от него.

— Добре тогава, госпожице Уорнър. Но трябва да ви предупредя, че това, което ще последва, не е никак приятно. По-добре да ни сътрудничите... но разбира се, вие, умните американци, смятате, че знаете всичко.

11.

Изследователски комплекс на корпорация „Имари“

Покрайнините на Буранг, Китай

Тибетски автономен район

— Събуди се, Джин, викат твоя номер.

Джин направи опит да отвори очи, но светлината бе ослепителна. Съквартирантът му се бе надвесил над него и му шепнеше нещо в ухото, но той не можеше да разбере нито дума. Някъде отзад тътнещ глас повтаряше през говорителите: „204394, явете се незабавно. 204394, явете се незабавно. 204394. 204394. Явете се незабавно“.

Джин скочи от малкото легло. От колко време го търсеха? Очите му се стрелнаха наляво и надясно и огледаха малката стаичка, която делеше с Уей. Къде бяха панталоните и ризата му? Трябваше да ги намери час по-скоро: ако закъснееше или се явеше без дрехи, щяха да го изгонят завинаги. Къде са? Къде...? Съквартирантът, седнал на своето легло, му подаде белия панталон и ризата. Джин ги дръпна и ги нахлузи, като едва не си скъса панталона.

Уей не вдигаше очи от пода.

— Извинявай, Джин, аз също бях заспал. Не ги чух.

Джин искаше да отвърне, но нямаше време. Изскочи от стаята и хукна по коридора. Няколко стаи бяха празни, в повечето имаше по един обитател. Когато стигна вратата в дъното, дежурният му нареди:

— Ръката.

Джин протегна ръка.

— 204394.

— Тихо — сгълча го мъжът и плъзна малък прибор с екранче над ръката му. Приборът изписука, мъжът обърна глава и извика: — Той е. — После отвори вратата пред Джин. — Върви.

Джин се присъедини към други петдесетина „обитатели“. Трима дежурни ги отведоха до голямо помещение с няколко реда столове. Столовете бяха наклонени назад, почти като плажни шезлонги. Зад всеки стол на висок метален статив бяха окачени три сака с прозрачна течност, с провиснали от тях тръбички на системи. От другата страна

на столовете имаше машини с много повече датчици, отколкото на автомобилно табло. От дъното на всяка машина излизаха кабели, прикачени към дясната облегалка за ръка на стола.

Джин никога не бе виждал подобно нещо. Досега не беше така. Откакто бе пристигнал в комплекса преди шест месеца ежедневието почти не търпеше промяна: закуска, обяд, вечеря по абсолютно едно и също време и винаги една и съща храна, кръвни проби от канюлата, която му бяха поставили в дясната ръка, и понякога следобед физически натоварвания, проследявани от монитори със залепени на гърдите му електроди. През останалото време трябваше да стоят в миниатюрните си стаички с две легла и тоалетна. На всеки няколко дни го снимаха с голяма машина, която издаваше нисък бръмчащ звук. И винаги му нареждаха да лежи неподвижно.

Къпеха се веднъж седмично, в просторна обща баня. Това бе една от най-неприятните части — да се сдържа под душа. През първия месец заловиха мъж и жена да се опипват. Никой повече не ги видя.

Миналия месец Джин се опита да остане в стаята по време на къпането, но го разкриха. Един от надзирателите дойде и му кресна: „Ако още веднъж дръзнеш да не се подчиняваш, ще те изритаме!“. Джин се изплаши до смърт. Плащаха му цяло състояние. И нямаше никакви други възможности.

Семейството му бе изгубило фермата си миналата година. Не можеха да си позволят непосилната тежест на данъците — това бе по възможностите само на по-големите ферми. Цената на земята се покачваше непрестанно, населението на Китай растеше. Ето защо семейството му направи това, което правеха и много други фермери — пратиха най-големия си син да работи в града, а родителите и помалките деца се опитваха да оцеляват. По-големият му брат си намери работа в завод за електроника. Джин и родителите му го навестиха около месец след като започна. Условията бяха много по-лоши от тези тук и работата вече оказваше пагубното си влияние — силният як младеж, напуснал селото преди месец, изглеждаше невероятно състарен за двайсетте си години. Беше блед, косата му бе оредяла и вървеше с леко накуцване. Непрестанно кашляше. Каза, че във фабриката имало някакъв вирус и всички в неговото спално го прихванали, но Джин не му повярва. Брат му даде на родителите му малко пари, които бе спестил от заплатата.

— Не се безпокойте, след пет-шест години ще имам достатъчно, за да ви купя нова ферма и да започнем отначало.

Всички изглеждаха много обнадеждени. Родителите му казаха, че се гордеят с него.

На обратния път бащата на Джин заяви, че утре ще иде да си потърси по-добра работа. Някоя, за която ще са нужни уменията му; можело да го вземат за бригадир и щял да изкарва добри пари. Джин и майка му мълчаливо кимнаха.

Същата нощ Джин чу как майка му плаче, а малко след това баща му се развика. Никога досега не се бяха карали.

Следващата нощ Джин се измъкна безшумно от стаята, написа им бележка и пое за Чонкин, най-близкия голям град. Градът бе пълен с хора, търсещи работа.

На първите няколко места му отказаха. Осмото беше различно. Тук не задаваха много въпроси. Бръкнаха с клечка с памук в устата му и го накараха да чака няколко часа в голяма стая. Повечето хора в стаята бяха освободени. След още час извикаха неговия номер — 204394 — и му казаха, че могат да го наемат в изследователска лаборатория. Подписа толкова много формуляри, че ръката го заболя.

Не можеше да повярва на късмета си. Предполагаше, че условията ще са ужасни, но не би могъл да греши повече — беше почти като на курорт. А сега бе оплескал нещата. Сигурно щяха да го изгонят. Затова бяха извикали номера му.

Може би беше събрал достатъчно за нова ферма. Беше чул, че големите заводи в Китай си разменяли списъци с недобросъвестни работници. Тези хора повече не можеха да си намират работа. Това бе равносилно на пълна обреченост.

— Хайде, какво чакаш! — кресна му един надзирател. — Намери си място!

Джин и останалите петдесетина босоноги „работници“, облечени с бели дрехи, се стрелнаха между столовете. Блъскаха се, удряха се с лакти, неколцина се спънаха и паднаха. Ами ако не си намереше стол? Може би това беше тест. Може би трябваше да...

— Ей! Успокойте се! Пазете инструментариума — провикна се един мъж. — Просто се настанете в най-близкото кресло.

Джин въздъхна облекчено и мина на следващия ред. Пълно. На последния намери свободен стол.

Появи се нова група асистенти. Носеха дълги бели престилки и таблетки. Към него се приближи млада жена, закачи системата за канюлата и постави на тялото му кръгли електроди. Чукна няколко пъти на екрана и придърпа едно столче до него.

„Може би това е нов тест“, помисли той.

После изведнъж му се доспа. Главата му се отпусна назад...

Събуди се в същото кресло. Торбичките бяха откачени, но електродите все още бяха свързани. Чувстваше се замаян и схванат, сякаш е болен от грип. Опита се да си проясни главата. Беше натежала. Към него се приближи бяла престилка, светнаха с фенерче в очите му, после му отлепиха електродите и му казаха да застане с другите при вратата.

Надигна се. Краката едва го слушаха. Опря се на стола, после се помъкна към групата. Всички изглеждаха полузаспали. Бяха около двайсет и пет, половината от групата, която бе влязла. Къде ли бяха останалите? Сигурно бе спал доста време. Дали това беше наказание? Щяха ли да му кажат защо?

След няколко минути към тях се присъедини още един мъж — изглеждаше дори в по-лошо състояние от Джин. Надзирателите ги подкараха по друг дълъг коридор и ги отведоха в голямо помещение, което Джин не бе виждал досега. Беше съвсем пусто, с гладки стени. Имаше чувството, че са в подземие.

Изминаха няколко минути. Джин се бореше с желанието да седне на пода. Не им бяха казали, че е позволено. Стоеше прав, с увесена глава.

Вратата се отвори и въведоха две деца. Едва ли бяха на повече от седем-осем години. Надзирателите ги оставиха при групата и излязоха.

Децата не бяха упоени, или поне така смяташе Джин. Изглеждаха съвсем бодри. Движеха се бързо. Бяха мургави — и не бяха китайци. Обикаляха от човек на човек, сякаш търсеха познато лице. На Джин му се струваше, че всеки миг ще заплачат.

В дъното на помещението отекна механичен звук, като от въртяща се лебедка. След няколко секунди Джин осъзна, че нещо се спуска. Главата му отново натежа. Опита се да я повдигне. Едва успя да различи механизма. Приличаше на огромна шахматна пешка с

плоска глава, или може би на камбана с гладки прави стени. Трябва да беше висока към четири метра и доста тежка, защото четирите въжета, които я спускаха, бяха метални и дебели поне педя. Когато стигна на около шест метра от земята, тя спря и две от въжетата се спуснаха покрай стената по улеи, които Джин не бе забелязал досега, застинаха на едно ниво с огромната машина и сякаш я застопориха от двете страни. Джин вдигна глава нагоре. От върха на машината излизаше кабел, по-дебел от въжетата. За разлика от тях, не изглеждаше да е метален, нито здрав. По-скоро бе оплетен от множество жици или компютърни кабели, като електронна пъпна връв.

Децата бяха спрели в средата на тълпата. Всички бяха вдигнали глави нагоре.

Едва сега Джин успя да различи обозначенията върху стената на машината. Приличаха на нацистки символи, на... не можеше да си спомни името. Толкова му се спеше.

Машината не излъчваше светлина, ала Джин дочуваше някакъв слаб ритмичен звук, сякаш някой блъскаше по тежка врата — бум, бум, бум. Или пък бе звукът от шевна машина? Дали наблизо имаше и такава? Бумтенето се усилваше с всяка секунда и изведнъж от горната част на гигантската пешка бликна светлина — в главата ѝ, изглежда, имаше прозорци. Жълто-оранжевата светлина трептеше с всеки нов удар, сякаш наред помещението бе увиснал морски фар.

Джин бе като хипнотизиран от равномерните пулсации и дори не забеляза, че хората около него се свличат на пода. Нещо ставаше. Нещо се случваше и с него. Краката му бяха натежали. Чу звук като от изкривяване на метал — машината опъваше страничните въжета и се опитваше да се издигне.

Ставаше все по-трудно да се задържи на крака. Огледа се, но не видя децата. Някой го улови за рамото. Той се обърна и установи, че някакъв човек се подпира на него. Лицето му бе сгърчено, от носа му течеше кръв. Джин осъзна, че кожата по ръцете на мъжа се свлича при допира с дрехите му. Не само кожата. Ризата на Джин бе омазана с кръв. Мъжът падна напред върху него и двамата се свлякоха на земята. Бумтенето на машината се сля в един постоянен звук, светлината престана да пулсира и в този момент той усети, че от носа му рухва кръв и се стича по брадичката.

Светлината и звукът внезапно изчезнаха.

В стаята за наблюдение доктор Чанг и сътрудниците му гледаха как тестовите образци рухват един след друг на пода сгърчени и окървавени.

Чанг се отпусна във фотьойла.

— Добре, достатъчно, спрете я. — Свали си очилата и ги хвърли на бюрото. Почеса се по носа и въздъхна. — Трябва да докладвам за това на директора. — Знаеше, че началството няма да е особено доволно. Чанг стана и се отправи към вратата. — Да почистят. И не си губете времето с аутопсии. — Знаеше, че резултатът ще е същият като при предишните двайсет и пет опита.

Двамата мъже от групата за почистване залюляха тялото и го хвърлиха в пластмасовия контейнер. В контейнера вече имаше десетина трупа. Днес вероятно им предстояха три курса до крематориума, може би два, ако препълваха контейнерите.

Беше се случвало да заварват много по-неприятни гледки, тези трупове поне бяха запазени. Да ги събираш на части отнемаше много повече време.

Работата се затрудняваше още повече и от защитните костюми, но по-добре с тях, отколкото без тях.

Вдигнаха поредното тяло, залюляха го и...

Нещо се раздвижи в купчината.

Двете деца си проправяха път изпод труповете. Бяха омазани с кръв.

Един от мъжете почна да им помага. Вторият размаха ръце пред камерите.

— Ехей! Имаме двама живи!

12.

Щабът на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

— Джош, чуваш ли ме?

Джош Коен се помъчи да отвори очи, но светлината бе твърде ярка. Главата го болеше неистово.

— Подайте ми още една.

Джош едва различаваше смътната фигура, седяща на твърдото легло до него. Къде се намираше? В изолаторна килия?

Мъжът доближи до носа му ампула, счупи я и Джош вдиша най-ужасната миризма през целия си живот — остър, непоносим мирис на амоняк, който нахлу в дихателните му пътища, накара дробовете му да се раздуят и го отпрати толкова рязко назад, че главата му се блъсна в стената. Главоболието премина на ново, още по-високо ниво. Той стисна очи и потърка челото си.

— Добре, добре, полека.

Едва сега позна гласа. Беше на Дейвид Вейл, шефа на централата.

— Какво става? — попита Джош.

Отвори очи и видя, че Дейвид е с бронирана жилетка и предпазители и че при вратата на килията стоят още двама агенти.

Джош се надигна.

— Някой сигурно ми е поставил бръмбар...

— Успокой се, не става въпрос за бръмбар. Можеш ли да станеш? — попита Дейвид.

— Мисля, че да. — Джош се надигна колебливо. Все още беше замаян от газа, с който го бяха упоили в асансьора.

— Хубаво, последвай ме.

Джош тръгна след него, а агентите се подредиха отзад. Поеха по дългия коридор, който водеше към помещението със сървърите. Когато стигнаха, Дейвид спря и се обърна към двамата агенти.

— Чакайте тук. Съобщете ми по радиото, ако в коридора се появи някой.

Когато влязоха, Дейвид отново закрачи забързано и Джош трябваше почти да подтичва, за да не изостава. Директорът бе двуметров добре сложен здравеняк, с вид, който би накарал всеки скандалджия в бар да се замисли, преди да му посегне.

Проправяха си път през задръстената от машини и кабели стая, под премигващите светлини. Тук беше хладно и несекващият шум на машините действаше потискащо. Екип от трима специалисти се грижеше постоянно за работата на сървърите — все нещо поправяха, преправяха, подменяха. Бяха превърнали помещението в истинска кочина. Джош се спъна в един кабел, но преди да падне, Дейвид се обърна и го улови.

— Добре ли си?

Джош кимна.

— Да. Ама каква бъркотия е тук...

Дейвид не отговори, но измина малко по-бавно останалата част от пътя до висок метален шкаф в дъното. Избута шкафа настрани и отзад се показва сребристая врата с табло до нея. Червената светлина на скенера премина равномерно през дланта му, после се отвори второ табло, този път за проверка на ретината. След като процедурата приключи, вратата се дръпна встрани, но зад нея имаше още една — от черен метал, като че беше на боен кораб.

Дейвид отвори вратата с второ сканиране на дланта и въведе Джош в помещение, просторно като физкултурен салон. Стените и подът бяха бетонни и стъпките им отекваха глухо, докато приближаваха центъра, където от тавана висеше стъклена кутия, окачена на оплетени метални кабели. Кутията, висока и широка няколко метра, излъчваше бледа светлина и Джош не можеше да надзърне вътре, макар вече да се досещаше какво има там.

Бе подозирал, че в централата има подобно помещение, но никога досега не го бе виждал. Това бе „тихата“ стая. Цялата централа бе „тиха“ — тоест с екранировка срещу всякакви подслушвателни устройства. Вътре в централата не би трябвало да има нужда от допълнителни предпазни мерки — освен ако не искаш да те подслушват други членове на клетката.

Вероятно съществуването на подобно помещение бе определено от съответните разпоредби. Джош предполагаше, че оттук директорът

разговаря с директорите на другите централи по телефон или чрез видеовръзка. Може би дори с Управлението.

Докато приближаваха кутията, от нея се спусна къса стъклена стълбичка и бързо се прибра веднага щом се озоваха вътре. Стъклената врата се затвори зад тях. Отсрещната стена бе скрита от монитори, но освен тях вътре нямаше почти нищо — малка маса с четири стола, два телефона, микрофон и метален шкаф. Мебелировката бе евтина и изглеждаше някак не на място.

— Разполагай се — подхвърли Дейвид, отиде при шкафа и извади няколко папки.

— Трябва първо да докладвам. Важно е...

— Мисля, че ще е по-добре да ме оставиш аз да започна. — Дейвид се настани на масата и сложи папките между тях.

— С цялото ми уважение трябва да докладвам нещо, което може да има огромно значение. Което ще ни накара да погледнем на събитията по друг начин. Да преоценим всички активни операции в Джакарта и дори...

Дейвид вдигна ръка.

— Зная какво искаш да ми кажеш.

— Знаеш ли?

— Да. Готвиш се да ми съобщиш, че преобладаващата част от терористичните заплахи, над които работим, включително операциите в развиващите се страни, които все още са ни непонятни, не са дело на десетина *отделни* терористични групи, както предполагаме досега. — Джош мълчеше и Дейвид продължи: — Ще ми кажеш, че Часовникова кула смята, че тези групи са различни проявления на една глобална супергрупа, на организация с мащаби, надхвърлящи и най-дръзките ни представи.

— Значи вече са ти го съобщили?

— Да. Но не сега. Започнах да събирам парченцата от този пъзел още преди да дойда в Часовникова кула. А ми го съобщиха официално след като ме назначиха за директор.

Джош извърна глава. Не би го определил като предателство, но мисълта, че са държали в тайна от него нещо толкова важно, бе като удар под кръста. Същевременно се чудеше дали Дейвид не е разочарован, че не се е сетил за това по-рано.

Дейвид, изглежда, усети мислите му.

— Ако има някакво значение за теб, исках да ти кажа преди известно време, но нямах право. Има и още нещо, което трябва да знаеш. От 240-те участници във вашата конференция 142-ма не са се прибрали.

— Какво? Не разбирам. Те...

— Те не са преминали теста.

— Какъв тест?

— Конференцията ви беше тест. От момента, в който пристигнахте, до мига на тръгване вие бяхте под непрестанно видео- и аудионаблюдение. Както и със заподозрените, които разпитваме тук, организаторите на конференцията измерваха нивото на стреса по гласовете ви, зеничната реакция, движението на очите и много други белези. Накратко — следяха реакциите на анализаторите през цялото време на конференцията.

— За да видят дали не крият някаква информация?

— Да. Но по-важното беше да проверят кой от присъстващите вече е в течение на това, което ви беше съобщено, особено кои от анализаторите са известени за съществуването на супергрупата. Конференцията бе всъщност лов на загнездили се в Часовникова кула къртици.

Джош имаше чувството, че стъклената клетка около тях е изчезнала. Чуваше гласа на Дейвид някак отдалече. Но пък, от друга страна, конференцията бе идеалното прикритие за подобен тест. Всички агенти на Часовникова кула, дори анализаторите, бяха преминали стандартно обучение по контрашпионаж. Като например да излъжат детектор на лъжата. Но да кажеш една лъжа сякаш е истина е много по-лесно, отколкото да фалшифицираш емоционална реакция на изненада или да сдържиш други реакции, когато си под постоянно и щателно наблюдение цели три дни. Това бе почти невъзможно. И като си помисли човек, че на този тест са били подложени всички аналитици! Какво невероятно усилие...

— Джош, чуваш ли ме?

Джош вдигна глава.

— Не, извинявай, май ми дойде твърде много... значи Часовникова кула е компрометирана?

— Да. И искам да се съсредоточиш върху това. Вашият тест бе първата стъпка от програмата Защитна стена. В този момент по целия

свят завърналите се от конференцията анализатори разговарят със своите началници в екранирани помещения като това и се опитват да решат как по-добре да подсигурят своите клетки.

— Смяташ, че централата в Джакарта също е компрометирана?

— Щях да съм изненадан, ако не е. Но има още. Чистката сред анализаторите предизвика поредица събития. Според плана съгласно протокола Защитна стена трябваше да се потърсят къртици сред анализаторите, а след това директорите на централите и проверените анализатори съвместно да издирят двойните агенти.

— Звучи резонно.

— Така и трябваше да бъде, но подценихме мащабите на проникването. Трябва да ти разкрия малко повече от организацията на Часовникова кула. Знаеш приблизителния брой на клетките — между 200 и 250 във всеки момент. Сега ще ти кажа още нещо: бяхме идентифицирали част от къртиците сред групата на главните анализатори — около шейсет. Нито един от тях не стигна до конференцията.

— Тогава кои са били...

— Двойници. Артисти. И оперативни служители, които преди са работили като анализатори — всеки, който би могъл да играе тази роля. Нямаше как. Някои от анализаторите вече знаеха приблизителния брой на клетките в Часовникова кула, а артистите вършеха полезна работа на място — разговаряха с хората, задаваха целенасочени въпроси, следяха за отговори и за реакция.

— Невероятно... Но как е възможно размерът на инфилтрацията да е толкова голям?

— Това е един от въпросите, на които трябва да отговорим. Има още. Не всички клетки са като централата Джакарта. По-голямата част не са нищо повече от подслушвателни постове — разполагат с ограничен брой агенти, изпращащи данни в Управлението. Един компрометиран подслушвателен пост, разбира се, е сериозен минус — той означава, че който и да е глобалният ни противник, е използвал тази клетка, за да събира информация за себе си, а на нас е предоставял фалшиви данни.

— Тоест държали са ни на тъмно.

— Именно. Предполагахме, че противникът ни събира цялата тази информация с цел да подготви мащабна атака срещу нас. Но не

знаехме, че това е само половината от истината. Оказа се, че са били компрометирани и няколко от големите клетки. Това са клетки, сходни с централата Джакарта, с многочислени агентурни апарати и мощни оперативни екипи. Ние сме една от двайсетте по-големи клетки. Тези клетки са последната отбранителна линия, тънката червена черта, която разделя света от плановете на противника.

— Колко от тях са компрометирани?

— Не знаем. Но три големи клетки вече паднаха — Карачи, Кейптаун и Мар дел Плата. Бяха атакувани от собствените им специални части, които са избили повечето анализатори и директори. От часове вече нямаме връзка с тях. Сателитното наблюдение над Аржентина потвърждава разрушаването на щаба в Мар дел Плата. Размириците в Кейптаун са били предизвикани от външни сили. Дори в този момент в Сеул, Делхи, Дака и Лахор се водят престрелки. Тези станции може и да удържат атаката, но за нас вече са загубени. Не е изключено даже нашите собствени специални части да се готвят за атака срещу централата в Джакарта, макар че лично аз се съмнявам.

— Защо?

— Предполагам, че ще те изчака да се появиш. Като се има предвид какво знаеш, ти си опасен коз. Ще си начело на списъка с жертви. Сутрешната оперативка е идеалният момент за удар — вероятно ще изчака дотогава.

Устата на Джош беше пресъхнала.

— Значи затова ме отвлякохте направо от асансьора. — Той помисли малко. — И сега какво, искаш да разкрия предателите преди оперативката? Да нанесем изпреварващ удар?

— Не. — Дейвид поклати глава. — Това беше първоначалният план, но вече се отказахме. Налага се да приемем, че тази централа също ще падне. Ако сме компрометирани до степен, до която и другите, въпрос е единствено на време. Трябва да погледнем цялостната картина и да се опитаме да разберем какви са крайните цели на нашия съперник. Да се надяваме, че една или повече клетки ще оцелеят и че ще са в състояние да използват всичко, което научим. Ако ли не, тогава може би някоя от националните агенции. Но все още има един въпрос, който не си задал — един много важен въпрос.

Джош отново се замисли.

— Защо сега? И защо започнахте с анализаторите? Защо първо не прочистихте агентурния апарат или специалните екипи?

— Много добре. — Дейвид отвори една от папките. — Преди дванайсет дни с мен се свърза анонимен източник, който съобщи две неща. Първо, че скоро предстои терористична атака с мащаби, каквито не сме виждали досега. И второ, че Часовникова кула е компрометирана. — Дейвид прелисти няколко страници. — Той ни предостави списък на шейсет анализатори, за които твърдеше, че били вербувани от противника. Проследихме ги в продължение на няколко дни и установихме, че предават информация на специални явки. Така че това се потвърди. Според източника може да са повече. Останалото ти е известно — заедно с другите директори на централи организирахме конференция за анализатори. Заловихме, изолирахме и подложихме на разпит вербуваните анализатори и ги заменихме с артисти. Който и да е бил информаторът, или не е знаел за агентите, или не ги е разкрил по свои причини. Така или иначе информаторът отказа среща и повече не бе установявана връзка с него. После ние организирахме конференцията и проведохме своеобразната чистка. Информаторът продължаваше да поддържа радиомълчание. Но през последната нощ отново се свърза с мен. Каза, че искал да предаде останалата половина от информацията, с която разполагал, подробности за масивна атака под кодовото название Протоколът Тоба. Трябваше да се срещнем тази сутрин на гара Мангарай, но той не дойде. Вместо него ни навести някой друг с бомба. Мисля обаче, че той е искал да бъде там. Едно хлапе ми тикна вестник със завито вътре послание малко преди атаката. Дейвид плъзна един лист по масата.

Протоколът Тоба съществува.

$4+12+47=4/5$; Джонс

$7+22+47=3/8$; Андерсън

$10+4+47=5/4$; Еймс

— Прилича ми на шифър — каза Джош.

— Да, изненадващо е. Предишните съобщения бяха в открит текст. Но сега всичко си застава на мястото.

— Не разбирам.

— Какъвто и да е шифърът, това е истинското съобщение — около него се върти всичко. Информаторът е искал да се проведе чистката сред анализаторите, за да може да предаде съобщението си в подходящия момент — и сега то ще бъде разшифровано от някой, който не е двоен агент — най-вероятно от теб. Държал е да се заемем с прочистването на анализаторите и отлагането на фойерверките, докато може да прати съобщението си. Ако знаехме колко дълбоко е проникнал в редовете ни врагът, щяхме първо да поставим под карантина агентите по места и да въведем строга изолация в Часовникова кула. И тогава нямаше да водим този разговор.

— Да, но защо му е трябвало да го зашифрова? Защо не е пратил посланието си открито, както предишните?

— Добър въпрос. Вероятно той също е под наблюдение. Откритите послания могат да имат обратен ефект — да доведат до премахването му или да ускорят тази терористична атака. Така че този, който го следи, ще предположи, че все още не знаем какво се казва в съобщението. Това може да е причината, поради която все още не са разбили останалите клетки — мислят, че ще могат да забавят реакцията на Часовникова кула.

— Има логика.

— Така е, но един въпрос не ми дава покой — защо аз?

Джош се замисли, преди да отговори.

— Да, защо не директорът на Управлението или някой от другите директори на централи? И защо не са се обърнали към някоя от световните разузнавателни служби? Те разполагат с по-големи възможности да спрат атаката. Може би ако ги предупредят, ще изтеглят атаката напред — само като пратят открито съобщение. Или защото... ти си в уникалната позиция да спреш тази атака... — Джош вдигна глава. — Ако знаеш нещо...

— Много добре. По-рано ти споменах, че се заех с разследването на тази супертерористична група още преди да постъпя в Часовникова кула. — Дейвид стана, отиде при шкафа и извади още две папки. — Сега ще ти покажа нещо, над което работя вече десет години, нещо, което не съм показвал на никого, нито съм го представял на Часовникова кула.

13.

*Трета стая за разпити
Полицейска служба на Западна Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Кейт се облегна на стола. Преценяваше какви възможности ѝ остават. Трябваше да разкаже на полицията как е започнало проучването. Дори и да не ѝ повярваха, нека да го имат в протоколите си, в случай че започне процес.

— Спрете — каза тя.

Мъжът спря при вратата.

Кейт опря лакти на масата.

— Има основателна причина нашата програма да осинови тези деца. Но първо трябва да ви обясня нещо. Когато пристигнах в Джакарта, възнамерявах да провеждам изследванията си, както го правех в Щатите. Това беше първата ми грешка. Ние се провалихме и тогава... сменихме подхода.

Дребният мъж се върна и седна до масата. Слушаше я мълчаливо, докато Кейт описваше как е прекарала седмици наред в подготовка за набиране на пациенти.

Организацията на Кейт бе наела Договорна изследователска организация (ДИО), за да ръководи проучванията, точно както процедираха и в Щатите. В САЩ фармацевтичните компании се занимаваха с откриването на нови лекарства и лечения и когато се натъкнаха на нещо обещаващо, често прехвърляха мениджмънта на външни договорни организации от типа ДИО. На свой ред тези организации се свързваха с подходящи клиники, в които лекари ще се съгласят да проведат изследването. От своя страна, клиниките набираха пациенти, прилагаха новото лечение или лекарствени средства, сетне провеждаха диагностика за промяна на симптомите и състоянието, както и за странични реакции. Външните организации поддържаха връзка с избраните клиники и пращаха доклади на

спонсора или изследователската компания, която на свой ред публикуваше научни съобщения и запознаваше държавните агенции за контрол на лекарствените средства в различните страни. Крайният резултат бе проучване, довело до желан терапевтичен ефект без негативни или странични реакции. Това бе дълъг път и по-малко от 1% от разработваните в лабораториите лекарства стигаха до аптекните лавици.

Имаше само един проблем — Джакарта и Индонезия като цяло не разполагаха с клиники за лечение на аутизъм, имаше едва шепа специализирани частни заведения, които се занимаваха с някои от последствията на това заболяване. Тези лечебни заведения нямаша никакъв опит за клинични изпитания, което излагаше пациентите на риск. В Индонезия фармацевтичната индустрия е слабо развита, най-вече защото пазарът не е голям. Индонезия внася предимно генерични лекарства и по тази причина за изследването бяха потърсени малко лекари.

Тогава ДИО предложи иновативен подход — да се свържат директно с родителите на засегнатите деца и да създадат клиника, в която да се провежда лечението. Кейт и доктор Джон Хелмс, който бе директор на проучването, проведоха няколко дълги разговора с ДИО, търсейки други възможности. Но такива нямаше. Кейт посъветва доктор Хелмс да склонят на направеното предложение и в края на краищата той се съгласи.

Съставиха списък на семейства, живеещи в радиус сто километра от Джакарта, чиито деца показваха симптоми, съвпадащи с тези на аутизма. Кейт нае зала в един от най-хубавите хотели в града и покани семействата на представянето.

Дни преди това работи върху брошурката, преписва я няколко пъти и все не оставаше доволна. Накрая Бен нахлу в кабинета ѝ и заяви, че ще зареже проучването, ако не престане. Кейт се предаде, прати текста от брошурката на етична комисия, после в печатница, и се зае с подготовката.

Когато дойде денят, тя застана на вратата, готова да посрещне лично всички членове на семействата. Ужасно се притесняваше, че ръцете ѝ не спират да се потят. На всеки няколко минути ги триеше в панталона. Първото впечатление е всичко. Увереност, доверие, опит.

Чакаше. Дали имаха достатъчно брошурки? Разполагаха с хиляда и макар да бяха пратили шестстотин покани, вероятно щяха да дойдат по двама родители. Може би щяха да се присъединят и други семейства — в Индонезия все още не съществуваше регистър на болелите. Какво да правят? Предупреди Бен да уговори използването на хотелската копирна машина — би могъл да разпечата още брошурки, докато тя говори.

Петнайсет минути преди определения час се появиха първите две майки. Кейт изтри за пореден път длани, преди да се здрависа с тях. От възбуждане говореше прекалено високо.

— Радвам се, че дойдохте... благодаря ви за вниманието... не, насам... изберете си място, съвсем скоро ще започнем...

Трийсет минути след определения час.

Час след него.

Тя отиде да навести шестте майки и да размени няколко думи с тях.

— Не зная какво може да е станало... Кога получихте поканите? Не, имаме и други поканени... трябва да е някакъв проблем с пощите...

В края на краищата отведе посетителките в малка заседателна зала, най-вече за да премахне неудобството за всички. Направи кратко представяне, след което майките, една по една, се извиниха, че трябва да си вървят, да наглеждат децата, да ходят на работа.

Завари доктор Хелмс да се налива в бара на хотела. Когато се присъедини към него, той се наведе към нея и промърмори:

— Казах ти, че няма да се получи. Никой няма да се съгласи, Кейт. Ей, барман, дай още по едно. Та какво ти говорех? А, да, най-добре да си събираме багажа колкото се може по-бързо. Имам предложение от Оксфорд. Божичко, как ми липсва Оксфорд, тук е толкова влажно, през цялото време се чувствам като в сауна. Трябва да ти призная, че най-добре работех в Англия. Като стана дума... — Той се наведе още по-близо. — Не ми се ще да изпреварвам събитията... нали разбираш, за Но... беловата... но подочух, че името ми се обсъжда. Кейт, това може да е моята година. Кога най-сетне ще се науча да не се поддавам на чувствата си? Било за доброто на хората... Ха!

Кейт искаше да възрази, че неговата чувствителна душа бе успяла да се спазари доста добре — заплатата му бе три пъти по-голяма от нейната, а името му бе първо във всички публикации въпреки факта, че цялото проучване се основаваше на нейни изследвания. Но успя да си сдържи езика зад зъбите и вместо това надигна чашата с шардоне.

Същата вечер се обади на Мартин.

— Не мога да...

— Кейт, спри веднага. Можеш да се справиш. Когато решиш — можеш. В Индонезия живеят двеста милиона души, почти седем милиарда пъплят по тази малка планета. И поне половин процент се вписват в симптомите на аутизма — това прави трийсет и пет милиона болни. Населението на щат като Тексас. Не се предавай. Няма да ти позволя. Още утре ще позвъня във филиала на „Имари“ и ще поискам да продължат финансирането. Независимо дали Джон Хелмс ще участва в проучването.

Този разговор ѝ припомни един друг, когато го бе потърсила от Сан Франциско и Мартин я бе уверил, че Джакарта би била чудесно място, за да започне всичко отначало. Може би в края на краищата щеше да се окаже прав.

На следващата сутрин влезе в лабораторията и каза на Бен да поръча още брошури. И да намери преводачи. Тръгваха по селата. Щяха да разширят мрежата — и нямаше да чакат семействата да дойдат при тях. Прекрати договора с ДИО. Игнорира и протестите на доктор Хелмс.

След още две седмици натовариха на три пикапа четирима асистенти, осем преводачи и няколко сандъка с брошури, отпечатани на пет различни езика: индонезийски/малайзийски, явански, сунданезки, мадурезки и бетави. Подборът на езиците бе поредният извор на тревоги за Кейт — в Индонезия се говореха над седемстотин различни езика и наречия, но в края на краищата тя се спря на петте, които се използваха най-често в Джакарта и в близките райони на Ява. Ако не друго, не смяташе да съсипе проучването си заради проблеми с комуникацията.

Както с хотела в централната част, подготовката ѝ се оказва ненужна. Когато пристигнаха в първото село, Кейт и колегите ѝ бяха изненадани — нямаше нито едно дете с аутизъм. Селяните не проявиха

никакъв интерес към брошурите. Преводачите й казаха, че никой не бил виждал деца с подобни проблеми.

В това нямаше никаква логика. Би трябвало да има поне две или три засегнати семейства във всяко село.

В следващото селце Кейт забеляза, че един от преводачите, възрастен мъж, се е подпрял на пикапа, докато останалите обикалят от врата на врата.

— Ей, защо не работиш? — попита тя.

Мъжът сви рамене.

— Защото няма никакъв смисъл.

— Как да няма? Хайде веднага...

Мъжът вдигна ръце.

— Госпожо, не исках да ви обидя. Имам предвид, че задавате погрешни въпроси. И че питате не тези, които трябва.

Кейт втренчи очи в него.

— Добре. Ти кого би попитал? И какво?

Мъжът се изправи, даде й знак да го последва и тръгна към края на селото, отвъд хубавите къщи. Почука на една врата и отвътре се показва ниска женица. Той й заговори със суров глас, като от време на време сочеше Кейт. Сцената я накара да се сепне и тя неволно загърна бялата си престилка по-плътнo. Беше се чудила какво да облече и накрая се спря на докторската престилка, с надеждата това да внушава доверие. Представяше си как изглежда в очите на тези хора, които носеха дрипи и обитаваха порутени мръсни къщурки.

Осъзна, че жената е изчезнала, и пристъпи напред, за да попита преводача защо, но той вдигна ръка. Жената отново се появи на прага, като побутваше пред себе си три дечица. Те стояха неподвижно, свели главици. Преводачът се наведе към всяко и го разгледа внимателно. Кейт неуверено пристъпваше от крак на крак зад него. Децата изглеждаха здрави, никое от тях не показваше белези на аутизъм. Преводачът се наведе към най-малкото и отново извика нещо. Майката отговори припряно, но той я сгълча. Детето, явно изплашено, каза няколко думи. Преводачът му каза нещо и то ги повтори. Кейт се зачуди дали са имена. Или може би места?

Преводачът се изправи и отново започна да вика на жената. Тя клатеше припряно глава и повтаряше отново и отново една и съща фраза. След няколко минути несекващ порой обвинения от страна на

преводача жената сведе глава и заговори тихо. Вдигна ръка и посочи една съборетина. За пръв път преводачът ѝ заговори с омекнал глас и жената, изглежда, се поуспокои. Прибра децата вътре и затръшна вратата толкова бързо, че едва не събори последното.

Пред вратата на съборетината се повтори почти същата сцена — преводачът викаше и сочеше с ръка, Кейт стоеше смутена зад него, изплашените обитатели изведоха четирите си дечица и зачакаха с тревога в очите. Този път, когато преводачът разпита едно от децата, то отвърна с пет думи и Кейт бе сигурна, че са имена. Майката възрази нещо, но преводачът не ѝ обърна внимание и продължи да разпитва детето. След като чу поредния отговор, преводачът избута майката и децата и нахлу в къщата. Кейт бе объркана, но когато майката и четирите деца го последваха, направи същото.

Къщата се състоеше от три миниатюрни стаички. Кейт едва не се спъна още с влизането. В дъното преводачът и жената спореха още по-яростно. Между тях, завързано за гредата, която подпираше тавана, седеше малко дете. В устата му бе затъкнат парцал, но Кейт чуваше от гърлото му ниски ритмични звуци и детето се поклащаше равномерно напред-назад, като удряше глава в гредата.

Кейт улови преводача за ръката.

— Какво е това? Какво става тук?

Мъжът тръсна глава, разкъсван между думите на майката и настойчивите въпроси на шефката си. Кейт го стисна за ръката, дръпна го настрана и той обясни:

— Казва, че вината не е нейна. Детето било непослушно. Не иска да яде каквото му дават. Не я слуша. Не играе с другите деца. Дори не отвърща на името си.

Класически симптоми на аутизъм — тежка форма. Кейт сведе поглед към детето.

Преводачът добави:

— Повтаря, че вината не била нейна. Държала го по-дълго от останалите, но не могла...

— Кои останали?

Преводачът се обърна към жената и след като изслуша отговора ѝ, каза на Кейт:

— Извън селото. Имало място, където отвеждали децата, които не почитат родителите си, не им се подчиняват, не са част от

семейството.

— Заведи ме там.

Преводачът измъкна още информация от жената, след това кимна към вратата. Жената извика нещо зад тях.

— Пита дали ще го вземете — каза преводачът.

— Кажи й, че ще го вземем. Нека го развърже, когато се върнем.

Преводачът отведе Кейт в малка горичка извън границите на селцето. Търсиха около час, но не откриха нищо. От време на време Кейт чуваше наблизо шум на листа и пукот на съчки. Слънцето скоро щеше да залезе и тя се чудеше как ли ще изглежда тогава гората. Индонезия е тропическа страна, температурата е почти една и съща през различните дни на годината. Джунглите в Ява са опасни територии, пълни с отровни змии, хищни котки и насекоми. Не са място за малки деца.

Чу някакъв писък и после гласа на преводача:

— Доктор Уорнър! Елате бързо!

Тя се стрелна през гъстата гора и се препъна няколко пъти, докато си проправяше път през шубраците. Откри преводача, уловил едно дете, много по-мършаво от това в колибата. Въпреки сумрака и мургавата кожа виждаше, че лицето му е измазано с мръсотия. Боричкаше се с преводача като уловено в клетка зверче.

— Има ли други? — попита Кейт. Едва сега забеляза нещо като кошара на петдесетина крачки от тях. Там ли се бе спотайвало хлапето? Кейт тръгна натам.

— Не отивайте там, доктор Уорнър — спря я мъжът, докато се мъчеше да удържи детето. — Няма други... които да можете да вземете. Моля ви, помогнете ми.

Тя сграбчи детето за другата ръка и заедно го отведоха при колите. Събраха останалите от групата и отидоха да вземат завързаното за гредата дете, което, както научиха, се казвало Ади. Детето от гората нямаше име и те знаеха, че никога няма да открият родителите му. Кейт го кръсти Суря.

Когато цялата група се събра, Кейт се обърна към преводача.

— А сега искам да ми кажеш какво правеше там в покрайнините на селцето — и най-вече какво говореше.

— Мисля, че ще е по-добре да не знаете, докторе.

— Аз пък мисля, че определено искам да знам. Казвай!

Мъжът въздъхна.

— Казах им, че сте хуманитарна организация, която се грижи за деца...

— Какво?

Мъжът се поизправи.

— Няма значение, защото те си мислят точно това за вас. Те не знаят какво е клинично изпитание. Никога не са чували за подобно нещо. Огледайте се, тези хора живеят както преди хиляда години. Казах им, че трябва да прегледате децата им и че ще помогнете на тези, които се нуждаят от помощ. Но въпреки това те не ни вярват. Някои смятат, че ще си имат проблеми, други се опасяват, че може да се разчуе за тях. Тук е опасно да имаш недъгаво дете, затова хората ги крият. Ако се разчуе, другите деца от семейството ще срещнат трудности, когато дойде време да се женят. Опасяват се, че някои ще кажат — не го вземай този или тази, може да стане като брат си или сестра си. Ще кажат: „Това е в кръвта“. Но когато питах малките за братята и сестрите им, те признаха истината. Децата не знаят, че трябва да лъжат за това.

Кейт се замисли. Ако не друго, методът му се бе оказал ефикасен. Обърна се към екипа:

— Добре. Вече ще действаме по този начин.

Доктор Хелмс пристъпи към Кейт и преводача.

— Отказвам да участвам в това. Да се лъже родител, за да включим детето му в програма за клинични изпитания, е в разрез с медицинската етика. — Направи пауза, за да подсили ефекта. — Каквито и да са обстоятелствата и социалните норми на дадено общество. — Изглежда бавно Кейт и останалите членове на екипа.

— Както желаете — отвърна Кейт. — Можеш да ни чакаш в пикапа. А също и всички останали, които не одобряват метода и са готови да оставят тези деца тук да умрат.

Хелмс очевидно се готвеше да отвърне на думите ѝ, но Бен го изпревари:

— Е, аз пък участвам. Не ми се седи в пикапа. И не мога да оставя тези дечица на незавидната им съдба. — Наведе се и почна да си събира нещата.

Другите трима асистенти неохотно се присъединиха към него и едва сега Кейт си даде сметка колко близо са били до провала.

Отбеляза си да благодари на Бен, но скоро работата ги погълна и тя забрави.

В следващото село разхвърлиха брошурите и когато хората почнаха да ги събират, им обясниха, че могат да ги използват, за да изолират по-добре къщурките си. Кейт нямаше нищо против — най-сетне брошурите щяха да се използват за нещо полезно. А и това допринасяше за имиджа им на членове на организация, оказваща помощ на семейства в незавидно положение.

Доктор Хелмс продължи да упорства, но другите просто не му обръщаха внимание. Когато колите се напълниха с деца, възраженията му бяха заглушени окончателно и до края на деня вече на всички бе ясно, че той съжалява за заетата позиция.

Когато се прибраха в Джакарта и хората се разотидоха, Хелмс дойде в кабинета ѝ.

— Кейт, чуй ме... исках да разговарям с теб. След като обмислих станалото и като видях в какво състояние са децата... трябва да призная, че с нищо не сме нарушили медицинската етика, както и личните ми възгледи по този въпрос, и че не бих имал нищо против да продължа да ръководя този проект. — И понечи да седне.

Кейт вдигна глава от документа, който четеше.

— Не сядай, Джон. Аз също исках да ти кажа нещо. Когато бяхме в онова селце, ти постави личната си безопасност — и репутацията си — над живота на тези деца. Това е неприемливо. И двамата знаем, че не мога да те уволня. Но не мога и да работя с теб по проект, в който е заложен животът на тези деца. Ако нещо се случи с тях, ако ги изложиш на опасност, просто не бих могла да го преживея. Информирах спонсора на проучването, Изследователска компания „Имари“, че се готвя да напусна проекта, и се случи нещо много странно. — Тя кимна към документа. — Казаха ми, че няма да финансират проекта без мен. Така че или ти ще си подадеш оставката, или аз, но в този случай ще изгубиш финансирането, а аз ще започна проучването под ново име. И между другото, утре пристигат носачи, за да съберат вещите в кабинета ти — така че каквото и да решиш, ще е добре да си потърсиш друго поприще...

На другия ден Хелмс отпътува от Джакарта и Кейт стана единствен началник на проекта. Помоли Мартин да се обади тук-там и

скоро след това проектът стана законен настойник на всички събрани деца.

Когато Кейт приключи разказа си, полицаят стана и попита:

— И очаквате от мен да повярвам в това? Госпожице Уорнър, ние не сме диваци. Желая ви успех с тази измислица в съда. — И излезе преди тя да успее да отговори.

Пред стаята за разпити дребният цивилен полицай бе пресрещнат от своя началник, който сложи потната си ръка на рамото му.

— Е, Паку, как върви?

— Мисля, че е готова, шефе.

14.

Екранирано комуникационно помещение

Централа на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Зареял поглед през стъклената стена на помещението, Джош обмисляше думите на Дейвид. Часовникова кула е компрометирана. Няколко големи клетки водят бой за оцеляването си. Централа Джакарта скоро ще бъде нападната и на всичко отгоре предстои терористична атака по целия свят.

А Дейвид се нуждаеше от Джош, за да разшифрова съобщението и да се опита да я спре.

И това ако не беше стресова ситуация!

— Работя върху една теория вече от десет години — каза Дейвид. — Идеята ми хрумна малко след единайсети септември.

— Смяташ, че тази атака може да е свързана с единайсети септември?

— Да, смятам.

— Мислиш, че това е операция на Ал Кайда?

— Не е задължително. Според мен Ал Кайда тогава бе само изпълнителят. Има друга група, глобална корпорация на име „Имари Интернешънъл“, която в действителност е планирала, финансирала и извлякла дивиденди от онази атака. Мисля, че това е прикритие за различни археологически разкопки, които „Имари“ са осъществили в Афганистан и Ирак, и доста добре замислена кражба. Грабеж всъщност.

Джош вдигна глава. Какво му ставаше на Дейвид? Подобни истории, свързани с единайсети септември, биха могли да са теми на интернет форуми, но не и на сериозна контратерористична разработка.

Дейвид явно разгада мислите му.

— Виж, зная, че звучи малко откачено, но искам да ме изслушаш. След единайсети септември прекарах почти година по болници и центрове за възстановяване. Имах предостатъчно време за размишления. Много от действията на нападателите ми се струваха

неразумни и нелогични. Защо първо нападнаха Ню Йорк? Защо не удариха едновременно Белия дом, Конгреса, ЦРУ и АНС? Тези четири самолетни катастрофи щяха да парализират страната, особено нашите отбранителни способности. Щяха да ни хвърлят в абсолютен хаос. И защо да се ограничават само до четири самолета? Сигурно биха могли да обучат още пилоти. Можеха да отвлечат трийсет самолета в онази сутрин, да ги вземат от летище „Дълес“ и националното летище във Вашингтон, от Балтимор и дори от Ричмънд. Атланта също е достатъчно близо, а „Хартсфийлд-Джаксън“ е едно от най-оживените летища в целия свят. Кой знае, може би биха могли да ударят със сто самолета. Не може да не са знаели, че номерът им ще мине само веднъж — защо тогава толкова малък мащаб?

Джош кимна, но все още не изглеждаше убеден.

— Интересен въпрос.

— Има и други. Защо нанасят удар в ден, когато е известно, че президентът отсъства от града и ще е в някакво училище във Флорида? Очевидно целта не е била да бъдат поразени центровете ни за отбрана — като удара на Пентагона, при който загинаха много храбри американци. Какво всъщност постигнаха — предизвикаха всеобща ярост в армията, в цялата страна. Имаше още едно тежко последствие — рухването на борсите, истински исторически срив. Ню Йорк е финансовата столица на света — атаката срещу него неминуемо ще доведе до последствия на финансовите пазари. Всъщност тази атака постигна две неща: осигури започването на война и — което според мен е по важно — доведе до срив на стоковата борса.

— Никога не съм гледал на всичко това по този начин — призна Джош.

— Нещата изглеждат различни, когато прекараш цяла година по болници и можеш да мислиш по цели дни и нощи. От леглото не можеш да правя сериозни проучвания върху терористичните организации, затова се заех с финансовата страна. Започнах да търся кои са големите печеливши от финансовия колапс. Кой е залагал срещу американски акции. Кой компании са излезли победители, кои са натрупали богатства. Списъкът постепенно се смаляваше. Освен това забелязах нещо — нападението почти предопредели войната в Афганистан. Може би това, което е трябвало на онази група, се е намирало там и са се нуждаели от прикритие, за да го потърсят. А

може да е било в Ирак. Или пък и на двете места. Знаех, че трябва да ида на място, за да потърся истински отговори. — Дейвид си пое дъх и продължи: — През 2004 вече бях на крака. Същата година се кандидатирах за работа в ЦРУ, но ме отхвърлиха. Готвих се още една година, получих нов отказ през 2005 и продължих упорито да се подготвям. Чудех се дали да не постъпя в армията, но знаех, че трябва да работя в някоя разузнавателна организация, за да получа отговори.

Сега вече Джош виждаше Дейвид в съвсем друга светлина. Винаги бе смятал директора на централата за нещо като супервоин. Представата за него като за човек, който се въргала по болници и получава откази от шпионски агенции, при това няколко пъти, бе доста изненадваща.

— Какво има? — попита Дейвид.

— Ами нищо... Просто... мислех си, че си офицер от кариерата. Че си бил в ЦРУ още преди единайсети септември.

Дейвид се усмихна.

— Грешка. По онова време бях още студент. В Колумбийския, ако можеш да повярваш. Може би по тази причина от ЦРУ ми отказваха — не искаха човек, свикнал на университетска слободия. Но изглежда, три е щастливото ми число, защото при третия ми опит през 2006-а ме взеха. Вероятно редиците им агенти бяха пооредели, повечето сигурно бяха избягали при частни предприемачи, но така или иначе, пратиха ме в Афганистан. И аз открих отговорите, които търсех. В краткия списък, който ми бе останал, имаше три компании, ала те се оказаха филиали на една: „Имари Интернешънъл“. Отделът им за сигурност координира всички операции, но спечеленото от единайсети септември е разпределено между подставени фирми. Открих и още нещо. План за нова атака под кодовото название Протокол Тоба. — Дейвид посочи едната папка. — В тази папка е всичко, което ми е известно за атаката. Не е много.

Джош отвори папката.

— Значи затова си постъпил в Часовникова кула? За да разследваш „Имари“ и да научиш всичко за Протокола Тоба.

— Донякъде. Часовникова кула бе идеалната платформа. Тогава вече знаех, че „Имари“ стои зад единайсети септември, че са натрупали състояние от атентата и че издирват активно нещо в планините на Афганистан и Пакистан. Но те ме разкриха преди да се

добера до цялата истина. Едва не ме убиха в планините в Северен Пакистан. Всъщност официално се водех загинал по време на акция. Това бе идеалната възможност да се измъкна. Имах нужда от нова идентичност и място, където да продължа работата си. Преди Афганистан никога не бях чувал за Часовникова кула. Но ме поканиха на работа и сметнах, че това ще е идеалното прикритие. Всички идваме в Часовникова кула по някакви свои причини — по онова време за мен тя бе ключът към оцеляването ми. Трябваше да узная цялата истина за „Имари“ и Тоба. Не разкрих истинските си мотиви пред никого освен пред директора. Той ме взе и ми помогна да основа централата Джакарта преди четири години. Не можах да постигна кой знае какъв прогрес с разследването на „Имари“ допреди четири дни, когато онзи информатор се свърза с мен.

— Значи затова е избрал теб.

— Така изглежда. Той знае за разследването ми. Знае, че държа този документ. В него може би се крие ключът за дешифриране на съобщението. Това, в което съм сигурен, е, че корпорация „Имари“ по някакъв начин е свързана с атаката от единайсети септември, може би и с други терористични нападения преди и след това, и че работят над нещо много по-голямо — Протокола Тоба. Затова избрах Джакарта — най-близкия град до планината Тоба. Мисля, че е свързан с мястото, където ще започне атаката.

— Логично предположение. Какво знаем за Протокола Тоба?

— Не много. Освен няколко бележки за него има само един документ — доклад за урбанизацията, транспортната инфраструктура и възможността да се редуцира общата човешка популация. Каквото и да е Тоба, вярвам, че това е неговата цел — да се намали драстично населението на Земята.

— Което стеснява кръга. Една терористична атака с цел изстребване на населението трябва да е биологична — може би катастрофална промяна в околната среда или предизвикване на нова световна война. Не става въпрос за бомбардировачи самоубийци, трябва да е нещо по-мащабно.

Дейвид кимна.

— Да, много по-мащабно. Вероятно нещо, което никога не сме предвиждали. Джакарта е отлично място да се започне нова атака — с висока плътност на населението и безброй външни лица. Началото на

атаката ще прати всички богати чужденци на летището и оттам до всяка точка на света.

Дейвид посочи мониторите.

— Компютрите зад теб са свързани с Управлението, с нашите сървъри и с останалите клетки. Там има всичко, което ни трябва за ставащото по целия свят, за различните терористични групи и организации, някои от тях прикритие за корпорация „Имари“. Не е много, разбира се. Започни от тях, а като набереш скорост, се прехвърли към последните сведения от разузнаването. Ако нещо става тук, в Джакарта, длъжни сме да го разследваме първи. Трябва да сме готови да прехвърлим информацията към Управлението, в случай че и нашата централа падне. Опитай се да мислиш нестандартно. Каквото и да става, сигурно ще е в разрез с обичайните представи. Търси нещо, което не поражда подозрения — като саудитци, посещаващи курсове за пилоти в Германия, а след това преместващи се в Щатите, като някой в Оклахома, който купува тонове тор, а не е никакъв фермер.

— Какво има в другата папка?

Дейвид я побутна към него.

— Тук е останалата информация за „Имари“, която събрах преди да постъпя в Часовникова кула.

— Няма ли я в компютъра?

— Не. И не съм я предавал на Часовникова кула. Ще видиш защо. Освен това в един плик има писмо — от мен за теб. Ще го отвориш, когато умра. Там има инструкции.

Джош понечи да отвори уста, но Дейвид го прекъсна:

— Има още нещо. — Изправи се, взе от ъгъла на помещението малка кутия и я сложи на масата. — Тази стая и екранираната зала ще ти осигурят известна защита и, надявам се, достатъчно време да откриеш как да разшифроваш съобщението. Щабът на Часовникова кула е последното място, където ще те търсят. Съмнявам се обаче, че имаме много време. Каквото откриеш, пращай го на моя телефон. Горният десен монитор е свързан с камерата над вратата и гледа към сървърното, така че ще разбереш, ако някой се опита да проникне тук. Както знаеш, в сградата на щаба няма камери, така че това ще е единственото ти предупреждение. — Той отвори кутията и извади отвътре пистолет. Пъхна пълнителя в дръжката и сложи пистолета на масата. — Нали знаеш как се стреля?

Джош погледна пистолета.

— Е, минах основен курс, когато постъпвах в агенцията преди дванайсет години, но оттогава не съм държал оръжие. Така че... не разчитай особено. — Искаше му се да добави: „Ако тук проникнат специалните части, какви шансове бих имал срещу тях?“. Но не го каза — разбираше, че Дейвид му оставя пистолета за самочувствие. За да не е изплашен до смърт и да може да си върши работата. Но разбираше и че това е само едната страна в мотивите на неговия началник.

— Ако се наложи да прибягнеш до него, дръпни затвора назад. Това ще вкара патрон в цевта. Като свършиш патроните, натисни тук и пълнителят ще изпадне отдолу. Пъхни нов, натисни това лостче и пистолетът ще е готов за стрелба. Но ако разбият вратата, има нещо друго, което трябва да направиш, преди да използваш пистолета.

— Да изтрия информацията на компютрите?

— Именно. И да изгориш тази папка, както и писмото. — Дейвид му посочи малка метална ваничка и му подаде запалка.

— Какво друго има в шкафа? — Джош смяташе, че знае, но въпреки това попита.

Директорът на централата се поколеба, после бръкна в шкафа и извади стъклена капсула.

— Трябва да я глътна ли?

— Не. Ще я сдъвчеш, но когато му дойде времето. Цианидът действа доста бързо — три, максимум четири секунди. — Дейвид му подаде капсулата. — Дръж я в теб. Надявам се, че няма да ти потрябва. — Прибра пистолета в кутията. — Съобщи ми веднага щом откриеш нещо.

Обърна се и тръгна към вратата.

— А ти какво ще правиш? — попита Джош.

— Ще ни спечеля малко време.

15.

*Трета стая за разпити
Полицейска служба на Западна Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Вратата се отвори и влезе възпълен плувнал в пот мъж. Носеше папка в лявата си ръка, а дясната протегна към Кейт.

— Доктор Уорнър, аз съм шефът на участъка Еди Куснади. Надявам се, че...

— Чакам тук от часове! Хората ви ме разпитват за безполезни подробности от моето проучване и заплашват да ме хвърлят в затвора. Искam да знам какво правите, за да откриете отвлечените деца.

— Докторе, вие не разбирате положението тук. Ние сме малък участък.

— Тогава обадете се на националната полиция. Или...

— Докторе, националната полиция си има свои проблеми и те не включват търсене на умствено изостанали деца.

— Не ги наричайте умствено изостанали.

— Не са ли изостанали? — Той отвори папката. — В бележките тук пише, че клиниката ви провежда изпитания върху изостанали...

— Не са изостанали. Просто мозъците им работят по различен начин от този при останалите хора. Също както моят метаболизъм е различен от вашия.

Охраненият полицай погледна тялото си, сякаш се опитваше да разбере с какво метаболизмът му се различава от този на Кейт.

— Значи така. Или веднага ще започнете издирването на тези деца, или ще ме освободите, за да го организирам аз.

— Не можем да ви освободим — каза Куснади.

— Защо да не можете?

— Не сме ви изключили като заподозряна.

— Това е абсурдно!

— Зная, докторе, повярвайте ми. Но какво искате от мен? Не мога да казвам на разследващите полицаи кой е заподозрян и кой не. Не е редно. Все пак успях да ги убедя да ви оставят в това помещение.

Настояваха да ви преместим в общата килия за задържане. Боя се, че там обстановката не е особено приятна. Мръсно е, има всякакви хора и камерите не работят. — Помълча малко, после отново отвори папката. — Но мисля, че ще мога да забавя този момент поне още известно време. А междувременно имам няколко въпроса към вас. Според разследването вие сте купили малък блок в Джакарта. Платили сте в брой еквивалента на седемстотин хиляди щатски долара. — Погледна я, видя, че не смята да отговаря, и продължи: — Проверката в банката установи, че държите на сметка около триста хиляди щатски долара. Сметка, по която получавате периодични вноски от Каймановите острови.

— Моята банкова сметка няма нищо общо.

— Сигурен съм, че няма. Но нали разбирате как изглежда това през погледа на разследващите? Може ли да попитам откъде имате толкова много пари?

— Наследих ги.

Началникът на участъка повдигна вежди и лицето му сякаш се разведри.

— Вероятно от вашите родители?

— От баща ми. Вижте, мисля, че си губим времето и...

— Той с какво се занимаваше?

— Кой?

— Баща ви.

— С банкерство. Или инвестиции. Не зная, бях съвсем малка.

— Ясно. — Началникът кимна. — Докторе, мисля, че бихме могли да си помогнем един на друг. Можем да убедим разследващите, че не сте замесена в отвличането и че ще осигурите на моя отдел средствата, от които отчаяно се нуждаем, за да откриете тези... ъ-ъ... безпомощни деца.

Кейт не сваляше поглед от него. Започваше да разбира накъде бие.

— Слушам ви.

— Аз ви вярвам, доктор Уорнър. Но като гледат събраните улики, моите полицаи казват, че знаят какво ще си помисли журито, а между нас казано хората тук не обичат чужденците, особено американците. Мисля, че единственият начин да осигурим вашата безопасност е да открием онези дечица. Това ще изчисти името ви.

— Ами какво чакате тогава?

— Доктор Уорнър, както вече споменах, ние сме малко подразделение. А намирането на децата... Ще ми трябват повече средства, хора извън моя участък. Със съжаление трябва да добавя, че подобни разследвания струват много, може би два милиона долара. Говоря за щатски долари. Но ако потърся познати, вероятно ще успеем да ги намалим до милион и половина. Скъпа докторке, проблемът е, че трябва да се действа бързо. Тези деца вече може да са къде ли не. Моля се да са още живи.

— Милион и половина.

Полицаят кимна.

— Ще ги имате. Но първо ме освободете.

— Бих искал да го направя, докторе, повярвайте ми. Но обещания, направени от заподозрян в стая за разпит... — Той вдигна ръце.

— Добре, дайте ми телефон и вашата банкова сметка. И ми намерете кола.

— Незабавно, докторе. — Той се усмихна, стана и излезе.

Кейт остана сама. Прокара ръка през русата си коса. Жената в огледалото не приличаше много на обещаващия учен, пристигнал преди четири години в Джакарта.

Шефът на полицейския участък затвори тихо вратата. Милион и половина! Би могъл да се пенсионира. Милион и половина... А дали не би могъл да измъкне повече — два, три милиона? Все пак тя се бе съгласила незабавно с предложението му. Може би трябваше да се върне и да ѝ предложи да наеме още хора. Да ѝ каже, че ще струва четири милиона. Беше се надявал най-много на двеста хиляди. Спря пред стаята за разпити, завладян от колебания.

Не, не биваше да се връща веднага. Трябваше да я остави да се поразмекне вътре. Но трябваше да е и предпазлив. Инак току-виж изприпкала до американското посолство. Ако беше внимателен, тези пари щяха да са негови.

16.

Екранирано комуникационно помещение

Централа на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Джош гледаше червените точки на позиционния монитор. През изминалия час, откакто Дейвид бе излязъл, двайсет и четирите точки — представляващи всички агенти на централата в Джакарта — се бяха разпръснали от щаба до различни места из града. Сега на картата се виждаха четири групи от по шест точки.

Джош познаваше добре три от местата — това бяха тайни квартири на централата. Осемнайсетте агенти в тези квартири вероятно бяха в списъка на заподозрени, който бе съставил Дейвид. Точките в тях се движеха бавно, обръщаха се, когато стигаха до стените, в които бяха затворени, като хора, на които са отправени обвинения и те чакат да чуят каква ще е съдбата им.

Дейвид бе избрал солидна стратегия — бе разделил предполагаемите противникови сили и си бе осигурил време, за да може да реагира, ако те нападнат. Ако нападнат.

Докато гледаше точките на монитора, Джош за пръв път бе завладян от ужасното чувство, че всичко това е реално. Битката за Централа Джакарта бе въпрос само на време. В някой момент тези точки щяха да излязат навън, да се нахвърлят върху екипите на Дейвид и после да дойдат тук, в щаба, за да намерят Джош.

Дейвид просто му бе спечелил малко време. Време Джош да може да пресее наличната информация и да открие нещо, свързано с шифъра. Само дето не знаеше дали ще успее.

Отново загледа видеозаписа, който бе пуснал преди малко. Това бе всичко, с което разполагаше. Или грешеше?

Шпионската дейност нерядко опира до инстинкт. Пикапът, отвличането... всичко това някак не се връзваше.

Обади се на Дейвид и каза:

— Мисля, че имам нещо.

— Давай — подкани го Дейвид.

— Става въпрос за една изследователска лаборатория. За генни проучвания. Занимават се с лечение на деца, болни от аутизъм. Отвлечени са две деца. Лекарката е арестувана.

— Това не ми прилича особено на международен тероризъм.

— Съгласен. Обаче финансирането идва от „Имари“.

— И каква е работната ти теория? Какво ще търсим там?

— Честно казано, нямам представа. Все още не съм навлязъл достатъчно в тази материя, но едно нещо привлече вниманието ми — проучването не е патентовано.

— И защо това да има някакво значение? Смяташ, че не се занимават с изследване?

— Не, сигурен съм, че се занимават, ако се съди по инструментариума и организацията. Но не е заради парите. Ако търсеха комерсиален успех, първо щяха да го патентоват. Това е стандартната процедура за клинични изпитания. Сключваш договор с някоя лаборатория, осигуряваш си патент. Патентът те предпазва от това конкуренцията да ти открадне проучването, да се възползва от постигнатото на междинен етап, да те отреже от пазара. Непатентовани научни изследвания се правят само когато не искаш светът да научи за тях. И Джакарта изглежда подходящото място. Подобно изследване в Щатите би изисквало разрешение от Федералната служба за контрол на лечебните средства и прочее.

— Значи разработват биологично оръжие?

— Може би. Но до днес в клиниката не са регистрирани каквито и да било инциденти. Няма съобщения за фатални случаи, така че ако провеждат изпитанията върху деца, това би го превърнало в най-малко ефикасното биологично оръжие на всички времена. От това, с което разполагам, изследването е напълно законно. И добре финансирано. Всъщност, ако постигнат целта си, това ще е голям научен пробив.

— Което го прави и чудесно прикритие. Но нека задам един въпрос — защо ти е да крадеш от себе си? Ако „Имари“ финансира клиниката и научното изследване, защо ще използват свои хора, за да отвлечат децата? Може би участниците в изследването са се изплашили от това, което правят?

— Възможно е.

— Има ли възможност да освободим лекарката?

— Просто не виждам как.

— Имаме ли досие на шефа на участъка?

— Момент... — Джош прерови базата данни на Часовникова кула и когато файлът на началника на полицейския участък излезе на екрана, вдигна вежди. — Да, имаме досие. Брей!

— Прати го в моя мобилен команден център. Успя ли да прегледаш всички данни от местното разузнаване?

— Да, но излезе само това. Всъщност има още нещо. — Джош се бе чудил дали да го спомене, но подобно на видеозаписа от отвличането на децата в него имаше нещо странно. — Нито една от другите клетки не е съобщавала, че е била нападната, и Централата не е изпращала разпореждания. В новините също няма нищо, имам предвид след съобщенията за стълкновенията в Карачи, Кейптаун и Мар дел Плата. Всички клетки мълчат или пращат рутинни доклади, сякаш не е станало нищо.

— Предположения?

— Две възможности — или чакат нещо, може би следващия ни ход, или...

— Останалите клетки са паднали без бой.

— Именно. Не е изключено да сме последната голяма клетка.

— Искам да работиш над шифъра. Колкото се може по-бързо.

17.

Изследователски комплекс на корпорация „Имари“

Покрайнините на Буранг, Китай

Тибетски автономен район

Доктор Шен Чанг се опита да се отпусне преди началото на видеоконференцията, но когато събеседникът му се появи, преглътна мъчително и заговори напрегнато:

— Доктор Грей, директорът на проекта ми нареди да се свържа с вас. Повторихме буквално и стъпка по стъпка протокола от изследването и... не зная какво...

— Сигурен съм, че сте го направили, доктор Чанг. Но резултатът е доста изненадващ. Защо децата оцеляха, а възрастните — не?

— Не сме сигурни. Третирахме ги по еднакъв начин.

— Може би лечението не въздейства на възрастни?

— Да, може би. По същество за лечението се прилага ретровирус, който въвежда ген в генетичния код на опитния екземпляр. Генетичната промяна не е значителна, но предизвиква каскаден ефект на епигенетично ниво, като включва и изключва серия други, преобусловени гени. Засега не сме регистрирали никакви физиологични последствия — но са налице значителни изменения в мозъка. Въведеният ген пренастройва мозъка на субекта. С възрастта невропластичността — способността на мозъка да се пренастройва или адаптира — намалява. Ето защо със стареенето става все по-трудно да се учим. Проучваме идеята, че възрастните не реагират на лечението, защото генното активиране не поражда изменения в мозъка — с други думи, вирусът, осъществяващ генетичната терапия, се опитва да пренастрои мозъка, но невронните пътища са твърде закостенели. Кое се случва малко след приключването на детството.

— Възможно ли е опитните образци да не са притежавали гените, които да пораждаат мозъчните промени?

— Не. Всички възрастни субекти имат каскадни гени. Както знаете, открихме тези гени преди известно време и всички наети в

Китай опитни образци бяха подложени на тест за тяхното потвърждаване. Възрастните би трябвало да оцелеят след теста.

— А възможно ли е терапията да е ефективна само при мозъци, засегнати от аутизъм?

Чанг не бе обмислял тази вероятност. По специалност доктор Грей бе еволюционен биолог с интерес към палеобиологията, той бе началник на началника на Чанг, чак до върха на хранителната верига на „Имари“. Чанг не бе предполагал, че разговорът им ще се съсредоточи върху научните проблеми. Очакваше вместо това да го скастрият за провалените опити.

Съсредоточи се върху хипотезата на Грей.

— Да, напълно е възможно. По същество аутизмът представлява нарушение на мозъчната организация, особено в зоните, контролиращи общуването и социалното възприемане. Засягат се и други зони. Някои от болните индивиди са високоинтелигентни и притежават специални умения, други са в противоположния край на спектъра, те дори не могат да съществуват самостоятелно. Може да се каже, че аутизмът е нещо като събирателно понятие за голям брой различия в мозъчната организация. Бихме могли да се съсредоточим върху тази идея, но това ще отнеме време. И ще са ни нужни още опитни екземпляри.

— Време нямаме, но може би ще успеем да набавим още деца. Макар че тези са единствените, при които ни е известно за активиране на Атлантския ген. Ще се занимаем с този въпрос. Има ли нещо друго, което не сте ми казвали? Някакви теории? Спокойно, доктор Чанг, на този етап няма лоши идеи.

Чанг имаше една идея. Нещо, което не бе споделял с другите членове на екипа.

— Чудех се дали възрастните и децата са били подложени на една и съща терапия.

— Проблем с възпроизвеждането на изследването на доктор Уорнър?

— Не. Повторихме нейния протокол точка по точка — лично се уверих в това. Но се чудех дали доктор Уорнър... не е лекувала децата с нещо друго, нещо, за което не се споменава в записките ѝ и в официалните протоколи.

Грей се замисли.

— Това е много интересно.

— Възможно ли е да разговаряме с доктор Уорнър?

— Не съм сигурен... ще се свържа с вас, след като проверя.

Други членове на екипа споделят ли съмненията ви?

— Не, доколкото ми е известно.

— В такъв случай ще ви помоля засега да запазите подозренията си относно доктор Уорнър в тайна. Не бива да позволяваме информацията за това да се разпространява. Ще информирам директора на проекта, че двамата с вас работим заедно. Той ще подкрепи усилията ви без излишни въпроси.

— Разбирам — отвърна доктор Чанг, макар да не разбираше почти нищо. Разговорът бе повдигнал нови въпроси и сега той бе убеден в едно — че са приложили неправилно лечение.

18.

*Полицейска служба на Западна Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Пред вратата на стаята за разпити стоеше някакъв мъж. Беше американец, или може би европейец, но ако се съдеше по стойката му, сто на сто бе военен. Личеше си дори... по очите.

— Кой сте вие? — попита Куснади.

— Това няма значение. Дойдох да отведа доктор Катрин Уорнър.

— Много смешно. Кажете ми кой сте, преди да ви приберем на топло.

Мъжът му подаде един плик и каза:

— Погледнете вътре. Не е нещо, което да не сте виждали.

Шефът на участъка отвори плика и погледна първите няколко снимки. Не можеше да повярва на очите си. Как? По какъв начин тези...

— Ако не я освободите веднага, няма да сте последният, който им се любовува.

— Искам оригиналите.

— Това да ви прилича на преговори? Пуснете я или ние ще пуснем снимките.

Куснади сведе глава, после се озърна като притиснато в ъгъла животно, чудещо се накъде да побегне.

— И в случай че обмисляте дали все пак да не ме арестувате, моите хора ще разпространят тези снимки, ако до три минути не им се обадя. Вече работите за мен. Искате ли да сте началник на участъка, или не?

Куснади трябваше да помисли. Огледа се. Кой можеше да го е направил?

— Времето тече — припомни му мъжът.

— Ей сега. — Полицаят отвори вратата на стаята за разпити и даде знак на жената да излезе. — Този човек е дошъл да ви вземе.

Жената ги гледаше изненадано.

Мъжът сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Хайде, доктор Уорнър. Махаме се оттук.

Пред полицейския участък Кейт спря и се обърна към човека, който я бе спасил. Беше с черни дрехи, като тези, които носеха нападателите, отвлekli децата. Както и хората му — сега ги видя: бяха петима и стояха до голям черен камион, наподобяващ лъскавите пощенски камиони. Зад него бе паркирана спортна кола със затъмнени стъкла.

— Кой сте вие?

— Изчакайте малко — спря я той, обърна се към ниския полицаи на входа — беше онзи, който бе обвинил Кейт, че е отвлeкла децата — подаде му един плик и каза: — Подразбрах, че скоро ще ви повишат.

Дребният полицаи сви рамене.

— Правя това, което ми наредят.

— Началникът ви каза, че сте добър информатор. Ако имате достатъчно ум, за да знаете какво да направите с това, значи ви бива повече от него.

Полицаят кимна.

— Щом казвате.

Мъжът се обърна към Кейт и посочи с брадичка черния камион.

— Качвайте се.

— Никъде няма да вървя, докато не ми кажете кои сте и какво става.

— Ще ви обясня, но трябва час по-скоро да идем на безопасно място.

— Не, първо...

— Ще ви помогна да се ориентирате. Добрите ви молят да се качите в камиона. Лошите ще нахлузят торба на главата ви и ще ви натикат в него. Аз ви моля. Така че може да останете тук или да дойдете с мен. Решавайте сама.

Отиде до камиона и отвори двойната задна врата.

— Почакайте — каза Кейт. — Ще дойда.

19.

*Главна мониторна зала
Щабът на Часовникова кула
Джакарта, Индонезия*

Докато личният състав на станцията изпълваше главната заседателна зала, Винсент Тариа, шеф на оперативния отдел на Часовникова кула Джакарта, си масажираше мускулите на ръката. Ръцете и краката все още го наболяваха от нападението на онези двама глупаци в клиниката с изостаналите деца. А денят след това не бе приятен. Въпреки това се надяваше да върне нещата в правилното русло. Достатъчно бе да убеди още неколцина от агентите в Джакарта да се присъединят към него за атаката. Останалите вече бяха на изхранване от „Имари“.

Тариа вдигна ръка, та присъстващите да замълчат. Целият наличен състав се бе събрал в щаба — анализаторите, агентите, оперативните работници. Всички освен Дейвид Вейл и петима от най-близките му помощници. Джош Коен, шефът на отдела за анализ, също отсъстваше, но скоро щяха да го намерят. На големия екран на заседателната зала се виждаха три претъпкани стаи — оперативните работници, затворени в тайните квартири.

— Добре, чуйте ме всички. Чувате ли ме по видеовръзката?

На екрана няколко глави кимнаха, последва „аха“ и „чуваме“.

— Няма лесен начин да го кажа, затова ще го кажа така — Часовникова кула е компрометирана.

Тишината бе такава, че можеше да се чуе игла, ако падне на пода.

— Тази сутрин получих доклад, че няколко от големите клетки, включително Кейптаун, Мар дел Плата и Карачи, са били нападнати и напълно унищожени. Още няколко станции в този момент водят сражения.

Хората започнаха да си шушукат. Някой попита нещо на висок глас.

— Тишина! Нещата са дори по-зле. Боя се, че врагът, с който се бием, е от нашите редици. Ето какво ни е известно до момента —

преди няколко дни Дейвид Вейл и още неколцина други директори на централи са организирали среща на главните анализатори. Очевидно това е в разрез с всякакви разпореждания. Предполагаме, че са съобщили на анализаторите за някаква нова заплаха. Знаем, че повече от половината анализатори не са се прибрали от тази конференция. Цялата постановка е целяла не друго, а масова екзекуция, за да се нанесе тежък удар върху анализаторските отдели преди началото на атаката. Анализаторите, които са се върнали от конференцията, сега работят активно срещу Часовникова кула.

Тариа огледа изпълнените със съмнение лица в залата.

— Вижте, знай, че е трудно да се повярва, аз самият също не вярвах. До тази сутрин, когато Дейвид разпрати оперативните агенти из града. Помислете си само: той изведе хората навън в момент, в който трябва да се погрижим за отбрана. Готви се да превземе централата и това е само въпрос на време.

— Защо? — извика някой.

— Не би го направил — добави друг.

— Зададох си същия въпрос. И казах точно това — отвърна Тариа. — Той ме е вербувал, служих при него, познавам го. Но има много неща за Дейвид Вейл, които не знаем и не разбираме. Всички сме дошли в Часовникова кула по свои причини. Доколкото успяхме да разберем, Дейвид Вейл е бил тежко ранен при атаките от септември 2001. Не го знаех до днес. Оттогава е започнал да се вманиачава, въобразил си е някаква конспиративна теория за единайсети септември, за военнопромишлена корпорация, която организира атаката, за да натрупа печалби. Може дори тази идея да не е негова, а да е внушена от друг. От някой, който го използва. Както и да е, той е вманиачен и предубеден. Успял е да привлече и други хора на своя страна. Смятаме, че Джош Коен се е върнал тайно от конференцията и сега работи за него.

Хората мълчаха, предъкваша чутото. От един от екраните се чу въпрос:

— И каква ще е операцията? Да го заловим?

— Това може да се окаже невъзможно. Той ще се бие докрай. По-важното сега е да ограничим пораженията. Скоро ще получим помощ. Отделът за сигурност на „Имари“ обеща да ни предостави хора. Те са наясно със ситуацията. Изглежда, че тъкмо „Имари“ е обектът на

вендетата на Дейвид. Знаем, че Дейвид е отвлякъл учен, който работи за научния отдел на „Имари“. Жена. Не се знае дали тя е негова съучастничка, или жертва на машинациите му. Планът е да освободим тази жена — тя се казва доктор Катрин Уорнър — и да неутрализираме шефа.

20.

Екранирано комуникационно помещение

Централа на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Джош нетърпеливо чакаше да провери дали теорията му за шифрованото съобщение на Дейвид ще се окаже правилна. Това бе най-добрата му идея досега. Всъщност бе единствената му идея.

Опитваше се да не гледа екрана на главния компютър на отсрещната стена на стъклената стая. През последните трийсет минути на екрана бе изписано само:

... търсене...

Джош погледна двата монитора под него — видеонаблюдението на вратата отвън и картата на града с червените точки, представляващи оперативните агенти на Часовникова кула в Джакарта. Не знаеше кой от двата монитора го изнервя повече. Биха могли да са часовници с обратно броене, отброяващи секундите до неговата смърт и някаква ужасна, неизвестна катастрофа... А на големия екран неизменното... *търсене...*

Трябваше ли търсенето да продължава толкова дълго? Ами ако само си губеше времето?

Имаше и нещо друго, което не му даваше мира. Той стана и взе металната кутия, която Дейвид бе оставил на масата. Докато я вдигаше, капакът се отвори и пистолетът изтропа на масата. Звукът продължи да отеква сякаш часове.

Откъм стенния екран се чу писукане, после се появи надпис:

5 резултата

Пет резултата!

Джош седна на масата и размърда мишката. Три резултата от „Ню Йорк Таймс“, по един от „Дейли Мейл“ в Лондон и „Бостън Глоуб“.

Може би беше прав. От мига, в който видя имената и датите, първата му мисъл бе — това са некролози. Още от Втората световна война некролозите бяха често използвано средство от шпионите за размяна на информация. Така можеха да се пращат послания по целия свят. Да се пращат от далечни дни, както тези — от 1947, и да са актуални и до днес. Ако беше вярно, значи терористичната мрежа съществуваше от шейсет и пет години. Реши засега да остави тези въпроси встрани от главното разследване.

Погледна кодираното съобщение, което му беше оставил Дейвид.

Протоколът Тоба съществува.

$4+12+47=4/5$; Джонс

$7+22+47=3/8$; Андерсън

$10+4+47=5/4$; Еймс

След това се обърна към резултатите. Най-вероятно терористите бяха използвали един вестник — вестник, достъпен по целия свят. „Ню Йорк Таймс“ бе най-подходящият кандидат. Дори през 47-а е можело да отидеш на будка за вестници в Париж, Лондон, Шанхай, Барселона или Бостън и да си купиш брой на „Ню Йорк Таймс“ заедно с некролозите.

Ако некролозите бяха шифровани съобщения, щяха да са маркирани по някакъв начин. Джош го забеляза веднага — всички некролози в „Таймс“ съдържаха думите „часовник“ и „кула“. Замисли се. Възможно ли бе Часовникова кула да е толкова стара? ЦРУ не бе съществувало преди Закона за националната сигурност от 1947, макар че предшестващата го организация, Бюрото за стратегически действия, бе създадена през юни 1942.

Защо терористите ще споменават Часовникова кула? Може би дори тогава са водили война с нея? Преди шейсет и пет, почти шейсет и шест години?

Съсредоточи се върху некролозите. Трябваше да има някакъв начин да ги разшифрова. Всяка криптографска система разполага с ключ, с чиято помощ да се декодира съобщението. И всяко съобщение би трябвало да включва свой собствен ключ — нещо съвсем простичко.

Отвори първия некролог, с дата 4/12/1947:

АДАМ ДЖОНС, ПИОНЕР В ИЗРАБОТВАНЕТО НА ЧАСОВНИЦИ, ПОЧИНАЛ НА 77,
ДОКАТО РАБОТЕЛ НАД СВОЯ ШЕДЬОВЪР КУЛАТА

„Ню Йорк Таймс“, некролози, брой 4/12/1947

Адам Джонс, прочут гибралтарски часовникар, почина събота в Британски Хондурас. Неговият слуга го намерил. По стара традиция неговите кости ще бъдат положени в близост до тези на неговата съпруга — на място, което са избрали заедно. Уведомяваме ви да пратите картичка или сведение до семейството, ако възнамерявате да присъствате.

Съобщението трябваше да е някъде тук. Какъв ли бе ключът? Джош отвори другите некролози и ги огледа, надяваше се да открие нещо, за което да се залови. Всеки некролог съобщаваше за конкретно място и това ставаше в началото на текста. Джош провери няколко възможности, промени част от думите, после се облегна в стола и се замисли. Некролозите бяха написани нескоропосано и част от думите бяха поставени не където трябва. Или принудително, сякаш е било необходимо да ги използват. Изведнъж му светна. Ключът бе в имената — в тяхната дължина. Това беше втората част от кода:

$4+12+47=4/5$; Джонс

Некрологът от 4/12/1947 бе за Адам Джонс. Първото име имаше четири букви, второто пет. Ако вземеше четвъртата дума от некролога, а след това отброеше пет... Прегледа отново некролога:

АДАМ ДЖОНС, ПИОНЕР В ИЗРАБОТВАНЕТО НА ЧАСОВНИЦИ, ПОЧИНАЛ НА 77,
ДОКАТО РАБОТЕЛ НАД СВОЯ ШЕДЬОВЪР КУЛАТА

Адам Джонс, прочут *гибралтарски* часовникар почина събота в *Британски* Хондурас. Неговият слуга го *намерил*. По стара традиция неговите *кости* ще бъдат положени в *близост* до тези на неговата съпруга — *на място*, което са избрали заедно. *Уведомяваме* ви да пратете картичка или *сведение* до семейството, ако възнамерявате да присъствате.

Гибралтар, британци, намиране кости, близост, място, уведомяваме...

Гледа съобщението дълго. Не очакваше да е точно това. И нямаше никаква представа какво означава. Прерови интернет, но и там не откри кой знае какво. Оказа се, че през 1940 в една подземна кухня на Гибралтар, наречена Горхамската пещера, британци открили кости. Но костите не били човешки, а неандерталски — и променили драстично това, което светът знаел за неандерталците. Нашите праисторически братовчеди били нещо повече от архаични пещерни човеци. Те строели домове. Разпалвали големи огньове в каменни огнища, печели зеленчуци и кореноплодни, имали свой език, творели пещерно изкуство, погребвали мъртвите си с цветя и изработвали доста свършени за времето си каменни сечива и глинени съдове. Костите, открити в Гибралтар, променили и представата за неандерталския период. До тяхното откриване се смятало, че неандерталците са изчезнали преди четирийсет хиляди години. Но неандерталците в Гибралтар били живели приблизително преди двайсет и две хиляди години — много до по-късно, отколкото се смятало преди. Гибралтар бил нещо като последната им отбранителна линия.

Какво ли общо можеше да има между една неандерталска крепост и глобална терористична атака? Може би другите съобщения щяха да хвърлят повече светлина. Джош отвори втория некролог и го разшифрова.

Антарктика, подводницата не е намерена, съобщете дали е необходимо продължаване на издирването

Интересно. Джош отново се зарови в интернет. 1947 година се оказа доста оживена що се отнасяше до Антарктика. На 12 декември 1946 американският флот праща към Антарктика огромна армада, включваща тринайсет кораба и пет хиляди души. Мисията, под кодово название Операция „Висок скок“, целяла основаването на американска изследователска база, наречена „Малката Америка IV“. От доста време съществуваха конспиративни теории и спекулации, че Щатите са издирвали нацистки бази и изоставена техника в Антарктика. Дали това съобщение не показваше, че са били открити?

Джош прелисти страницата със съобщението и огледа приложената снимка. Огромен леден къс се носи из синьо море, а в центъра му от ледената стена стърчи черното тяло на нацистка подводница. Ако се съдеше по предполагаемия размер на подводницата, леденият къс трябваше да е поне десет квадратни мили. Достатъчно голям, за да се е отделил от Антарктида. Значеше ли това, че подводницата е била открита наскоро? Дали това откритие не бе дало началото на сегашните събития?

Прехвърли се на последното съобщение с надеждата, че в него ще открие повече сведения. Разшифровано то изглеждаше така:

Розуел, метеорологичен балон, съвпада с Гибралтарската технология, трябва да се срещнем

Събрани, трите съобщения изглеждаха така:

Гибралтар, британци, намиране кости, близост, мястото, уведомяваме.

Антарктика, подводницата не е намерена, съобщете дали е необходимо продължаване на издирването.

Розуел, метеорологичен балон, съвпада с Гибралтарската технология, трябва да се срещнем.

Какво означаваше това? Място в Гибралтар, подводница в Антарктика, метеорологичен балон от Розуел, чиято технология е сходна с тази от Гибралтар?

Имаше един голям въпрос: защо? Защо е трябвало да се връщат към тези съобщения? Та те бяха на шейсет и пет години! Как можеше да се свържат с това, което ставаше сега — с битката за Часовникова кула и назряващата терористична атака?

Стана и закричи из тясната стая. „Ако съм къртица, внедрена в терористична организация, и се опитвам да повикам помощ, какво ще направя?“ Да повика помощ... информаторът би трябвало да остави начин за връзка с него. Друг шифър? Не, може би тъкмо некролозите бяха този начин. Само дето този способ му се струваше ужасно неефикасен. Некролозите се бавеха поне един ден, преди да бъдат отпечатани във вестника, дори когато е онлайн. Онлайн. Какъв би бил модерният еквивалент? Къде би публикувал човек?

Обмисли няколко възможности. Вестникарските некролози не създаваха особено затруднение — достатъчно бе да се прегледат няколко вестника. Събирането на всички стари некролози бе отнело известно време, но той разполагаше с важно предимство — знаеше къде да търси. Виж, съобщенията можеха да са навсякъде из интернет. Трябваше да има още един ключ.

Какво бе общото между трите съобщения? Имаше посочено място. Какво бе различното? В Антарктика нямаше хора, нито вестници, нито... какво? Какво бе различното между Розуел и Гибралтар? И на двете места имаше вестници. Какво можеше да направи човек на едното място, но не и на другото? Да публикува нещо... Информаторът го насочваше към информационна система, уникална в днешно време, както е бил „Ню Йорк Таймс“ през 1947.

Крейгслист^[1]. Ето какво. Джош провери. В Гибралтар нямаше крейгслист и да — имаше крейгслист-форум за Розуел, Карлсбад, Ню Мексико. Джош влезе в него и почна да чете съобщенията. Бяха хиляди, в десетки категории — продажби, къщи под наем, общество, работа, резюмета. Сигурно всеки ден имаше стотици нови съобщения.

Как да открие съобщението на техния информатор — ако въобще беше тук? Би могъл, разбира се, да прибегне до програмите в сървър

на Часовникова кула — те щяха да индексират съдържащата се информация по начин, сходен на този, по който действаха Гугъл и Бинг, да извлекат съдържанието и да го предоставят в достъпна за претърсване форма. Но това щеше да отнеме поне няколко часа.

Джош не разполагаше с толкова време.

Трябваше му място, откъдето да започне. Некролозите бяха логичен избор, но в крейгслиста нямаше некролози. Коя беше най-близката категория? Може би... лични? Той прегледа заглавията на темите:

строго платонично
жени търсят жени
жени търсят мъже
мъже търсят жени
мъже търсят мъже
различни романтични
случайни срещи
пропуснати връзки
дай воля на гнева си

Откъде да започне? Или гонеше вятъра? Нямаше време за губене. Може би още само няколко минути, още една група съобщения.

„Пропуснати връзки“ му се видя интересна категория. Идеята беше, че ако си видял човек, който те интересува, но не си имал възможност да „установиш връзка“, а искаш да се срещнете, оставяш съобщение. Това бе популярно сред момчета, които не са могли да съберат куража да поканят на среща някоя сервитьорка. Джош също бе оставял подобни съобщения. Ако човекът отсреща го види и отговори, ти излиза късметът. Ако ли не — животът не свършва.

Отвори директорията и прочете няколко съобщения.

СЪОБЩЕНИЕ: Божичко, ти си изумителна! Неотразима си! Изгубих ума и дума! Какво ли не бих дал да си побъбрим. Прати ми имейл.

Относно: Хотел Хамптън

Съобщение: бяхме заедно, когато си вземахме вода от бара, а после се качихме заедно в асансьора. Не знаех дали ще искаш да продължим заедно и нататък. Помниш ли на кой етаж слязох? Видях, че носиш годежен пръстен. Можем да сме дискретни.

Той прегледа още няколко съобщения. Това, което търсеше, щеше да е по-дълго, ако следваше досегашния модел — послание в посланието. Крейгслистът бе анонимен сайт. Името щеше да е имейл адрес.

Първото съобщение на следващата страница гласеше:

Относно: Видях те в старата сграда с кулата, разговаряхме за Новата Часовникова постановка.

Обещаващо. „Часовникова“ и „кула“ в едно съобщение. Джош кликна върху съобщението и го прочете бързо. Беше по-дълго от останалите. Имейл адресът бе andy@gmail.com. Разшифрованото послание гласеше:

Ситуацията се промени. Часовникова кула ще падне. Отговори, ако още си жив. Не вярвай на никого.

Джош застина. „Отговори, ако още си жив.“ Трябваше да отговори. Дейвид трябваше да отговори.

Вдигна сателитния телефон и набра номера на Дейвид, но нямаше връзка. По-рано бе успял да се свърже. Значи причината не бе в екранираната стая, нито в телефона. Какво би могло...

И тогава го видя. Картината от външната врата. Беше се променила. Той втренчи поглед в монитора. Светлинните на сървърите продължаваха да светят. Но не както преди, когато проблясваха и

угасваха в синхрон с работата на твърдите дискове и мрежовите карти. Сега бяха неподвижни. Това не бе картина на живо, а снимка, изведена на монитора от някой, който се опитваше да проникне в помещението.

---

[1] Терминът крейгслист (craigslist) означава централизирана мрежа от онлайн градски общества, включваща безплатни обяви и форуми на различни теми. — Б.пр. ↑

21.

*Главна мониторна зала
Щабът на Часовникова кула
Джакарта, Индонезия*

В мониторната зала цареше оживление. Оперативни техници тракаха на клавиатурите, анализатори филтрираха получените съобщения, а Винсънт Тариа крачеше напред-назад и не сваляше поглед от мониторите на стената.

— Сигурни ли сме, че Вейл получава невярна локална карта?

— Да, сър — отвърна един от техниците.

— Предайте на хората в тайните квартири да излязат.

След секунди трясък на експлозии накара всички да се извърнат към екраните, които сега показваха само бял шум и статични смущения.

Един от техниците посегна към клавиатурата.

— Превключвам на външна камера. Сър, имаме експлозия в...

— Разбрах! — отсече Тариа, после извика: — Всички в тайните квартири! Останете по местата си!

Никакъв отговор от говорителите. Червените точки на локационната карта бяха изчезнали. Виждаха се само точките от конвоя на Дейвид и малката група, оставена в щаба.

— Минирал е тайните квартири да бъдат взривени при опит за излизане — обади се техникът.

— Благодаря ти, капитан Всезнайко — сръза го Тариа. — Успяхме ли да проникнем в екранираното помещение? Джош там ли е?

— Не, тъкмо започват.

Тариа отиде в съседния кабинет, вдигна телефона и набра номера на своя шеф в „Имари“.

— Имаме проблем. Той успя да премахне повечето от хората ми тук.

Слуша известно време, после каза:

— Не, вижте, успях да ги убедя, но той... както и да е, всички са мъртви. Положението се промени.

Нова пауза.

— Да, разбирам, на ваше място щях да се постарая да го премахна с първия удар. Ще е ужасно трудно да го задържим... Какво? Не, търсим. Смятаме, че е тук. Ще ви държа в течение. Какво? Добре, ще дойда, но разполагам само с двама сигурни помощници и гледаме да се държим в тила, в случай че нещата се обърнат.

22.

*Мобилен команден център на Часовникова кула
Джакарта, Индонезия*

Кейт последва непознатия мъж в големия черен камион. Вътре имаше шкафове с оръжия и снаряжение, което ѝ беше непознато, както и редици сгъваеми седалки.

Имаше и три големи монитора. На единия се виждаха точки върху карта, за която тя предположи, че е на Джакарта. Вторият подаваше картина отпред, отзад и отстрани на камиона. В горния десен ъгъл се виждаше спортната кола, която ескортираше камиона по многолюдните улици на Джакарта. Последният екран бе тъмен, с изключение на надписа: *свързване...*

— Аз съм Дейвид Вейл — каза мъжът.

— Искам да знам къде ме водите — настоя Кейт.

— В една тайна квартира. — Дейвид работеше на малък таблет. Изглежда, чрез него командваше мониторите. Погледна ги, сякаш очакваше там да се появи образ. Когато това не стана, натисна няколко копчета.

— Значи сте от американското правителство? — попита Кейт.

— Не точно. — Той не откъсваше поглед от таблета.

— Но сте американец, нали?

— Донякъде.

— Може ли да оставите това и да ми обърнете внимание?

— Опитвам се да се свържа с един колега. — Мъжът изглеждаше разтревожен.

— Проблем ли има?

— Да. Може би. — Той остави таблета. — Трябва да ви задам няколко въпроса за отвличането.

— Търсите ли децата?

— Все още се опитваме да разберем какво става.

— Кои сте вие?

— Хора, за които не сте чували.

Кейт прокара ръка през косата си.

— Вижте, имах много лош ден. Всъщност не ме интересува кои сте и откъде сте се взели. Днес някой отвлеche от клиниката ми две деца и досега, изглежда, никой не се опитва да ги намери. Включително и вие.

— Не съм казал, че няма да ви помогна.

— Но и не сте казали, че ще ми помогнете.

— Това е вярно — отвърна Дейвид, — но в момента имам много сериозни проблеми. Проблеми, които могат да доведат до смъртта на невинни хора. Някои вече загинаха и мисля, че вашето изследване е свързано с това. Все още не съм съвсем сигурен. Вижте, ако отговорите на няколко въпроса, обещавам да направя каквото е по силите ми, за да ви помогна.

— Става. — Кейт се приведе напред. — Питайте.

— Какво знаете за „Имари Джакарта“?

— Не много. Те финансират моето изследване. Мартин Грей, моят пастрок, е шеф на научния отдел в „Имари“. Инвестират в широк спектър от научни и технически проучвания.

— И вие създавате за тях биологично оръжие?

Въпросът бе като плесница в лицето на Кейт.

— Какво?! Божичко, не! Да не сте се побъркали? Опитвам се да лекувам аутизъм.

— Защо бяха отвлечени двете деца?

— Нямам представа.

— Не ви вярвам. Какво е различното при тях? В клиниката ви има над сто деца. Ако похитителите бяха трафиканти на хора, щяха да отвлечат всичките. Избрали са тези две по някаква причина. И са рискували много, като се разкриват. Така че ви питам отново — защо точно тези две деца?

Кейт за момент се замисли. А после зададе първия въпрос, изникнал в ума ѝ:

— Смятате, че децата са отвлечени от изследователския отдел на „Имари“?

— Не, по-скоро от техния отдел за сигурност.

— Това е невъзможно!

— Вижте сама. — Той ѝ подаде една папка и Кейт я прелисти. Имаше сателитни снимки на пикапа пред клиниката, на двамата облечени в черно нападатели, които натикват децата в колата, и

регистрационните номера на пикапа, които го свързваха с „Имари Интернешънъл“, Отдел за сигурност, Хонконг.

Кейт се замисли над предоставената ѝ от непознатия информация. Защо им беше на „Имари“ да отвлечат децата? Биха могли да се обърнат към нея. Но имаше нещо друго, което я бе обезпокоило.

— Какво ви кара да смятате, че работя над биологично оръжие?

— Това е единственото разумно обяснение, като се имат предвид събраните доказателства.

— Какви доказателства?

— Да сте чували за Протокола Тоба?

— Не.

Той ѝ подаде друга папка.

— Това е почти всичко, с което разполагаме за него. Не е много, но изводът се налага от само себе си — „Имари Интернешънъл“ разработва план за драстично намаляване на човешката популация.

Тя прегледа папката.

— Като катастрофата Тоба.

— Какво? Не съм запознат.

Тя затвори папката.

— Нищо чудно. Тази теория не е широко разпространена, но е доста популярна сред еволюционните биолози.

— Популярна с какво?

— Големият скок напред. — Забеляза объркването на Дейвид и продължи: — Големият скок напред вероятно е един от най-разгорещено обсъжданите аспекти в еволюционната генетика. Всъщност става дума за загадка. Знаем, че преди петдесет-шейсет хиляди години е имало нещо като „Голям взрив“ за човешкия разум. За много кратко време сме станали доста по-умни. Смята се, че става дума за промяна в организацията на човешкия мозък. За пръв път хората започват да използват сложен език, да създават изкуство, да изработват по-усъвършенствани сечива, да решават проблеми...

— Не виждам връзката.

Кейт отметна косата си назад.

— Добре, да започнем отначало. Човешката раса е на около двеста хиляди години, но едва от петдесет хиляди ставаме поведенчески съвременни хора — най-умния вид, който превзема

планетата. И така, известно ни е, че преди петдесет хиляди години е имало поне три човешки правила — неандерталци, хомо флоресиенсис...

— Какви?

— Не са познати сред обществото. Открити са съвсем наскоро. Те са били по-дребни, нещо като хобити. Да ги наречем хобити за по-лесно. И така, преди петдесет хиляди години ни има нас, неандерталците, хобитите и денисованците. Всъщност вероятно е имало още няколко човекоподобни вида, общият брой може би ще достигне пет-шест. А след това нашият клон на човешкото дърво се развива, докато другите отмират. От няколко хиляди за петдесет хиляди години ставаме седем милиарда, а всички останали пращовеци изчезват. Завладяваме земното кълбо, докато те измират в пещерите си. Това е най-голямата загадка на всички времена и учените си блъскат главите над нея откакто свят светува. Религията също. Въпросът е как сме оцелели. Какво ни е дало такова огромно еволюционно предимство? Наричаме тази трансформация Големия скок напред и Теорията за катастрофата Тоба предлага едно възможно обяснение за този скок — как сме станали толкова умни, докато другите човекоподобни — неандерталците, хобитите и прочее — са си останали пещерни човеци. Та според тази теория преди около седемдесет хиляди години в планината Тоба, тук, в Индонезия, изригва гигантски вулкан. Пепелта от изригването засенчва слънцето над големи райони от Земята и предизвиква вулканична зима, която продължила няколко години. Бързата промяна в климата довела до драстично намаляване на човешката популация, може би до около десет хиляди и дори по-малко.

— Чакайте, човешката раса е намаляла до десет хиляди?

— Така смятаме. Е, изчисленията ни са приблизителни, но знаем, че е имало силно намаляване на популацията и че то е оказало въздействие върху нашите предци. Предполагаме, че неандерталците и някои други човекоподобни са се справили по-добре. Хобитите се оказали на пътя на преобладаващите ветрове от Тоба, докато неандерталците били съсредоточени в Европа. Африка, Близкият изток и Южна Азия понесли най-тежките последствия от изригването на Тоба, а там сме били съсредоточени ние по това време. Неандерталците били физически по-силни от нас и имали по-големи

мозъци, това би могло да им осигури допълнителни преимущества, но този въпрос все още се изследва. Знаем обаче, че хората са пострадали тежко от вулкана Тоба. Били сме на границата на изчезването. Това довело до феномен, известен в генетиката като „популационно стеснение“. Някои изследователи смятат, че тъкмо това стеснение е подтикнало малка група човеци да еволюират, да оцелеят чрез мутация. Тези мутации пък биха могли да са причината за експлозивното развитие на нашата интелигентност. За това има и генетични доказателства. Знаем, че всички човешки същества на нашата планета са преки наследници на един човек, който е живял в Африка преди около шейсет хиляди години — човек, когото генетиците наричат Y-хромозомния Адам. Всъщност всички извън Африка са наследници на малка група човеци, може би не повече от стотина, които напуснали Африка преди петдесет хиляди години. По същество всички ние сме членове на едно и също малко племе, което е напуснало Африка след Тоба и е превзело планетата. Това племе било значително по-интелигентно от другите човекоподобни от този период. Ето *какво* е станало, но не знаем как е станало. Истината е, че нямаме никаква представа как нашите далечни предци са оцелели след Тоба, по какъв начин са станали толкова умни в сравнение с останалите от този период. Вероятно се касае за някаква промяна в мозъчната структура, но никой не може да обясни как точно е станал този Голям скок. Би могло да се дължи дори на случайна промяна в хранителните навици или на спонтанна мутация. А може и да е станало постепенно. Теорията за Катастрофата Тоба и последващото стеснение на човешката популация е само една възможност, но тя печели последователи.

Дейвид кимна замислено.

— Изненадана съм, че това го няма във вашата папка — каза Кейт. Той не отговори и тя продължи: — И така — какво според вас е Тоба? Искам да кажа, ако греша...

— Не, права сте. Сигурен съм. Но вероятно е само препратка към ефекта от Катастрофата Тоба в миналото — и това как е променила човечеството. Това е тяхната цел — да предизвикат ново популационно стеснение и да подтикнат оцелелите към втори Голям скок напред. Искат да активират следващата степен на човешката еволюция. Ние смятахме, че Тоба е указание за мястото, където ще започне

операцията. Югоизточна Азия, по-специално Индонезия, в това има логика. Тъкмо по тази причина един от центровете ни бе в Джакарта, на шейсет мили от планината Тоба.

— Ясно. Е, историята може да се окаже наистина полезна. Както и книгите. Но оръжията?

— Знаете ли, обичам да чета. И харесвам историята. Но вие говорите за нещо отпреди седемдесет хиляди години. Това не е история, а праистория. Освен това оръжията си имат своето място — светът не е толкова цивилизован, колкото изглежда.

Тя вдигна примирително ръце.

— Вижте, просто се опитвам да помогна. Като стана дума, вие казахте, че ще ми помогнете да намеря децата.

— А вие — че ще отговорите на въпросите ми.

— Нали отговорих.

— Не сте. Знаете защо са отвлечени тези деца, или поне имате теория. Кажете ми.

Кейт се замисли. Дали можеше да му се довери?

— Трябват ми гаранции. — Тя замълча, но мъжът не отделяше поглед от монитора — този с червените точки. — Ей, слушате ли ме? — Изглеждаше угрижен. — Какво е станало?

— Точките не помръдват.

— А трябва ли?

— Да. Ние определено се движим. — Той посочи колана. — Завържете се.

Начинът, по който го каза, я изплаши. Приличаше на баща, който е осъзнал, че детето му е в опасност. Беше свръхсърсредоточен. Бързо прибра всички папки и взе радиостанцията.

— Първи мобилен, тук командващ Часовникова кула. Промяна в маршрута, нова крайна цел щабът на Часовникова кула. Потвърдете.

— Потвърждаваме, командващ Часовникова кула, Първи мобилен променя курса.

Кейт усети, че камионът завива. Дейвид свали радиостанцията.

Тя видя проблясъка на екрана миг преди да чуе — и да усети — взрива.

На екрана голямата спортна кола пред тях избухна, подскочи във въздуха и тупна на земята — вече само купчина горящ метал.

Чуха се изстрели и камионът направи остър завой — сякаш никой не го управляваше.

Втора ракета падна на улицата зад камиона. Силата на взрива за малко не го преобърна и сякаш изсмука всички въздух от каросерията. Ушите на Кейт писнаха. Коремът я болеше от силното обтягане на колана. Но съзнанието ѝ сякаш бе напълно откъснато от света. Всичко се движеше някак забавено.

Дейвид лежеше неподвижно на пода на камиона.

23.

Екранирано комуникационно помещение

Централа на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Джош се намръщи. Който и да бе спрял картината на живо от вратата на екранираното помещение, несъмнено в момента бе отвън и се опитваше да я отвори. Стъкленото помещение наред огромната бетонна крипта сега му се струваше толкова... крехко. Висеше във въздуха, сякаш очакваше да избухне, подобно на огромна колба. А той бе наградата вътре.

Дали нямаше нещо под вратата? Някакви оранжеви отблясъци? Джош се вгледа внимателно. Наистина имаше оранжево сияние и то се засилваше, сякаш металът се нагриваше. И не само — топеше се, да, определено капеше на пода. В същия момент от горния десен ъгъл на вратата бликнаха искри.

Режеха вратата с кислород. Разбира се. Ако я взривяха с експлозиви, съвършеното щеше да пострада. Значи имаше още време.

Бързо се върна при масата. Какво да направи първо? Информаторът, съобщението от крейгслиста. Трябваше да отговори. Имейл адресът — andy@gmail.com бе, разбира се, вече невалиден — вероятно бе съществувал само секунда-две след стартирането. Информаторът сто на сто знаеше, че Джош е наясно с това и че веднага ще разбере какво всъщност представлява адресът — просто още едно име с необходимата дължина, за да се разшифрова съобщението. Шифърът... трябваше да напише послание и име, като спазва шифъра!

Резачката бе стигнала до средата от дясната страна на вратата. Искрите изгаряха на пода като фитил, проправящ си път към бомба.

По дяволите, нямаше време! Той активира програмата и написа съобщение:

Относно: за човека в Кулата с архивите

Съобщение: Бих искал да можем да се свържем, но няма време. Боя се, че и за в бъдеще ще е така. Получих

съобщенията от моя приятел. Все още не разбирам. Съжалявам, че трябва да съм толкова открит. Наистина нямам време да си играя на шифровани послания. Не мога да се свържа с моя приятел по телефона, но може би вие бихте могли да го откриете по досегашния начин. Моля пратете му цялата информация, която може да му е необходима. Благодаря ви и желая успех.

Натисна „изпращане“. Защо не можеше да се свърже с Дейвид? Все още разполагаше с достъп до интернет. Вероятно бе на съвсем друга линия, неизвестна на нито един служител в Часовникова кула. Кое то важеше и за видеовръзката и телефонните разговори. Камерата над вратата беше лесна — достатъчно бе да срежат кабела и да я свържат с друг източник, или просто да поставят снимка в коридора пред нея.

С крайчеца на окото си забеляза, че на монитора с точиците е настъпила промяна — червените точки в тайните квартири се бяха насочили към вратите. Това бе моментът за удар.

После изчезнаха. Мъртви.

Погледна вратата. Резачката набираше скорост.

Джош презареди страницата на крейгслиста. Надяваше се информаторът да отговори.

24.

*Мобилен команден център на Часовникова кула
Джакарта, Индонезия*

Дейвид отвори очи и установи, че жената — доктор Уорнър — се е навела над него.

— Ранен ли сте?

Той я избута настрани и се изправи. Мониторите показваха сцената отвън — спортната кола и тримата негови помощници, мъртви до нея. Не виждаше двамата, които бяха седели отпред в камиона. Вторият взрив вероятно ги бе убил. Или пък снайперист.

Отвори шкафа с оръжията, извади две димни гранати, дръпна щифтовете им и отиде до двойната врата в задния край.

Отвори я бавно, пусна едната граната зад камиона, а втората хвърли малко по-далече. Чу шумното свистене на бликация дим, докато металните цилиндри се въртяха на асфалта. Мътнобял облак бързо обгърна камиона.

Очакваше да открият стрелба. Нищо. Вероятно искаха жената жива.

Върна се при шкафа и взе един автомат и пълнители, взе и пистолет. Нахлузи си черния шлем и облече бронежилетката.

— Какво правите? Какво става?

— Стойте тук и не отваряйте вратата. Ще се върна, ако е безопасно.

— Какво? Излизате?!

— Да...

— Да не сте се побъркали?

— Вижте, тук сме като мишени, въпрос на време е да ни сгащят. Трябва да изляза, да намеря прикритие и да заема позиция преди да дойдат. Ще се върна.

— Ние... ние... аз... ще ми дадете ли оръжие?

Той я погледна. Беше изплашена, но трябваше да ѝ го признае — имаше характер.

— Не, няма.

— Защо?

— Защото най-вероятно ще нараните само себе си. Затворете вратата след мен. — Смъкна очилата върху очите си. Отекнаха изстрели и Дейвид определи, че снайперистите са на покрива вдясно от него.

Изскочи от камиона и хукна към тясната уличка от другата страна, като същевременно вдигна автомата към покрива и откри огън. Успя да уцели единия снайперист, видя го, че пада, и пусна два дълги откоса по другите двама. Те се прикриха зад тухления корниз на старата сграда.

Един куршум изсвистя над главата му. Втори се заби в мазилката на къщата зад него и обсипа бронежилетката му със ситни парченца. Той се завъртя — към него тичаха четирима. От отдела за сигурност на „Имари“.

Не бяха негови хора.

Пусна три откоса по тях. Двама паднаха. Другите двама се скриха зад ъгъла.

В мига, когато вдигна пръст от спусъка, чу шипящия звук. Хвърли се настрани в тясната уличка точно когато ракетната граната избухна на десетина крачки от мястото, където бе стоял.

Трябваше първо да убие снайперистите. Или поне да излезе извън обсега им.

Върху него се посипа мазилка. Въздухът се изпълни с дим.

Стъпки. Приближаваха се.

Той се изправи, хвърли автомата на земята и изтича в уличката. Трябваше да намери подходяща за отбрана позиция. В стените рикошираха куршуми. Дейвид се обърна, извади пистолета и стреля няколко пъти. Двамата мъже спряха и се прикриха.

Малко по-нататък тясната уличка излизаше на по-широка прашна улица, която минаваше покрай една от трийсет и седемте реки на Джакарта. Имаше крайбрежен пазар със сергии, грънчари и всякакви амбулантни търговци. Пазарът бе обхванат от хаос, търговците прибираха трескаво стоката си и бягаха.

Щом излезе на улицата, Дейвид попадна под кръстосан огън. Един куршум го удари в гърдите, запокити го на земята и му изкара въздуха.

Той се претърколи към близката стена. Мъчеше се да си поеме въздух.

Това беше клопка — онези в уличката го бяха подкарали насам.

Извади две гранати, дръпна щифтовете, изчака една секунда, хвърли едната зад себе си, в уличката, а втората зад ъгъла, към засадата.

После се втурна към реката, като стреляше към предполагаемото място на засадата.

Отзад се чу приглушеният тътен на експлозия, след миг втори, по-силен, откъм засадата.

Точно преди да стигне брега чу още една експлозия, този път по-близо, на десетина крачки зад него. Ударната вълна го вдигна във въздуха и го хвърли в реката.

Кейт се заслушваше. Зад стените се чуваше нещо, което наподобяваше филм за Втората световна война — изстрели, взривове, сипеци се отломки.

Отиде до шкафа с оръжията и бронежилетките. Още изстрели. Дали да не облече бронежилетка? Дръпна една от закачалката — оказа се тежка, много по-тежка, отколкото очакваше. Погледна смачканите дрехи, с които бе спала в лабораторията. Какъв странен ден!

На вратата се почука.

— Доктор Уорнър?

Тя изпусна жилетката.

Не беше *неговият* глас, на човека, който я бе измъкнал от полицията. Не беше Дейвид. Изглежда, щеше да ѝ трябва оръжие.

— Доктор Уорнър, влизаме.

Вратата се отвори.

Трима мъже с черни дрехи и бронежилетки, като онези, които бяха отвлекли децата. Пристъпиха към нея.

— Радваме се, че сте невредима, доктор Уорнър. Дойдохме да ви спасим.

— Кои сте вие? Къде е човекът, който беше с мен? — Тя отстъпи назад.

Стрелбата бе утихнала. Две, не — три експлозии някъде по-надалече.

Те пак пристъпиха към нея. Тя отново се дръпна. Можеше да стигне оръжията. Но щеше ли да може да стреля?

— Успокойте се, доктор Уорнър. Елате с нас. Ще ви отведем при Мартин. Той ни праща.

— Какво? Искам да говоря с него. Никъде няма да отида, докато не разговарям с него.

— Успокойте се...

— Излезете оттук! Веднага — тросна се тя.

Мъжът отзад разбута другите двама и каза пренебрежително:

— Казах на Ларс. Сега ми дължите петдесет долара.

Кейт позна този глас — ниския, дрезгав и безцеремонен глас на човека, който бе отвлякъл децата. Застина, парализирана от страх.

Мъжът се пресегна, сграбчи я за ръката и бързо завърза китките ѝ с кабел.

После я дръпна грубо за косата, нахлузи на главата ѝ черна торба и я прати в света на мрака.

25.

Екранирано комуникационно помещение

Централа на Часовникова кула

Джакарта, Индонезия

Джош гледаше как червените точки на монитора угасват. Мъжете в тайните квартири — тези, които се бяха отправили към изходите — бяха мъртви. След няколко минути видя как конвоят на Дейвид спира на улицата — после и те изчезнаха, с изключение на Дейвид. Точката на Дейвид се движеше бързо — последен спринт.

Джош въздъхна и се отпусна на стола. Погледна през стъклената стена към вратата. Горелката бе изписала светеща дъга. Скоро дъгата щеше да стане полукръг, после кръг, а след това щяха да влязат и времето му щеше да изтече. Разполагаше с две, най-много с три минути.

Писмото. Взе писмото от Дейвид. „Ще го отвориш, когато умра.“ Преди няколко часа не би повярвал, че ще дойде време да го отвори. Толкова много илюзии бяха умрели през тези часове — че Часовникова кула е непобедима, че никой не може да ги разкрие, че Дейвид ще оцелее, че добрите винаги побеждават...

Разкъса плика.

Скъпи Джош,

Не преживявай. Още като започвахме бяхме страшно изостанали. Предполагам, че Централа Джакарта е паднала или че скоро ще падне.

Помни нашата задача: не бива да позволяваме на „Имари“ да осъществят целта си. Препрати каквото си открил на директора на Часовникова кула. Казва се Хауард Кийгън. Можеш да му имаш доверие.

Има една програма на Часовниксървър-връзка. Осигурил съм отделна линия до Управлението, за да можеш да препратиш данните безопасно.

И едно последно нещо. През годините събрах малко пари, главно от лошите типове, които изваждахме от строя. Има и друга програма — Часовниксървър-разпределение. Тя ще разхвърли натрупаното там по други сметки.

Надявам се никога да не открият това помещение и да си в безопасност, когато четеш това писмо.

За мен бе чест да работя с теб.

Дейвид

Джош остави писмото, наведе се над клавиатурата и прехвърли цялата събрана информация до Управлението на Часовникова кула, след това изпрати нареждане за банковите трансакции. „Малко“ пари бе скромно казано. Джош проследи пет трансакции от по пет милиона всяка, които бяха прехвърлени до Червения кръст, УНИЦЕФ и три други организации за помощ на пострадалите от бедствия. Изглеждаше напълно резонно. Но не и последната трансакция. Депозит от пет милиона долара по сметката в банка „Дж. П. Морган“ в Щатите. Джош копира имената на притежателите на сметката и ги потърси в Мрежата. Мъж на шейсет и две и съпругата му на петдесет и пет. Родителите на Дейвид? Натъкна се на кратка статия. Двойката бе изгубила единствената си дъщеря при атаката от единайсети септември. По онова време тя била инвестиционен анализатор във „Фицджералд“, наскоро завършила „Йейл“ и сгодена за Ендрю Рийд, студент последна година в Колумбийския.

И тогава Джош го чу — или по-скоро чу, че вече не се чува. Звукът на горелката. Кръгът се бе затворил и скоро щяха да разбият вратата.

Събра документите, изтича при тавичката и ги запали. Върна се на масата и задейства програмата, която изтриваше харддиска. Щеше да отнеме пет минути. Може би нямаше да намерят нищо. Или пък да спечели още малко време? Погледна кутията с пистолета.

Нещо привлече вниманието му на екрана с картата. Стори му се, че мярва червена точка. Но вече бе изчезнала.

Силни удари по вратата го стреснаха. Блъскаха с таран, за да изкъртят изрязаното парче. Ударите съвпадаха с учестеното туптене на сърцето му.

На компютърния екран програмата показваше, че е изтрила 12 процента от информацията.

Точката светна отново и този път остана така: Д. Вейл. Местеше се бавно, по течението на реката. Слаби жизнени показатели, но все пак бе жив. Излъчваше ги бронежилетката.

Джош трябваше час по-скоро да му прати всичко, което бе открил, и начин за връзка с информатора. Възможности? По правило в такива случаи се използваше интернет явка — някой обществен сайт, където да разменят кодирани съобщения. Часовникова кула обикновено прибегваше до аукционите в eBay — снимките на продуктите включваха скрити послания, или файлове, разшифровани с алгоритъм на Часовникова кула. За непредубеденото око тези снимки изглеждаха съвсем нормални, но една незначителна промяна на пикселите, осъществена от програма на Часовникова кула, ги превръщаше в текст.

Само че двамата с Дейвид нямаха уговорена система. Не можеше да му се обади. Да му прати имейл би било равносилно на смъртна присъда — Часовникова кула следеше всички електронни адреси и агентите щяха да проследят Дейвид до адреса на компютъра, който използва, за секунди. От него пък щяха да получат точното местоположение или да придобият приблизителна представа за него. Останалото щяха да свършат видеокамерите в околността. IP адресът... Джош се замисли. Дали пък не би се получило?

Изтриване — 37%

Трябваше да действа бързо, преди компютърът да се изключи.

Отвори една линия, която използваше често за операции в Мрежата — разшифроване и прехвърляне на доклади, преди да ги прати на Управлението. Бяха я установили наскоро, за да подсигурят информацията от Централа Джакарта срещу опити линията да бъде засечена. Никой не знаеше за нея. И вече съдържаше няколко кодирани съобщения, пратени от него. Чудесен избор.

Но сървърът нямаше уебадрес — само IP: 50.31.14.76. Уебадреси като www.google.com или www.apple.com в действителност се преобразуваха в IP. Когато напишеш адрес в своя уеб браузър, група

сървъри, наречени DNS, или сървъри за домейн-названия, сравняват адреса със съответното IP в тяхната база данни и те изпращат на нужното място. Ако вместо това напишеш в лентата точното IP, ще се озовеш на същото място, без да те прехвърлят. 74.125.139.100 отваря Google.com, 17.149.160.49 — Apple.com и така нататък.

Джош приключи с прехвърлянето на информацията в сървъра. Компютърът видимо забавяше скоростта. Появиха се няколко съобщения за грешки.

Изтриване — 48%

Ударите бяха престанали. Отново използваха горелката. На пода пред вратата се бе образувало петно от разтопен метал.

Трябваше да прати на Дейвид IP адреса. Не можеше да му се обади или да напише съобщение. Всички информатори и агенти се следяха стриктно от Часовникова кула, а и нямаше представа накъде се е насочил Дейвид. Нужен му бе някакъв начин, за да изпрати числата от IP адреса. Нещо, за което знае само Джош...

Банковата сметка на Дейвид. Това щеше да свърши работа.

Джош също имаше лична сметка, както и всички негови колеги в службата.

Помещението се изпълни със стържене на изкривен метал. Още малко и щяха да нахълтат.

Джош отвори уеб браузъра, после сайта с банковата си сметка. Въведе чевръсто данните от сметката на Дейвид, след това зададе серия от депозити:

9.11
50.00
31.00
14.00
76.00
9.11

Щеше да мине цял ден преди трансакцията да се появи в сметката на Дейвид и дори след това той щеше да я забележи само ако я провери. Дали щеше да се досети, че това е IP адрес? Джош можеше само да се надява.

Врата рухна с трясък. В помещението нахлуха войници, облечени с бронирани жилетки.

Изтриване 65%

Не беше достатъчно. Можеше да открият нещо.

Кутията. Ампулата. Три до четири секунди. Нямахте да му стигнат.

Джош се хвърли към кутията на масата и я събори. Тя тупна на стъкления под и той клекна. С треперещи пръсти извади пистолета. Как се правеше? Дърпаш затвора... натискаш? Божичко! Вече бяха при вратата на стъкленото помещение. Трима души.

Той вдигна пистолета. Ръката му се тресеше. Стабилизира я с другата ръка и натисна спусъка. Куршумът се заби в компютъра. Трябваше да уцели твърдия диск. Стреля отново. Изстрелите бяха оглушителни.

Светът се превърна в звуци. Навсякъде имаше стъкло, на дребни парчета. Джош полетя към стъклената стена. Още стъкло се сипеше около него, върху него, забиваше се в плътта му. Той погледна надолу и видя, че на гърдите му зият рани от куршуми. Усети, че от устата му рукава кръв, стича се по брадичката и се слива с кървавата локва на гърдите му.

В същия миг лампичката на компютъра угасна.

*Река Песанграхан
Джакарта, Индонезия*

Рибарите насочиха лодката по течението, към Яванския залив. Последните няколко дни уловът бе добър и бяха взели допълнителни мрежи — всъщност всички, с които разполагаха. Лодката бе натежала от улова и газеше по-дълбоко от обичайното. Ако нещата продължаваха така, щяха да се приберат по залез, влачейки мрежата зад кърмата. Пълна с риба — достатъчно, за да изхранят семейството и да продадат на пазара.

Харто гледаше, изпълнен с гордост, сина си Еко, който дърпаше веслата в предния край. Скоро Харто щеше да се оттегли и Еко щеше да поеме риболова. И на свой ред щеше вземе сина си, също както Харто навремето го бе взел, за да го обучава.

Надяваше да се случи така. Но напоследък се изпълваше с опасения, че мечтите му може и да не се сбъднат. С всяка година лодките ставаха все повече, а рибата все по-малко.

Опита се да прогони тези мисли. Късметът идва и си отива, също като прилива, просто така е подреден животът. „Не бива да се тревожа за нещо, които не мога да променя.“

Синът му бе спрял да гребе. Лодката започна да извива.

— Еко, не спирай, не виждаш ли, че лодката се завърта! — подвижна Харто.

— Татко, има нещо във водата.

Харто се вгледа. Наистина имаше нещо... черно, носещо се отгоре. Човек.

— Еко, греби бързо нататък!

Стигнаха до човека, Харто се пресегна, улови го и се опита да го изтегли в тясната лодка. Оказа се твърде тежък. Носеше някаква униформа. Имаше шлем и очила, които покриваха и носа му.

— Татко, водолаз ли е?

— Не, по-скоро полицаи.

Харто отново се помъчи да го изтегли в лодката, но самият той едва не падна във водата.

— Еко, помогни ми!

Със съвместни усилия успяха да прехвърлят мъжа в лодката, но сега пък тя взе да загребва вода — бяха твърде тежки.

— Татко, потъваме! — извика уплашено Еко.

През бордовете се стичаше вода. Какво да изхвърлят? Човека? Със сигурност щеше да умре. Не можеха да го влачат — не и дълго. Водата продължаваше да нахлува, все по-бързо.

Харто погледна мрежите — единственото тежко нещо освен тях в лодката. Но те бяха наследството на Еко — без тях семейството им щеше да изгуби прехраната си.

— Еко, изхвърли мрежите!

Момчето изпълни заръката на баща си, без да се поколебае и за миг: предаде онова, което му се падаше по наследство, на милостта на реката.

Водата спря да прелива и Харто се отпусна в лодката, втренчил поглед в непознатия.

— Какво има, татко?

Баща му не отговори и Еко се наведе над мъжа, когото бяха спасили.

— Мъртъв ли е? Татко...

— Трябва да го откараме у дома. Хващай греблата, сине.

Обърнаха лодката и загребаха срещу течението, към жената и дъщерята на Харто, които чистеха и готвеха рибата, която им носеха. Но днес нямаше да има риба.

Асошиейтед Прес

Извънредни новини — интернет издание

ЕКСПЛОЗИИ И АВТОМАТИЧНА СТРЕЛБА РАЗТЪРСИХА СТОЛИЦАТА НА ИНДОНЕЗИЯ ДЖАКАРТА

Джакарта, Индонезия (АП). В Асошиейтед Прес постъпиха множество съобщения за експлозии и автоматична стрелба по улиците на Джакарта. Въпреки че все още нито една терористична група не е поела отговорност, вътрешни източници от индонезийското правителство, които пожелаха да останат анонимни, смятат, че става въпрос за координирани удари.

До този момент още не е ясно кои може да са целите.

Около един часа следобед местно време три бомбени взрива разтърсиха небостъргачи в западна жилищен район в градската част. Наблюдатели казват, че поне два от тези блокове са изоставени от доста време.

След броени минути взривовите са били последвани от експлозии и автоматична стрелба по улиците в пазарен квартал. Няма данни за жертви. Полицията отказва коментар.

Очаквайте допълнителни сведения по случая.

„Джакарта Поуст“

АРЕСТУВАН ПОЛИЦЕЙСКИ НАЧАЛНИК В ЗАПАДНА ДЖАКАРТА

Индонезийската национална полиция потвърди, че началникът на Западния полицейски участък Еди Куснади е бил арестуван по обвинения в участие във верига за детска порнография. Новият полицейски началник Паку Курния направи следното изявление: „Това е тъжен и позорен ден за Градската полиция на Джакарта и за полицейския участък в Западна Джакарта, но ние сме изпълнени с решимост да се борим със злото в собствените ни редици и тази воля ще ни направи по-силни и ще утвърди общественото доверие в нас“.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Кейт седеше на стол, със завързани отзад ръце и нахлузена на главата качулка. Пътуването дотук бе доста неприятно. През изминалия половин час войниците я прехвърляха като парцалена кукла от едно превозно средство в друго, а след това я преведоха по няколко дълги коридора, за да я сложат накрая на стола и да затръшнат вратата.

Гадеше ѝ се. Ръцете я боляха — бяха вързани много стегнато, не виждаше никаква светлинка през качулката. Бе изгубила всякаква представа за времето. Откога ли беше тук?

Чу стъпки, после глас:

— Свалете ѝ качулката.

Гласът на Мартин Грей. Заля я облекчение. Мракът вече не изглеждаше толкова непрогледен, болката в ръцете не беше така непоносима. Беше в безопасност. Мартин щеше да ѝ помогне да намери децата.

Свалиха ѝ качулката. Светлината я заслепи и Кейт се намръщи.

— И я отвържете! Кой я е вързал?

— Аз, сър. Тя се съпротивляваше.

Кейт все още не можеше да ги вижда, но позна гласа — говореше мъжът, който я бе извел от камиона, същият, който бе отвел децата от клиниката. Убиецът на Бен Аделсън.

— Толкова ли е страшна? — Гласът на Мартин бе студен и властен. Кейт никога не го бе чувала да говори по този начин. Другите двама мъже се засмяха, после нейният похитител отвърна:

— Оплаквай се колкото щещ, Грей. Не отговарям пред теб. А и беше доволен от работата, дето я свършихме по-рано, нали?

Какво ли пък означаваше това?

Гласът на Мартин се промени, стана насмешлив.

— Знаете ли, господин Тариа, говорите като че ли не сте съгласен с нещо. Нека ви покажа какво ще стане, ако продължавате да упорствате.

Кейт най-сетне успя да разгледа Мартин. Лицето му беше сурово и непреклонно. Мартин се обърна към другите двама — войници, които явно бяха дошли с него, и нареди:

— Арестувайте го. Сложете му качулка и му завържете ръцете. И гледайте да е по-стегнато.

Двамата мъже хванаха Тариа, нахлузиха му качулката, която допреди малко бе на главата на Кейт, и го изведоха.

Мартин се обърна към Кейт.

— Добре ли си?

Кейт разтърка китките си.

— Мартин, отвлякоха две деца от лабораторията. Този човек бе един от похитителите. Трябва да ги намерим...

Мартин вдигна ръка.

— Зная, ще ти обясня всичко. Но искам първо да ми кажеш какво си направила с тези деца. Много е важно, Кейт.

В главата ѝ се въртяха безброй въпроси, но не знаеше от кой да започне. Преди да заговори, влязоха други двама мъже и единият каза:

— Сър, директор Слоун иска да говори с вас.

Мартин като че ли се подразни.

— Ще му се обадя след малко, това не може да чака...

— Сър, той е тук.

— В Джакарта?

— В сградата, сър. Наредено ни е да ви отведем при него.

Мартин се намръщи, после каза:

— Отведете я долу, при наблюдателната площадка на разкопките. И... пазете вратата. След малко съм при вас.

29.

*Река Песанграхан
Джакарта, Индонезия*

Харто гледаше как тайнственият мъж се надига на лакти, смъква шлема и очилата и се оглежда объркано. Хвърли шлема и очилата през борда и след като полежа още няколко минути, почна да разлепва бронежилетката. А след това хвърли и нея в реката. Харто не пропусна да забележи голямата дупка от предната ѝ страна. Сигурно беше повредена и вече не вършеше работа. Мъжът разтърка гърдите си. Дишаше тежко.

Беше бял. Това изненада Харто — отначало си бе помислил, че е китаец или японец. Какво ще търси облечен с бронежилетка бял в реката? Очевидно не беше полицай. По-скоро беше престъпник, терорист или от някой наркокартел. Дали като помагаше на такъв човек, нямаше да си навлече неприятности? Загреба по-бързо и Еко веднага последва примера му. Момчето схващаше добре.

Когато дишането на непознатия се поуспокои, той седна и заговори на английски.

Харто не знаеше какво да каже. Мъжът заговори по-бавно. Харто пък успя да скалъпи на английски:

— Мой жена говори английски. Тя помогне теб.

Мъжът се отпусна в лодката. Загледа се към небето и отново потърка гърдите си.

Харто и Еко продължаваха да гребат.

* * *

Дейвид предполагаше, че куршумът в гърдите е повредил биомонитора на бронежилетката. Толкова по-добре. Проследяващото устройство в шлема навярно продължаваше да функционира, но шлемът вече бе на дъното на реката. Бог да благослови рибарите на Джакарта! Бяха го спасили — но къде го караха? Може би от „Имари“

бяха обявили награда за главата му и тези двамата просто бяха изтеглили печелившия билет. Ако смятаха да го предадат, трябваше да се отърве от тях... само дето едва си поемаше дъх. Беше стигнал предела на силите си.

Загледа реката, после затвори очи...

Лежеше в меко легло. Индонезийка на средна възраст тъкмо сменяше влажната кърпа на челото му.

Видя го, че отваря очи, обърна се и извика нещо на някого.

Дейвид я хвана за ръката и тя се стресна.

— Няма да ви направя нищо лошо. Къде съм? — Вече се чувстваше по-добре. Отново можеше да диша спокойно, макар гърдите още да го боляха. Седна и пусна ръката на жената.

Тя му каза адреса, но за Дейвид това не означаваше нищо. Преди да успее да ѝ зададе нов въпрос, тя излезе от стаята, като не сваляше поглед от него.

Дейвид разтри натъртените си гърди. „Мисли!“ Щом бяха поели риска да нападнат открито конвоя, значи централата вече бе в техни ръце.

Джош. Още един повален войник. „Ако не успея да спра Протокола Тоба, ще има много като него. Както и цивилни, невинни жертви...

Съсредоточи се!“

Текущият проблем. Какво ли означаваше случилото се?

Отвлечането на Уорнър. Кейт Уорнър се бе оказала искрена и честна. Жена, вярваща в изследването, на което се е посветила. Нямаше начин да е замесена в Тоба. Но те имаха нужда от нейните изследвания и щяха да ги използват. Щяха да я накарат да им разкрие всичко. Тя щеше да е поредната невинна жертва. Трябваше да открие начин да я намери. Кейт беше единствената вярна следа, която му бе останала.

Стана и закрачи из къщата. Имаше няколко стаи, разделени с хартиени стени, покрити с рисунки — повечето от живота на рибарите. Дръпна една тръстикова завеса и се озова на тераса. Къщата бе на третото или четвъртото ниво от подобни паянтови постройки с варосани стени, почернели тръстикови врати и тесни стълбища, които

се спускаха до речния бряг. Всички къщурки наоколо бяха еднотипни, като картонени кутии, подредени една върху друга. Пред всяка на простор висяха дрехи, жени тупаха рогозки и вдигаха облаци прах към яркото слънце.

Погледна към реката. Рибарски лодки влизаха и излизаха от заливчето. Само няколко имаха немощни мотори, останалите бяха с гребла. Той вдигна глава и огледа горните сгради. Дали вече не го следяха?

И тогава ги видя. Двама мъже от отдела за сигурност на „Имари“. На едно ниво под него. Колко време имаше? Пет, десет минути?

Върна се в къщата и видя, че семейството се е свряло в холчето, макар да имаше още две стаи. Родителите прикриваха с телата си момче и момиче, сякаш очакваха, че Дейвид ще им направи нещо лошо.

С почти двуметровия си ръст Дейвид бе поне една глава над тях. Мускулестото му тяло изпълваше рамката на вратата и препречваше светлината. Вероятно им изглеждаше като някакво чуждоземно чудовище.

Дейвид погледна жената и повтори:

— Няма да ви направя нищо лошо. Нали говорите английски?

— Да. Малко. Продавам риба на пазара.

— Добре. Трябва ми помощ. Жена и две деца са в опасност. Моля ви, попитайте съпруга си дали ще ми помогне.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Мартин Грей влезе в стаята и погледна Дориан Слоун, сякаш той бе някакъв призрак.

Директорът на отдела за сигурност на „Имари“ стоеше в ъгъла на разположения на шейсет и шестия етаж на щаба на „Имари“ в Джакарта кабинет и гледаше към Яванския залив, към корабите, които влизаха и излизаха. Мартин си помисли, че не е усетил появата му, и се изненада, когато Слоун внезапно заговори.

— Мартин, изненадан ли си да ме видиш?

Мартин осъзна, че Слоун е гледал отражението му в прозореца. Едва сега видя очите му там. Бяха хладни, пресметливи, втрещени... като на хищник, който гледа жертвата си миг преди да я довърши. Беше сплел пръсти зад гърба си. Носеше дълъг черен шлифер, който изглеждаше почти абсурдно в горещата влажна Джакарта — атмосферните условия тук отдавна бяха принудили банкерите да изберат по-неофициални дрехи. Само телохранители или човек, който иска да скрие нещо, биха носили подобни дрехи.

Мартин се помъчи да изглежда спокоен. Пристъпи към огромното дъбово бюро в средата на кабинета.

— Да, донякъде. Боя се, че ме заварваш в лош момент...

— Недей. Зная всичко. — Слоун се обърна бавно и тръгна към него. — Зная за твоята малка риболовна експедиция из ледените води на Антарктика. За намесата ти в Тибет. За децата. За отвличането.

Мартин пристъпи неловко от крак на крак и се отдръпна, после спря. Нямаше да отстъпва повече, та дори този брутален тип да му прережеше гърлото тук, в кабинета.

Измерваха се с очи. Лицето на Слоун бе слабо, дори изпито, със загрубяла кожа. Годишите суров живот бяха оставили отпечатъка си. Това бе лице, познаващо болката.

Слоун спря на три крачки от Мартин. Усмиваше се лекичко, като че ли знаеше нещо, което събеседникът му не подозира, някаква

вече заложена клопка, в която очаква да падне.

— Щях да разбера по-рано, ала бях доста зает покрай историята с Часовникова кула. Но мисля, че вече си в течение на тези неща.

— Видях съобщенията. Ненавременно и доста неудачно, за съжаление. И като спомена, аз също бях затънал до гуша в работа. — Мартин усети, че ръцете му треперят, и побърза да ги пъхне в джобовете на панталона си. — Смятах да предам информацията за тези скорошни открития — Антарктика, Китай...

— Внимавай, Мартин. Следващата ти лъжа може да е последната.

Мартин преглътна и сведе очи към пода, мислеше трескаво.

— Имам само един въпрос, приятелю. Защо? Събрах всички нишки, до които си се добрал, но не мога да видя накъде водят.

— Не съм изменил на клетвата си. Моята цел е *наша* цел: да не допуснем войната, която и двамата знаем, че няма да спечелим.

— Значи сме на едно мнение. Време е. Протоколът Тоба ще бъде активиран.

— Не. Дориан, има и друг начин. Вярно е, че запазих за себе си тези мои... разкрития, но имаше съвсем основателна причина. Всичко беше в начален стадий, не знаех дали ще се получи.

— И така и стана. Четох докладите от Китай. Всички възрастни екземпляри са мъртви. Нямаме повече време.

— Вярно, тестовите се провалиха, но това е защото прибягнахме до погрешна терапия. Кейт е използвала нещо друго, още не знаем какво, но тя ще ми каже. Утре по това време може да слезем в гробниците — и най-сетне да узнаем истината.

Не се надяваше да убеди Слоун и се изненада, когато той отмести втрещения си немигащ поглед от очите му и се загледа настрани, а после към пода. Мина цяла минута преди отново да вдигне глава, после се завъртя, върна се при прозореца и зае същата поза, в която го бе заварил Мартин, когато влезе в кабинета.

— Вече знаем истината. Що се отнася до Кейт и новото лечение... ти ѝ отвлече децата. Тя няма да говори.

— На мен ще каже.

— Струва ми се, че я познавам по-добре от теб.

Мартин кипна, но не каза нищо.

— Успяхте ли да отворите подводницата? — Гласът на Слоун бе съвсем тих.

Мартин се изненада от въпроса. Дали Слоун не го проверяваше? Или си мислеше, че...

— Не — отвърна той. — Спазваме изключително строги изисквания за карантина, вземаме всички предпазни мерки. Казаха ми, че са почти готови.

— Искам да присъствам, когато я отворят.

— Била е затворена близо седемдесет години, нищо не може да...

— Искам да съм там.

— Разбира се. Ще пратя съобщение. — Мартин посегна към телефона. Не можеше да повярва, че се е измъкнал. Надеждата го изпълни като свеж повей. Побърза да набере номера.

— Ще им кажеш като стигнем там.

— Нямам търпение да...

Слоун обърна гръб на прозореца. Кръвожадният поглед се бе върнал. Очите му прогаряха отвори в Мартин.

— Аз не моля. Ще отворим подводницата заедно. Няма да те изпусна от очи, не и докато всичко това не приключи.

Мартин прибра телефона.

— Добре. Но първо трябва да говоря с Кейт. — Въздъхна и изправи гръб. — Сега аз съм този, който не моли. Ти имаш нужда от мен, и двамата го знаем.

Слоун пак се обърна към прозореца и на Мартин му се стори, че зърва усмивка в крайчеца на устните му. В отражението.

— Давам ти десет минути с нея. След като се провалиш, отпътуваме за Антарктика, а аз ще я оставя на хора, които ще я накарат да проговори.

31.

Бордеите край реката

Джакарта, Индонезия

Дейвид видя как двамата от отдела за сигурност на „Имари“ внезапно се обръщат и хукват към последната къща от редицата.

Беше я избрал тъкмо заради разположението ѝ.

Мъжете я претърсиха бързо, почти механично: влизаха във всяка стая с насочени оръжия и се завъртаха рязко наляво и надясно.

От скривалището си Дейвид ги чуваше да докладват:

— Чисто. Чисто. Чисто. Чисто. Чисто. — Чу стъпките им, докато излизаха от „проверената“ къща.

Когато вторият мъж мина край него, Дейвид се измъкна безшумно, притисна до устата му влажен парцал и го задържа, докато хлороформът изпълни ноздрите и гърлото му. Мъжът се дърпаше, опитваше се отчаяно да сграбчи Дейвид, но съпротивата му бързо отслабваше. Дейвид продължи да му притиска устата. Не се чуваше никакъв звук. Мъжът омекна и Дейвид го пусна на пода. Тъкмо се готвеше да насочи вниманието си към другия, когато чу радиостанцията в съседната стая да изпуква. После се чу глас:

— Имари спецгрупа пет, по данни на Часовникова кула някой е проникнал в скривалище на Централата в района ви. Смята се, че субектът е в непосредствена близост до вас и вероятно разполага с оръжие и експлозиви от скривалището. Действайте с максимална предпазливост. Изпращаме подкрепление.

— Коул? Чу ли?

Дейвид бе приклепнал над мъжа, когото бе обезвредил — той явно бе Коул.

— Коул? — викна отново мъжът от другата стая, после Дейвид чу стъпки. Бавни, сякаш онзи прекосяваше минно поле, сякаш всяка негова крачка можеше да е последна...

В мига, когато Дейвид се изправи, мъжът нахлу в стаята и насочи пистолет към гърдите му. Дейвид се метна върху него. Паднаха на пода

и започнаха да се борят за пистолета. Дейвид изви ръката на мъжа и пистолетът се плъзна към стената.

Мъжът се отскубна и запълзя към оръжието, но Дейвид се хвърли върху него и обви шията му с ръка. Опря крак в гърба му, натисна и едновременно дръпна. Усещаше как противникът му губи въздух. Още съвсем малко...

Мъжът вкопчи пръсти в обгърналата шията му ръка. После едната му ръка посегна надолу... към някой джоб? Не — мъжът извади нож от ботуша си, замахна слепешката назад и ножът се заби в хълбока на Дейвид. Дейвид изпъшка. Видя кръв по ножа, който отново се стрелкаше към него. Завъртя се на една страна и едва успя да избегне втория удар. Премести ръката си на челото на мъжа и завъртя рязко главата му. Чу се остро хрущене и мъжът увисна в ръцете му.

Дейвид се претърколи до мъртвия наемник и втренчи изтощен поглед в тавана, където две мухи се гонеха неуморно.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Бяха я отвели дълбоко под земята и по дълъг коридор, който завършваше с нещо като просторен аквариум. Стъкленият прозорец бе висок поне пет метра и широк около двајсет.

Кейт не разбираше какво вижда. Сцената зад стъклото бе вероятно от дъното на залива на Джакарта, но съществата, които се движеха там, бяха странни. Отначало си помисли, че са някакви фосфоресциращи морски създания, като медузи, спускащи се към дъното и после изплуващи към повърхността. Но светлината не беше такава, каквато трябваше да е. Тя се доближи до стъклото. Да, това бяха роботи. Почти като роботизирани раци, със собствено осветление, блещукащи очи и четири ръце, всяка завършваща с три метални пръста. Заравяха се в земята, след това излизаха, стиснали нещо в механичните си ръце. Какви бяха тези роботи? И какво вадеха?

— Нашите екскавационни способности са изминали дълъг път — каза Мартин зад нея.

Кейт се обърна и го погледна. Изглеждаше уморен, потиснат, ядосан.

— Мартин, какво става? Къде са децата?

— На безопасно място, поне засега. Кейт, нямаме време. Трябва да ти задам няколко въпроса. Много е важно да ми кажеш с какво си лекувала тези деца. Знаем, че не е било ARC-247.

Откъде знаеше? И защо го интересуваше с какво ги е лекувала? Нещо не беше наред. Какво щеше да стане, ако му каже? Дали Дейвид не беше прав?

През последните пет години Мартин бе единственият човек, на когото Кейт се бе доверявала напълно. Винаги беше погълнат от работата си, винаги замислен, по-скоро като страничен наблюдател, отколкото като пастрок. Но се оказваше на нужното място, когато ѝ потрябваше. Невъзможно бе да е замесен в отвличането. Но все пак... тук нещо не беше наред...

— Ще ти кажа с какво са лекувани, но искам децата да бъдат върнати час по-скоро — отсече тя.

Мартин застана до нея пред стъкления прозорец.

— Боя се, че това е невъзможно, но ще ти дам думата си — аз ще ги пазя. Имай ми вяра, Кейт. Животът на много хора зависи от това.

„От какво ще ги пази?“

— Мартин, искам да знам какво става тук!

Мартин я погледна замислено, после каза:

— Ами ако ти кажа, че някъде на този свят има оръжие, способно да унищожи цялата човешка раса. И че онова, с което си лекувала децата, може да се окаже единственият ни шанс за оцеляване, единственият начин да се възпротивим на това оръжие?

— Ще отговоря, че това са глупости.

— Така ли? Достатъчно си запозната с еволюцията, за да си наясно, че не е така. Човешката раса не е чак в такава безопасност, в каквата си мислим. — Той махна с ръка към аквариума и роботите зад него. — Какво според теб става там?

— Търсят съкровища? Може би потънал кораб?

— На такова ли ти прилича — на търсене на съкровища? — Кейт не отговори и той продължи: — Какво ще кажеш, ако там има изгубен крайбрежен град? И че е само един от многото по света. Преди тринайсет хиляди години по-голямата част от Европа е била покрита с дебел две мили пласт лед. Над Ню Йорк ледената покривка е достигала една миля. Само за няколко години глетчерите са се разтопили и морското равнище се е повдигнало с около сто метра и е потопило и унищожило всички крайбрежни поселища на Земята. Дори днес половината от земното население живее на не повече от стотина мили от брега. Представи си колко хора са живели по бреговете тогава, когато рибата е била сигурен източник на препитание, а морето — най-лесният начин за пътуване и търговия. Помисли си за селищата и градовете от онази епоха, изгубени завинаги. Единствената оцеляла история за онова време е, разбира се, библейската притча за Потопа. Хората, преживели този потоп, са предали горчивия си опит на своите наследници. Историята за Потопа е исторически достоверна — геологичните проучвания го потвърждават — и е отбелязана както в Библията, така и в други записи от онова време. Клинописните плочки

от Акад, шумерските записи, древните американски цивилизации — всички те говорят за Потопа, но никой не знае какво е имало преди него.

— И затова ли е всичко? За да откриете изгубените крайбрежни градове? Да намерите Атлантида?

— Атлантида не е това, което си мислиш. Под водата има безброй важни неща, история, която не познаваме. Помисли си какво още се е изгубило при Потопа. Познаваш генетичната история. Знаем, че поне две човешки разновидности са оцелели до Потопа — може би три. Или дори повече. Наскоро открихме в Гибралтар кости от неандерталци, които датират отпреди трийсет и седем хиляди години. Може да открием и по-нови човешки останки. При скорошни разкопки се натъкнахме на кости на възраст около дванайсет хиляди години — от времето на Потопа — само на няколко мили от мястото, където сме сега, на остров Флорес, недалеч от Ява. Смятаме, че тези хобитоподобни човеци са живели на Земята близо триста хиляди години. После — изведнъж — преди дванайсет хиляди години изчезват. Неандерталците са се появили преди шестстотин хиляди години, скитали са по планетата почти три пъти повече време от нас и накрая изчезват. Сигурно си ги учила тези неща.

— Знаеш, че съм ги учила. Но не виждам каква е връзката с моите отвлечени деца.

— Защо според теб са изчезнали неандерталците и хобитите? Те са живели много по-дълго от нас на тази планета.

— Защото сме ги избили.

— Точно така. Човешката раса е най-големият масов убиец на всички времена. Дори нашите далечни предци са били завладени от този импулс да убиват и са разпознали в неандерталците и хобитите свои врагове. Може да са изстребили още десетина човешки разновидности. Ние нападаме първо различните, всяко нещо, което не разбираме, което може да промени света, което може да намали шансовете ни за оцеляване. Расизъм, класова борба, демокрация и диктаторство, сексизъм, изток срещу запад, север срещу юг, капитализъм и комунизъм, ислям и християнство, Израел и Палестина, това са различни лица на една и съща война — войната за хомогенна човешка раса, за края на всички различия. Това е война, която сме започнали много отдавна и която не е спирала нито за миг. Война,

която се води в подсъзнанието на всеки от нас, като компютърна програма, постоянно действаща на заден план и подаваща тайни команди към някаква определена цел.

Кейт не знаеше какво да отговори. Но и не виждаше какво общо може да има всичко това с нейните изследвания и децата.

— Нима очакваш да повярвам, че тези деца са въввлечени в някаква древна космическа битка за човешката раса?

— Да. Помисли си за войната между неандерталците и хората. За битките между хората и хобитите. Защо сме спечелили? Неандерталците са имали по-големи мозъци от нашите и със сигурност са били по-едри и по-силни. Но нашите мозъци са с различна структура. Умовете ни са настроени да създават усъвършенствани сечива, да решават проблеми и да предугаждат бъдещето. Умственият ни софтуер ни е осигурил важно предимство, но все още не знаем откъде сме го получили. Преди петдесет хиляди години сме били животни като тях. Но някакъв Голям скок ни е дал преднина, която все още не разбираме. Единственото, което знаем със сигурност, е, че е настъпила промяна в мозъчната ни структура, вероятно в това как сме използвали езика и как сме общували. Внезапна промяна. Това поне трябва да го знаеш. Помисли си обаче какво би станало, ако се готви нова промяна? Умовете на тези деца са с различна организация. Знаеш как действа еволюцията. Никога не следва права линия. Тя оперира по метода проби и грешки. Тези детски мозъци може просто да са следващата версия на операционната система на човешкия ум — като новите версии на Уиндоус и Мак — нови, по-бързи... с преимущества спрямо предишните издания — тоест нас. Ами ако тези деца, или други като тях, са първите членове на нов вид, ново разклонение на човешкото генетично дърво? Нови човеци? Ако някъде на тази планета вече съществува цяла група, притежаваща новата програма? Как мислиш ще се отнесат към нас, към предишните хора? Може би по същия начин, по който ние сме се отнесли към нашите роднини, които не са били умни като нас — неандерталците и хобитите.

— Това е абсурдно! Тези деца не са никаква заплаха за нас. — Кейт втренчи поглед в Мартин. Изглеждаше някак различен... погледът му, не знаеше как да го определи. И какво се опитваше да й

каже? Какви бяха всичките тия приказки за генетика и еволюция? Говореше ѝ за неща, които тя вече знаеше. Но защо?

— Може нещата да не стоят точно така, но откъде да сме сигурни? — продължи Мартин. — Доколкото знаем от миналото, всяка по-напреднала човешка раса е унищожавала своите съперници, понеже ги е смятала за заплаха. Последния път ние сме били хищникът, но този път може да сме жертвата.

— Ще му мислим, когато му дойде времето.

— Вече е дошло, макар още да не го осъзнаваме. Това е същината на рамковия проблем — в сложна среда ние просто не разбираме последствията от своите действия, колкото и правилни да ни изглеждат за момента. Форд е смятал, че създава средство за масов транспорт. Но освен това е дал на света начин за унищожаване на околната среда.

Кейт поклати глава.

— Мартин, чуй се! Това са глупости!

Мартин се засмя.

— Казах същото, когато чух тази реч от баща ти.

Кейт го гледаше напрегнато. Това беше лъжа, не можеше да не е лъжа. В краен случай беше опит за заблуда, игра с доверието ѝ, възможност да ѝ припомни, че се е грижил за нея.

— Искаш да кажеш, че сте отвлекли тези деца, за да попречите на еволюцията?

— Не точно... Кейт, не мога да ти обясня всичко. Наистина бих искал да мога. Мога само да ти кажа, че у тези деца е ключът за избягване на война, която ще унищожи цялата човешка раса. Война, предизвестена в онзи ден преди седемдесет хиляди години, когато нашите предци са напуснали Африка. Трябва да ми се довериш. Искам да знам какво си направила.

— Какво е Протоколът Тоба?

Мартин я изгледа притеснено. Или може би изплашено?

— Откъде си чула за... това?

— Каза го мъжът, който ме изведе от полицейския участък. Ти замесен ли си в... Тоба?

— Тоба е... план за непредвидени случаи.

— Ти замесен ли си? — повтори тя. Искаше да чуе отговора.

— Да, но... може да не се наложи да стигнем до Тоба. Ако отговориш на въпросите ми.

През една странична врата влязоха четирима въоръжени мъже.

Мартин се обърна към тях.

— Не съм приключил разговора с нея!

Двама от мъжете я уловиха за ръцете и я изведоха навън, в дългия коридор, по който я бяха довели.

Тя чу как единият от другите двама казва на Мартин:

— Директор Слоун нареди да ви предадем, че времето ви е изтекло. Тя няма да проговори, а и без това вече знае твърде много. Той ви очаква на вертолетната площадка.

33.

Бордеите край реката

Джакарта, Индонезия

Дейвид отново зашлеви Коул и той се свести. Едва ли бе на повече от двајсет и пет. Погледна го с размътен поглед и очите му се разшириха, когато го позна.

Понечи да се дръпне, ала Дейвид го задържа.

— Как се казваш?

Мъжът се огледа, търсеше помощ или може би някакъв изход.

— Уилям Андърс. — Опипа се, вероятно да провери дали са му оставили оръжията.

— Погледни ме. Виждаш ли бронираната униформа, която нося? Позната ли ти е? — Дейвид се изправи, за да може младият мъж да я види по-добре. — Ела с мен.

Мъжът го последва безволно в съседната стая, където лежеше неговият партньор, с извита под неестествен ъгъл глава.

— Той ме излъга и виж докъде го докара. Ще те попитам само още веднъж — как се казваш?

Мъжът преглътна и се подпря на вратата.

— Коул. Коул Брайънт.

— Това е по-добре. И откъде си, Коул Брайънт?

— Отдел за сигурност на „Имари“, подразделението в Джакарта.

— Не, откъде идваш?

— Какво? — Наемникът изглеждаше объркан.

— Къде си израсъл?

— В Колорадо. Форт Колинс.

Дейвид виждаше, че Коул вече се съвзема от замайването. Скоро щеше да стане опасен. Трябваше преди това да разбере дали ще може да свърши работа.

— Имаш ли семейство там?

Коул отстъпи назад.

— Не.

Беше лъжа. Много обещаващо. Сега Дейвид трябваше да го накара да му повярва.

— Във Форт Колинс играехте ли на ав или дав?

— Какво? — Коул продължаваше да отстъпва към вратата.

— Спри — нареди сурово Дейвид. — Не усещаш ли нещо в гърба си? Някакво стягане?

Мъжът се опипа отзад, опита се да пхне ръка под бронезилетката. На лицето му се изписа объркване.

Дейвид се наведе над платнената торба в ъгъла на стаята и я отвори. Вътре имаше няколко кафяви блокчета като от детски конструктор, увити в найлон.

— Знаеш ли какво е това?

Коул кимна.

— Поставих един пакет от тези експлозиви на гърба ти. Това дистанционно може да го взриви. — Дейвид вдигна лявата си ръка и показа на Коул малко цилиндърче, колкото батерия. В горния му край имаше червено копче, на което Дейвид бе опрял палец. — Знаеш какво е това, нали?

Коул замръзна.

— Спусъкът на мъртвеца.

— Много добре, Коул. Това е спусъкът на мъртвеца. — Дейвид се изправи и метна торбата на рамо. — Ако палецът ми се отдели от това копче, експлозивът ще избухне и ще направи вътрешностите ти на кайма. И имай предвид, че съм сложил толкова експлозив, колкото да пострадаш ти, но не и аз — благодарение на бронираните дрехи. Може да стоя до теб и ако някой ме гръмне или пострадам, взривът ще втечни червата ти, но ще остави обвивката цяла и ще си бъдеш като шоколадово яйце с крем. — Дейвид виждаше, че го е изплашил достатъчно. — Обичаш ли шоколадови яйца, Коул?

Коул завъртя глава.

— Сериозно ли не обичаш? Като малък ги обожавах. Майка ми винаги ми купуваше за Великден и ми го даваше, след като играехме на ав или дав. Нямах търпение да го грабна. Схрускваш дебелията шоколадена обвивка и отвътре изтича кремът. — Дейвид отмести поглед, сякаш за да си спомни по-добре колко е било вкусно. — После отново изгледа Коул. — Но ти не искаш да се превърнеш в шоколадово яйце, нали, Коул?

34.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Мартин излезе от асансьора. Слънцето почти бе залязло. Небето бе алено, вятърът на осемдесет и осмия етаж на небостъргача носеше мирис на море и солена вода.

Дориан Слоун го чакаше с още трима мъже и щом го видя, се обърна и махна на пилота да пали двигателя. Чу се бръмчене и перките на вертолета бавно се завъртяха.

— Казах ти, че няма да проговори — извика Слоун.

— Трябва й време.

— Времето няма да помогне.

Мартин се поизправи.

— Познавах баща й по-добре от теб...

— Тук може да се поспори...

— Кажеш ли още една дума, ще съжаляваш... — Мартин пристъпи към Слоун, като се дереше с цяло гърло, за да надвие шума на роторите. — Тя има нужда от време, Дориан. Ще проговори. Съветвам те да не го правиш.

— Ти си виновен за създалата се ситуация. Аз само почиствам след теб.

— Имаме време.

— И двамата знаем, че нямаме — сам го каза. Доста се позабавлявах и с другите неща, които каза. Предполагам, че ме мразиш, защото мразиш моите методи и планове.

— Мразя те заради това, което направи с нея...

— То не е и една десета от това, което тя направи на моето семейство.

— Тя няма нищо общо!

— Мартин, хайде да се съгласим, че не можем да постигнем съгласие. И да се заемем с текущите проблеми.

Слоун го хвана за ръка и го поведе настрани от вертолета, за да могат да разговарят на спокойствие. И — помисли си Мартин — за да

не могат да ги чуват хората му.

— Чуй ме, Мартин, ще сключим сделка. Аз ще забавя Протокола Тоба, докато разберем дали ще се получи нещо. Ти ще ни позволиш да работим с момичето и до час, може би два, ще измъкнем от нея каквото ни е нужно. Отлитаме за Антарктика и докато дойде време да кацаме, ще разполагаме с нужната информация. Тоест след осем часа можем да изпробваме истински ретровирус с Атлантския ген. Да, зная, че търсите начин да проникнете. — Мартин понечи да каже нещо, но Дориан размахна ръка. — Не си прави труда да отричаш, Мартин. Имам доверен човек в екипа. До двацет и четири часа двамата с теб можем заедно да минем през портата на гробницата. Без Тоба. Това е единственият шанс, който ни остава. И двамата го знаем.

— Искам да ми дадеш дума, че тя няма да пострада... че няма да я увредите трайно.

— Мартин! Аз не съм чудовище. Трябва ни само това, което знае. Никога няма да я увредя трайно.

— Нека се съгласим, че оставаме несъгласни по този въпрос. — Мартин се огледа. — Време е да тръгваме. Не е никак лесно да се стигне до онова място.

Докато вървяха към вертолета, Слоун дръпна един от хората си настрани и му нареди:

— Изкарайте Тариа от килията и му кажете да разбере какво е правила Уорнър с децата.

35.

*Пред щаба на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Пътуваха, без да разговарят, десетина минути. Дейвид пръв наруши мълчанието:

— Коул, как едно хлапе от Форт Колинс се е озовало в отдела за сигурност на „Имари“?

Коул гледаше право напред, съсредоточен върху управлението.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо.

— Прав си, лошо е.

— И това го казва човек, който уби партньора ми и завърза бомба на гърба ми?

Коул имаше право. Но Дейвид не можеше да му обясни — това щеше да го лиши от важно предимство. Понякога трябва да си лош, за да спасяваш добрите.

Продължиха да мълчат, докато стигнаха зоната на „Имари“ в Джакарта — шест високи сгради, заобиколени от ограда с бодлива тел отгоре. Дейвид си сложи шлема и очилата и подаде на Коул пропуска на човека, когото бе убил.

Спряха на портала и постовият пристъпи към прозореца на Коул и каза:

— Пропуските.

Коул му подаде два пропуска от „Имари“.

— Брайънт и Стивънс.

Пазачът взе пропуска.

— Благодаря, задник. Мога да чета от четирийсет години.

— Добре де, какво толкова казах?

Пазачът се наведе към прозореца и нареди на Дейвид:

— Свали си шлема и очилата.

Дейвид смъкна шлема и очилата и се загледа право напред, надяваше се, че профилът ще е по-труден за сравнение. Пазачът погледна пропуска, после огледа Дейвид, после пак погледна пропуска и пак Дейвид.

— Почакайте малко. — И влезе забързано в караулката.

— Това обичайно ли е? — попита Дейвид.

— Не се е случвало досега.

Мъжът бе вдигнал телефонна слушалка до ухото си и набираше номер, без да откъсва очи от двамата.

Дейвид извади пистолета и се пресегна с бързо движение през купето. Пазачът пусна телефона и посегна към кобура си. Дейвид стреля и го уцели в лявото рамо, точно над мястото, където свършваше бронижилетката. Щеше да оживее, но вероятно вече нямаше да е такъв грубиян.

Коул погледна Дейвид, после даде газ и се понесе към главната сграда на „Имари“.

— Спри при задния вход, до пристана. — Дейвид се пресегна отзад и взе един малък пакет с експлозиви. Нагласи торбата с останалите експлозиви между краката си.

В далечината вече се чуваше вой на сирени.

Влязоха в сградата през неохраняван товарен вход и Дейвид постави заряда на стената в близост до вратата. Въведе кода на детонатора и той започна да писука. Беше трудно да действа с една ръка, но трябваше да държи палеца на другата върху спусъка на мъртвеца.

Тръгнаха по коридора. Дейвид поставяше още експлозиви на всеки двама крачки.

Колебаеше се дали да каже на Коул каква всъщност е целта му — младежът можеше да намери начин да предаде информацията в щаба. Все пак реши да му обясни.

— Чуй ме, Коул. Някъде в тази сграда държат една жена. Доктор Кейт Уорнър. Трябва да я открием.

Коул помисли малко, после каза:

— Килиите и стаите за разпит са на четирийсет и седмия етаж, в средата на сградата... Но дори и да е там и да успееш да я измъкнеш от килията, никога няма да се измъкнете от сградата. Охраната вече идва, а в сградата има поне десетина пазачи. Плюс агентите, които са се прибрали. — Коул кимна към спусъка на мъртвеца в ръката на Дейвид. — Какво ще стане с мен, ако ти...

Дейвид се замисли.

— Има ли специоборудване някъде из сградата?

— Да, тук е главната оръжейна, но повечето оръжия и снаряжение са в разход. Днес вдигнаха по тревога цялата спецгрупа — за да ти видят сметката.

— Няма значение. Едва ли са взели това, което ни трябва. Веднага щом открием момичето, ще ти дам спусъка. Имаш думата ми, Коул. След това сам ще търся начин да се измъкна.

— Има едно сервизно стълбище без камери.

— И още нещо преди да тръгнем. — Дейвид отвори едно шкафче и запали вътре огън. След секунди пламъците облизаха тавана и приближиха детектора за дим на пожарната аларма.

Сирената на алармата зави внезапно и заедно с нея светлината започна да премигва тревожно. Отвориха се врати, хора наизлязоха в коридорите и се затичаха под сипещия се изкуствен дъжд на противопожарната система.

— Вече можем да тръгваме — каза Дейвид.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

В асансьора Кейт се дърпаше, но пазачите я държаха здраво. Притиснаха я към стената, докато вратите се отворят, след това я натикаха в една стая със стол, който приличаше на зъболекарски. Метнаха я на стола, завързаха я за него и се ухилиха.

— Докторът ще дойде скоро. — После се изсмяха и излязоха.

Кейт зачака. Облекчението, което бе изпитала, когато видя Мартин, сякаш бе нещо отпреди милион години. Сега в нея се надигаше страх. Широки ленти придържаха ръцете ѝ точно над китките. Стените на стаята бяха снежнобели и с изключение на стола единствената друга мебел бе висока метална масичка с някакъв вързоп върху нея. Не можеше да го разгледа добре, тъй като столът бе наведен назад и главата ѝ бе извърната към фосфоресциращите лампи на тавана.

Вратата се отвори и тя изви глава да види кой влиза. Беше онзи грубиян, който бе отвялякъл децата. Мъжът, който я бе извел от камиона. На лицето му бе разцъфнала широка усмивка. Зла усмивка, от онзи тип, който казва: „Падна ми“.

Мъжът спря на няколко крачки от нея.

— Създаде ми доста проблеми днес, момиченце. Но в живота винаги има втора възможност. — Отиде до масичката и разви вързоп. С крайчеца на окото си Кейт успя да забележи метални отблясъци — вътре имаше легенче и някакви остри инструменти.

Мъжът я погледна през рамо.

— О, кого заблуждавам? Ако питаш мен, най-хубавото в живота е разплатата. — Той взе един от инструментите — миниатюрна бормашина. — Ти ще ми кажеш това, което искам да знам, но се надявам да не стане толкова бързо.

Влезе още един мъж. Носеше бяла престилка и държеше нещо, което Кейт не можа да разгледа — може би спринцовка.

— Какво правиш? — попита влезлият.

— Ами започвам. Ти какво правиш?

— Планът не е такъв. Първо използваме лекарства. Такива са заповедите.

— Не и моите заповеди.

Кейт лежеше безпомощна, докато двамата мъже се измерваха с погледи: единият стиснал сребрист инструмент, а другият — спринцовка.

Най-сетне мъжът със спринцовката каза:

— Както и да е. Ще ѝ направя тази инжекция, а след това прави каквото искаш.

— Какво е това?

— Нещо ново, което използваме в Пакистан. Превръща мозъците в желе и те ти казват всичко, което искаш.

— Всеки път ли?

— Е, не. Има доста странични ефекти. Все още работим над него. — Мъжът заби дебелата игла в ръката на Кейт и бавно инжектира съдържанието на спринцовката. Кейт усети как студената течност навлиза във вените ѝ. Опитва се да се освободи от ремъците, но бяха твърде силно стегнати.

— Колко време ще отнеме?

— Десет, може би петнайсет минути.

— Тя ще помни ли нещо?

— Вероятно не.

Мъжът остави инструмента и се приближи към Кейт. Плъзна ръка по тялото ѝ.

— Сладка си. И стегната. Може би ще ми позволят да се позабавлявам с теб след като получат отговорите.

37.

Кейт не знаеше колко време е изминало, не знаеше дали е спала и дали всъщност е будна. Не усещаше болка. Не усещаше натиска на ремъците — въобще нищо не усещаше. Освен че е много жадна. Светлината беше заслепяваща. Тя извърна глава на една страна и облиза пресъхналите си устни.

Грозният мъж бе до нея. Завъртя главата ѝ и я обърна към светлината. Тя примижа. Лицето му бе зло. Ядосано.

— Принцесо, мисля, че дойде време за нашата първа среща.

И извади нещо от джоба си. Лист?

— Но първо да свършим с писмената работа. Само няколко въпроса. Първи въпрос: какво даваше на онези деца? — Посочи листа. — А, тук има и бележка, пояснение: „Знаем, че не е било А-В-С-2-4-7“, каквото и да е това. Та те знаят, че не е това, така че не се опитвай. Е, какво е било? Последен отговор, ако обичаш.

Кейт се опита да овладее желанието си да отговори. Завъртя глава настрани, но в мислите си вече се виждаше в лабораторията — как го подготвя, безпокои се, че няма да свърши работа или че ще увреди мозъците им, ще ги превърне в... пюре, като лекарството, което ѝ бяха били. Трябваше да...

— Е, какво беше? Да чуем.

— Аз... дадох... им...

Той се наведе към нея.

— Говори, принцесо. Не те чуваме. Техниците чакат да запишат отговора ти.

— Дадох им... не можех... да дам на моите... дечица...

— Да, важното е какво им даде.

— Дадох на моите дечица...

Той се изправи.

— Божичко, момчета, чувате ли? Мозъкът ѝ е изпържен. — Тръгна към вратата. — Време е за резервния план.

Кейт не можеше да се съсредоточи.

И в този момент зави сирена, а от тавана се посипа вода. Светлините премигваха, бяха по-ярки отпреди. Кейт затвори очи. Колко време бе минало? Силен звук, после още. Стрелба. Вратата избухна.

Злият човек падна, целият облян в кръв. Развързаха я, но тя не можеше да стане. Хлъзна се по наклонения стол като дете на пързалка.

Сега вече успя да го види — беше войникът от камиона. Дейвид. Носеше раница. Подаде на човека до себе си някакво малко устройство. Онзи изглеждаше изплашен — побърза да притисне устройството с палец. Гласовете им звучаха приглушено, сякаш Кейт бе под водата.

Войникът улови лицето ѝ с длани. Очите му бяха топли, кафяви.

— Кейт? Чуваш ли ме? — Ръцете му бяха топли. Водата беше студена. Тя облиза устни. Искеше още. Беше жадна. И объркана. Едва разбираше какво ѝ казва.

Нови изстрели и мъжът подскочи. Изчезна. Появи се пак.

— Можеш ли да си движиш ръцете? — Той ѝ вдигна ръцете, но тя не можеше да ги помръдне и те паднаха безжизнено. Сякаш бяха отлети от бетон.

Той изтича при вратата и хвърли нещо. После я взе на ръце — ръцете му бяха толкова силни. Затича се. Пред тях една стена от стъкло и стомана избухна. Тя усети, че по тялото ѝ се сипят отломки, но не чувстваше болка.

Летяха. Не — падаха. Мъжът я държеше здраво, вече само с една ръка. Пресегна се назад, опитвайки се да достигне нещо.

Изведнъж рязко дръпване нагоре, сякаш се бяха закачили за нещо. Вече наистина летеше и той продължаваше да я държи здраво. Тя се поклащаше, а той се носеше, увиснал върху въжета, окачени за бял облак. Ръката му беше мокра, всеки момент можеше да я изпусне. Продължаваха да падат.

Той я обгърна с крака и заби пети в гърба ѝ. Плъзна ръката си нагоре и я подхвана под мишница. Тя се завъртя надолу и ги видя.

Мъже, стрелба, под тях — сградата и пристанището. Още хора излизаха от другите сгради и стреляха. Отгоре се чуваше пиукане. Основата на сградата изригна и хвърли парчета бетон и стъкло към войниците на паркинга.

Над главата ѝ звук от разпаряне — и веднага след това полетяха по-бързо. Мъжът се завъртя и тя усети, че сменят посоката, сега вече се носеха над залива.

Отдолу към стрелбата се прибави и бръмчене на двигатели. Учестено пиукане отгоре. Една кола на паркинга внезапно престана да съществува, превърна се в кълбо от огън и дим. Стрелбата утихна.

Изведнъж се възцари тишина и покой. Тя видя, че последните лъчи на слънцето изчезват и над Яванския залив се спуска мрак. Още известно време продължаваха да се реят. Кейт не знаеше колко дълго.

Над главите им отново се чу звук от разпаряне и те се стрелнаха надолу към черното море. Кейт усети, че мъжът до нея се бори с нещо, посяга с ръка. Тялото ѝ се плъзна между краката му и те най-сетне се разделиха. Тя полетя по-бързо, вече сама. Секундите се нижеха бавно. Докато падаше, се завъртя и видя, че мъжът се носи над нея и бавно се отдалечава.

Чу, но не усети резкия плисък, когато водата я обгърна, притисна я надолу, а после продължи да я дърпа към дъното. Ноздрите и устата ѝ се напълниха със студена солена вода и тя не можеше да диша — само да гълта тази вода, която я изгаряше. Мракът бе почти непрогледен, освен бледото сияние откъм повърхността, където луната целуваше морето.

Продължи да потъва бавно, отпуснала ръце и отворила очи. Поне се опитваше да не гълта повече вода. Умът ѝ бе съвсем празен. Никакви мисли. Само студената вода около нея и пламтящото усещане в дробовете.

Ярко проблясване, твърде далеч от нея. И нещо, което плуваше във водата, като буболечка, но също твърде далече. Нов блясък, по-близо, но все още далече. Трети — и след него някой се гмурна право към нея, сграбчи я през кръста и я забута към повърхността. Никога нямаше да я стигнат. Кейт отново нагълта вода, а имаше нужда от въздух. Усети я в гърлото си като студен бетон. Дърпаше я надолу, пречеше ѝ да се приближи към огряната от лунна светлина повърхност. После всичко се скри в мрак.

Изведнъж усети въздух, слаб вятър и капки дъжд и чу плясък на вода. Една ръка я придържаше под мишницата и не ѝ позволяваше да потъне.

Нещо забръмча наблизо — голяма лодка със светлини. Пореше вълните право към тях и щеше да ги блъсне. Спасителят ѝ заразмахва ръце и я задържа настрани.

Друг мъж я измъкна и я сложи да легне по гръб. Спасителят ѝ се наведе над нея, притискаше ритмично гърдите ѝ, щипеше я по носа и... я целуваше. Диханието му бе горещо, изпълни устата ѝ и проникна в дробовите. Отначало Кейт се съпротивляваше, но после отвърна на целувките му. Не се бе целувала от много време. Помъчи се да вдигне ръка, но не можа, опита отново и този път сполучи и го прегърна през рамо. Той бутна ръката ѝ настрани и я задържа долу. Тя остана да лежи неподвижно — и изведнъж гърдите ѝ експлодираха и от устата и носа ѝ бликна вода. Мъжът я преобърна. Водата продължи да изтича на пресекулки с кашлицата ѝ. Стомахът ѝ се сви на топка и тя си пое мъчително въздух.

Той продължи да я държи, докато дишането ѝ не се забави. Всеки дъх бе изгарящ, дробовите ѝ отказваха да се напълнят, гърдите ѝ едва се повдигаха.

Мъжът извика на другия мъж:

— Светлините! Светлините! — Прокара ръка през гърлото си, сякаш искаше да го пререже. Не го преряза.

Мъжът се надигна и се отдалечи. След миг светлината угасна. Кейт лежеше, неспособна да помръдне.

Той дойде и я вдигна отново, точно както когато я бе отнесъл от високата кула. Свали я долу и я сложи на малко легло в тясно помещение.

Чу гласове. Видя го да сочи другия мъж и да му нарежда нещо.

После се върна при нея, отново я взе със силните си ръце, свали я от лодката и се озоваха на сушата. Вървяха по брега към някакъв полуразрушен град, към нещо, което сякаш е било бомбардирано през Втората световна война. Влязоха в някаква къща и блеснаха светлини. Беше толкова уморена, че не можеше да остане будна и секунда повече. Той я положи на легло от цветя — не, покривката беше на цветя. Тя затвори очи и вече заспиваше, когато усети, че ѝ смъква мокрите панталони. Усмихна му се. Той посегна към ризата ѝ. Тя усети паника. Сега щеше да го види — белега. Ръцете му заразкопчаваха ризата, но тя ги хвана и се опита да му попречи.

— Трябва да те преоблека.

— Не! — Тя завъртя глава.

— Цялата си...

Едва го чуваше. Той ѝ дръпна ризата.

— Моля те, недей — промърмори тя. — Моля те...

И тогава той я пусна, леглото леко се повдигна и Дейвид изчезна.

Чу се бръмчене на мотор. После тя усети по тялото си топъл въздух. Завъртя се и топлият повей погали косата и корема ѝ. Цялото ѝ тяло се стопли.

*Щабът на „Имари“ в Джакарта
Джакарта, Индонезия*

Коул лежеше по корем и чакаше. Чакаше вече близо час, докато сапърът работеше над бронежилетката. Опитваше се да не мърда, да не изгуби контрол над пикочния си мехур и да не закрепши. Една-единствена мисъл се въртеше в главата му: „Никога вече няма да видя семейството си“. Не биваше да се наема на тази служба, независимо от парите. Бяха спестили почти достатъчно — 150 000 долара от двеста и петдесетте хиляди, които му трябваха, за да отворят „Джифи Люб“. С последните няколко заплати щяха да им стигнат. Но той реши да изкара малко „отгоре“, в случай че през първата година бизнесът не потръгне. Човекът от „Имари“, който го взе на работа, го успокои: „Ще те държим само колкото да се вижда, че има охрана, това е безопасен район, няма нищо общо с Близкия изток и Южна Америка. Ще видиш, че времето в Джакарта ще ти допадне“. А съвсем скоро току-виж костюмари от „Имари“ почукат с мрачни лица на вратата на жена му. „Госпожо, съпругът ви загина при нещастен инцидент, свързан с шоколадово яйце. Нашите искрени съболезнования. Какво? О, не, госпожо, това никога не се е случвало. Ето ви малко останки от пълнежа“. — Коул не се сдържа и се разсмя налудничаво. Губеше контрол.

— Потрай още малко, Коул. Привършваме — каза сапърът иззад дебелия противоударна преграда. Носеше шлем и надзърташе през тясна цепка, също закрыта с бронирано стъкло. Ръцете му бяха напъхани в наподобяващи хармоника ръкави от метал и плат, заради които приличаше на робот от легендарния сериал от шейсетте „Изгубени в космоса“.

Сапърът внимателно преряза ремъците на жилетката, повдигна я и я доближи до стъклото, за да огледа по-добре.

По лицето на Коул се стичаха едри капки.

— Няма детонатор — каза сапърът и продължи да разтваря бавно жилетката. — Да видим какво ще намерим тук.

Коул едва не подскочи, когато мъжът разгъна жилетката докрай. Дали не беше с часовников механизъм? Или детонаторът бе скрит? Усети, че мъжът опипва гърба му. Чу се стържене на метал в метал, докато сапърът изтикваше настрани тежкия армиран щит. Сега вече работеше с голи ръце.

Коул усети, че сапърът отделя бомбата от тялото му.

— Коул, вече можеш да станеш.

Коул се обърна, задържал дъх.

Мъжът го гледаше със съжаление.

— Ето я твоята бомба, Коул. Внимавай, може да си алергичен към полиестери. — И подаде на Коул една навита на руло фланелка.

Коул не можеше да повярва. Беше засрамен, но най-вече изпитваше облекчение.

Разгъна фланелката. На нея с големи червени букви бе изписано: „Бум!“, а отдолу с по-дребни: „Извинявай...“.

39.

*Пристанище Батавия
Джакарта, Индонезия*

Харто прегърна жена си и дръпна дъщеря си и сина си до себе си. Стояха на дървения пристан, където Харто бе прибрал лодката, за която му бе казал войникът. Четиримата я оглеждаха и не смееха да продумат нито дума. Тя сияеше. За Харто всичко това бе като сън. Лодката бе най-красивото нещо, което бе виждал след раждането на най-малкия си син.

— Наша е — каза той.

— Как така, Харто?

— Войникът ми я даде.

Жена му прокара ръка по корпуса на лодката, може би за да провери, че съществува.

— Твърде хубава е, за да ловим с нея риба.

Лодката бе всъщност минияхта, дълга петнайсет метра, и спокойно можеше да плава между островите около Ява. Би могла да побере трийсет души и имаше място за спане на поне осем в трюма, където бяха разположени каюткомпания и предна и задна гостна. Мостикът на горната палуба сигурно осигуряваше шеметна гледка.

— Няма да ловим риба с нея — заяви Харто. — Ще извеждаме други на риболов. Чужденци, които живеят тук, или туристи. Много пари се плащат за това — даловиш риба в открито море. И за други неща — гмуркане, обиколка на островите.

Жена му завъртя бавно глава, сякаш обмисляше дали ще се получи и какво ще се иска от нея.

— Харто, май дойде време да понаучиш английския?

— Ще се наложи. В морето около Джакарта вече няма достатъчно риба. Бъдещето е в забавленията.

ВТОРА ЧАСТ

ТИБЕТСКИЯТ ГОБЛЕН

Някъде на юг в Яванско море

Кейт се събуди с най-ужасното главоболие в живота си. Изпитваше болка и при най-малкото движение. Полежа още малко и преглътна мъчително няколко пъти. Заболя я дори като отвори очи. Слънчевата светлина я дразнеше и тя се завъртя настрани от прозореца. Прозорец. Легло. Къде се намираше?

Надигна се. С всяко движение болката се разпростираше надолу. Тялото ѝ бе схванато, но не както след продължително физическо усилие. Чувстваше се, сякаш са я били с тояги. Гадеше ѝ се и всичко я болеше. „Какво е станало?“

Най-сетне стаята дойде на фокус. Беше някаква къща — или бунгало на плажа. Малко помещение с двойно легло и бели дървени мебели. Зад прозореца се виждаше просторна веранда, отвъд нея пуст бряг. Неравен пуст бряг, не като бреговете в курортите, а по-скоро като на някой наистина необитаем остров. Брегът бе осеян с отломки, кокосови орехи, дънери, клони, тропически растения и мъртва риба, изхвърлени след последната буря или прилив.

Кейт вдигна завивките и бавно се изправи. Гаденето ѝ се усили. Тя почака, надявайки се, че ще отмине, но то се влошаваше. В устата ѝ се събра слюнка.

Кейт изтича в банята — едва успя да стигне навреме. Падна на колене пред клозетната чиния и повърна. Веднъж, после още няколко пъти. Конвулсиите пробуждаха нови болезнени места в изтерзаното ѝ тяло. Гаденето отмина, тя се обърна и се подпря на стената, опряла ръка на челото си.

— Поне няма кой да ти се смее.

Тя вдигна глава. Беше мъжът от камиона. Дейвид.

— Какво... къде сме?

— По-късно ще ти обясня. Изпий това.

— Не. Току-що повърнах.

Той се наведе и ѝ тикна някакъв оранжев буламач в ръката.

— Опитай.

Задържа ѝ главата и тя осъзна, че отпива, още преди да успее да възрази. Питието беше сладко и приятно погали израненото ѝ гърло. Тя го изпи и Дейвид ѝ помогна да стане.

Имаше нещо важно, което трябваше да свърши. Но какво? Нещо, което трябваше да вземе. Главата ѝ продължаваше да се пръска от болка.

Той я поведе към леглото, но тя спря.

— Чакай, трябва да свърша нещо.

— Ще стигнем и до това. Първо трябва да си починеш.

И я отведе при леглото. Спеше ѝ се все едно беше изпила приспивателно.

Сладкият оранжев еликсир.

41.

На борда на самолет на компания „Имари“

Някъде над Южния Атлантически океан

Мартин Грей се наведе към прозореца и погледна огромния айсберг под тях. Нацистката подводница стърчеше от ледената планина близо до центъра на плаващия остров с размери почти петдесет квадратни мили — приблизително размерите на Дисниленд. Там, където подводницата се срещаше с леда, бяха в ход изкопни работи на хора и тежка техника — търсеха входа на подводницата. Да се пробие отвор в корпуса бе последната възможност: щяха да прибегнат до нея, ако скоро не откриеха люк.

Останките под корпуса на подводницата бяха още по-голяма загадка. Екипите продължаваха да си блъскат главите над всевъзможни теории. Мартин имаше своя — хрумване, което бе готов да отнесе в гроба, ако се наложи.

— Кога я открихте?

Гласът на Дориан Слоун го стресна. Мартин се обърна и видя, че той се е надвесил над него и също надзърта през прозореца.

Мартин понечи да отговори, но Слоун го прекъсна:

— И без лъжи, Мартин.

Мартин се отпусна в креслото и продължи да гледа през прозореца.

— Преди дванайсет дни.

— Негова ли е?

— Обозначенията са същите. Въглеродният разпад потвърждава възрастта.

— Искам да съм първият, който ще влезе.

Мартин го погледна.

— Не бих те посъветвал. Останките под нея са нестабилни. Няма начин да разберем какво има вътре. Може да...

— И ти ще дойдеш с мен.

— В никакъв случай.

— Виж, Мартин, къде е смелият изследовател, когото помня от младежките си години?

— Това е работа за работи. Те могат да влязат на места, на които ние не можем. Могат да издържат на студ, а вътре ще е много студено, по-студено, отколкото можеш да си представиш. Освен това са лесно заменими.

— Да, сигурно ще е опасно. Дори по-опасно, мисля, ако вляза сам, а теб те оставя отвън.

— Смяташ ме за морално деградирали колкото теб.

— Не аз отвличам деца и пазя тайни. — Слоун се напрегна, сякаш се готвеше за борба.

В този момент влезе един стюард.

— Сър, търсят ви. Спешно е.

Дориан вдигна телефона на стената.

— Слоун.

Слуша известно време, после погледна изненадано Мартин.

— Как? — Нова пауза. — Шегуваш се... — Кимна няколко пъти. — Не, виж, той трябва да е отплавал с яхта. Претърсете околните острови, не може да е стигнал далече. Вдигнете по тревога целия наличен състав, включително агентите от Часовникова кула. — Млъкна отново. — Добре, щом е нужно, прибегнете и до услугите на медиите. Него убийте, а нея заловете. Обади ми се, когато я задържите.

Окачи слушалката и се обърна към Мартин.

— Избягала е. Помогнал ѝ е агент от Часовникова кула.

Мартин продължаваше да гледа обекта под тях.

Слоун опря лакти на масичката и се наведе към него.

— Петдесет от хората ми са загинали и три етажа на щаба са напълно разрушени, да не говорим за пристана. Мартин, не ми изглеждаш изненадан.

— Гледам осемдесетгодишна нацистка подводница и нещо, което би могло да е чуждоземен космически кораб, да стърчат от айсберг край бреговете на Антарктида. Дориан, в наши дни е трудно да се изненадаш.

Слоун се облегна назад.

— И двамата знаем, че това не е чуждоземен космически кораб.

— Така ли?

— Е, скоро ще го разберем.

Някъде на юг в Яванско море

Дейвид стоеше опрян на рамката на вратата и гледаше спящата Кейт. Главорезите от „Имари“ я бяха подложили на сериозни изпитания, а и неговото спасяване не мина гладко.

Докато я наблюдаваше как спи и слушаше плисъка на вълните и свистенето на вятъра, му се стори, че нещата най-сетне са се подредили. Ала не беше така. Имаше много, което не разбираше. Падането на централата в Джакарта, при това в ръцете на самите тези хора, които ѝ се бяха посветили, бе истински кошмар. Не — това бе най-страшният възможен сценарий. Ала спасяването на Кейт като че ли поне малко бе наклонило баланса в негова полза. Светът вече не изглеждаше толкова страшен и дори сякаш можеше да бъде контролиран. За първи път от много време той почувства... надежда. И намек за щастие. Почувства се в безопасност. Не, това не беше вярно. Може би... хората около него бяха в безопасност, или пък той бе по-уверен. Уверен, че би могъл да ги защити...

Сега не беше време да се самоанализира. Чакаше го работа.

Излезе от стаята и поднови работата си над тайната стаичка под бунгалото.

Беше казал на строителите, че иска бомбоубежище. Те не отговориха, но начинът, по който се спогледаха, бе достатъчно красноречив. „Този глупак е побъркан, но след като не се пазари, да се захващаме за работа.“ Бяха придали на подземнието постапокалиптичен вид като от филм за края на света — голи бетонни стени, вградена метална маса и достатъчно място за легло и припаси. Щеше да свърши работа за това, за което му трябваше.

Следващият му ход бе от жизнено значение. Цяла сутрин бе обмислял какво да направи. Първият му импулс бе да се свърже с Управлението на Часовникова кула. Директорът, Хауард Кийгън, бе негов наставник и приятел. Дейвид му вярваше. Хауард би направил всичко възможно да запази Часовникова кула и със сигурност се нуждаеше от помощта му.

Въпросът бе как да се свърже с него. Часовникова кула не разполагаше с резервни канали за връзка, само официалните линии и установени пароли. А те без съмнение се следяха — опитът за връзка веднага щеше да разкрие местоположението му.

Дейвид затропа с пръсти по металната маса, облегна се назад и се загледа в крушката на стената.

Отвори интернет търсачката и прегледа всички местни и национални новини. Само си губеше времето. Тук нямаше нищо, което да му помогне. Откри съобщение за мъж и жена, издирвани във връзка с терористичен заговор и вероятно с трафик на деца. Това би могло да го забави. Към статията нямаше снимки, но вероятно скоро щяха да се появят и всички гранични служби в Югоизточна Азия щяха да са предупредени за тях.

Дейвид разполагаше с няколко документа за самоличност, но парите му в брой бяха малко.

Влезе в банковата си сметка. Балансът клонеше почти към нула. Джош бе извършил трансакциите. Дали още беше жив? Дейвид бе предположил, че Централата в Джакарта е нападната, докато обикаляше с камиона по улиците. Но тук имаше още нещо. Няколко депозита, всичките неголеми, по-малко от хиляда долара. Имаше дори и по един долар. Това бе код, но какъв? Джипиес?

9.11
50.00
31.00
14.00
76.00
9.11

9.11 — това трябваше да е началото или края на шифъра. Останалото — 50.31.14.76 — би могло да е IP адрес. Джош му бе пратил съобщение.

Дейвид отвори търсачката и въведе IP адреса. Страницата наистина се оказа писмо от Джош.

Дейвид,

Те са пред вратата. Няма да издържа дълго.

Разшифровах съобщенията. Кликни тук, за да ги прочетеш. Не можах да разбера смисъла им. Съжалявам.

Открих информатора, поне онлайн. Той използва крейгслистата на розуелския форум, за да предава съобщения. Кликни тук, за да се прехвърлиш във форума. Надявам се, че ще се свърже с теб и ще успееш да спреш атаката.

Наистина съжалявам, че не мога да ти помогна с нищо повече.

Джош

П. С. Прочетох писмото ти и изпълних трансакциите (очевидно). Мислех, че си мъртъв — датчикът в бронезилетката ти не подаваше сигнали. Надявам се, че не съм обърнал нещата.

Дейвид въздъхна и отмести поглед от екрана. Отвори файла с разшифрованите съобщения — бяха некролози от „Ню Йорк Таймс“. От 1947. Джош бе свършил страхотна работа. И бе напуснал този свят с мисълта, че се е провалил.

Дейвид влезе в розуелския форум и веднага го видя — ново съобщение от информатора.

СЪОБЩЕНИЕ: до моя анонимен почитател

Относно: да следваш стрелката на часовника върху кула от лъжи

Страхувам се, че текущата ни връзка се усложни. Не мога да се срещна с теб, нито да поддържаме контакт. Съжалявам. Вината не е моя. У теб е. Твърде опасен си за мен.

Намислих 30 причини и 88 извинения, за да не се срещам с теб. Минах през 81 лъжи и 86 истории.

Но все си повтарях, че трябва да се срещнем.

Дори избрах дата. 03-12-2013

И време. 10:45:00

Но истината е, че в този момент ти си № 44 в моя списък от приоритети. И това не стига, за да ти обръщам внимание. Може би ако беше 33. Или дори 15. Просто не е достатъчно.

Ще трябва да дръпна шалтера и да си спася децата.

Това е единственото отговорно нещо, което мога да направя.

Дейвид се почеса по главата. Какво ли означаваше това? Несъмнено бе някакъв шифър. Джош наистина щеше да му е от полза с това.

Извади бележника и се опита да се съсредоточи. Умът му просто не бе настроен за такъв род неща. Откъде да започне? Първата част бе напълно разбираема — информаторът му е под напрежение. Не могат да се срещат, нито да праща съобщения. Ужасна новина. Останалото бе серия от числа, а думите между тях не значеха нищо. Имаха някакъв смисъл за форум от този род, където хората се търсеха, но не добавяха нищо към съобщението. Числата. В тях трябваше да е ключът.

Дейвид ги преписа в бележника. В реда на подаване те бяха:

30,88. 81,86.

03-12-2013

10:45:00

№44

33-23-15

Първата част 30,88. 81,86. Джипиес координати. Дейвид провери. Западен Китай, на самата граница с Непал и Индия. Сателитните изображения не разкриваха нищо освен... какво беше това? Изоставена сграда. И стара гара.

Следващите: 03-12-2013 и 10:45:00. Дата и час. Информаторът казваше, че не могат да се срещнат, тогава какво можеше да има на тази изоставена гара? Клопка? Нов ключ? Ако Джош бе прочел писмото — и бе следвал инструкциите — значи бе пратил всичко, което е открил, в Управлението на Часовникова кула. Но ако Управлението беше в чужди ръце, в „Имари“ вече знаеха за

некролозите и крейгслист-форума. Съобщението можеше да е от хората от „Имари“. И там да го чака екип на специалните части.

Прогони тази мисъл и се съсредоточи върху последната поредица числа в съобщението: №44 и 33-23-15. Това би могло да е шкафче на гарата и код. А може би 44 беше влак или вагон? Дейвид се почеса по носа и отново прочете съобщението.

Изреченията след числата... Те бяха от различен тип. Инструкции?

Ще трябва да дръпна шалтера и да си спася децата.

Това е единственото отговорно нещо, което мога да направя.

„Ще трябва да дръпна шалтера. Да спася децата.“ Завъртя тези фрази в ума си.

И взе решение: щеше да отиде на указаните координати на споменатата дата и час и да види какво ще стане. Щеше да остави Кейт тук, в безопасност. Тя знаеше нещо, но Дейвид нямаше представа каква връзка би могло да има то с останалото. „Тя ще е в безопасност тук.“ Това бе важно за него.

Чу, че някой ходи над главата му в бунгалото.

Интернет издание на Ал Джазира

ИНДОНЕЗИЙСКИТЕ ВЛАСТИ ИДЕНТИФИЦИРАТ ДВАМА АМЕРИКАНЦИ, СВЪРЗАНИ С ТЕРОРИСТИЧНИ АТАКИ И ТРАФИК НА ДЕЦА

Джакарта, Индонезия // Поредицата терористични атаки вчера в Джакарта, столицата на Индонезия, предизвика мащабно преследване по суша, море и въздух. Индонезийската национална полиция е разположила половината от дванайсетхилядната си брегова охрана в Яванско море и поиска подкрепление от военните за претърсването на Джакарта и островите наблизо. Съседните държави също се присъединиха към издирването, като поставиха своите гранични пунктове под повишена готовност. Досега властите не са направили изявление относно мотивите на нападателите, но пуснаха кратко описание на заподозрените.

Жената, доктор Катрин Уорнър, е идентифицирана като специалист по генетика, занимаващ се с нерегламентирани експерименти върху деца от бедни семейства от селцата в околностите на Джакарта. „Все още изясняваме подробностите — съобщи полицейски инспектор Накула Панг. — Знаем, че клиниката на доктор Уорнър е била легален настойник на над 100 индонезийски деца, взети без съгласието на родителите им. Освен това ни е известно, че доктор Уорнър е прехвърляла огромни суми чрез сметки на Каймановите острови — често използвана спирка за наркоконтрабандисти, трафиканти на хора и други големи международни престъпни организации. На този етап смятаме, че клиниката е била използвана като прикритие за трафик на деца, и от събраната досега информация заключаваме, че част от печалбата е отишла за финансиране на вчерашните атаки.“

Атаките включват три експлозии в жилищни райони, бясна престрелка в пазарен квартал и смъртоносна серия взривове на пристанището, при което по непотвърдени данни са загинали 50 служители на „Имари Джакарта“. Адам Линч, говорител на „Имари

Джакарта“, направи изявление: „Ние скърбим за вчерашната загуба на хора, а днес просто търсим отговори на въпросите. Индонезийската полиция потвърди нашите подозрения, че атаката е била организирана от Дейвид Вейл, бивш агент на ЦРУ, който преди това е поддържал връзка с Отдела за сигурност на «Имари» — друг клон на «Имари Интернешънъл». Смятаме, че тези атаки са породени от желание за мъст и че Дейвид Вейл ще продължи нападенията си над служители и учреждения на «Имари». Той е много опасен човек. Не е изключено да страда от посттравматично нервно разстройство или друго психично заболяване. Тъжен развой на събитията за всички участници. Готови сме да предложим нашата помощ, включително от страна на нашите служители по сигурността, на индонезийските власти и съседните правителства. Искаме час по-скоро да се сложи край на този кошмар. Държим да върнем чувството за безопасност у нашите служители“.

Някъде из Яванско море

Когато се събуди за втори път, Кейт се чувстваше много, много по-добре. Главата я болеше съвсем слабо, болките в тялото също се бяха поуспокоили. И можеше да мисли.

Огледа стаята. Беше почти тъмно. Колко време беше спала? Зад прозорците слънцето залязваше над водата. Красива гледка, която за миг прикова вниманието ѝ. Вятърът беше топъл и носеше мириса на солена вода. На верандата стар въжен хамак се поклащаше от повеите и ръждясалите вериги поскърцваха ритмично. Мястото изглеждаше изоставено.

Тя стана, излезе от спалнята и се озова във всекидневната, която се отваряше към кухнята и верандата. Дали беше сама? Не, имаше някой, но...

— Спящата красавица се събуди. — Мъжът сякаш се появи от нищото. Как се казваше? Дейвид.

Кейт се поколеба, не знаеше какво да каже.

— Ти ме упои.

— Да, но в моя защита ще заявя, че не го направих, за да те измъчвам с въпроси и да правя разни ужасни неща с твоите деца.

Изведнъж всичко се върна в съзнанието ѝ. Мартин, лекарството, разпитът. Но какво бе станало след това? Как се бе озовала тук? Нямаше значение.

— Трябва да намерим децата.

— *Ние* не трябва да правим нищо. *Ти* ще си почиваш, а *аз* ще работя.

— Виж...

— И преди това ще се нахраниш. — Той ѝ посочи нещо, което приличаше на пакетирана диетична храна, но се оказа войнишки порцион.

Кейт огледа пакета. Зеленчуков бифтек и бисквити. Или нещо, което приличаше на зеленчуков бифтек. Умираще от глад. Не беше хапвала нищо от вчера. Взе пакета, седна и отлепи пластмасовия капак

от картонената опаковка. Отвътре се вдигна ароматна пара. Тя отхапа от бифтека и едва не го изплю.

— Божичко, ужасен е!

— Да, съжалявам. Малко му е минал срокът на годност, а и поначало не е кой знае колко вкусен. Но нямам нищо друго.

Кейт отхапа втори път, сдъвка и преглътна.

— Къде сме?

Дейвид седна на масата срещу нея.

— В изоставено туристическо селище срещу брега на Джакарта. Купих тази къщурка, когато притежателите на селището фалираха — предположих, че ще е добро скривалище, в случай че се наложи да се пръждосам от Джакарта.

— Не помня почти нищо — оплака се Кейт и опита зеленчуците. Сториха ѝ се по-поносими от бифтека, но може би защото вече бе започнала да привиква. — Трябва да се свържем с властите.

— Ще ми се да можехме. — Той ѝ подаде една разпечатка със статията от Ал Джазира, в която се споменава, че ги издирват.

Кейт преглътна поредната хапка и почти извика:

— Това е абсурдно! Това е...

Той взе разпечатката.

— Скоро няма да има значение. Каквото и да са намислили, вече е в ход. Издирват ни и имат връзка с властите. Възможностите ни са доста ограничени. Имам една следа и трябва да я проверя. Ти ще си в безопасност тук. Искам да ми кажеш...

— Няма да остана тук — заяви тя. — За нищо на света.

— Зная, че не си спомняш, но не беше никак лесно да те измъкна от лапите на „Имари“. Там има някои много лоши хора. Това не е като във филмите, където героят и героинята тръгват заедно да дирят истината, за да стане по-интересен сюжетът. Ето какво ще направим: ти ще ми разкажеш всичко, което знаеш, и имаш думата ми, че аз ще направя каквото е по силите ми, за да спася двете деца. А ти ще останеш тук и ще проверяваш мрежата за нови съобщения.

— Не.

— Виж, не ти предлагам сделка, а ти казвам...

— Няма да го направя. Имаш нужда от мен. Няма да остана тук.
— Тя дояде бифтека и хвърли пластмасовата вилица в празната кутия.
— Освен това смятам, че най-безопасното място е да съм с теб.

— Много мило и съвсем естествено погали егото ми, но за съжаление имам достатъчно акъл, за да не се хвана.

— Оставяш ме тук, защото смяташ, че ще ти се пречкам.

— Опитвам се да те опазя.

— Това не е най-голямата ми грижа.

Той понечи да отговори, но изведнъж завъртя рязко глава настрани.

— Какво...

Той вдигна ръка.

— Тихо.

Кейт се намести на стола. После го забеляза — лъч светлина, който се плъзгаше по брега. И го чу — тихо бръмчене на вертолет.

Дейвид скочи, улови Кейт за ръка и я дръпна към шкафа при входа на бунгалото. Бутна задната стена и тя се отмести. Зад нея се видя бетонна стълба.

Кейт го погледна.

— Какво е това?

— Слизай долу. Идвам след теб.

— Къде отиваш? — попита Кейт, но той вече бе изчезнал.

Кейт се върна в дневната. Дейвид събираше нещата им — останките от храна, дрехите. Кейт изтича в спалнята, оправи леглото и изпъна завивките, след това бързо избърса банята. Звукът от вертолета все още бе далече, но се приближаваше. Беше тъмно и тя не виждаше почти нищо. Бледата светлина едва озаряваше брега.

Дейвид се показва на вратата и я погледна.

— Чудесна работа. Хайде, идвай.

Върнаха се при шкафа, шмугнаха се през прохода и се озоваха в малка подземна стая, която приличаше на бомбоубежище. Имаше бюро с компютър, една-единствена крушка на тавана и тясно легло — определено тук всичко бе предназначено за сам човек.

Дейвид ѝ посочи да седне на леглото и вдигна пръст пред устните си. След това дръпна шнура на крушката и потънаха в непроницаем мрак.

След малко Кейт чу стъпки над тях.

45.

Изследователска база на „Имари“ „Снежен остров“

На 96 мили от брега на Антарктида

Мартин Грей гледаше как роботът завърта колелото на люка на подводницата.

Беше му доста трудно да се движи със скафандъра — истински космически скафандър, който бе купил преди седмица от Китайската космическа агенция. Но скафандърът бе единственото облекло, което можеше да го предпази от ниските температури в Антарктика и да осигури достатъчно кислород, в случай че въздухопроводът се разкачи. Ала въпреки сигурността, която му осигуряваше скафандърът, не можеше да пребори страха си от мисълта, че ще влезе в нацистката подводница. Мъжът до него, Дориан Слоун, който също носеше скафандър, само подсилваше страховете му. Слоун бе с избухлив нрав, а това, което им предстоеше да открият, със сигурност не би му подействало успокояващо.

Люкът изскърца оглушително, стържене на метал в метал. Но все още не се отваряше. Ръката на робота се отдръпна, хлъзна се, прикачи се отново, завъртя още малко дръжката и тогава — бум — люкът отхвърча навън като капак на пружини. Роботът бе смазан в стената на подводницата, разхвърчаха се части от пластмаса и метал.

Радиото изпука и Мартин чу привидно безстрастния глас на Дейвид Слоун. Заради микрофоните звучеше по-металически от обикновено:

— След теб, Мартин.

Мартин надзърна в студените очи на Слоун, после се обърна към отворения люк и попита високо:

— Техническо, имате ли видеосигнал?

— Да, доктор Грей, получаваме изображение и от двата скафандъра.

— Добре, влизаме.

Приближи се неловко към широкия метър отвор, погледна надолу и постави крак на първото стъпало. Извади една

фосфоресцираща пръчка и я хвърли в шахтата. Пръчката летя тричетири метра. Чу се остър звук на удряща се в метал пластмаса, който отекна надалече в ледената гробница, бликна светлина и освети коридор вдясно.

Мартин пристъпи напред. Металните пръстени бяха покрити със сняг. Още една стъпка и той се улови с две ръце за стълбата, но усети, че единият му крак се хлъзва. Опита се да стисне дръжката по-здраво, но преди да успее краката му увиснаха. Той се изпусна, полетя надолу и се стовари на дъното. Спаси го подплатата на скафандъра. Но... ако скафандърът се беше пробил, можеше да умре от студ за минути. Мартин се заопипва трескаво.

В шахтата полетя още една светеща пръчка, падна на корема му и озари всичко наоколо. Мартин огледа скафандъра. Изглежда, всичко беше наред.

Горе се появи Слоун и закри слънчевата светлина.

— Май твърде дълго си седял зад бюрото, старче.

— Казах ти, че не ми е мястото тук.

— Добре, мръдни се встрани.

Мартин пропълзя настрана в момента, когато Слоун се плъзна надолу по стълбата, придържаше се ловко с ръце и крака.

— Запознах се с плановете, Мартин. Мостикът е право напред.

Включиха фенерчетата на шлемовете и тръгнаха по коридора.

Подводницата — залостена и замръзнала през всичките тези години — бе в идеално състояние. Изглеждаше точно така, както преди осемдесет години, когато бе напуснала пристанището в Северна Германия. Би могла да се използва за музей.

Коридорът бе възтесен, особено за хора с обемисти скафандри, и трябваше да спират, за да дърпат въздуховодните тръби, докато навлизаха във вътрешността на реликвата.

Стигнаха до относително голямо помещение. Спряха и завъртяха глави наляво и надясно, оглеждайки помещението в кратки отблясъци, като светлина от морски фар, хвърляща снопове в мрака. Това вероятно бе мостикът — или някакъв команден център. Мартин улавяше в светлия кръг кратки ужасяващи сцени — обезобразено тяло, проснато в кресло, с окапала кожа, мъж, праметнат през напречна преграда, с кървави петна по дрехите, още неколцина мъртъвци, разхвърляни на металния под сред локви замръзнала кръв. Всички изглеждаха така,

сякаш са били напъхани в гигантска микровълнова фурна, а след това замразени.

Радиото на Мартин изпука.

— Май изглежда като радиация от Камбаната?

— Трудно е да се каже, но вероятно е това — отвърна Мартин.

Известно време обикаляха мълчаливо мостика и оглеждаха трупове.

— Трябва да се разделим — каза Мартин.

— Зная къде е неговата каюта — отвърна Слоун, обърна се и тръгна по коридора назад.

Мартин колебливо тръгна след него. Беше се надявал да го изпревари и да стигне до каютата пръв. Но се оказа трудно с този обемист скафандър, а и Слоун се справяше по-добре.

Застигна го тъкмо когато Слоун завърташе дръжката. Отвори вратата и хвърли вътре няколко светещи пръчки.

Мартин затаи дъх, докато оглеждаше малкото помещение. Празно. Пое си дъх. Щеше ли да е по-доволен да види труп? Може би.

Слоун отиде до бюрото и разлисти документите — бяха тетрадки голям формат с пружинки. Светлината от фенерчетата озари фотография на мъж в немска военна униформа. Не беше нацистка, а от по-ранни времена, вероятно от Първата световна война. До мъжа имаше жена, навярно съпругата му, и две деца, които приличаха на баща си. Слоун разглежда внимателно снимката няколко секунди, взе я и я прибра в джоба на скафандъра си.

Мартин почти изпита съжаление към човека от снимката.

— Дориан, невъзможно е да е оцелял...

— Мартин, какво очакваше да открием?

— Мога да ти задам същия въпрос.

— Аз попитах пръв. — Слоун продължи да оглежда.

— Карти. И ако имаме късмет — гоблен.

— Гоблен? — Слоун се завъртя в обемистия скафандър и заслепи Мартин с лъча на фенерчето.

Мартин вдигна ръка да засенчи светлината.

— Да, гоблен с извезана на него история...

— Мартин, знам какво е гоблен. — Слоун отново насочи вниманието си към бюрото. — Знаеш ли, може и да съм грешал за теб. Ти не си опасен, просто си изкуфял. Твърде дълго си се наливал с

изкуствени подсладители. Виж какво е станало с теб — преследваш гоблени и суеверни легенди. — Отмести настрани няколко тетрадки и папки. — Тук няма нищо, само дневници.

Дневници! Можеше да е *дневникът*! Мартин едва успя да запази самообладание.

— Ще ги взема. Току-виж намеря нещо полезно.

Слоун се изправи, погледна го втренчено иззад стъклото, после насочи светлината към документите.

— Не, аз ще ги прегледам пръв. Каквото е свързано с наука, ще го прехвърля на теб.

Дориан не можеше да понася скафандъра. Беше прекарал шест часа с него — три часа в подводницата и три в дезинфекционното помещение. Мартин и неговите учени яйцеглави не си поплюваха. Предпазливи копелдаци. Държаха да се презастраховат. Само му губеха времето.

Най-сетне двамата с Мартин се озоваха в „стерилната“ стая, в очакване да им съобщят резултатите от кръвните изследвания. Последният щрих на „пречистването“. Защо се бавеха толкова дълго?

От време на време Мартин поглеждаше към дневниците. В тях несъмнено имаше нещо — нещо, което той искаше да види. И нещо, което не би желал да види Дориан. Придърпа купчината книжа към себе си.

Подводницата се бе оказала най-голямото разочарование в живота на Слоун. Вече бе на четирийсет и две и от седемгодишен не бе имало ден, в който да не беше мечтал да я намери. Днес този ден бе дошъл — и той не бе открил нищо. Или почти нищо — освен шест трупа и една напълно запазена нацистка подводница.

— Сега какво, Мартин? — попита Дориан.

— Каквото правим от самото начало. Продължаваме с разкопките.

— Искam подробности. Зная, че копаете под подводницата и непосредствено до конструкцията.

— Която смятаме за друг съд — добави Мартин.

— Позволи ми да изразя съмнение. Та какво намерихте?

— Кости.

— Колко? — Дориан усещаше някаква неприятна празнота в стомаха, както когато очакваш да полетиш надолу със скоростно влакче. Боеше се от отговора.

— Достатъчно за десетина тела. Но смятаме, че има още. — Мартин говореше уморено. Времето, прекарано в скафандъра, му бе отнело силите.

— Долу има Камбана, нали?

— Така предполагам. Зоната около подводницата рухна, когато двама изследователи я доближиха. Единият получи изгаряния — сходни на тези, които видяхме вътре. Вторият бе затрупан от леда и загина. Очаквам да открием останалите членове на екипажа съвсем скоро.

Дориан бе твърде уморен, за да спори, но идеята го изплаши до смърт. Със своята обреченост.

— Какво знаем за конструкцията?

— Не много на този етап. Стара е. Поне толкова стара, колкото са и руините в Гибралтар. На сто хиляди години, дори повече.

Едно нещо не даваше покой на Дориан, откакто бе пристигнал: липсата на напредък в разкопките. Макар че хората на Мартин бяха открили това място само преди дванайсет дни, с техните възможности би трябвало вече да са надупчили айсберга като швейцарско сирене. Но екипът тук бе съвсем малоброен, сякаш истинската работа кипеше някъде другаде.

— Това не е главният обект, нали?

— Имаме ресурси... пренасочени другаде...

Пренасочени другаде. Дориан обмисли тези думи. Какво можеше да е по-важно от това? Конструкция, която издирваха хиляди години. Всички тези жертви. Какво можеше да е по-важно и по-голямо?

По-голямо. По-голямо съоръжение. Или... главният обект.

Дориан се наведе напред.

— Това е само парче, нали? Търсите по-голямо съоръжение. Това парче се е отчупило от него. — Все още не беше сигурен в думите си, но ако беше така...

Мартин кимна бавно, без да го поглежда.

— Божичко, Мартин! — Дориан стана и закрачи из стаята. — Това може да се случи във всеки момент. Може да се нахвърлят върху

нас до дни, дори до часове. Излагаш ни на огромен риск. И си го знаел от дванайсет дни! Да не си се побъркал?

— Смятахме, че това е голямата...

— Смятали, искали, надявали се — забрави го. Трябва да действаме! В мига, когато ни пуснат от тази пластмасова клетка, ще прекратя операцията в Китай и ще дам начало на Протокола Тоба — и недей да възразяваш. Знаеш, че времето е дошло. Искам да ме потърсиш веднага щом намерите голямата конструкция. И, Мартин, няколко мои агенти пътуват насам. Те ще ти помогнат, ако срещнеш затруднения със сателитния телефон.

Мартин опря лакти на коленете си и се загледа в пода.

Вратата на помещението се плъзна встрани със свистене и вътре нахлу свеж въздух — заедно с млада жена, която носеше папка. Беше облечена в прилепнал костюм — вероятно нарочно бе избрала да е три номера по-малък.

— Господа, и двамата може да се върнете към работата си. — Жената се обърна към Дориан. — Има ли нещо друго, което бих могла да направя за вас? — И изпъчи гърди.

— Как се казвате?

— Наоми. Но може да ме наричате както пожелаете.

Някъде на юг в Яванско море

Кейт не можеше да определи дали е будна, или спи. Просто се рееше в непрогледен мрак и мъртвешка тишина. Единственото усещане бе от меката тъкан под гърба ѝ. Обърна се на една страна и чу поскърцването на матрак. Вероятно бе заспала на леглото в бомбоубежището. Беше изгубила представа за времето, докато с Дейвид се спотайваха долу, а преследвачите им кръстосваха напред-назад из бунгалото, претърсвайки го сякаш часове наред.

Дали вече беше безопасно да се качат горе?

Усети още нещо — че е гладна. Колко ли време беше спала?

Надигна се и спусна крака на пода...

— Ох! — изпъшка Дейвид.

Кейт вдигна крака, после потърси място, където да не стъпи върху него. Посегна, напипа шнура на крушката и го дръпна. Лампата светна. Кейт замижа, после се огледа. Дейвид все още лежеше присвит на пода.

Беше го настъпила *там*.

— Не сме в прогимназията, ако не си разбрал. Можеше да легнеш до мен.

Дейвид изпъшка и се надигна.

— Явно от джентълменското поведение няма полза.

— Не исках да...

— Няма нищо. Време е да се махаме оттук.

— Онези горе...

— Тръгнаха си преди час и половина, но може да дебнат отвън. Сега слушай! Правиш каквото ти кажа и щом ти кажа. Никакви въпроси, никакви възражения. Ако ти кажа да бягаш, значи бягаш. Може да си изплашена или объркана, но ще следваш думите ми безпрекословно.

— Не се страхувам — излъга тя.

— Е, значи поне един от нас не се страхува. — Дейвид отвори металните врати на вграденния в бетонната стена шкаф. — Има и още

нещо.

— Какво?

— Не може да носиш тези дрехи. Приличаш на клошарка. —
Подхвърли й някакви дрехи. — Сигурно ще са ти малко големи.

Кейт ги огледа — стари дънки и черна блуза без яка.

Дейвид й подаде един сив пуловер.

— Ще ти трябва и това. Там, където отиваме, е студено.

— А къде отиваме?

— Ще ти обясня по пътя.

Кейт понечи да си свали ризата, но спря.

— Ще се обърнеш ли?

Дейвид се усмихна.

— Нали не сме в прогимназията!

Кейт не знаеше какво да отвърне.

— А, да. Белегът. — Дейвид се обърна, клекна и взе да рови из
някакви кутии на дъното на гардероба.

— Откъде...

Дейвид извади пистолет и кутии с патрони.

— Когато беше упоена.

Кейт се изчерви. Какво ли беше казала? Или направила? По
някаква причина тази мисъл я ужаси и тя отчаяно се опита да си
спомни.

— Аз... ние...

— Успокой се. Като изключим бурната ти благодарност, всичко
беше съвсем целомъдрено.

Кейт се изчерви.

Дейвид се изправи и й подаде друга кутия. Кейт прочете
надписа: ГКХ — готова за консумация храна.

— Гладна ли си?

Кейт огледа кутията — пилешко на скара, боб и картофи.

— Не чак толкова.

— Както искаш. — Той откъсна капака на своя пакет, сложи
кутията на металната маса и почна да се храни с приложената вътре
пластмасова вилица. Вероятно вчера бе стоплил храната заради нея.

Кейт се тръшна на леглото срещу него и obu маратонките, които
й бе оставил.

— Не знам дали го казах и затова ще го кажа пак... благодаря ти...

Дейвид преглътна и отговори, без да я поглежда:

— Няма защо. Просто си върша работата.

Вършел си работата? Защо отговорът му ѝ се стори толкова... банален?

Дейвид извади една папка и ѝ я подаде.

— Това е всичко, което имам за хората, отвлечли децата. Ще трябва да я прегледаш по пътя.

Кейт отвори папката. Беше доста дебела — поне петдесет страници.

— По пътя накъде?

Дейвид не спираше да дъвче.

— Виж първо горните страници. Това е последното шифровано съобщение от нашия информатор в „Имари“. Човек, с когото поддържам връзка едва от две седмици.

30,88. 81,86.

03-12-2013

10:45:00

№44

33-23-15

Да дръпна шалтера. Да си спася децата.

— Не разбирам — каза Кейт.

— Първата част са координати на изоставена гара в Западен Китай. Последната вероятно е дата и час, може би на потегляне на влак. За средната част не съм съвсем сигурен, но предполагам, че е комбинация на гардеробче на гарата. Може би информаторът е оставил там нещо за нас — нещо, което ни трябва, например друго съобщение. Не е ясно дали децата ще са на гарата, или просто ще открием поредната следа. А може, разбира се, и да греша и това да е съвсем нов шифър. Имах партньор, който разшифрова предишните съобщения.

— Не можеш ли да се консултираш с него?

Дейвид дояде порцията, пусна вилицата в кутията и събра нещата, които бе извадил от гардероба.

— Не. За съжаление не мога.

Кейт затвори папката.

— Западен Китай? Как ще стигнем там?

— Работя по въпроса. Всяко нещо с времето си. Първо ще проверим дали горе има някой. Готова ли си?

Кейт кимна и го последва нагоре по стълбата. Той я предупреди да чака докато прегледа бунгалото.

— Чисто е — каза след малко. — Надявам се, че са се махнали. Стой близо до мен.

Изтичаха навън и забързаха сред редките храсталаци към прашния път, който стигаше до четири големи сини склада, очевидно изоставени от години. Дейвид я отведе при втория и дръпна едно ръждясало парче от стената.

— Влизай.

Кейт понечи да възрази, но си спомни одевешния разговор и се отказа. Клекна и се промуши вътре.

Дейвид я последва, след това отключи вратата на склада отвътре и светлината озари скритото „съкровище“.

Беше самолет. Всъщност хидроплан. Стар. Такива бяха използвали в далечните райони на Аляска някъде през 50-те години на двайсети век. Може и да не беше *чак толкова* стар, но беше стар. Имаше четири седалки и две големи перки. Вероятно трябваше да ги завъртят ръчно, както по старите филми. Ако изобщо се завъртяха — и ако хидропланът можеше да лети. Кейт гледеше как Дейвид смъква мушамата от опашката и издърпва встрани двата дървени клина пред колелата.

В бунгалото бе казал „никакви въпроси“, но тя все пак трябваше да попита.

— Можеш да летиш с това нещо, нали?

Той я погледна и повдигна рамене.

— Ами... предполагам.

— Предполагаш?

На борда на самолет на компания „Имари“

Някъде над Южния Атлантически океан

Дориан гледаше как Наоми допива поредното си мартини, след това се изтяга на широката седалка в кабината на самолета. Бялата рокля се бе разтворила на гърдите ѝ, които се повдигаха равномерно, докато тя примижаваше като котка, която току-що се е натъпкала с уловената мишка. Облиза капките мартини от устните си и се надигна на лакът.

— Готов ли си за още?

Беше ненаситна. Истинска похвала, като се имаше предвид, че идва от него. Дориан вдигна телефона.

— Не сега.

Наоми се усмихна прелъстително и пак се изтегна на седалката.

— Да, сър? — обади се офицерът от другата страна на линията.

— Свържете ме с обекта в Китай.

— „Имари Шанхай“?

— Не, онзи новият — в Тибет. Трябва да говоря с доктор Чейс.

От другата страна на линията се чу кликване на мишка.

— Доктор Чанг?

— Не. Чейс. Ядрената секция.

— Почакайте.

Дориан гледаше как Наоми оправя роклята си. Чудеше се колко още ще може да издържи.

Телефонът изпука и друг глас каза:

— Чейс слуша.

— Обажда се Слоун. Как вървят нещата с атомните бомби?

Мъжът се покашля и заговори бавно:

— Мистър Слоун. Разполагаме с петдесет, по-точно четирийсет и девет готови за употреба.

— А общо колко са?

— Това е всичко, което имаме, сър. Опитваме се да набавим още, но индийците и пакистанците не желаят да ни продават повече.

— Парите нямат значение.

— Опитавме, сър, но те отказват, а ние нямаме друго обяснение, освен че ни трябва като резервно гориво за ядрен реактор.

— А как стои въпросът с оръжията от бившия съветски блок?

— По-добре, но ще отнеме време. Това ще са стари устройства и ще трябва да бъдат проверени и модифицирани. Пък и зарядът им е по-слаб.

— Хубаво, ще видя какво мога да направя. Подгответе се за нова пратка. И като стана дума за модифициране, ще ми трябва две преносими бомби... нещо, което може да се носи от дребен човек... от... Изобщо — да са леки.

— Това ще отнеме време.

— Колко? — попита Дориан. Колко трудно беше да се разговаря с тоя тип!

— Зависи. Какво е ограничението за тежестта?

— Тежест? Не зная. Не повече от двайсет килограма. Не, това е твърде много. Да речем... под десет. Нека да са осем. Ще можете ли да се справите?

— Това ще намали активното съдържание.

— Можете ли да го направите? — попита нетърпеливо Дориан.

— Да.

— Колко време?

Ученият въздъхна.

— Един ден, може би два.

— Трябват ми до дванайсет часа — и без извинения, доктор Чейс.

Дълга пауза. После:

— Да, сър.

Дориан затвори.

Наоми най-сетне се бе предала. Наливаше си ново мартини и поклащаше предизвикателно бутилката към него.

— Не точно сега. — Дориан никога не пиеше по време на работа. Помисли малко и отново вдигна слушалката.

— Свържете ме пак с обекта в Тибет. Доктор Чанг.

— Чейс?

— Не. Чанг.

Този път по-бързи прещраквания. После глас:

— Мистър Слоун?

— Докторе, в момента летя към вас и трябва да направим известна подготовка. С колко екземпляра разполагате?

— Ами... — почна Чанг. Дориан чу разлистване, потракване на ключове, после: — 382 примата, 119 хора.

— Само 119? Смятах, че сте наели повече. Планът на изследването е за хиляда. — Дориан погледна през илюминатора. Сто и деветнайсет нямаше да са достатъчни.

— Така е, но поради липса на резултати преустановихме набора на хора. Съсредоточихме се върху гризачи и примати. Да започнем ли пак набирането? Има ли нова терапия, която...

— Не. Но има нов план. Ще трябва да работим с наличните ресурси. Искam да подложите на лечение всички човешки екземпляри с това, което е използвала в изследванията си доктор Уорнър.

— Сър, терапията не беше ефективна...

— Не беше, вярно е, докторе. Но аз знам нещо, което вие не знаете. Трябва да ми се доверите.

— Да, сър. Ще наредя да ги подготвят. Дайте ни три дни...

— Днес, доктор Чанг. Времето е единственото нещо, с което не разполагаме.

— Не ни стигат хора и съоръжения...

— Направете необходимото. — Дориан млъкна. — Ало?

— Чувам ви, мистър Слоун. Ще се постарам.

— И още нещо. Този път не искам да изгаряте трупове...

— Но рисковете...

— Сигурен съм, че ще намерите начин да ги обработите безопасно. Имате карантинни помещения, нали? — Дориан отново млъкна, но ученият не отговаряше. — А, щях да забравя. Каква тежест според вас могат да носят двете деца? Всяко от тях?

Чанг изглеждаше изненадан от въпроса, или пък все още бе смутен от нареждането да не унищожават трупове.

— Ъ-ъ... каква тежест могат да носят?

— В раничка.

— Не ви разбирам...

Учени — проклятието в живота на Дориан. Страх ги беше от риск, страхуваха се от всичко, губеха време.

— Предположете, докторе. Не е необходимо да е точно.

— Ами осем килограма, по-добре пет. Зависи колко дълго и на какво разстояние и...

— Добре, добре. След малко ще ви се обадя. Бъдете готов. — Дориан затвори.

Наоми не му даде шанс да вдигне отново. Беше гаврътнала поредното мартини, изправи се, остави чашата на масичката, смъкна си роклята и го яхна. Посегна към ципа му, но той я улови за ръцете и ги прикова отстрани, след това я вдигна и я хвърли на седалката до себе си. После натисна бутона за повикване.

След пет секунди стюардесата отвори вратата, но като видя сцената, понечи да се върне.

— Стоп — нареди Дориан. — Искам да се присъединиш към нас.

Тя го погледна смутено, после кимна. Затвори внимателно вратата зад себе си, сякаш бе тийнейджърка, измъкваща се посред нощ от спалнята си.

Наоми се изправи и започна да я целува, посегна към шалчето, размота го и заразкопчава ризата ѝ. Смъкна ѝ сутиена, без да спира с целувките, след това смъкна и полата ѝ.

*Снежен лагер Алфа
Сондажен обект №4
Източна Антарктида*

Робърт Хънт затвори вратата на жилищния отсек и включи радиостанцията.

— Наемник, тук Снежен крал. Достигнахме дълбочина два-два-нула-нула метра, повтарям два-два-нула-нула метра. Без промяна в обстановката. Засега пробиваме лед.

— Снежен крал, тук Наемник. Прието. Дълбочина две хиляди и двеста метра. Останете на линия.

Робърт нагласи микрофона на радиостанцията на сгъваемата масичка и се облегна на столчето. Нямаше търпение да напусне тази мразовита дупка. Беше сондирал за нефт на най-суровите места на планетата — Северна Канада, Сибир, Аляска и Северно море над Полярния кръг. Нищо не можеше да се сравни с Антарктида.

Огледа помещението — неговия дом за последните седем дни. Беше точно като предишните три отсека на предишните три сондажни обекта — стая три на четири метра с три койки, голям шумен калорифер, четири сандъка със снаряжение и храна и масичка с радиостанция. Нямаше хладилник — да се охлаждаат продуктите тук бе най-малката грижа.

Радиото изпука.

— Снежен крал, тук Наемник. Заповедите ви са както следва: изтеглете сондата, запълнете дупката и продължете към следващото определено място. Моля потвърдете заповедта, когато сте готови за нови джипиес координати.

Робърт потвърди координатите, получи новите и приключи връзката. Поседя още малко, замислен за работата. Три сондажни обекта, всичките над две хиляди и двеста метра, с един и същи резултат — нищо освен лед. Снаряжението им беше снежнобяло и покрито с бели платнища. Каквото и да правеха, работодателят им не искаше да бъдат засечени от въздуха.

Отначало предполагаше, че сондират за нефт или ценни метали. Тайното сондиране не бе нещо рядко срещано. Отиваш някъде, пускаш сонда, правиш удар, прикриваш мястото, след това купуваш права за участъка. Но в Антарктида добиването на нефт и полезни изкопаеми беше забранено, а и имаше много по-лесни места — много по-евтини, за да се търси нефт или суровини. От икономическа гледна точка в дейността им нямаше никаква логика. Изглежда обаче парите не бяха проблем. На всеки от обектите се доставяше снаряжение за трийсет милиона долара — и изглежда никой не се интересуваше какво ще стане с него. Плащаха му два милиона долара за проучвания, които смятаха, че ще продължат максимално два месеца. Беше се подписал под договор с клауза да запази всичко в тайна. Повече не искаха от него.

Два милиона долара, ще сондираш където ти кажем и ще си държиш устата затворена. Робърт нямаше нищо против. Двата милиона долара щяха да го измъкнат от неприятностите, които си имаше, и да му помогнат най-сетне да зареже тази проклета работа. Може би дори щяха да му помогнат да реши собствените си проблеми, причината, поради която бе готов на подобни предложения. Но това вероятно бяха само мечти, почти толкова осъществими, колкото и да добиваш нефт в Антарктида.

49.

Някъде над планините на Западен Китай

Направиха три опита да се приведнат на малкото езеро и Кейт вече не издържаше.

— Нали каза, че можеш да управляваш това чудо?

Дейвид не откъсваше очи от контролните прибори.

— Кацането е доста по-трудно от управлението на полета.

За Кейт кацането бе същото като летенето, но реши да си спести коментара. Вместо това навярно за стотен път провери предпазния колан.

Дейвид изтри влагата от стъклата на едновременно циферблати и се опита да изравни самолета за следващия опит за кацане.

Кейт чу някакво прашене и усети, че самолетът се накланя на нейната страна.

— Ти ли го направи?

Дейвид чукна с пръст един от уредите, първо леко, после по-силно.

— Свършихме горивото.

— Нали каза, че...

— Може да е повредена дюзата. — Той помръдна глава. — Прехвърли се отзад.

Кейт пропълзя към задните седалки — за пръв път изпълняваше без мърморене каквото й нареждат. Настани се на едната и си сложи колана. Това щеше да е последният им опит за кацане.

Вторият двигател изпуфтя последните си секунди живот и самолетът се изравни, носеше се плавно в зловеща тишина.

Кейт погледна надолу. Гъста зелена гора заобикаляше малкото синьо езеро. Беше красиво, като сцена от канадските горски простори. Знаеше, че долу е студено, вероятно бяха някъде над Северна Индия или Западен Китай.

През повечето време летяха над вода, носеха се ниско над повърхността, за да избягват радарите. Маршрутът им бе на север,

слънцето бе високо в небето, вдясно от Кейт, докато не прекосиха бреговата линия някъде в зоната на мусоните, вероятно Бангладеш. Кейт не задаваше никакви въпроси — не че би могла при оглушителното бумтене на двата двигателя. Нямаше желание да го прави и сега, в мъртвешката тишина. Където и да бяха, това бе отдалечено и недокосвано от човешка ръка място. Ако катастрофираха, сигурно щеше да е фатално.

Езерото се носеше бързо към тях. Дейвид повдигна носа. Или се опита — хидропланът се управляваше трудно без тягата на двигателите.

В главата на Кейт си даваха среща какви ли не ужасяващи сценарии. Ами ако се забодяха с носа в езерото? Около тях имаше планини. Езерото сигурно беше много дълбоко — и много студено. Хидропланът щеше да ги повлече надолу. Никога нямаше да се измъкнат от тази ледена бездна. А и дори да се спуснеха на вода... Как щяха да спрат? Щяха да се блъснат с пълна скорост в дърветата. Представи си как през стъклото се забиват клони и надупчват телата им, като карфици, забити във вуду кукла. Или пожар — изпаренията в резервоарите можеха да се възпламенят...

Плазовете се хлъзнаха по водата и самолетът се заклатушка странично.

Кейт се вкопчи в предпазния колан. Дали не трябваше да го разкопчае? Можеше да я пререже на две.

Наведе се напред и по някаква причина обгърна с ръце шията на Дейвид, после се притисна към неговата седалка. Опря буза на тила му. Не можеше, не искаше да гледа. Хидропланът се тресеше. Чу се силно скърцане. Изведнъж нещо я отхвърли рязко назад и изкара въздуха от гърдите ѝ. Тя отвори очи и си пое дъх. Бяха спрели. Клони! В кабината. Главата на Дейвид бе увиснала безпомощно.

Кейт се хвърли напред, но пристегнатият колан ѝ пречеше. Тя го разкопча и опипа гърдите на Дейвид. Дали някой клон не го беше пробол?

Той бавно вдигна глава.

— Ей, госпожо, поне първо ме почерпете едно.

Кейт се отпусна назад и го бутна по рамото. Не можеше да скрие радостта си от това, че е жив. Но вместо това каза:

— Свикнала съм на по-гладки кацания.

— На вода? — Той се обърна.

— Е, това ми е първото приводняване.

— Моето също. — Дейвид си разкопча колана и отвори вратата.

Подпря се на стъпенката и изтегли седалката напред, за да може Кейт да слезе.

— Ама ти сериозно ли? Никога не си приводнявал самолет? Слушай, да не си се побъркал?

— Не, само се шегувах. Винаги кацам на вода.

— И винаги ли ти свършва горивото?

Дейвид почна да разтоварва припасите от самолета.

— Горивото? — Той вдигна глава, сякаш си бе спомнил нещо. — Не ни свърши горивото. Просто изключих двигателите, за да придам известен драматичен ефект. Нали разбираш, надявах се да протегнеш ръце и да ми се хвърлиш на врата.

— Много смешно. — Кейт започна да подрежда припасите, сякаш вършеха това от години. Погледна Дейвид. — Е, поне си по-... любезен, отколкото в Джакарта. — Сепна се от думите си и побърза да обясни: — Не че се оплаквам, но...

— Това е, защото като се измъкна за пореден път от лапите на смъртта, винаги съм в добро настроение. Като стана дума за това — подаде ѝ края на голямо зелено чергило, — помогни ми да покрием хидроплана.

След като нагласиха платнището, Кейт попита:

— А... как ще отлетим?

Дейвид се усмихна.

— Е, бих казал, че това бе последният полет на тази машина. А и освен това ни свърши горивото. — Вдигна последните три пакета суха храна. — Ще продължиш ли с гладната стачка, или си готова да ми направиш компания в довършването на тези ненадминати деликатеси?

Кейт присви устни и се наведе да огледа пакетите.

— Хъм. Какво е менюто за тази сутрин?

Дейвид завъртя кутиите.

— Да видим. За вашата кулинарна наслада предлагаме: кюфтета, Бьоф Строганов и пилешка супа с фиде.

За последно Кейт бе яла вчера — късно следобед, преди да се скрият в бомбоубежището под бунгалото.

— Е, не съм чак толкова гладна, но пилешка супа с фиде звучи направо неустойимо.

Дейвид завъртя пакета и скъса опаковката.

— Прекрасен избор, мадам. Ако обичате, потърпете няколко секунди, докато стоплим ястието.

— Не е необходимо да го топлиш.

— Глупости, няма проблем.

Кейт се огледа и кимна към покрития самолет.

— Огънят няма ли да ни издаде?

Дейвид поклати глава.

— Скъпа моя докторке, признавам, че днес имахме малко преমেждие, но ние не живеем в каменния век, за да си топлим храна като неандерталците на огън. — Извади от раницата нещо, което приличаше на малко фенерче, и ѝ го показа. Завъртя горния край и от него лумна синкав пламък. Дейвид раздвижи пламъка под пакета на Кейт.

Тя приклекна срещу него и го загледа как подгрива пилешката супа. Без съмнение вътре вместо пилешко имаше някакъв соев сурогат.

— Поне нито едно животно не е пострадало.

Дейвид следеше внимателно пламъка под картонената обвивка, сякаш изпълняваше сложна и фина операция.

— О, мисля, че месото е истинско. В това отношение фирмите са изминали дълъг път през последните няколко години. Хранил съм се със сухи порции в Афганистан и тогава изобщо не бяха подходящи за консумация от хора. Нито от човекоподобни, като стана дума.

— Много впечатляващо. Между другото, ние също сме човекоподобни, наследници на общи прародители. Единствените останали.

— Не исках да обиждам предците. — Дейвид ѝ подаде пакета с почти врящата супа и разкъса втория — този с кюфтета.

Кейт разбърка супата с пластмасова лъжица и предпазливо я опита. Не беше непоносима. А може би вече привикваше към такъв тип храна? Нямаше значение.

Започнаха да се хранят мълчаливо. Езерото изглеждаше съвсем спокойно, гъстата гора се поклащаше от вятъра, чуваше се шумолене, невидими дребни същества скачаха по клоните. Ако не бяха

вчерашните трагични събития, би си помислила, че са дошли да лагеруват в тази девствена гора.

Щом Кейт довърши супата, Дейвид каза:

— Трябва да тръгваме. До срещата остават трийсет минути.

И като по команда с тези думи изчезна усещането за мир и спокойствие. Дейвид вдигна тежката раница и прибра останалата част от припасите под платнището.

Поеха с бърза крачка през гората и Кейт трябваше да напруга сили, за да не изостава. Дейвид бе в доста по-добра форма от нея. Спираше от време на време да я изчака и все още дишаше през нос, докато Кейт си поемаше жадно въздух с отворена уста.

На третата почивка Дейвид каза:

— Зная, че не си готова да говориш за твоето изследване, но поне ми отговори на въпроса: защо според теб „Имари“ са отвлекли децата?

— Доста мислих за това след Джакарта. За някои неща, които ми каза Мартин, когато ме разпитваха. В тях нямаше никаква логика.

— Като например?

— Той намекна, че става въпрос за оръжие — някакво свръхоръжие, което би могло да унищожи човешката раса...

— А каза ли...

— Не, не каза нищо друго. Стори ми се, че дрънка небивалици. За някакви изоставени градове, за генетика и... какво беше още? — Кейт поклати глава. — Подхвърли, че децата с аутизъм може да са заплаха, че са следващата стъпка в човешката еволюция.

— Това възможно ли е? За еволюцията?

— Не зная. Може би. Знаем, че последният голям пробив в еволюцията е станал чрез реорганизация на мозъка. Ако погледнем човешкия геном преди сто хиляди години и преди петдесет хиляди съществува много малка генетична промяна, но е известно, че променените гени са оказали огромно въздействие — най-вече върху начина, по който мислим. Хората са започнали да използват език, да мислят критично, да решават проблеми вместо да действат инстинктивно. По своята същност мозъкът е започнал да се държи повече като компютър, отколкото да е център за обработка на импулси. Това, разбира се, подлежи на доказване, но има данни, че предстои нова подобна промяна. Всъщност аутизмът представлява тъкмо промяна в мозъчната организация и напоследък спектърът на това

заболяване започва да се разширява. В Щатите например само за последните двацет години диагностичната успеваемост се е повишила с петстотин процента. Един на всеки осемдесет и осем американци влиза в този спектър. Увеличението се дължи донякъде на подобрените диагностични процедури, но няма съмнение, че случаите с аутизъм зачестяват — във всички страни по света. Най-сериозно са ударени развитите страни.

— Не разбирам. Каква връзка има аутизмът с еволюционната генетика?

— Известно е, че почти всички вариации на аутизма имат силен генетичен компонент. Те се предизвикват от различия в мозъчната организация, която се контролира от малка група гени. Изследването ми се фокусира върху начина, по който тези гени въздействат на мозъчната настройка — и което е по-важно, как чрез генетична терапия могат да се активират и деактивират гените, които ще подобрят социалните способности и качеството на живот. Има огромен брой хора, някъде на границата на спектъра на това заболяване, които водят независим, нелишен от радости живот. Например пациенти, на които е поставена диагноза синдром на Аспергър, срещат немалки проблеми при интеграцията си в обществото и затова предпочитат да се съсредоточават върху занимания, които ги интересуват — компютри, комикси, финанси и прочее. Но това невинаги създава ограничения. Напротив, в наши дни тясната специализация е ключът към успеха. Вземи списъка на Форбс — ако подложиш на тест хората, натрупали състояние с компютри, биотехнологии и финанси, гарантирам ти, че повечето от тях ще се покриват от спектъра на аутизма. Но те са късметлиите — тези, които са изтеглили печеливш билет от генетичната лотария. Умовете им работят по начин, който им позволява да решават сложни проблеми и същевременно да притежават социални умения, за да могат да функционират нормално в обществото. Това е, което се опитвах да постигна и аз — да дам на децата възможност за успех в живота.

— Не говори така. Сякаш всичко е свършило. Време е да продължаваме. До срещата остават петнайсет минути.

Тръгнаха отново и този път Кейт не изоставаше толкова. Пет минути преди срещата гората се разреде и видяха гарата.

— Определено не е изоставена — отбеляза Кейт.

Гарата гъмжеше от хора, едни с бели дрехи, други с униформи като на пазачи или може би военни. Дейвид и Кейт щяха да правят впечатление сред тази почти еднородна маса.

*Изследователски комплекс на корпорация „Имари“
Покрайнините на Буранг, Китай
Тибетски автономен район*

Дориан следеше на мониторите как учените извеждат опитните мишки — двайсетина китайци — от помещението. Терапията наистина им бе повлияла — някои едва се влачеха.

Стаята за наблюдение бе оборудвана с цяла стена монитори, десетки уреди и няколко реда компютърни контролни станции, където учените-яйцеглави тракаха на клавиатурите и въвеждаха в компютрите един господ знае какво.

В другия край на помещението Наоми се бе облегнала на стената и се прозяваше отегчено. Изглеждаше доста странно с дрехи. Дориан ѝ даде знак да се приближи. Не ѝ бе разрешено да слуша докладите на учените.

— Искаш да излезем оттук ли? — попита тя.

— След малко. Иди се запознай с комплекса. Аз имам още малко работа. Скоро ще дойда.

— Ще видя как са тукашните гении.

— Не прави нищо, което аз не бих направил.

Тя излезе от помещението, без да отговори.

Дориан се обърна към изнервения учен, който го следваше по петите и пристъпваше неспокойно от крак на крак още откакто бяха пристигнали.

— Доктор Чанг?

— Да, сър?

— Какво виждам тук?

— Това е третият отряд. Работим толкова бързо, колкото ни е по силите, мистър Слоун. — Дориан мълчеше и Чанг продължи: — Ъ-ъ, доктор Грей ще се присъедини ли към нас?

— Не. Оттук нататък ще поддържате връзка с мен от това място. Разбрано ли е?

— Да, сър. Има ли...?

— Доктор Грей работи над нов проект. Бих искал да ме въведете накратко в хода на експериментите.

Чанг отвори уста да отговори.

— И бъдете кратък. — Дориан го изгледа нетърпеливо.

— Разбира се, сър. — Чанг потърка ръце, сякаш ги топлеше на лагерен огън. — Както знаете, това проучване датира от 1930-а, но успяхме да реализираме съществен прогрес едва през последните няколко години — и всичко това благодарение на пробива в генетиката, най-вече в секвенирането на човешкия геном.

— Мислех, че вече са го секвенирали — през деветдесетте.

— Не ме раз... Това е погрешна употреба на израза, сър. Не съществува *един* човешки геном. Първият човешки геном е бил секвениран през деветдесетте и резултатите от това бяха публикувани през февруари 2001-ва — това беше... тъ-тъ... геномът на доктор Крейг Вентър. Но всеки от нас притежава свой геном и всеки е различен. Това е част от предизвикателството.

— Нещо изгубих връзката.

— Да, съжалявам, не говоря често за проекта. — Чанг се изсмя нервно. — И по разбираеми причини! Особено с човек на вашата позиция. Може би малко история? Да се върнем в далечната 1930-а — по онова време изследването е било... твърде радикално, но е дало някои интересни резултати, въпреки методите. — Чанг се огледа, сякаш се питаше дали не е обидил Дориан. — Няколко десетилетия сме изучавали това, което Камбаната всъщност прави със своите жертви. Както знаете, става въпрос за един вид радиация, която не разбираме напълно, но ефектът ѝ е...

— Докторе, не ми изнасяйте лекции за ефекта. Никой на Земята не знае повече от мен за това. Кажете ми какво знаете вие. И бъдете кратък.

Чанг сведе поглед, после избърса потните си длани в панталона си.

— Разбира се, че знаете, исках само да подчертая разликата между предишните ни изследвания и... Да, в наши дни генетиката... ние секвенираме... ние... всъщност пробивът преобърна изследването с главата надолу — вместо да изучаваме ефектите на устройството, ние се съсредоточихме върху това да открием начин да оцелеем в машината. Още от трийсетте се знае, че някои опитни образци се

справят по-добре от други, но тъй като в края на краищата умират... — Вдигна глава и видя, че Дориан го прогаря с поглед. — Ние... нашата теория е, че ако успеем да изолираме гени, които осигуряват имунитет срещу машината, ще можем да създадем генна терапия, която да ни пази от нейните ефекти. Може да използваме ретровирус, за да пренесем този ген, известен в нашите среди като Атлантския ген или А ген...

— И защо не сме го намерили?

— Преди няколко години смятахме, че сме близо, но нито един човек не притежава пълен имунитет. Предположенията ни, както знаете, бяха, че съществува група хора, които биха могли да издържат на машината до определена степен и че тяхната ДНК е била разпръсната по Земята — всъщност започнахме един глобален лов на генетично яйце. Но, честно казано, след всички опити, които проведохме, и като се има предвид броят на използваните екземпляри, започваме да си мислим, че А генът просто не съществува — че никога не е съществувал при хората.

Дориан вдигна ръка и ученият спря да си поеме дъх. Ако това, което казваше, бе истина, значи трябваше да преоценят всичко, в което вярваха. И това щеше да оправдае неговите методи. Или поне да се доближи до тяхното оправдаване. Но възможно ли беше? Имаше и няколко проблема.

— Как са оцелели децата? — попита Дориан.

— За съжаление не знаем. Дори не сме сигурни с какво са били лекувани...

— Зная това. Кажете ми вие какво знаете.

— Знаем, че терапията, на която са подложени, е била свръхмодерна. Вероятно нещо толкова ново, че няма с какво да го сравним. Но имаме няколко теории. Наскоро се е състоял нов голям пробив в генетиката — или както я наричаме, епигенетиката. Идеята е, че нашият геном не прилича толкова на статична схема, а по-скоро на пиано. Клавишите на пианото представляват генома. При раждането всеки от нас получава различни клавиши, или геном. Това, което се променя, са партитурите — епигенетиката. Партитурите определят каква мелодия да се свири — всичко от коефициента на интелигентност до цвета на косата. Идеята е, че това сложно взаимодействие между нашия геном и епигенетиката, която

контролира генетичната изява, в действителност определя какви ще станем. Още по интересното е, че ние имаме възможност за участие в написването на тази мелодия, в контролирането на нашата собствена епигенетика. Както и нашите родители и средата, разбира се. Ако определен ген се прояви в нашите родители или прародители, много вероятно е да се активира и при нас. Всъщност нашите действия — и действията на нашите родители и въздействието на околната среда — определят кои гени да бъдат активирани. Гените ни могат да контролират възможностите, но епигенетиката определя нашата съдба. Това е невероятен пробив. От известно време подозирахме, че зад всичко това се крие нещо повече от статична генетика. Потвърждават го изследванията върху близнаци от трийсетте и четирийсетте. Някои близнаци оцеляват по-дълго при въздействие на машината от други, макар да притежават почти същия геном. Липсващото звено е епигенетиката.

— Какво общо има това с децата?

— Моята теория е, че е използвана нова терапия, която е въвела при тези деца нови гени, и че тези гени са предизвикали каскаден ефект, вероятно действайки и на епигенетично ниво. Ние смятаме, че да оцелееш под Камбаната е въпрос на това да притежаваш правилните гени и да е активиран Атлантският ген — той е ключът. Странно е, защото излиза, че тази терапия действа почти като мутация.

— Мутация?

— Да. Мутацията е просто случайна промяна в генетичния код, генетичен зар, ако щете. Понякога тя носи големи награди, предизвиква неоценими еволюционни преимущества, а друг път... получавате шест пръста, или четири! Но тази специално осигурява имунитет срещу Камбаната. И това е изумително! Дали ще мога да разговарям с доктор Уорнър? Това би ни помогнало страшно много...

— Забравете доктор Уорнър. — Дориан разтърка слепоочията си. Генетика, епигенетика, мутации. Всичко това говореше за нещо друго — за неуспешни изследвания, за липса на действаща терапия, която да създава имунитет срещу Камбаната, и за изтичащи безценни секунди. — Колко екземпляра побира лабораторията за изпитания с Камбаната?

— Обикновено ограничаваме всяко изследване до петдесет опитни образци, но може би бихме могли да поберем и сто, дори малко повече, ако ги натъпчем добре.

Дориан погледна към мониторите. Облечени с бели престилки яйцеглави подкарваха поредната група екземпляри към креслата и ги закачваха към пластмасовите сакове със смърт.

— Колко време продължава изследването?

— Не е дълго. Пет до десет минути. Толкова обикновено издържат.

— Пет до десет минути. — Гласът му бе почти шепот. Той се замисли за миг. — Започнете да прекарвате всички останали екземпляри през изпитания с Камбаната — колкото се може по-бързо. — Доктор Чанг понечи да възрази, но Дориан вече излизаше. — А, щях да забравя — не унищожавайте трупове. Имаме нужда от тях. Ще бъда в ядрената секция, докторе.

51.

*Влак на корпорация „Имари“
Покрайнините на Буранг, Китай
Тибетски автономен район*

Кейт седеше смълчана, загледана в сивия пейзаж, който прелиташе отвън със 160 километра в час. Заспалият срещу нея Дейвид се намести на седалката. „Как може да спи в такъв момент? Ще му се схване врагът от тази поза.“ Кейт се наведе напред и го сръчка.

Не само тревогата не ѝ даваше да заспи, но и болката в краката. Преходът от езерото до гарата я беше скапал. Както и финалният спринт до помещението с гардеробчетата, и до номер четирийсет и четири, в което се оказа тяхното спасение.

В гардеробчето откриха два комплекта дрехи — униформа на службата за безопасност за Дейвид и бяла униформа за Кейт. Имаше и табелки с имена — Кейт беше доктор Ема Уест, научен сътрудник в „Камбана, Главен отдел: генетично подразделение“, каквото и да беше това. Дейвид пък се оказа Конър Андерсън. Снимките на табелките не отговаряха, но трябваше само да ги прокарат през машината, която бе като четец на карти, за да се качат на влака в 10:45 — изглежда, последният влак за тази сутрин.

Докато се качваха, Кейт се обърна към Дейвид и попита:

— Сега какво?

— Не говори, може да ни подслушват — тросна се той. — Следвай плана.

Не че имаше кой знае какъв „план“. Нейната цел бе да открие децата и пак да се качи във влака, Дейвид трябваше да спре електроподаването и да я последва. Това не беше никакъв план. Вероятно щяха да ги заловят още преди да слязат от влака. А сега на всичко отгоре той спеше.

Но пък... сигурно не беше спал предната нощ. Сигурно беше стоял буден, за да се увери, че онези няма да открият входа към

бомбоубежището в бунгалото. Колко ли време беше лежал на бетонния под? А след това и напрегнатите часове в тресящия се хидроплан.

След трийсетина минути влакът почна да забавя. В коридора излязоха хора, готвеха се да слизат.

Дейвид стисна Кейт за ръката. Кога се беше събудил? Кейт го погледна. Стомахът ѝ се сви от назряваща паника.

— Запази спокойствие — каза той. — Не забравяй, ти работиш тук. Ще вземеш децата за изследвания. Заповед на директора.

— Какъв директор? — просъска Кейт.

— Ако те попитат точно това, кажи, че е над тяхното ниво, и продължавай да вървиш.

Кейт понечи да зададе нов въпрос, но Дейвид отвори вратата на купето и я бутна след оформилата се в коридора опашка. Когато погледна назад, той вече бе през няколко човека и се движеше в другата посока, отдалечаваше се от нея.

Беше сама. Преглътна няколко пъти. Щеше да се справи.

Закрачи с останалите, като се опитваше да се държи естествено. Повечето работници бяха азиатци, но имаше и неколцина бели, вероятно американци. Тя бе единствената жена, но се надяваше, че не прави впечатление.

Огромният комплекс имаше няколко входа. Тя избра онзи, където бяха повечето бели униформи, и тръгна нататък. Подреди се на опашката и зачака да ѝ дойде редът до машината. През това време оглеждаше табелките на хората наоколо: „Камбана, Спомагателен отдел — приматен корпус“, „Камбана, Контролен отдел: поддръжка и хигиена“. Каква беше нейната? Камбана... нещо си. Нещо свързано с генетиката. Завладя я страхът, че ако погледна табелката си, някой ще я посочи с пръст и ще се развика: „Измамничка! Дръжте я!“. Като някое хлапе, което те е видяло да си пишкаш в гащите на детската площадка.

Отпред белите униформи протягаха табелки с механичните движения на автомати. Опашката се движеше бързо, също както на гарата. Сега видя и още нещо — шестима въоръжени пазачи. Трима се бяха разпръснали при пропуските и оглеждаха лицата на минаващите. Другите трима се бяха скупчили отзад, пиеха кафе и се смееха на нещо. Всичките бяха въоръжени с автомати.

Трябваше да се съсредоточи. Пропускът. Свали си табелката и погледна крадешком надписа: „Камбана, Главен отдел: генетично

подразделение“. Беше видяла, че зад нея се е наредил висок рус мъж, някъде на четирийсет, с карта от същия отдел. Беше малко по-назад. Най-добре бе да го изчака да мине и да го последва.

— Госпожо...

На нея говореха!

— Госпожо. — Пазачът посочи колоната с четеца отгоре. Хората зад нея плъзгаха карти и я подминаваха.

Кейт си наложи да успокои треперенето в ръката си и прекара картата през отвора. Последва тревожен звук. И червена светлина.

Още двама души я подминаха. Зелена светлина без пиукане.

Пазачът наклони глава и пристъпи към нея.

Ръцете ѝ трепереха. „Дръж се естествено.“ Тя пхна картата в четеца и я прокара по-бавно. Червена светлина. Звуков сигнал.

Пазачите зад оградата се умълчаха. Гледаха я. Пазачът до колоната се обърна към тях.

Тя се опита да пхне пропуска за трети път, но някой я улови за ръката.

— Слагаш я на обратно, миличка.

Кейт вдигна глава. Русият. Не можеше да мисли. Какво бе казал?

— Аз работя тук. — Кейт се огледа. Всички ги гледаха. Бавеха опашката.

— Естествено, щом сте тук. — Мъжът взе пропуска ѝ. — Сигурно си нова — добави и погледна картата. — Не съм те виждал преди... ей, тази не прилича на теб!

Кейт дръпна пропуска от ръката му.

— Да... Нова съм. — Тя прокара ръка през косата си. Щяха да я заловят, сигурна беше. Мъжът не сваляше очи от нея. Кейт отчаяно търсеше изход. — Сложиха стара снимка. Аз... доста отслабнах.

— И явно си си боядисала косата — подхвърли насмешливо мъжът.

— Ами... да... — Кейт си пое дъх. — Блондинките се котират повече. — Направи опит да се усмихне, но изглеждаше по-скоро уплашена, отколкото уверена.

Мъжът кимна и също се усмихна.

— Е, което е вярно, вярно си е.

Някой отзад се провикна:

— Ей, Казанова! Защо не потренираш сваляческите си способности във времето за почивка?

Откъм опашката се чу смях.

Кейт също се засмя.

— Как се прави? — Пъхна пропуска отново. Писукане, червена светлина.

Мъжът я улови за ръката, завъртя картата и я прекара. Зелено. След това пъхна и своята. Зелено. Той подмина с нехайна походка шестимата пазачи и Кейт го последва.

— Благодаря ви, доктор...

— Прендъргаст. Барнаби Прендъргаст.

Завиха заедно зад ъгъла.

— Ема Уест. Но вие вече видяхте пропуска ми.

— Да, видях го. Как така обаче не можеш да се справиш с една карта?

Кейт се опита да си придаде засрамен вид.

— Просто оръжията ме стряскат.

— Тогава тук всичко ще те стряска. Май всеки, който не е с бяла престилка, е затъкнал желязо. — Той отново използва пропуска си и отвори една двойна врата. — Все едно ги е страх и от сенките им. — Изкиска се и добави: — Глупаци!

В коридора зад вратата неколцина охранени мъже бутаха метални клетки на колела. Бяха пълни с шимпанзета. Когато отминаха, Кейт осъзна, че е изостанала от Барнаби, ускори крачка и го настигна.

Той спря при следващия пропуск с четец и попита, вече официално:

— Та къде казахте, че отивате, доктор Уест?

— Аз... не съм казвала. — Чувстваше се като глупачка. — Вие... къде отивате?

— Хъм, в моята лаборатория по вирусология. С кого работите тук? — Той я погледна. Изпитваше ли я?

Кейт се паникьоса. Всичко бе много по-сложно, отколкото си го бе представяла във влака. Какво си мислеше — че просто ще влезе тук, сякаш е детска градина, и ще каже: „Дойдох да взема онези две индонезийчета“. Съветът на Дейвид — просто им кажи, че си над тяхното ниво — сега й се струваше твърде недалновиден, лишен от

основание. Вярно, сигурно го бе казал, за да я успокои, да я накара да слезе от влака и да тръгне. Но сега умът ѝ бе като парализиран.

— Това е над вашето ниво — изломоти тя.

Барнаби бе протегнал ръка с пропускател, но ръката му трепна и картата увисна във въздуха.

— Моля? — Той я погледна, после се озърна, сякаш се чудеше откъде може да е дошъл отговорът.

Кейт едва се сдържа да не побегне накъдето ѝ видят очите. Но не знаеше накъде да тръгне, а и трябваше да разбере къде държат децата.

— Аз работя върху изследване на аутизма.

— Наистина? Не знаех, че се правят подобни изследвания.

— С доктор Грей.

— Доктор Грей? — Барнаби повдигна замислено вежди. — Не съм чувал за него... — Насмешливото изражение изчезна от лицето му и той пристъпи към белия телефон на стената. — Може би трябва да повикам някой да ви помогне.

— Не!

Неочакваният ѝ изблик го накара да застине.

— Недейте. Не съм се изгубила. Аз работя... с две деца.

Той се почеса по главата.

— А, да, вярно. Чухме слухове, но само слухове. Съвсем като в шпионски роман.

Той явно не знаеше къде са децата. Трябваше ѝ още малко време да помисли.

— Значи се е разчуло? Съжалявам, но не мога да се бавя повече тук.

— Какво пък, както сама казахте, това е над моето ниво. — И добави полугласно още нещо, което прозвуча като „сякаш знаете какво ми е нивото“. — Но ако трябва да сме честни, какво бихте правили с деца на място като това? Говорим за нулев процент на оцеляване. *Нулев процент*. Дано вашето „ниво“ оправдава подобни неща. Така ли е?

Кейт го гледаше, втрещена от това, което бе чула. Нула процента оцеляване?! Децата можеше вече да са мъртви!

— Чухте ли ме?

Но Кейт не отговори. Стоеше застинала неподвижно.

Барнаби — виждаше ясно страха в очите ѝ — завъртя озадачено глава.

— Знаете ли, има нещо странно във вас. Сякаш мястото ви не е тук. — И отново посегна към телефона.

Кейт скочи към него и го улови за ръката. Той я погледна ококорено.

Кейт се огледа. Думите на Дейвид — „може да ни подслушват“ — отекваха в главата ѝ. Може вече да беше късно. Тя окачи слушалката, прегърна Барнаби и му зашепна в ухото:

— Чуйте ме. Тук някъде държат две деца. Те са в опасност. Дойдох да ги спася.

Той я бутна назад.

— Какво? Да не сте се побъркали?

Изглеждаше точно като Кейт в камиона преди два дни, когато Дейвид я бе разпитвал.

Тя отново се наведе към него.

— Моля ви! Трябва да ми се доверите! Трябва да ми помогнете. Трябва да намеря тези деца!

Той втренчи поглед в нея. Устата му се бе разкривила, сякаш дъвчеше нещо ужасно гадно.

— Вижте, нямам представа какви игри играете и дали това не е някакво учение на службата за сигурност, но ви казвам, че не зная нищо за тези деца — ако въобще има такива. Защото само съм чувал слухове.

— Къде биха ги държали?

— Нямам представа. Никога не съм ги виждал. Достъпът ми е само до лабораториите.

— Помислете! Моля ви!

— Не зная... може би в жилищния отсек.

— Заведете ме там.

Той размаха пропуска си пред очите ѝ.

— Нямам достъп. Току-що ви казах — разрешено ми е да влизам само в лабораториите.

Кейт погледна своята карта.

— Е, предполагам, че с моята ще вляза там.

Охранителят наблюдаваше как жената се хвърля върху мъжа, взема слушалката от ръката му, после го прегръща и му зашепва в ухото — вероятно заплаха. Мъжът изглеждаше уплашен. По време на подготовката имаха кратък семинар за сексуалния тормоз на работното място, но там се говореше предимно за тормоз от страна на мъжете. Значи това бе нещо друго. Охранителят вдигна телефона.

— Тук седми пост. Мисля, че имаме проблем в Камбана, Главен отдел.

*Изследователски комплекс на корпорация „Имари“
Покрайнините на Буранг, Китай
Тибетски автономен район*

Дейвид чакаше търпеливо на опашката. Сградата пред него бе наистина огромна. Три високи кули, напомнящи по форма вази, стърчаха високо в небето и изпускаха в облаците бял дим.

Комплексът вероятно бе някаква комбинация от болница, медицински център и електростанция. Имаше много перони, на които пристигаха още влакове. Целият този персонал се докарваше тук от околните райони, които сигурно изпълняваха ролята на санитарна зона. Но защо? Издръжката на подобна операция би била баснословна. Да построиш такъв гигантски център наред нищото и всеки ден да караш към него персонал и доставки...

— Сър!

Дейвид вдигна глава. Негов ред беше. Прокара картата през четеца и влезе.

Сега бе най-трудната част — накъде? Сети се за Кейт. Тя не беше подготвена да се справя в подобна ситуация. Трябваше да приключи час по-скоро и да иде да я потърси.

На стената имаше карта — схема за евакуация при аварии. На приземния етаж нямаше реакторно помещение. Всъщност, ако се съдеше по разположението на комините, реакторното въобще не беше в сградата.

Дейвид последва хората, които вървяха към голямо помещение с гардеробчета. Повечето пазачи или разговаряха помежду си, или взимаха оръжия и радиостанции от рафтовете и поемаха нанякъде.

Чу неколцина да говорят за електроцентрала и ги последва, като преди това взе радиостанция и пистолет. Излязоха във вътрешен двор, откъдето се издигаха други три сгради: огромна електроцентрала, сграда без много прозорци, може би медицински център, и по-малка постройка с прозорци и веещо се на покрива знаме на корпорация „Имари“ — това навярно бе административният център.

Мъжете пред него разговаряха оживено.

Дейвид намести раницата на раменете си и се зачуди дали разполага с достатъчно експлозиви. Вероятно не. Централата се бе оказала по-голяма, отколкото предполагаше.

При входа на електростанцията имаше пазач — седеше на високо столче, проверяваше пропуските и ги сравняваше с разпечатан списък на масичката до себе си. Протегна мълчаливо дебелите си пръсти към Дейвид и той му подаде пропускат. Докато бе чакал на опашката, беше надраскал за всеки случай снимката.

— Какво ти е на пропуска?

— Кучето го нахапа...

Мъжът изсумтя, наведе се над списъка и смръщи вежди, сякаш четеше нещо на неразбираем език.

— Днес не са те вписали тук.

— Казах им, като ме събудиха по никое време. Но ако кажеш, че не мога да вляза, толкова по-добре. — Дейвид посегна към пропуска.

— Не, почакай. — Мъжът вдигна месестата си длан, отново зачете списъка, после погледна пропуска и написа в долния край на листа с едри разкривени букви „Конър Андерсън“. След това подаде пропуска на Дейвид и кимна на следващия в редицата.

Дейвид влезе в нещо като преддверие с регистратура и двама пазачи, които го погледнаха бегло, докато ги подминаваше. Дейвид спря пред поредния план за евакуация и се ориентира за посоката към реактора.

За негово облекчение картата вършеше работа на всяка врата. Почти бе стигнал.

— Ей, почакай!

Дейвид се обърна. Беше пазачът от преддверието.

— Кой си ти?

— Конър Андерсън.

Мъжът извади пистолета си.

— Не, не си. Не мърдай!

53.

Барнаби изглеждаше толкова изплашен, колкото се чувстваше Кейт. Кой знае защо това ѝ вдъхна малко увереност — сякаш сега тя бе водачът на конспиративната група.

Ала новопридобитата ѝ самоувереност се изпари, когато видя дребния азиатски охранител, зачетен в комикс пред вратата на жилищния отсек. Докато приближаваха, азиатецът вдигна глава, остави книгата и ги загледа.

Кейт прокара картата си. Зелено.

Тя бутна вратата и влезе вътре. Барнаби я последва.

— Не! — извика пазачът. — Ей, ти — също провери! — Мъжът сочеше Барнаби, който заотстъпва, ококорил очи, сякаш очакваше всеки миг да го застрелят.

— Ти провери — повтори пазачът и показва устройството.

Барнаби притисна картата към гърдите си, после я прокара през процепа. Червено.

Охранителят протегна ръка.

— Дай карта.

Русолявият учен отстъпи към стената и изпусна картата.

— Тя ме накара! Тя е луда!

Кейт застана между тях.

— Всичко е наред, Барнаби. — Вдигна картата и му я подаде. Опря ръка на гърба му и го побутна. — Всичко е наред. Ще се видим по-късно, Барнаби. — Обърна се към пазача, вдигна своята карта и отново я прокара през четеца. — Виждаш ли — зелено.

После бутна вратата и влезе.

Вратата се затвори зад нея — може би ѝ се бе разминало. Кейт тръгна през крилото. На всеки двама крачки имаше голяма врата, вероятно коридор към друга част. Докъдето можеше да види бе едно и също — врати и симетрични коридори. И беше тихо — цареше почти зловеща тишина.

Прокара картата през една врата и влезе вътре. Беше спално помещение, като тези в колежа — това ѝ дойде наум. Голямо

помещение, което водеше към шест по-малки, всяко с легла на два етажа. А после видя разликата. Не приличаше на спални в колежа — обстановката бе твърде аскетична. По-скоро напомняше на затворническа болница. Леглата бяха празни. Изоставени, защото в стаите цареше безпорядък — завивки и чаршафи на пода, лични вещи върху шкафчетата и мивките. Изглеждаше сякаш обитателите са напуснали спешно.

Излезе в коридора и продължи нататък. Маратонките ѝ издаваха неприятен скърцащ звук при всяка стъпка. Чу гласове в далечината. Трябваше да продължи нататък, но нещо в нея се съпротивляваше. Побезопасно беше в пустите стаи, без хора.

Сви на следващото „кръстовище“, тръгна към гласовете и видя нещо като регистратура в болница — висока преграда с папки върху нея и две, може би три жени зад стъклото.

Чу нов звук, който идваше от друга посока — равномерно потропване на обувки. Приближаваха се. Кейт продължи към регистратурата. Вече чуваше гласове: „Искат ги веднага“. „Зная.“ „Това казах и аз.“ „Не виждам никакъв смисъл в това, което правят.“ „Дори не ни заплашват...“

Кейт трепна — стъпките отзад се приближаваха. Обърна се.

Шестима мъже — охрана. Те се затичаха и заизваждаха оръжията си.

— Спри!

Можеше да побегне и вероятно да стигне до регистратурата. Пазачите обаче се приближаваха бързо и бяха насочили оръжията си към нея.

Кейт спря и вдигна ръце.

54.

Дейвид вдигна ръце.

Охранителят го приближи, пистолетът му бе насочен към корема му.

— Ти не си Конър Андерсън.

— Без майтап? — подхвърли Дейвид. — Я по-добре свали пистолета и млъкни — може да ни подслушват.

Мъжът го погледна объркано.

— Какво?

— Той ми каза да го заместя.

— Какво?

— Виж, имахме тежка нощ. Каза ми, че ще го уволнят, ако не го заместя.

— Кой си ти?

— Негов приятел. А ти сигурно си хитрото му аверче от службата.

— Какво?

— Само „какво“ ли знаеш? Виж, прибери пистолета и се дръж естествено.

— Конър не е в разписанието за днес.

— Да, вече го разбрах. Това проклето пиянде пак е оплескало всичко. Ще го убия, ако вие, идиоти такива, не ме убиете преди това.

— Дейвид разпери ръце и поклати глава. — Виж какво, или ме гръмни, или ме пусни да си вървя.

Мъжът прибра неохотно оръжието, но все още гледаше Дейвид подозрително.

— И къде ще отидеш?

Дейвид го доближи.

— Вкъщи, къде. Кой е най-близкият изход?

Мъжът се обърна и вдигна ръка да посочи, но не успя — Дейвид го подкоси с един силен удар в основата на черепа.

Сега трябваше да действа бързо. Затича се към вътрешността на централата. Имаше още един проблем, който бе оставил назад в

съзнанието си, докато трябваше да се справя с по-непосредствени неща. Но сега вече трябваше да се замисли как да спре електрозахранването. Безсмислено бе да се опитва да повреди реакторите — те бяха добре охранявани и изолирани, дори и да успееше да ги доближи. И бяха три. Може би щеше да е най-добре да се ориентира към кабелите. Ако ги прекъснеше, щеше да спре електричеството в целия комплекс. Проблемът бе, че не познаваше устройството на станцията. Ами ако кабелите бяха заровени в земята или бяха някъде извън обсега му? Или пък преминаваха през строго охраняваната част с реактора? Дали въобще щеше да ги познае, ако ги види? Имаше толкова много ако...

Забеляза поредната схема на стената и я разгледа. Реактор 1. Реактор 2, турбина, командна зала, първи контур... *Първи контур* — това щеше да свърши работа. Беше разположен извън реакторите и като че ли всички кабели от реакторите отиваха към него.

Тъкмо когато обръщаше гръб на плана, иззад ъгъла се показаха двама пазачи и се доближиха до него. Той им кимна и тръгна към помещението на първи контур. Докато го приближаваше, долови тихо бръмчене на машини, което постепенно се усилваше, и жужене на високоволтова енергия. Сякаш идваше от стените и пода. Подът не вибрираше, но докато се оглеждаше, Дейвид усети, че цялото му тяло едва доловимо се тресе.

Помещението беше огромно — и претъпкано. Тръби и метални тръбопроводи сякаш се разпълзяваха във всички посоки, бръмчаха и периодически потрепераха. Имаше чувството, че се е смалил и са го поставили на гигантска маса.

Дейвид влезе навътре и постави зарядите под големите тръбопроводи, на мястото, където влизаха в помещението. Имаше няколко метални „шкафа“, както ги определи, тъй като не знаеше истинското им название. Постави заряди и на тях. Оставаха му само няколко експлозива. Дали щяха да са достатъчно? Колко време имаше? Нагласи детонатора на пет минути и го скри в основата на шкафовете. Къде да сложи последните?

Над равномерното бръмчене се чу нов звук. Или така му се беше сторило? Той извади зарядите и ги пхна под два по-малки кабела. Закрепи ги с ръка и изчака няколко секунди да се увери, че няма да паднат.

Забеляза ги с крайчеца на окото си — трима пазачи, които се приближаваха бързо през помещението. Този път нямаше да се измъкне само с приказки.

Шестимата охранители обкръжиха Кейт и един от тях докладва по радиото:

— Заловихме я. Мотаеше се по втори коридор.

— Какво правите? — протестира Кейт.

— Елате с нас — нареди мъжът с радиостанцията.

Други двама охранители я уловиха за ръцете и я задърпаха в посока обратна на гласовете и регистратурата.

— Спрете!

Кейт завъртя глава и видя една жена да бърза след тях. Беше млада, двайсетинагодишна. И беше облечена... странно, предизвикателно, като разголена хубавица от „Плейбой“. Изглеждаше ужасно неестествено в тази обстановка.

— Аз ще я поема — каза тя на мъжете.

— Коя сте вие?

— Наоми. Работя за мистър Слоун.

— Не сме чували за такъв. — Охранителят, който, изглежда, бе старши, кимна на хората си. — Ще вземем и тази.

— И ще съжалявате — отвърна Наоми. — Обадете се. Аз ще почакам. Поискайте шефът ви да се свърже с мистър Слоун.

Охранителите се спогледаха.

Наоми дръпна радиостанцията на един от тях.

— Е, щом не искате, ще го направя аз. — Натисна копчето. — Тук Наоми, трябва да говоря с мистър Слоун.

— Почакайте — чу се глас, а след миг:

— Слоун.

— Аз съм — Наоми. Искан да ти доведе момичето, но тук никакви охранители се държат грубо.

— Почакай. — Слоун заговори на някой встрани от микрофона: — Кажи на твоите глупаци да не тормозят хората ми.

Нов глас на линията:

— Говори капитан Жао. Кой е насреща?

Наоми се опита да върне радиостанцията, но мъжът, от когото я бе взела, отстъпи и размаха ръце, сякаш бе заразна. Наоми я хвърли на мъжа, който бе заговорил.

После хвана Кейт за ръка и ѝ прошепна:

— Мълчи и ме последвай.

Поведе я в обратна посока, по един пуст коридор. При вратите ѝ поиска пропуска.

— Коя сте вие? — попита Кейт.

— Няма значение. Дойдох да ти помогна да отведеш децата.

— Кой ви праща?

— Същият, който ви прати пропуска.

— Благодаря — бе всичко, което успя да промълви Кейт.

Жената кимна, отвори една врата и Кейт чу вътре гласовете на Ади и Сурия. Сърцето ѝ спря. Прекрачиха прага и тя ги видя — седяха на маса в стая с бели стени. Кейт изтича и разпери ръце да ги прегърне и без да кажат нито дума, те се хвърлиха в обятията ѝ и почти я събориха. Бяха живи. Щеше да успее да ги спаси. Почувства, че нечия ръка я дърпа.

— Съжалявам, но нямаме време. Трябва да побързаме — каза Наоми.

Шефът на охраната подаде радиостанцията на Дориан.

— Повече няма да закачат момичето ви. Извинявам се за това, мистър Слоун. Нали разбирате, толкова много нови хора, още не сме се опознали...

— Спестете ми глупостите. — Дориан се обърна към доктор Чейс, ядрения физик. — Продължавайте.

— Да, доставките, които получихме от север... не съм сигурен, че ще можем да ги използваме.

— Защо?

— Атомните бомби от Беларус са били пренастройвани. Ако имаме време, вероятно ще успеем да ги разглобим и да използваме материала.

— И какво ни остава?

— Украинските и руските устройства ще свършат работа, макар че са доста стари. Китайските са съвсем нови, изработени наскоро. Как успяхте...

— Няма значение. Бройка?

— Да видим. — Той погледна една разпечатка. — Общо сто двайсет и шест бойни глави. И повечето са с много високо съдържание. Ще е добре да знаем характера на целта, но като оставим, това бих казал...

— А какво става с преносимите бомби?

— А, да, те също са готови. — Доктор Чейс кимна на един асистент в другия край на стаята и младият мъж излезе и се върна с обемисто сребристо яйце — беше с размерите почти на количка от супермаркет. Мъжът едва бе успял да го обгърне с ръце и го носеше извит назад, за да е сигурен, че няма да му се изплъзне. Стигна до масата, постави яйцето отгоре и понечи да отстъпи, но то се заклати и мъжът се метна и го хвана да го задържи.

Доктор Чейс бръкна в джобовете си и се усмихна очаквателно.

Дориан изгледа яйцето, после Чейс.

— Какво е това, по дяволите?!

— Ами това е... преносимото устройство, което поискахте. Седем цяло и четири килограма. — Поклати глава. — Не можахме да го смалим повече, не и за толкова кратко време.

Дориан го гледаше невярващо и ученият най-после се притесни.

— Да не би нещо да не е наред с него? Имаме още едно...

— Казах *преносимо*. Трябват ми две *преносими* ядрени бомби.

— Ами да! Видяхте, че Харви я носеше. Вярно, малко е обемиста...

— На голямо разстояние и в раница, а не някакво си огромно яйце! Колко време ще ви трябва да го смалите — защото, докторе, трябва да се побере в *раница*!

— Ами... — Чейс не сваляше поглед от яйцето.

— Колко време? — повтори Дориан.

— Няколко дни...

— Мистър Слоун, имаме проблем в ядрената централа. Ако обичате, погледнете това.

Дориан завъртя креслото и погледна в таблета, който му подаваше шефът на охраната. Зад гърба си чу Чейс да се приближава към Харви и да му се оплаква:

— Това да не е като във филмите, където просто пъхаш бомбата в раница и отиваш да катериш Еверест? Но все пак трябва да...

Дориан го прогони от ума си и се опита да се съсредоточи върху картината на таблета. Мъж вървеше из стая, пълна с метални тръби...

— Къде е това?

— Помещението на първи ядрен контур, до реакторите. Има и още. — Охранителят смени картината.

Дориан загледа как мъжът разполага заряди. Намръщи се и чукна на екрана, за да увеличи образа. Не можеше да бъде!

— Познавате ли го, сър?

Докато разглеждаше лицето на мъжа, Дориан си припомняше планинското селце в Северен Пакистан, пламъците, лумнали от всяка къщурка, бягащи жени и деца, мъже, проснати пред горящите къщи... и един човек, който стреля по него. Дориан също стреляше, не помнеше колко пъти. Докато не го довърши.

— Да, познавам го. Ендрю Рийд. Бивш агент на ЦРУ. Ще ви трябват доста повече хора, за да го задържите.

— Да стреляме ли на месо?

Дориан не отговори. Чуваше прашенето на радиостанции и гласовете на мъже, издаващи заповеди. Рийд беше тук и се опитваше да взриви централата. Едва ли беше сам. Къде ли се беше намирал през последните четири години — щом не беше мъртъв? И защо точно централата?

Шефът на охраната докладва:

— Взехме зарядите и детонатора. В момента ги изнасяме от сградата. Прегледахме записите от камерите — няма друго, което да създаде проблеми. Скоро ще затворим кръга около него. Искате ли да...

— Не го убивайте — каза Дориан. — Той къде е сега?

Шефът му подаде таблета и посочи едно място на картата.

— Какво е това помещение? — Дориан чукна екрана с пръст.

— Коридор, който свързва Първи с Втори реактор.

Дориан посочи две големи врати, разположени една срещу друга.

— Това ли са единствените входи и изходи?

— Да. Стените на коридора са от бетон, дебел три метра.

— Идеално. Вкарайте го там и затворете вратите. — Дориан поклати глава. Не пропускаше ли нещо? Изчака, докато шефът на охраната говореше по радиостанцията. Децата. — Какво е положението с децата?

Шефът на охраната го погледна малко притеснено.

— Трябва да са в стаята, в която ги затворихме.

— Покажете ми.

Шефът на охраната се наведе над таблета. На лицето му се изписа изненада.

— Намерете ги — нареди Дориан.

Шефът на охраната извика нещо по радиостанцията. След секунди радиото изпраща и той подаде таблета на Дориан.

На екрана се виждаше Наоми с онази жена — Кейт Уорнър. Децата бяха с тях. Това лоша новина ли беше, или добра?

Шефът на охраната отново се разкрещя по радиото.

Дориан се замисли. Възможно ли бе да са само двамата?

— След малко ще ги заловим, сър. Не зная как...

Дориан вдигна ръка, без да го поглежда.

— Млъкнете.

Какво да прави? Без съмнение имаше пробив в сигурността, при това сериозен. Но имаше и още неща. Дориан махна на един от помощниците и нареди:

— Логан, прати съобщение до Съвета на „Имари“: „Нападнат е китайският център. Опитваме се да овладеем положението, но не е изключено всички научни мощности да бъдат разрушени. Ако това се случи, незабавно задействайте Протокола Тоба. Ще изпращаме съобщения по хода на развоя на събитията“. Прикачете снимка на мъжа от атомната централа и двете жени, които се опитват да изведат децата. Искам да знам в мига, когато някой отговори.

Шефът на охраната се наведе към него.

— Заловихме ги, сър.

— Браво! Страхотна работа — подхвърли насмешливо Дориан.

Началникът преглътна и продължи, вече не толкова уверено:

— Трябва ли да...

— Отведете двете жени при Камбаната и ги оставете с останалите опитни екземпляри, които в момента се подготвят. Искам да са в челната редица. После включете машината колкото се може по-бързо. Кажете на Чанг да не чувам извинения. — Дориан направи пауза. Кейт Уорнър в залата с Камбаната, какво сладко отмъщение. И Мартин нямаше да може да направи нищо. Скоро никой вече нямаше да може да направи нищо. Всъщност всичко ставаше дори по-добре, отколкото го бе планирал. Дориан махна на доктор Чейс. — Бомбите още ли са в товарните вагони?

— Да, с изключение на тези от Беларус... и двете преносими...

— Добре. — Дориан се обърна към шефа на охраната. — Качете децата в товарните вагони и разкарайте влака оттук. Незабавно. — Завъртя се със стола към доктор Чейс. — Искам вие също да се качите във влака и когато стигне брега, или тези яйца ще влязат в раница, или ще влезете вие. Разбрахте ли ме?

Чейс кимна и погледна настрани.

Шефът на охраната изслуша поредния доклад по радиостанцията и предаде:

— Сър, саботьорът е в коридора пред Втори реактор.

— Добре. Погрижете се да не остане нито един товарен вагон. Ще ни трябват да прекараме и някои други неща. — Дориан се обърна към Дмитрий Козлов, заместник-началника на отдела за сигурност.

— Когато приключат с Камбаната, натоварете телата във вагоните и ги откарайте. Ще ни трябва товарна зона, вероятно в Северна Индия, някъде с достъп до летищата.

— Ами останалият персонал?

— Мислех върху това — отвърна Дориан и отведе Дмитрий настрана. — Те представляват риск. Не можем да им позволим да си тръгнат, не и докато Тоба не бъде разгърнат напълно. Имаме и друг проблем. Разполагаме само със сто и деветнайсет човешки образци.

Мъжът веднага прозря затруднението.

— Телата няма да са достатъчно.

— Въобще няма да стигнат. Мисля, че можем да решим и двата проблема, но няма да е лесно.

Дмитрий кимна към учените, които сновяха из лабораторията.

— Да прекараме и служителите през Камбаната? Съгласен. Но хората на Чанг ще трябва да използват машината... върху собствените си колеги. Изпълнимо, но ще е грозна картина. Имаме поне стотина охранители. Едва ли ще влязат безропотно, дори ако ги разделим и измислим някакво учение.

— Какво ще ти трябва? — попита Дориан.

— Петдесет, може би шейсет мъже. Най-добре от отдела за сигурност или агенти от Часовникова кула. В момента хората на „Имари“ прочистват централата в Джакарта. Може би ще успеем да използваме останалите агенти.

— Погрижи се за това.

— А ти къде ще бъдеш?

— Някой вътре в „Имари“ вероятно работи с Рийд. Отивам да разбера кой е той.

Когато охранителите изтръгнаха децата от ръцете ѝ и я приковаха на земята, Кейт закрепя. Опитва се да им издраска лицата, риташе ги. Не можеше да си позволи отново да ги изгуби. Трябваше да се бие.

— Не, във влака — каза един от пазачите.

Момчетата също се мъчеха да се освободят.

Кейт протегна ръце към тях, но мъжът я затисна по-силно. Друг се надвеси над нея и тя видя към лицето ѝ да се спуска приклад на пушка.

Помещението бе тъмно и претъпкано. Отвсякъде я притискаха човешки тела. Кейт се опита да си направи място с лакти, но никой не помръдваше — всички бяха застинали неподвижно. Щяха да изпопадат, ако не бяха наблъскани толкова плътно.

Отгоре се чу нисък тътен. Огромен метален прибор се спускаше от тавана. От него блещукаха светлини, в синхрон с тътнежа. Кейт усещаше вибрациите в гърдите си и в телата на вцепенените хора, които я заобикаляха.

Дали децата бяха тук? Тя огледа помещението. Виждаше само еднакви мъртвешки бледи сънени лица. Но ето там — Наоми. Самоуверената жена, която я бе спасила, сега изглеждаше ужасена.

Бум-бум-бум. Звуците над главата ѝ се усиливаха, светлината бе ослепителна. Кейт усети, че плътта около нея се загорява. Вдигна ръка да изтрие потта от челото си, но ръката ѝ също бе мокра, измазана с нещо лепкаво — кръв.

58.

Дейвид продължи към средата на коридора, като оглеждаше последната си позиция. Дано поне Кейт да се беше измъкнала. Извади пълнителя от пистолета. Два патрона. Дали да не запази последния? Лекарствата, които бяха използвали върху Кейт, бяха доста силни. Кой знае какво биха могли да постигнат. А главата му бе пълна с безценна информация. Но това бе само една от причините — имаше и по-важни. Той прогони тази мисъл от ума си. Щеше да му мисли, когато му дойде времето.

Коридорът, свързващ двата реактора, приличаше на училищен гимнастически салон, с висок таван, подпрян с метално скеле. Помещението бе приблизително правоъгълно, ако се изключеха двете овални издатини близо до центъра — дебелите бетонни стени на двата реактора. Високите гладки стени около вратите бяха покрити със сребристи тръбопроводи и тръби, оплетени със синкави и червени кабели — създаваха впечатлението за варикозни вени, изпъкнали върху сивкаво чело над устата на вратата.

— Здравей, Ендрю — избумтя глас от говорителите, които без съмнение бяха предназначени да обявяват евакуация.

Дейвид познаваше този глас — беше на някой отпреди времето в Часовникова кула. Но не можеше все още да го свърже с име.

Най-важното сега бе да печели време. Това бе единственото, с което можеше да помогне на Кейт.

— Вече не се казвам така. — Реакторите от двете страни тътнеха равномерно. Дейвид се зачуди дали човекът отсреща въобще чува гласа му.

Колко време беше изминало? Експлозивите вече би трябвало да се взривят. Прекъсването на тока щеше да го обрече на сигурна смърт, но поне щеше да помогне на Кейт.

— Заловихме жената. И намерихме твоите бомби. Не си кой знае колко изобретателен. Очаквах повече от теб.

Дейвид се огледа. Дали онзи не лъжеше? Защо му го казваше? Какво би могъл да направи? Да изключи реакторите? Непосилно — зад

тези дебели стени. Да стреля в някоя от тръбите с надеждата, че ще попадне в нещо важно? Малко вероятно. Таванът? Безполезно.

Гласът искаше нещо от него — иначе защо ще го разпитва? Може би лъжеше. Кейт можеше вече да е във влака. А може въобще да не я бяха заловили.

— Какво искаш? — извика Дейвид.

— Кой те прати тук? — избумтя гласът.

— Пусни я и ще ти кажа.

Гласът се изсмя.

— Готово, уговори ме.

— Добре, ела тук да се спазарим. Дори ще ти нарисувам картинка. Имам и електронната му поща.

— Ако дойда долу, ще изтръгна истината с бой от теб. Времето ми е ограничено. Не мога да те чакам да се раздърдориш от серума на истината.

Реакторите сякаш усилваха тътнежа си. Или само му се струваше?

Гласът продължи:

— Нямаш никакви шансове, Ендрю. И двамата го знаем. Но ти се надяваш. Това ти е слабото място — твърде си чувствителен. Пакистански селяни, деца от Джакарта, все ще застанеш на тяхна страна. И тъй като им симпатизираш, се чувстваш като жертва — такъв си по природа. Мислиш, че ако успееш да се разплатиш с хората, които са те подвели, ще си възвърнеш самоуважението. Но няма са се получи. Свърши се. Знаеш, че е вярно. Вслушай се в гласа ми. Познаваш ме. Аз държа на обещанията си. Ето, обещавам ти, че жената ще умре бързо. Това е най-доброто, на което можеш да се надяваш. Кажи ми кой беше. Това е последният ти шанс.

Стандартен разпит: да пречупиш жертвата, да си осигуриш превъзходство и да я убедиш, че единственият изход е да проговори. Всъщност на този етап подходът имаше известен успех. Дейвид си даваше сметка, че могат просто да подадат газ, да му хвърлят граната или да го нападнат едновременно от различни страни. Нямаше никакъв избор. Но поне се бе сетил кой е човекът зад микрофона: Дориан Слоун, командир на отряд на „Имари“ в Афганистан и Пакистан. Би трябвало да се сети, че Слоун вече командва отдела за сигурност на „Имари“ за целия регион. Той беше безкомпромисен, способен и...

суетен. Дали не би могъл да използва това? Най-добре беше да продължава да печели време, с надеждата да се случи нещо друго. А може би Слоун лъжеше и Кейт се беше измъкнала?

— Трябва да ти кажа, Слоун, мисля, че си пропуснал призванието си. Психоанализата... беше направо изумителен. Почти ме накара да преосмисля целия си живот. Ще имам ли малко време да обмисля задълбочените проблеми, които засегна? Имам предвид...

— Престани да губиш време, Ендрю. Няма да спечелиш нито ти, нито тя. Нали чу как се пробудиха реакторите? Това е звукът на машината, която в момента убива Кейт. Вече си сам. Часовникова кула падна преди часове. А сега ми кажи...

— В такъв случай ти си този, който губи време. Аз нямам какво да кажа. — Дейвид скръцна със зъби, хвърли пистолета на пода и той се хързулна до далечната врата. — Щом искаш да дойдеш и да измъкнеш с бой това, което знам, заповядай. Вече не съм въоръжен. Може да имаш известни шансове. — Стоеше в средата на помещението и поглеждаше към двете врати. Коя щеше да се отвори първа и дали щеше да успее да я стигне навреме?

Реакторът покачи звука си с още една октава и Дейвид усети, че от него се излъчва топлина. Дали не беше повреден? Зад него бетонната врата започна да се отмества със стържене — вдигаше се от дълбоката две стъпки вдлъбнатина в пода. Пистолетът бе запокитен при отсрещната врата.

Дейвид хукна към повдигащата се врата. Четирийсет крачки. Трийсет. Това беше единствената му възможност: да се плъзне под вратата и да се опита да си пробие път с ръкопашен бой, да се измъкне от периметъра, който бяха оградили. Двайсет крачки.

Слоун се шмугна под вратата и се изправи, с пистолет в дясната ръка. Стреля три пъти. Първият куршум улучи Дейвид в рамото, повали го и го накара да се претърколи на бетонния под. Зад него остана кървава диря. Дейвид се изправи, но Слоун вече го бе доближил и го подкоси през краката.

— Кой ти каза за това място?

Дейвид едва чуваше гласа му над звука на реакторите. Рамото му пулсираше, сякаш някой бе откъснал парче от него. Не усещаше лявата си ръка.

Слоун насочи пистолета към левия му крак.

— Ендрю, поне умри с достойнство. Каж ми и ще сложа край на това.

Дейвид се опитваше да мисли. „Поне още малко време.“

— Не му зная името.

Слоун приближи пистолета до крака му.

— Но имам IP адреса. Така се свързвах с него.

Слоун отдръпна пистолета и го погледна замислено.

Дейвид с мъка си пое въздух.

— В левия ми джоб е, ще трябва да го извадиш. — И махна с ранената си ръка.

Слоун се наведе, натисна спусъка и простреля крака му.

Дейвид се сгърчи и изкрещя от болка. Слоун описа кръг около него.

— Престани да ме лъжеш.

Дейвид не отговори и Слоун вдигна крак и го стовари върху челото му. Пред очите на Дейвид се завъртяха тъмни кръгове. Беше сигурен, че всеки момент ще изгуби съзнание. Над тях реакторите отново бяха сменили тона, сега звукът изглеждаше различен. Слоун вдигна глава. Зави сирена и в същия миг експлозия разтърси помещението и пръсна бетонни отломки във всички посоки. От тръбите бликна пара. Втората врата се отвори и вътре нахлуха хора.

Дейвид се претърколи по корем и запълзя с една ръка и един крак. Болката бе почти нетърпима. Трябваше да спре, да преглътне и да си поеме дъх. Беше пропълзял само няколко крачки. Опитваше се да не вдишва прахоляка на пода. Знаеше, че прониква през раните в крака и рамото му, но това нямаше значение — само да се измъкне. Видя, че Слоун размахва ръце да разгони парата и тича из помещението.

Нова експлозия.

Вторият реактор?

Парата бе толкова гъста, че вече не се виждаше нищо.

Гласове наблизо.

— Сър, трябва да се евакуираме, има проблем...

— Добре. Дай ми оръжието си.

Изстрели, навсякъде. От стените, тавана. Дейвид замръзна. Прилепи се към пода и се заслуша в търсене на някакъв знак. Близко до бетонния под мъглата все още не бе така гъста и той видя падащи тела.

Хората на Слоун — повалени от безпорядъчната му стрелба в отчаян опит да уцели Дейвид.

— Сър, трябва да...

— Добре де!

Дейвид чу стъпки. Съвсем наблизко. Опита се да се надигне на здравата си ръка, но не успя. Беше твърде слаб. Дъхът му вдигаше от пода бели облачета. Бялото около него бързо ставаше червено. Това му напомни за нещо, мисъл или спомен. Ах, да — за бръснене. Беше като кръв при бръснене, която избива върху пяната. Той гледаше как червеното пълзи през бялата пара и доближава лицето му. Сирените не спираха да вият.

Кейт си мислеше, че хората в помещението започват да падат, но ужасена осъзна, че всъщност се топят, разпадат се, от пода нагоре. Стаята се озаряваше от ритмични отблясъци и тя забеляза нещо като трептящи вълни, които сякаш сееха смърт при всеки нов бумтеж.

Но бумтенето сега бе различно. И светлината — отблясъците отслабваха и вече не бяха така заслепяващи. Кейт успя отново да види устройството. Имаше формата на камбана, или на огромна пешка с прозорчета в главата. Напрегна се, за да го разгледа по-добре. Като че ли... капеше. Сипеше железни сълзи, които обгръщаха нещастниците под него в разтопено одеяло от смърт.

Все повече хора се свличаха неподвижно, но имаше и оцелели, разпръснати навсякъде из помещението — някои изглеждаха объркани, други бягаха към ъглите, трима-четирима удряха глави в пода.

Кейт огледа тялото си. Беше покрита с кръв, но това не бе нейната кръв. Освен пулсациите в главата, изглежда, й нямаше нищо. Трябваше да помогне на тези хора. Клекна и огледа мъжа до себе си — или поне това, което бе останало от него. Изглеждаше сякаш кръвта му се е раздула и е накарала кръвоносните съдове да се пръснат отвътре, предизвиквайки масивна хеморагия. Кръвта бе разкъсала кожата му и бе изригнала през очите и ноктите.

Светлината от върха на камбаната отново се промени — сега бе още по-ярка. Кейт засенчи очи и се обърна на другата страна. Зърна малко по-нататък Наоми, която бе пропълзяла през труповете към вратата. Кейт запълзя към нея.

Бумтенето се бе сляло в постоянен нисък вой, примесен с неспиращ екот на гонг. Какво ли беше това?

Кейт завъртя главата на Наоми и отметна косата от лицето ѝ. Мъртва. Красива, но мъртва. Кръвта не бе стигнала до лицето ѝ.

Наоколо пълзяха оцелели. Скупчваха се до вратата, блъскаха с юмруци и надаваха вопли.

Взривът оглуши Кейт и запокити към нея тела. Тя се опита да си поеме въздух, но не успя. Телата я притискаха, задушаваша я. Кейт ги

заблъска с ръце, извъртя се и вдигна глава. Валеше. Не — падаха отломки. А след това вода — истински потоп заля помещението и тя изведнъж бе свободна от приковаващата я тежест и се носеше заедно с огромната вълна, която се удряше в стените, затварящи тази обител на смърт.

Пое си рязко въздух. Гърдите я боляха, но въпреки това изпита облекчение. В този момент в главата ѝ се въртяха само две мисли: „Жива съм“ и „Дейвид трябва да ме е спасил“.

60.

Дориан Слоун даде знак на доктор Чанг да си сложи пилотските слушалки.

Под тях нова експлозия разтърси комплекса и накара вертолета да се залюлее и да се наклони на една страна.

В мига, когато Чанг нахлузи слушалките, Дориан го попита:

— Какво стана?

— Някакъв проблем с Камбаната.

— Саботаж?

— Не, не мисля. Всичко изглеждаше нормално — мощността, радиацията. Но... вероятно е станала авария.

— Невъзможно.

— Вижте, все още нямаме ясна представа как точно работи, а както знаете, е доста стара, на над сто хиляди години, и се използва постоянно вече осемдесет...

— Докторе, не говорим за нещо с гаранционен срок. Искам да разберете какво е станало.

Друг глас прекъсна връзката:

— Сър, обаждат се от комплекса. Шефът на охраната. Казва, че е спешно.

Дориан си смъкна слушалките и вдигна телефона.

— Какво има?

— Мистър Слоун, имаме нов проблем.

— Не ми се обаждай, за да ми кажеш, че има проблем. Очевидно е, че имаме проблеми. Кажи ми какъв е проблемът и престани да ми губиш времето.

— О, извинете...

— Какво? Казвай!

— Помещението с Камбаната. Избухна. Смятаме, че има утечка на радиация.

Мислите на Дориан се гонеха като полудели. Ако телата — и радиацията — напуснеха Камбанната зала, все още можеше да спаси Протокола Тоба. Достатъчно бе да убеди в това хората долу.

— Сър? — подкани го уплашено шефът на охраната. — Ще дам заповед за поставяне под карантина на целия комплекс, искам само вашето потвърждение...

— Не. Няма да обявявате никаква карантина...

— Но моите заповеди...

— Се промениха. Както и обстановката. Трябва да спасим нашите хора. Искam да пренасочите всички налични средства към това да натоварите хората на влаковете и да ги изведете от комплекса. Качете и трупoвете. Техните семейства заслужават правото да ги погребат.

— Но може да настъпи заразяване...

— Вашата задача е да качите хората на влаковете. Аз ще се погрижа за другото. Има фактори, за които не знаете. Свържете се с мен, когато отпътува и последният влак. „Имари“ е едно семейство. Няма да оставим никого. Разбрахте ли ме?

— Да, сър, няма да оставим никого...

Дориан прекъсна връзката и си сложи слушалките. Обърна се към Дмитрий Козлов, който седеше зад него.

— Чейс успя ли да се измъкне с бомбите и децата?

— Да, вече пътуват към брега.

— Добре. — Дориан се замисли. Добрата новина беше, че щяха да получат тела от Камбаната. Но взривът на комплекса щеше да привлече внимание. Ако светът узнаеше какво е ставало там... Пет хиляди години работа, дълбоко пазени тайни — и всичко щеше да бъде изгубено, както и „Имари“. — Изстреляйте безпилотни самолети от Афганистан. Веднага щом последният влак потегли, унищожете комплекса.

61.

Дейвид почувства, че го вдигат и го носят като парцалена кукла.

Отвори очи. Беше в нещо като военна зона — оглушителни сирени, сипещ се белезникав прах, пламъци, над които се виеха черни пушечи, гласове, бръщолевещи на китайски. Гледаше всичко това с полузатворени очи, като насън.

От говорителите безчувствен глас повтаряше:

— Пробив в ядрото на реактора. Евакуация. Пробив в ядрото...
— Гласът остана някъде назад и Дейвид долови слънчева светлина през клепачите си. Тялото му се поклащаше — носеха го по неравна местност.

— Спрете! Дайте да погледна! — Някой се наведе над него. Носеше бели дрехи. Русоляв, към четирийсетте. Британски акцент. Улови Дейвид за брадичката, повдигна му клепачите, огледа раните. — Не, този няма да оцелее. — Мъжът посочи земята и прокара ръка през гърлото си. — Оставете го. Донесете някой друг. — И махна към сградата. Китайците хвърлиха Дейвид като чувал с картофи и изтичаха обратно в сградата.

Докато лежеше, Дейвид проследи как русолявият източва при друго тяло — на жена. Огледа я набързо и обяви:

— Да, тази ще живее. — Посочи влака и хората понесоха жената натам, хвърлиха я в товарен вагон и други работници я издърпаха.

Русолявият вече посрещаше поредната група.

— Припаси? На влака. Бързо.

Влакът. Двайсет крачки до свободата. Но Дейвид не можеше да помръдне.

Кейт излезе на перона тъкмо когато тръгваше последният влак. Хукна след него, преодолявайки болките в краката, и напрегна сили, макар да ѝ се виеше свят. Не, нямаше начин да го настигне...

Спря, приведена и задъхана, заслушана в ритмичното потропване на отдалечаващата се композиция.

Децата бяха във влака. Знаеше го, беше сигурна, макар да не разбираше откъде. Вече бяха извън обсега ѝ. Беше се опитала, но не успя. А и всичко останало — онази странна машина, този комплекс. Беше толкова объркана...

Огледа се. Нямаше други влакове. Спомни си, че докато пътуваха насам, близо час се движеха през гъста гора. Не би могла да я прекоси пеша, а имаше и друг проблем — ставаше все по-студено. Трябваше да намери убежище, но колко дълго можеше да се укрива, преди да я намери охраната на „Имари“?

Хрумна ѝ друга мисъл: Дейвид. Дали щеше да я търси? Сигурно той бе виновен за тези взривове. Може би вече беше във влака, претърсваше вагон след вагон и очакваше да я открие при децата? Какво щеше да направи след като не я намери? Тя знаеше какво биха ѝ направили от „Имари“, ако я хванат.

Погледна към горящия комплекс. Това бе единственият ѝ шанс.

Изведнъж прозвуча влакова свирка и Кейт се огледа. Откъде се бе взела? Като че ли идеше откъм другия край на лагера. Втурна се натам, задъхана, едва поемаща си дъх от вълнение и същевременно гонена от ужаса на преживяното в залата с Камбаната.

Стигна медицинския център в мига, когато прозвуча нова свирка. Влезе в сградата тичешком, прекоси вътрешния двор и се озова пред електроцентралата, която, изглежда, бе понесла основния удар. Бяха останали само димящи развалини. Два от комините бяха рухнали напълно.

Влаковата свирка прозвуча отново — идваше от другата страна на сградата. Кейт се затича натам със сетни сили. Нова експлозия разтърси земята и тя едва не падна.

Зави зад димящите купчини и го видя — беше товарен влак. Работници хвърляха трупове и припаси през широките плъзгащи се врати, а влакът пълзеше бавно, за да може да разпределят товара равномерно.

Гледката на купищата трупове я накара да се замисли: ами ако Дейвид не бе успял да се измъкне? Може още да беше вътре. Или във влака. Виждаше хора във вагоните — крачеха през труповете. Дейвид можеше да е един от тях. Можеше да претърси влака, преди да е потеглил, а после и централата. Нямаше да отпътува без Дейвид.

Чу зад гърба си познат глас. Британският доктор. Барнаби Прендъргаст?

Кейт изтича при него.

— Барнаби, да сте виждали...

Но той бе втренчил поглед в един труп. Пренебрегна Кейт и извика на китайските работници, стоящи наблизо. Кейт го сграбчи за реверите на бялото сако и го завъртя.

— Барнаби, търся един мъж, рус, около трийсетте, с униформа на охранител...

— Ти! — Барнаби се опита да се измъкне, но Кейт го държеше здраво. Като я видя, цялата измазана със засъхнала кръв, макар да не се виждаха рани, той отново направи опит да се измъкне. — Ти си го направила! — Махна на един от охранителите. — Задръжте я! Тази жена е шпионин, терорист, тя е виновна за всичко това...

Хората наоколо извърнаха глави към тях. Неколцина охранители се насочиха към Кейт.

Тя пусна Барнаби и викна:

— Той лъже! Не съм...

Но пазачите не спряха. Трябваше да се измъкне оттук. Потърси някакъв изход от перона...

И тогава видя Дейвид. Лежеше наблизо, със затворени очи, извърнат на една страна. Сам. Мъртъв. Или умиращ?

Кейт изтича при него и прегледа раните му. Огнестрелни отворстия. Бяха две, от куршуми — на рамото и в крака. Какво бе станало с него? Раните не бяха леки, но нещо друго я обезпокои още повече — от тях не изтичаше кръв. Тя потрепери, сякаш я бе заляла ледена вълна. Не биваше да се отказва. Продължи с прегледа. Дрехите му бяха разкъсани на парцали, по гърдите и краката му имаше белези

от изгаряния, но нищо по-голямо и сериозно от огнестрелните рани. Щеше да ѝ трябва...

Усети на рамото си нечия ръка — един от охранителите се бе навел над нея, други двама стояха отзад. Беше забравила за всичко, когато видя Дейвид. Охранителят я сграбчи за ръцете и я изправи. Барнаби стоеше зад тях и крещеше на тълпата: „Опитах се да я спра!“.

Кейт направи опит да се освободи от хватката на пазача, но той я стисна по-здраво. Ръката ѝ бе близо до колана му, където бе пистолетът. Тя го дръпна, но пистолетът се запъна в нещо. Кейт се опита да го завърти, за да го освободи, и успя, но те продължаваха да я държат здраво, вече и тримата, и я влачеха по земята. Тя вдигна оръжието във въздуха и натисна спусъка. Прогърмя изстрел, охранителите я пуснаха и отскочиха, а Барнаби заотстъпва, после сви глава между раменете си и побягна.

Кейт държеше оръжието ниско и го въртеше бавно пред себе си. Мъжете вдигнаха ръце и се отдръпнаха. Ръката ѝ трепереше ужасно и се наложи да я прикрепя с другата. Тя се огледа. Влакът почти бе напуснал перона. Последните хора се бяха качили във вагоните.

— Качете го на влака — нареди тя на пазачите.

Те продължиха да отстъпват. Кейт посочи Дейвид с пистолета, после влака.

— Хайде! Бързо! — Дръпна се назад, за да им остави място за действие.

Те го вдигнаха, отнесоха го при вагона и го натикаха вътре. Без да сваля оръжие от тях, Кейт се наведе и огледа разхвърляните по земята санитарни материали, без съмнение изпуснати от уплашени работници. Кое беше най-важното? Антибиотици. Нещо да почисти тези рани. Не можеше да го спаси, но поне можеше да се опита.

Нова експлозия отекна откъм централата, последвана от гневни гласове, крещящи на китайски по радиостанцията. Пазачите, изглежда, решиха, че в такъв хаос не му е времето да се занимават с една побъркана, и Кейт неочаквано се оказа сама.

Зад гърба ѝ влакът вече бавно набираше скорост. Кейт понечи да затъкне пистолета в колана си, после се отказа и го остави на земята. Грабна още материали и затича след влака. Едва успя да го настигне. Хвърли материалите вътре, улови се за дръжката на вагона и се покатери. Плъсна се по корем и изпълзя до Дейвид.

Зад нея станцията и комплексът постепенно изчезваха в далечината.

— Дейвид? Чуваш ли ме? Всичко ще е наред.

После почна да подрежда разхвърляните материали.

63.

Дейвид извърна ужасен глава, когато сградата рухна и го засипа с бетонни отломки и метални парчета. Усещаше как останките го притискат, как се забиват в раните му. Вдишваше пепел и прах, чуваше писъци, някои близо, други далече. И чакаше. Нямахше представа колко дълго. А после те дойдоха и го вдигнаха.

— Намерихме те. Не се опитвай да мърдаш, човече.

Нюйоркската противопожарна служба. Разровиха отломките около него, извикаха носилка, сложиха го върху нея и го понесоха през неравния терен. Слънчеви лъчи окъпаха лицето му.

Един лекар му повдигна клепачите и го заслепи с фенерче, после завърза нещо за крака му.

— Чувате ли ме? — Лекарят направи нещо с крака му, после отново се наведе над него. — Кракът ви е смачкан и имате голяма рана на гърба, но ще се оправите. Разбрахте ли ме?

* * *

Кейт превърза раните на крака и рамото на Дейвид, но това нямаше значение — от тях почти не изтичаше кръв. Тялото му вече изстиваше.

Казваше си, че е заради студения вятър, който нахлува през отворената врата на вагона. Влакът вече бе набрал скорост. Слънцето залязваше и температурата падаше бързо. Тя се изправи и се вкопчи в дръжката на вратата. Не можеше да я затвори при тази скорост.

Тупна изтощена на пода, улови Дейвид за здравата ръка и го изтегли в ъгъла. Беше му направила инжекция с антибиотик и бе почистила раните, доколкото бе възможно. Нищо повече не можеше да направи. Облегна се на стената, притегли го в обятията си и го обгърна с крака, с надеждата да го затопли. Главата му клюмна безжизнено на корема ѝ и тя прокара ръка през късата му коса.

Той продължаваше да изстива.

64.

Слънцето се спускаше към Тибетското плато. Дориан се опита да различи комплекса сред гъстата гора. Виждаше плътен дебел стълб дим, като лагерен огън наред гористата пустош.

— Последният влак потегли — обяви Дмитрий.

— Безпилотните самолети? — Дориан не откъсваше очи от горящия комплекс.

— След трийсет минути пристигат. — Дориан премълча и мъжът попита: — Сега какво?

— Спрете влаковете. Проверете всички, включително трупите. И се погрижи хората ни да носят изолиращи костюми.

Кейт гледаше в черната нощ. Сребристата луна едва осветяваше върховете на дърветата, край които преминаваха. Влакът постепенно забавяше, а отвън не се виждаше нищо.

Тя се измъкна изпод Дейвид и отиде до вратата. Подаде се навън и погледна към локомотива. Бяха в последния вагон и зад тях нямаше нищо освен релси.

Обърна се да се върне на мястото си — и го видя през отсрещната врата. На съседен коловоз, почти невидим, бе спрял погълнат от мрак влак. Имаше и още нещо — тъмни фигури, стърчащи на покрива на вагоните му. Очаквах ли нещо?

Техният влак също спря и почти в същия миг тя чу трополене на крака по покрива. Отдръпна се в сянката и в този момент вътре скочиха войници, увиснали на ръба на вратата като гимнастици на лост. Разпръснаха се чевръсто из вагона, заслепявайки я със светлините на фенерчетата си. Опънаха между двата влака въже и го дръпнаха, за да проверят колко е здраво.

Един мъж сграбчи Кейт, закачи я за въжето и я блъсна през вратата към съседния влак. Кейт се обърна. Дейвид! Но те бяха закачили и него, точно зад нея, мъжът го придържаше през гърдите, сякаш носеше спящо дете.

Кейт се озова в отсрещния вагон, където вече я чакаха. Откачиха я от въжето и я отведоха навътре.

— Чака тук! — нареди един глас на английски с китайски акцент и излезе.

Втори мъж донесе Дейвид и го тръшна на седалката. Кейт изтича при него. Не изглеждаше по-зле, но повече от това не можеше да каже.

— Ей, ще ни трябва помощ!

Мъжът я погледна, после продължи да затваря вратата.

— Спрете! Трябва да отидем в болница. Лекарства. Кръв. — Дали мъжът разбираше и думичка от казаното? — Аптечка — рече тя отчаяно.

Той опря ръка на гърдите ѝ, блъсна я назад и затръшна вратата.

Кейт се върна при Дейвид. Прегледа превръзките на огнестрелните рани. Трябваше й нещо, с което да ги почисти, макар че в този момент инфекцията не бе най-големият риск за живота му. Трябваше му кръв — незабавно. Кейт би могла да му стане донор — кръвната ѝ група бе 0 отрицателна. Ако... само имаше как да му я влее...

Влакът внезапно се люшна и повали Кейт на пода. Бяха потеглили. Тя се изправи, докато влакът набираше скорост с резки тласъци. Зад прозореца се виждаше друга композиция — товарният влак, с който бяха пристигнали. Откарваха ги в обратна посока. Но кои? Кейт прогони този въпрос от ума си. Сега най-важното бе да спаси Дейвид.

Огледа се. Дали нямаше да открие нещо, което да свърши работа? Намираще се в бюфета на влака, помещение с дължина десетина метра, разделено на сепарета. В единия край имаше малък бар, където проблясваха чаши и бутилки с алкохол. Може би там...

Вратата се отвори и влезе друг войник, ходеше разкراчен, за да запази равновесие, докато влакът набираше скорост. Войникът сложи на пода метално сандъче с червен кръст на капака.

Кейт притича до сандъчето.

Войникът излезе и затвори вратата още преди Кейт да успее да стигне до сандъчето. Тя вдигна капака и зарови вътре. Изпита облекчение в мига, когато видя какво съдържа.

След петнайсет минути двамата бяха свързани със система. Кейт изпомпваше кръвта си с ритмични движения. Беше гладна и ѝ се спеше. Но поне правеше нещо полезно за Дейвид и това я караше да се чувства добре.

Кейт се събуди от звън на камбанки, идещ през големия панорамен прозорец над нишата, в която бе малкото двойно легло. Студен и чист планински въздух раздвижи белите перденца над леглото и почти докосна лицето ѝ.

Тя посегна да улови пердето и едва не извика от болка. Имаше голямо виолетово петно в сгъвката, лилаво-червени линии се разпростираха нагоре и надолу от него.

Дейвид!

Тя огледа помещението. Приличаше на класна стая. Беше просторно, със захабен дъсчен под, варосани стени и дървени греди на тавана.

Спомняше си смътно слизането от влака. Беше късно през нощта. Мъжете я пренесоха по безкрайно стълбище в нещо като планинска крепост. Да, точно така — беше крепост, или манастир...

Понечи да стане, но нещо на пода под нея се размърда. Човешка фигура, застинала допреди малко толкова неподвижно, че не я бе забелязала. Изправи се. Кейт се вгледа и видя, че е младеж, почти юноша. Приличаше на умаления Далай Лама. Носеше плътна пурпурна роба, завързана на едното рамо и спускаща се до пода, а под нея се виждаха кожени сандали. Главата му бе обръсната.

— Добро утро, доктор Уорнър — каза младежът.

Тя стъпи на пода.

— Извинете, стреснахте ме. — Усети, че ѝ се вие свят.

Той се поклони изящно и отпусна ръка към пода.

— Не исках да ви обезпокоя. Аз съм Майло, на вашите услуги.

— Произнасяше внимателно всяка дума.

— О, благодаря ви. — Тя разтърка слепоочията си и се помъчи да се съсредоточи. — С мен имаше един мъж...

— А, да, мистър Рийд.

Рийд?

Майло се доближи до масичката при леглото.

— Дойдох да ви отведа при него. — Взе голяма керамична купа с две ръце и ѝ я подаде. — Но първо: закуска! — При тези думи младежът повдигна вежди.

Кейт понечи да избута купата настрани, но бе твърде слаба. Отново ѝ се зави свят и тя се отпусна на леглото.

— Закуската ще ви даде сили. — Майло се усмихна и отново протегна купата към нея.

Отвътре я лъхна на топла овесена каша. Кейт взе подадената ѝ лъжица и опита неохотно. Вкусно. Или беше твърде изгладняла? Омете купата за секунди и изтри уста с опакото на ръката си. Майло върна купата на масичката и ѝ подаде груба платнена кърпа. Кейт се усмихна смутено и си избърса устата и с нея.

— А сега бих искала да видя...

— Мистър Рийд.

— Разбира се.

— Оттук. — Майло я отведе в дъното на стаята, където един коридор свързваше няколко подобни помещения.

Гледката от прозореца в коридора бе зашеметяваща. Под тях се простираше зелено плато, което стигаше до хоризонта, прекъсвано от няколко покрити със сняг планински вериги. Над платото се виеше дим от няколко селца. В далечината по склоновете на планините се мяркаха белезникави точки — други манастири, построени върху стръмните подножия.

Кейт спря, за да се наслади на всичко това. Майло също спря.

После свиха зад ъгъла. Под тях голяма дървена тераса се разтваряше към планините и долината. Двайсет или трийсет мъже с пурпурни роби и бръснати глави седяха със скръстени крака и зяпаха в далечината.

Майло се обърна към Кейт.

— Утринно медитиране. Искате ли да се присъедините?

— Уф, не днес! — Кейт извърна очи от сцената.

Майло я въведе в друга стая и тя видя Дейвид на подобно на нейното легло. Бързо го огледа. Беше в съзнание, но отпуснат. Антибиотици — за да пребори инфекцията. Ако не вземеше мерки, тя щеше да го погуби. Трябваша ѝ препарати, за да почисти раните.

Но първо по-важното. Беше оставила антибиотиците във влака. Когато я бяха отвлекли. Или спасили? Имаше толкова много загадки...

— Майло, трябват ми лекарства, антибиотици...

Младежът я отведе при една масичка като тази, на която бе сервирана закуската.

— Предположихме, доктор Уорнър. Подготвих някои лекове, които да използвате. — И посочи купчинка изсушени корени, пирамида от оранжев прах и наниз гъби. Усмихна се и наклони глава, сякаш казваше: „Хубаво, нали?“.

Кейт пристъпи напред.

— Майло, всичко това е чудесно и аз ти благодаря, но... боя се, че състоянието му е доста тежко и ще са ми нужни... медикаменти...

Майло се ухили доволно.

— А, разбрах ви, доктор Уорнър! — Отвори вратичките на високия до тавана шкаф и тя видя по рафтовете вътре всевъзможни лекарствени средства.

Изтича при шкафа и почна да ги преглежда. Имаше предостатъчно от всичко: антибиотици, болкоуспокояващи, противогъбични, превръзки. Откъде да започне? Поклати глава и се усмихна с благодарност на Майло, докато сортираше антибиотиците.

— Да, Майло, това е истинска помощ. — Прегледа етикетите. Лекарствата бяха канадски и европейски. Някои бяха с изтекъл срок на годност, но имаше и такива, които можеше да използва. — Английският ти е чудесен. Къде си го учил?

— От Розетския камък.

Кейт го погледна невярващо.

Усмивката на Майло се стопи и той придоби сериозен вид. Зарей поглед през прозореца, към долината под тях, и обясни:

— Намерих го в една пещера в подножието на тази планина. Трийсет дни и трийсет нощи сто монаси изнасяха камъните навън, докато се образува малък проход. Тогава пратиха мен — само аз можех да се промъкна през прохода. Там, дълбоко в пещерата, намерих плочата, върху каменна маса, окъпана в златиста светлина. Изнесох я навън и заслужих тази роба. — И въздъхна, за да покаже, че с това историята приключва.

Кейт стоеше, притиснала антибиотиците към гърдите си, и не знаеше какво да каже.

Майло се ухили още по-доволно отпреди малко.

— Аха, хванахте се, доктор Уорнър! — И избухна в смях.

Кейт поклати глава и се върна при леглото на Дейвид.

— Виждам, че си доста доволен от себе си — подхвърли през рамо.

— Да, доволен съм от живота, доктор Уорнър. Обичам да развличам гостите.

Гости? Майло определено гледаше на довеждането им тук като на възможност да си намери нови приятели. Кейт му се усмихна.

— Наричай ме Кейт.

— Да, разбира се, доктор Кейт.

— И все пак къде си учил английски?

— Розетският камък...

Кейт го погледна насмешливо, но младежът беше съвсем сериозен.

— Истина е. Получих го по пощата от анонимен доброжелател — много, много загадъчен. Извадих късмет. Тук нямаме често гости. И когато трябва да се говори на английски, викат мен, защото никой друг не знае английски. Поне не толкова добре. Учих го за забавление и вижте какъв късмет!

Кейт наля чаша вода и помогна на Дейвид да изпие няколко хапчета антибиотици. Беше избрала широкоспектърни — надяваше се да свършат работа. По-добре щеше да е, разбира се, ако можеше да ги влее венозно. Даде му и таблетка обезболяващо. Когато излезеше от делириума, болката щеше да е силна и тя искаше да я предотврати.

Какво да прави сега? Хрумна ѝ една мисъл. Розетският камък.

— Майло, имаш ли компютър?

— Разбира се, така ви намерихме. — Той повдигна съзаклятнически вежди. — Имейл с тайнопис.

— Имейл? — Кейт се надигна. — Може ли да използвам...

Майло се поклони.

— Не, съжалявам, доктор Кейт. Цзиан иска да ви види. Каза, след като дадете лекарства на мистър Рийд да ви отведе при него. Той е много сериозен човек, не е забавен като мен. Каза, че имал да ви даде нещо.

*Главна аудитория
Корпоративен офис „Имари Индия“
Ню Делхи, Индия*

Двеста души впериха очи в Дориан, когато той застана зад подиума. Очакваха да научат причината, поради която са били измъкнати от леглата в шест сутринта.

Повечето бяха от отдела за сигурност. Имаше двайсетина души от други клонове — изследователския, снабдяване, комуникации, финансов. Те всички имаха роли в предстоящата операция. Както и агентите от Часовникова кула. Шефът на централата в Ню Делхи се бе заклел, че е елиминирал всички, които биха могли да им създадат проблеми. Частната армия на „Имари“ бе помогнала в чистката, имаше и още двайсетина анализатори и агенти, шито работеха над „окончателната оценка“. Само шефът на централата и хората от отдела за сигурност знаеха подробностите за Протокола Тоба и това, което трябваше да се направи. Дориан държеше нещата да останат така, но освен това се нуждаеше от помощ от всички хора в тази зала. Ето защо трябваше да произнесе тази реч, да ги убеди — нещо, с което не бе свикнал. Бе свикнал да дава заповеди и те да се изпълняват. Той не молеше, а нареждаше — и хората му не задаваха въпроси. Но тези хора щяха да ги задават, защото те пък бяха свикнали да анализират и да разсъждават независимо и самостоятелно. Нямаше време за това обаче.

— Всички се питате защо сте тук, в този час, в това помещение с толкова много непознати — започна Дориан. — Щом присъствате в залата, значи сте били избрани. Избрани за членове на оперативна група, на много специална работна група, елитен отряд на корпорация „Имари“ и всички нейни предшественици, нещо като фокус на нашите надежди. Това, което предстои да ви кажа, не бива да стига до чужди уши. Ще отнесете чутото днес с вас в гробовете. На някои от вас ще им е трудно да повярват. И част от това, което ще бъдете помолени да направите, ще е още по-неразбираемо и непонятно. Още сега искам да ви съобща, че не мога да ви дам всички отговори. Не мога да успокоя

съвестта ви, поне не и за момента. Когато всичко приключи, нещата ще си застанат по местата. Вие ще осъзнаете жизненоважната роля, която сте изиграли в историята, ще го знаят и други. Но вие имате право на известни отговори, на аргументи за ужасните деяния, които ще бъдат поискани от вас.

Направи пауза и огледа лицата на присъстващите.

— Ето какво ще ви кажа. Корпорация „Имари“ е наследник, модерно въплъщение на едно човешко племе, което напуснало този район — предполагаме някъде в Индия, Пакистан, вероятно дори Тибет — преди дванайсет хиляди години, малко след края на последния ледников период, когато морското равнище се покачило с трийсетина метра и водата унищожила всички крайбрежни поселища. Нашата група има една цел: да разкрие истинския произход и история на човешката раса. Хората от племето притежавали силна вяра и ние смятаме, че в търсене на своите отговори те са създали религия. Но с течение на времето и човешкия прогрес се появил нов начин за познание: науката. Тя и днес остава в сърцето на нашата работа. Някои от вас са виждали отделни части на тази величествена операция — археологически разкопки, изследователски проекти, генетични експерименти. Това е нашата историческа дейност. Но никога не сме си представяли, че ще открием това, на което се натъкнахме.

— Наближавам края на своята реч, но искам да знаете едно: преди много години ние открихме непосредствена и действаща заплаха срещу човешката раса. Опасност отвъд всякакви граници. От близо сто години знаем, че ще настъпи ден, когато ще трябва да се сражаваме с един противник. И този ден дойде. Всеки от вас е войник в армията, която е длъжна да спре назряващия апокалипсис. Следващите два дни и тези, които последват, ще бъдат тежки. Не говоря за престрелки из храсталаци в някоя затънтена страна. Това ще е битка за човешката раса, за правото ни да оцелеем. Имаме една цел: нашето просъществуване. — Дориан остави на аудиторията време да осмисли чутото. Виждаше объркани изражения, но имаше и клатещи се одобрително глави. — В умовете ви изплуват въпроси. Защо това да не стане достояние на човечеството? Защо не поискаме помощ от правителствата по целия свят? Ще ми се да можеше, повярвайте. Това би освободило съвестта ми от нещата, които предстои да направим. И действително, вашата съвест е другият враг, с който ще трябва да се

сражавате през идните дни. Вярно, че ако излезем на открито, ще се отървем от бремето, легнало над нас и над света. Ще знаем, че вече не сме последната линия на отбраната, че иде помощ, че има и други, които ще се сражават с врага, ако ние се провалим. Но ние не можем да се провалим, също както и не бива да разкриваме подробности за тази заплаха. По тази причина и аз ви спестявам всички подробности, които биха ви помогнали да оправдаете действията си, макар че ми се иска да можех да ги разкрия. Ала ако излезем пред обществото, резултатът може да е масова паника, истерия и разпад на цивилизацията точно в този момент, в който трябва да сме единни.

— На тази планета живеят седем милиарда души — продължи той. — Представете си какво ще стане, ако им съобщите, че сме изправени пред изстребление. Нашата цел е да спасим каквото може от тези хора. Няма да са много, но всички ние ще изпълним каквото ни е заръчано, за да помогнем на човешката раса да оцелее. Съществуват и други, по-малки пречки: правителства, медии, разузнавателни служби. Не можем да ги победим, но може да ги държим на разстояние поне докато планът ни започне да се изпълнява. Затова трябва да започнем час по-скоро. Пакетите, които ще ви раздадат моите хора, съдържат вашите заповеди — отряди, отговорности, непосредствени команди. Действията са драстични, но такова е и нашето положение.

Дориан изпъна рамене.

— Аз съм войник. Роден съм да бъда войник. Посветих живота си на тази кауза. Баща ми посвети живота си на нея. *Нашата* кауза. Зная, че вие не сте войници. Вие сте доброволци, призовани в тази група. Въпреки това няма да ви питам дали сте способни да извършите това, което се очаква от вас. Би било жестоко, а аз не съм жесток човек. Ако на някакъв етап не намерите сили да участвате в операцията, можете да информирате агентите от отдела за сигурност или тези от моя личен отряд. Няма нищо срамно в това. Всички ние сме брънки от една верига. Ако една брънка се скъса, ще се скъса и веригата и тогава бедствието е неизбежно. А за това са всички наши усилия — за да предотвратим бедствието, независимо какво ще ни струва. Благодаря ви и ви желая успех.

Един агент от отдела за сигурност го поздрави, докато слизаше от подиума.

— Страхотна реч, шефе.

— Не ми се подмазвай. Искам да държиш тези хора под око. Всеки един от тях може да провали цялата операция. Как върви с основната ударна група?

— Събират се в щаба на Часовникова кула.

— Добре. Дай им трийсет минути да обменят данни, после свикай групата. Какво е положението с влаковете?

— До един час ще разполагаме със списъци на живите и умрелите.

— Ускори това. Искам да са при мен преди срещата.

Тибетски автономен район

Майло люшна фенера и светлината озари каменните стъпала.

— Още съвсем малко, доктор Кейт.

Спускаха се по каменното стълбище вече близо час — или поне така се струваше на Кейт. Тя си мислеше, че вече би трябвало да са някъде в центъра на планината, на поне миля под манастира. Майло слизаше по стъпалата безгрижно, хванал фенера като хлапе, размахващо торба със сладкиши в нощта на Все светии, неуморим и изпълнен с енергия. Кейт обаче вече усещаше болка в краката. Още не се бе възстановила от вчерашното преमेждие. Отсега се страхуваше от обратното изкачване.

Недалеч пред нея Майло спря отново, за да я изчака. Бяха стигнали широка площадка. Най-сетне! Младежът отстъпи назад, вдигна фенера и се видя дървена врата с арка. Приличаше на врата на гробница.

Кейт млъкна — чудеше се какво се иска от нея.

— Ако обичате, продължете, доктор Кейт. Той ви очаква.

Кейт кимна, отвори вратата и пристъпи в овално помещение. Стените бяха покрити с карти и лавици, по които имаше стъкленици, скулптури и метални изделия. Стаята беше... средновековна, като древна лаборатория в кулата на замък, в която би работил някой с име Мерлин. И вътре наистина имаше магьосник — или поне приличаше на магьосник. Старец, седнал до захабено писалище, потънал в четене. Завъртя бавно глава, сякаш преодоляваше болката във врата. Беше азиатец, с почти гола глава и най-сбръчканото лице, което Кейт бе виждала. Със сигурност беше на поне сто години.

— Доктор Уорнър — прошепна той. Изправи се и закуцуква към Кейт, подпираше се на дървено бастунче.

— Господине...

— Тук няма господа, доктор Уорнър. — Той спря. Говоренето и ходенето очевидно бяха твърде голямо усилие за него. Стоеше загледал в каменния под, докато си поемаше въздух. — Наричайте ме Цзиан.

Имам нещо за вас. Нещо, което очаквам да ви дам от седемдесет и пет години. Но първо трябва да ви покажа нещо друго. Ще ми помогнете ли с вратата? — И посочи малка дървена врата, която Кейт не бе забелязала досега. Беше не по-висока от метър. Кейт отвори вратата и с облекчение установи, че коридорът зад нея не е толкова нисък. Почака Цзиан да я поведе навътре, но старецът спираше да си поеме дъх на всеки няколко крачки. Колко време ли му бе отнело да слезе тук долу?

Кейт надзърна в коридора и с изненада откри, че е осветен с електрически лампи. Беше къс, не повече от пет метра, и завършваше в каменна стена. На Цзиан му трябваша няколко минути да го извърви, след което посочи едно копче в стената.

Кейт натисна копчето и каменната стена започна да се вдига. Кейт усети над пода силно течение, което нахлу в коридора. Помещението оттатък вероятно бе херметически изолирано.

Цзиан влезе и тя го последва.

Стаята беше просторна, поне десет на десет. И съвсем празна, ако не се броеше проснатият в центъра квадратен килим със страна поне шест метра. Не беше точно килим — приличаше по-скоро на гоблен с изобразени на него сцени. Кейт огледа стените и едва сега забеляза, че са закрити с тънки платнени завеси. Над горния край на завесата имаше друга завеса, над нея още една и така като слоеве от противокомарна мрежа, стигащи върха на планината. Може би така се бореха с влагата? Вероятно, но Кейт видя още нещо — парченца пръст и камъчета, уловени в мрежестия плат.

Цзиан кимна към килима.

— Това е съкровището, което пазим тук. Нашето наследство. Платихме скъпа цена за него. — Той се покашля и продължи все така бавно: — Когато бях млад, в нашето село дойдоха непознати. С военни униформи. Тогава не знаех какви са, чак после разбрах, че са нацистки. Търсеха монаси, живеещи в планината отвъд селото. Никой не искаше да говори за тези монаси. Аз не знаех нищо. Мъжете платиха на мен и на още няколко деца да ги отведем при тях. Монасите не се страхуваха от непознатите мъже, макар да би трябвало. Мъжете, които в селото говореха благо, в планината се оказаха необичайно зли. Претърсиха манастира, измъчваха монасите и накрая запалиха целия склон.

Цзиан спря отново и си пое дъх.

— Моите приятели загинаха, а войниците претърсиха манастира да ме открият. И ме намериха. Един от войниците ме улови за ръката и ме отведе в тунел, където чакаха трима монаси. Мъжът им каза, че аз съм единственият оцелял. Подаде ми дневник и каза да го пазя, докато дойде времето. Тримата монаси поеха същата нощ с мен, дрехите на гърбовете си и този гоблен. — Цзиан спря поглед на панорамното произведение на изкуството, което изобразяваше някаква митична история — с богове, герои, манастири, небеса, светлина, кръв, огън и вода.

Кейт млъкна. Дълбоко в себе си се питаше какво общо има всичко това с нея. Едва сдържаше желанието си да каже: „Изглежда страхотно, сега мога ли да използвам компютъра?“.

— Сигурно се чудите какво общо има той с вас.

Кейт се изчерви.

— Не, наистина е много красив... — И наистина беше. Имаше ярки, живи цветове, като фреска в готическа църква, а конците придаваха нужната дълбочина. — Но човекът, с когото дойдох тук — той е в опасност.

— Вие с Ендрю не сте единствените.

Преди Кейт да успее да отговори Цзиан продължи с неочаквана сила в гласа:

— Вашият враг е същата група, която изгори онзи манастир преди седемдесет и пет години, и същата, която съвсем скоро ще извърши нови и немислими злини. Това е историята, която се описва в гоблена. Единственият начин да бъдат спрени е като бъде разбрано посланието от гоблена и дневника. Седемдесет и пет години се бях вкопчил в живота, чаках и се надявах да дойде денят, в който да изпълня предначертаното. И вчера, когато узнах какво е станало в Китай, разбрах, че денят е дошъл. — Цзиан пхна ръка под расото си и извади малка книга с кожена подвързия. Подаде я на Кейт и кимна към гоблена.

— Какво виждаш там, дете мое?

Кейт се вгледа в богато оцветените изображения. Ангели, богове, огън, вода, кръв, слънце, светлина.

— Вероятно някакво религиозно описание?

— Религията е нашият отчаян опит да разберем света. И нашето минало. Ние живеем в мрак, заобиколени от загадки. Откъде идваме?

Какво е нашето предназначение? Какво става с нас, след като умрем? Религията ни дава и нещо повече: напътствие за движение, схема на това кое е право и кое не, наричник за човешчина. Но като всеки друг инструмент тя може да се използва погрешно. Този документ е бил създаден преди хората да намерят утеха в религията.

— Как?

— Вярваме, че е събран от устни повествования.

— Легенда?

— Може би. Но ние смятаме, че това е едновременно исторически и пророчески документ. Описание на събития преди пробуждането на човеците и на задаваща се трагедия. Наричаме го Епопея на Четирите потопа. — Цзиан посочи левия горен край на гоблена.

Кейт проследи пръста му и се вгледа в изображението — голи чудовища, лишени от човешки облик, наред рядка гора или африканска савана. Хора, бягащи от спускащия се от небесата мрак — покривало от пепел, което ги задушаваше и унищожаваше растителния живот. Отдолу пак хора, сами наред безжизнена пустош. Сетне се показва светлина, повежда ги, закрилник разговаря с диваците и им подава купа, пълна най-вероятно с кръв.

Цзиан се покашля.

— Първата сцена е Огненият потоп. Потоп, който почти унищожаваше света, заравя хората в пепел и опустошава хранителните запаси.

— Митът за сътворението — прошепна Кейт. Всички големи религии съдържаха под някаква форма мита за сътворението, история за това как Бог е създал човека по свой образ.

— Това не е мит. Това е исторически документ. — Цзиан говореше с мек, но настойчив глас, като учител или родител. — Забележете, че човекът вече е съществувал преди Огнения потоп, живял е като чудовище в гората. Потопът би го убил, ала закрилникът го е запазил. Но не може винаги да идва в нужния момент и да го спасява. Затова дава на хората най-великия дар — кръвта. Дар, който да ги опази.

Кейт неволно си помисли за Катастрофата Тоба и Големия скок напред. Генетична мутация — промяна в мозъчната настройка — която осигурява на човека шанс да оцелее, помага му да се спаси от морето

от пепел, сипещо се от свръхвулкана Тоба преди седемдесет хиляди години. Огненият потоп! Възможно ли беше?

Плъзна поглед надолу по гоблена. Сцената бе странна. Хората от гората сякаш се бяха преобразили в нинджи или духове. Носеха дрехи и бяха започнали да убиват животни. Сцените ставаха все по-кървави, ужасите се трупаха, с всеки сантиметър от изобразеното. Робство, убийства, войни.

— Този дар е направил човека умен и силен, спасил го е от изчезване, но за него сме платили огромна цена. За първи път човекът е видял света такъв, какъвто е в действителност, прогледнал е за опасностите около себе си — не само животните в гората, но и неговите събратя. Като звяр той обитавал един свят на щастливо неведение, следвал е инстинктите си, мислел е само къде трябва да отиде, нямал е понятие какво представлява, не се е измъчвал от угризения, нито се опитвал да излъже смъртта. Но сега той е подвластен на своите мисли и страхове. Познал е за пръв път злото. Вашият Зигмунд Фройд е бил доста близко до описанието на тези концепции с неговото его. Човекът се е превърнал в доктор Джекил и мистър Хайд. Започнал да се бори с чудовището в ума си, със своите животински инстинкти. Страст, гняв — колкото и да еволюираме, човек не може да избяга от тези инстинкти, от нашето минало на животни, на зверове. Можем само да се надяваме, че ще укротим чудовищата в нас. Човекът жадувал да опознае своя ум, с неговите страхове, мечти и въпроси за това откъде се е взел и накъде отива. И най-много от всичко мечтаел да излъже смъртта. Построил селища по крайбрежията и извършил нечувани жестокости, за да подsigури собствената си безопасност и да открие тайната на безсмъртието чрез своите дела или чрез магия и алхимия. Крайбрежието е естественото място за хората, там те оцелели от Огнения потоп. Морето е най-големият източник на препитание, особено когато земята е изпепелена. Но човешкото царство се оказало кратковременно.

Кейт разглеждаше долния ляв ъгъл на гоблена: висока водна стена зад колесница в морето, на колесницата — закрилникът с неговата купа от периода на Огнения потоп.

— Закрилникът се върнал и разказал на племената, че идва голям потоп и че трябва да се подготвят.

— Това вече звучи познато.

— Именно. Във всяка религия има мит за потопа. И потопът е факт. Ледената епоха е приключила преди около дванайсет хиляди години. Ледниците започнали да се топят. Оста на планетата се изместила. Морското равнище се повдигнало с над сто метра за целия период, понякога равномерно, друг път с приливни вълни и цунами.

Кейт се загледа в картината — потъващи градове, давещи се хора, управници и велможи, наблюдаващи усмихнати бедствието, а в самия край — малка групичка хора, облечени в скромни одежди, напускат низините и се отправят в планината. И носят някакво ковчеже.

Цзиан я остави да изучава гоблена известно време, после продължи:

— Хората не обърнали внимание на предупреждението за потопа. Те управлявали света — или поне така смятали. Били арогантни и самоуверени. Обърнали гръб на задаващото се бедствие и продължили порочното си съществуване. Някои казват, че Господ Бог наказал човека задето убил братята и сестрите си. Едно племе се вслушало в предупреждението, сковало ковчега и се насочило към планините. Потопът дошъл и унищожил крайбрежните поселища, останали само примитивни селца във вътрешността и разпръснати чергарски племена. Разнесъл се слухът, че Господ е мъртъв, че сега човекът е бог на Земята. Че Земята му принадлежи и може да постъпва с нея както пожелае. Но едно племе запазило вярата. Членовете му се придържали упорито към нея — смятали, че човекът е грешен, че няма божествена природа, че да бъдеш човек означава да си смирен.

— Вашето племе.

— Да. Ние се вслугахме в предупрежденията на закрилника и направихме както ни бе наредил. Отнесохме ковчега в планините.

— И този гоблен е бил в ковчега? — попита Кейт.

— Не. Дори аз не знам какво е имало в ковчега. Но сигурно е съществувал, след като разказите за него са оцелели до днес. Легендата е много силна. Тя притежава необичайно влияние върху всеки, който я чуе. Това е една от малкото истории, които повдигат човешкия дух. Ние я смятаме за достоверна, също както признаваме и повечето варианти на мита за сътворението. Тези истории съществуват открай време и ще продължават да съществуват — в умовете ни.

— Какво станало с племето?

— Те се посветили на това да открият истината от гоблена, да разберат света отпреди потопа, да узнаят какво се е случило. Една група смятала, че отговорите се крият в човешкия ум, в разбирането на нашето съществуване чрез размишление и самопознание. Те станали планински монаси, имару, светлината. Аз съм последният имару. Но някои от монасите започнали да губят търпение и тръгнали да търсят отговорите по широкия свят. Подобно на нас те също вярвали искрено, поне в началото. С течение на времето и в хода на скитанията си те постепенно изгубили своята религия. И тогава се обърнали към една нова надежда, за да получат отговорите — към науката. Били уморени от митове и алегии. Искали доказателства. И започнали да ги намират — но платили висока цена за това. На науката ѝ липсва нещо много важно, което религията дарява: морален кодекс. Оцеляването на най-приспособените е научен факт, но той е жестоко решение от етична гледна точка, по-присъщо на животните, отколкото на цивилизованото общество. Законите не могат да ни опазят напълно, а и те трябва да се опират на нещо — на споделен морален кодекс. Когато тази морална основа започне да потъва, с нея изчезват и обществените ценности.

— Не смятам, че човек трябва да е религиозен, за да е морален. Аз съм учен и не съм... прекомерно религиозна... но мисля, че съм доста морален човек.

— Освен това сте много умна и много по-състрадателна от повечето хора. Един ден ценностите ще надделеят и тогава светът ще заживее в мир, без необходимостта от алегии и морални уроци. Боя се обаче, че този ден е по-далече, отколкото вярват хората. Говоря за състоянието на нещата днес, за масите, не за малцинството. Посветил съм се на тези неща и те ме вълнуват, както е често със старите хора, особено самотниците. Без съмнение сте се досетили кои са монасите, които навремето са се отделили от имару.

— Имари.

Цзиан кимна.

— Да. Ние смятаме, че някъде по времето на древните гърци отделилите се монаси променили названието си на имари. Може би за да звучи повече по гръцки и за да бъдат приети от гръцките книжници, които по това време вече правели първите си открития в новоизгряващата наука. Цялата тази трагична история за това как

отцепилата се фракция се е променила завинаги е описана в дневника. Затова трябва да го прочетете.

— Ами останалата част от гоблена — другите два потопа?

— Това са събития, които предстои да се случат.

Кейт се загледа във втората половина на гоблена. Морето, което бе погълнало света във Водния потоп, се превръщаше от синьо в алено от кръв, докато се изливаше в долната дясна част на гоблена. Над морето от кръв група свръхчовеци избиваха по-низши същества. Светът бе обрисован като пустиня, мрак покриваше земята, от телата на мъжете, жените и децата бликаше кръв и се събираше в алени локви. Кървавият потоп. Над битката герой се сражаваше с чудовище, убиваше го и се възкачваше на небесата, където пробуждаше Потопа от светлина, който окъпва света и го освобождава. Погледнат като цяло, гобленът се менеше от черните и сиви тонове на Огнения потоп към синьо-зелените на Водния, червените на Кървавия и жълто-белите на Потопа от светлина. Беше красив и завладяващ.

Цзиан прекъсна съзерцанието ѝ.

— Сега мога да си отдъхна. А вие, доктор Уорнър, трябва да си свършите работата.

*Главна конферентна зала
Щаб на Часовникова кула
Ню Делхи, Индия*

Дориан вдигна ръка да спре тирадата на анализатора.

— Какво е „Докладът на Барнаби Прендъргаст“?

Трийсетгодишният мъж го погледна сконфузено.

— Ами... докладът на Барнаби Прендъргаст.

Дориан огледа заседателната зала, където се бяха събрали служители на Часовникова кула и отдела за сигурност на „Имари“. Хората все още не бяха свикнали с този нов състав, нито познаваха началниците си.

— Някой ще ми обясни ли какво е Барнаби Прендъргаст?

— Ами... това е човек. И име — Барнаби Прендъргаст — повтори аналитикът.

— Сериозно? Ние ли го кръстихме с това име? Всъщност не ми отговаряйте, не ме е грижа. Та какво е казал той? Започнете отначало.

Аналитикът прелисти няколко страници в папката.

— Прендъргаст е един от двайсетината служители в комплекса.

— Бил е — поправи го Дориан.

Аналитикът завъртя глава.

— Ами, технически погледнато все още е, сър. Или неговото тяло...

— Божичко, просто ми кажете какво е докладвал.

Аналитикът преглътна.

— Да, ъ-ъ, преди удара на безпилотния самолет той — Прендъргаст — забелязал непозната жена. Точните му думи са: „Тя ме спря пред лабораторията и ме подмами да ѝ помогна, като твърдеше, че спасявала някакви деца“... — Аналитикът прелисти на нова страница. — След това продължава, че се опитал да я спре и смята, че е имала „фалшив или откраднат пропуск“. Освен това, и тук е най-важният момент, казва, че тя избягала веднага след атаката „обляна в кръв, но невредима“ и че го нападнала отново, като му попречила да

спасява работниците. След това взела оръжие от един пазач и се опитала да го застреля. По-нататък се качила на товарен влак заедно с умиращия си партньор, за когото Прендъргаст твърди, че е прострелян поне два пъти.

Дориан се наведе в креслото и се загледа в мониторите. Кейт Уорнър беше оцеляла от Камбаната. Как? Рийд вероятно бе мъртъв — нали Дориан го бе прострелял и пребил.

Мъжът се покашля.

— Сър, смятате ли, че сведенията са маловажни? Може би Прендъргаст просто е искал да се изтъкне.

— Какво значи това — искал да се изтъкне?

— Ами... Прендъргаст се свързал с ВВС точно преди атаката, точно по този начин се сдобихме с доклада. Следяхме всички разговори и той беше в списъка на заподозрените. Та Прендъргаст...

— Чакай, спри. Искам да чуя нещата едно по едно. Да се съсредоточим върху това. — Дориан завъртя креслото си към доктор Чанг, който седеше в ъгъла, забил поглед в евтиния килим на пода. — Чанг. Изобщо не слушате. Къде сте?

Доктор Чанг се изправи като сгълчан от учителя си ученик. След взривовете в Китай той, изглежда, не можеше да дойде на себе си.

— Ами... Тук съм.

— За момента, докторе. Но ако не узнаете как Кейт Уорнър е оцеляла от Камбаната, няма да сте още дълго с нас.

Чанг сви рамене.

— Аз... не мога дори да си представя...

— Ще трябва да си представите. Как е оцеляла?

Чанг се покашля.

— Ами... може да е взела това, което е давала на децата. Може би вече го е изпитвала.

Дориан кимна.

— Интересно. Други възможности?

— Не. Е, освен очевидното — може да има имунитет — Атлантския ген.

Дориан загриза нокти. Още една интересна мисъл. Много интересна.

— Добре, това лесно може да се провери...

Чанг поклати глава.

— Лабораторията ми е разрушена и дори не знаем откъде да започнем...

— Направете си нова. — Дориан се обърна към един от помощниците си. — Организирайте за доктор Чанг нова лаборатория. — Пак погледна Чанг. — Не съм учен, но бих започнал със секвениране на нейния геном и търсене на асиметрични феномени.

Чанг кимна.

— Да, разбира се, това е лесно, но като се има предвид положението в района на взрива, едва ли ще можем да си набавим ДНК...

— За бога, опитайте се да мислите нестандартно. Тя има апартамент в Джакарта, лесно ще си набавите от там четка за зъби, гребен или използван тампон.

Лицето на Чанг пламна.

— Да, това ще свърши работа.

Една от служителките намери за уместно да подхвърли:

— Жените често хвърлят използваните тампони в клозета...

Дориан затвори очи и вдигна ръце.

— Забравете за тампона. Сигурно в Джакарта има тонове от ДНК-то на Кейт. Идете и намерете каквото ви трябва. Или, по-добре, намерете *нея*. Щом е избягала, трябва да е на някой от влаковете.

Погледна към Дмитрий Козлов и той поклати глава и отвърна:

— Току-що получих списъка. Свехме го с щатния списък. Няма я на нито един от влаковете. Нито пък Рийд. Имаме доста ранени и убити, от изгаряне и травми, но никой не е с огнестрелна рана.

— Майтапиш се! Претърсете отново влаковете...

— Но това ще забави Тоба...

— Направи го.

— Може да е скочила — обади се първият аналитик.

Дориан разтърка уморено слепоочията си и каза:

— Не е скочила.

— Откъде знаете?

— Защото Рийд е с нея.

— Може да го е зарязала.

— Може, но не е.

Аналитикът изглеждаше смутен.

— Откъде знаете?

— Защото не е толкова глупава, колкото, изглежда, сте вие. Тя тежи най-много петдесет и пет килограма, Рийд е над деветдесет. Уорнър не може да прекоси Тибет сама, камо ли да мъкне на гърба си деветдесет килограма мъртво тегло. Защото, повярвайте ми, дори да е жив, Рийд не може да ходи.

— Значи го е изоставила.

— Няма да го изостави.

— Откъде знаете?

— Защото я познавам. Да приключим с това и да продължаваме напред. — Дориан се изправи и размаха ръце в знак, че хората могат да излизат.

— Ами съобщението на Барнаби Прендъргаст? — попита аналитикът.

— Какво по-точно?

— Трябва ли изкажем контрапозиция...

— О, стига вече. Потвърдете го. Медиите и без това ще го публикуват, след като в него става дума за тероризъм. И това е самата истина — терористи са нападнали нашия комплекс в Китай. Дайте им запис как Рийд поставя бомба. Кажете на пресата, че тази атака е последвала по-ранната, в Джакарта. Включете и снимки на Уорнър. — Дориан се замисли. Това можеше да свърши работа: да им спечели малко време и да ги прикрие. — Ще кажем, че в момента разследваме дали доктор Уорнър не е заложила в комплекса биологично оръжие и затова държим мястото да бъде поставено под строга карантина. — Огледа хората си. — Времето лети! Действайте!

Обърна се към Дмитрий и добави:

— Ти остани.

След като залата се опразни, високият войник каза:

— Някой ги е свалил от влака.

— Съгласен. — Дориан закри нервно. — Сигурно са *те*.

— Невъзможно. От единайсети септември насам претърсвахме нееднократно тези планини — не са там. Всички са загинали през трийсет и осма. А може да са само мит. Може би имару никога не са съществували.

— Имаш ли по-добра идея? — попита Дориан. И след като Дмитрий не отговори, продължи: — Искам наши екипи отново да претърсят планините.

— Съжалявам, сър, не разполагаме с достатъчно хора. След чистката в Часовникова кула и размириците в Афганистан силите ни в района са минимални. Всичко, с което разполагаме, е концентрирано върху Тоба. Ако искате хора, ще трябва да ги пренасочим.

— Не. Тоба е на първо място. А сателитното наблюдение? Не може ли да ги проследим от космоса, да разкрием местонахождението им?

Дмитрий поклати глава.

— Не разполагаме със сателити над Западен Китай. Никой няма. Това бе една от причините да изберем този район — тук няма нищо, нито смисъл да бъде търсено. Няма градове — всъщност няма дори селца или пътища. Бихме могли да пренасочим сателитите, но това ще отнеме време.

— Направете го. И изстреляйте последните безпилотни самолети над Афганистан...

— Колко да...

— Всичките. Нека претърсят всеки сантиметър от платото — съсредоточете се първо върху манастирите. И освободете двама души — можем да се справим и без тях. Тоба е важен, но също и залавянето на Уорнър. Тя оцеля от Камбаната. Трябва да разберем защо. Нека тези двамата проследят маршрутите на всички потеглили композиции, да разпитат селяните, всеки, който може да е видял нещо. Ако трябва — да използват сила. Искам да я открият.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

Дейвид все още спеше. Кейт седна в краката му на двойното легло в нишата и известно време гледа през прозореца. Спокойствието, което навяваше това място, не можеше да се сравни с нищо, което бе изпитвала.

Погледна Дейвид. Изглеждаше почти толкова умиротворен, колкото зелената долина и заснежените планини. Кейт се облегна на стената и изопна крака до неговите.

Отвори дневника и отвори изпадна писмо. Хартията беше стара и чуплива, като Цзиан. Думите бяха изписани с тъмносиньо мастило и тя усещаше вдлъбнатините от другата страна на листа. Кейт зачете на глас: надяваше се, че Дейвид я чува и че гласът ѝ ще му подейства успокояващо.

До имару.

Станах служител на фракцията, която познавате като имари. Срамувам се от нещата, които съм правил, и се боя за света — заради това, което знам, че му подготвят. В този момент, през 1938, те изглеждат непобедими. Моля се да греша. В случай че не греша, пращам ви този дневник. Надявам се, че ще ви послужи, за да спрете имарския Армагедон.

Патрик Пиърс

15.11.38

* * *

15 април 1917

Съюзническа болница
Гибралтар

Когато преди месец ме измъкнаха от тунела на Западния фронт и ме докараха в тази полева болница, смятах, че съм спасен. Но това място се разрасна в мен като рак, прояждаше ме отвътре, в началото беззвучно, без моето знание, а след това ме нападна неочаквано и ме запокити в злокобния мрак, от който не мога да избягам.

В този час в болницата е почти тихо и всъщност това пробужда страховете ми. Свещениците идват всяка сутрин и всяка вечер, молят се, изслушват изповеди и четат на светлината на свещите. Сега и те са си тръгнали, както и сестрите и лекарите.

Мога да ги чуя пред моята стая, в открития двор с подредените легла. Письците — повечето от болка, някои от кошмари, пресипналите викове, разговорите, играта на карти на лунна светлина и смеховете на десетина души, които със сигурност няма да издъхнат преди изгрев-слънце.

Дадоха ми самостоятелна стая. Не съм го искал. Но когато е затворена, вратата заглушава донякъде виковете и смеха и това ме успокоява. Не искам да чувам нито едните, нито другите.

Надигам шишето с лауданум, пия, докато потече по брадичката ми, и се отнасям в нощта.

* * *

Една плесница ме връща към живот и виждам, че над мен се е надвесил мръсен небръснат тип, хили се. Зъбите му са пожълтели, гнили.

— Ей, събуди се!

От отвратителната миризма на алкохол ми се гади.

Други двама ме вдигат от леглото и крещя от болка, когато краката ми се удрят в земята. Гърча се на пода и

полагам отчаяни усилия да не изгубя съзнание, а те се кикотят. Искам да съм буден, когато ме убият.

Вратата се отваря и чувам гласа на сестрата:

— Какво става?

Те я сграбчват и затръшват вратата.

— Малко забавленийце с момчето на сенатора, мадам, но ти ще ни зарадваш повече от него. — Единият я хваща здраво и застава зад нея. — Що да не почнем първо с теб, госпоице. — Разкъсва ѝ престилката и я смъква до кръста ѝ. Гърдите ѝ са голи и тя вдига ръка да ги прикрие. Бори се отчаяно, но мъжът я държи здраво.

Видът на голото ѝ тяло сякаш наелектризира пияните мъже.

Опитвам се да стана, но веднага щом се изправям на крака най-близкият се хвърля върху мен и опира нож в гърлото ми. Гледа ме право в очите и нарежда впиянчено:

— Твойто татенце голямо, дето прати те при нас, няма как да ти помогне в този тъжен нощен час.

Ножът се впила в кожата ми, а мъжът не откъсва изцъклените си очи от мен. Другият мъж държи сестрата отзад, извил глава на една страна, и се опитва да я целуне, а тя се дърпа. Третият се събува.

Изпитвам неистови болки — болки, от които ми се повръща и ми се вие свят. Скоро ще изгубя съзнание. Непоносимо е, въпреки лауданума. Същият този лауданум, който струва колкото злато на места като това.

Махвам към масата, мъча се да откъсна очи от втренчения поглед на мъжа.

— Там има лауданум. Цяла бутилка на масата.

Той се разсейва за миг и аз дръпвам ножа. Завъртам се и го прекарвам през гърлото му, след това го бутам и се хвърлям върху събулия панталоните си — забивам острието в корема му. Падам върху него, измъквам ножа и го забивам втори път — в гърдите. Той разперва ръце и от устата му с гъргорене бликва кръв.

Болката от скока е непоносима. Остава ми само последният противник, този, който е уловил сестрата, но

той я пуска, обръща се и избягва от стаята в мига когато губя съзнание.

* * *

Минали са два дни.

Събуждам се на друго място, в нещо като къщурка сред полето — така поне миришат стените и слънцето грее през отворения прозорец. Събуждам се в слънчева спалня, украсена от грижовна женска ръка, с везани възглавници и дреболии, за каквито един мъж не би се сетил.

И ето я и нея, чете в ъгъла и чака. С някакво шесто чувство инстинктивно усеща, че съм се събудил, оставя внимателно книгата, като да е съдинка от китайски порцелан, и се доближава до леглото.

— Здравейте, майоре. — Поглежда смутено краката ми. — Пак ще трябва да ви оперират крака.

Едва сега обръщам внимание на крака си. Превързан е и почти два пъти по-дебел от другия. Когато ме донесоха тук, а и през следващите две седмици, заплашвах, че ще го отрежат. „По-късно ще ни благодариш. Имай ни доверие. Изглежда ужасно, но това е за добро. Няма да си сам въкъщи, гарантирам ти го, около теб ще има да щъкат дечица с тънки крачета, ще видиш, помни ми думата.“

Опитвам се да се изправя и да погледна крака, но болката ме връхлита и ме поваля по гръб.

— Не го отрязаха. Настоях да се съобразят с желанията ви. Но отделиха доста голяма част от тъканите. Казаха, че са инфектирани и никога няма да заздравеят. Болницата е лошо място за инфекции и след... — Тя преглътна. — Казаха, че ще останете на легло две седмици.

— А онези типове?

— Дезертъорите ли? Имаше разследване, но предполагам чиста формалност.

Виждам бялото шише на масата, също като онова в болницата. Протягам ръка към него. Усещам, че тя ме гледа.

— Можете да го отнесете.

Зная, че ако започна, никога няма да се спра. Известно ми е накъде води този път.

Тя се навежда и го сграбчва с бързо движение, сякаш се бои, че ще падне от масата.

Как се казва? Божичко, последният месец е забулен в мъгла, опиумно-алкохолен сън, кошмар. Барнс? Барет? Барнет?

— Гладен ли сте? — Тя се изправя, притиснала шишето към гърдите си. Може би е заради лекарствата, но нямам никакъв апетит.

— Умирам от глад — казвам.

— След минута ще е готово. — Тя тръгва към вратата.

— Сестра... ъ-ъ...

Тя спира и поглежда през рамо, леко разочарована.

— Бартън. Хелена Бартън.

След двайсетина минути долавям мириса на царевичен хляб, фасул и шунка. Миризмата е по-омайна от всичко, което съм вдишвал. За моя изненада изяждам три чинии. Значи все пак съм бил гладен.

71.

*Главна конферентна зала
Щаб на Часовникова кула
Ню Делхи, Индия*

Дориан прегледа списъка с живите и умрели от двете композиции.

— Искам да пратите повече трупове в Щатите. С Европа, струва ми се, всичко е наред. — Почеса се по главата. — Трябва да се погрижим и за Япония. Плътността на населението ще помогне. — Щеше му се да се консултира с Чанг и някой от учените, но се налагаше да ограничи достъпа до информация.

Дмитрий прегледа списъка.

— Можем да прехвърлим още хора, но откъде да ги изтеглим?

— От Африка и Китай. Според мен ще реагират по-бавно, отколкото смятаме. Китай по принцип игнорира или не обръща внимание на кризи с общественото здраве, а Африка просто не разполага с инфраструктура, за да се справя с подобни епидемии.

— Или направо допринасят за разпространяването им. Това е една от причините, поради която назначихме...

— Развитите нации — ето кои са заплахата. Не бива да ги подценяваме. Ще реагират бързо, когато дойде ударът. А и винаги можем да се съсредоточим върху Африка, след като се почне.

*Манастир на имару
Тибетски автономен район*

Кейт повдигна главата на Дейвид, за да му даде таблетките с антибиотици. Водата потече по брадичката му и тя я избърса с ризата си. Цяла сутрин ту се бе унасял, ту отново бе идвал в съзнание.

Тя се върна към дневника.

Повеждам моите хора през тунела, като държа свещта пред себе си. Почти сме стигнали, но аз спирам, вдигнал ръка, и хората се блъскат в мен. Дали не съм чул нещо? Забивам вилица в меката почва и я гледам, очаквайки присъдата. Ако започне да вибрира, значи германците копаят пред нас. Вече изоставихме два прохода от страх да не се сблъскаме с тях. Втория взривихме под тях с надеждата да спрем напредъка им.

Вилицата не помръдва. Прибирам я в чантичката на колана си и продължаваме напред в мрака. Свещта хвърля самотни бледи сенки. Прахоляк и камъчета се сипят от време на време по главите ни.

А после започва истински дъжд от мръсотия. Вдигам свещта и присвивам очи, опитвам се да определя какво е станало.

Обръщам се и извиквам: „Назад!“, и в този миг таванът рухва и върху нас се изсипва адът. Немошната светлинка угасва и аз падам. Свлачището затиска краката ми и едва не губя съзнание от болка.

Германците скачат буквално върху мен и започват да стрелят, още в първия миг убиват двама от хората ми. Блясъкът на изстрелите и виковете на умиращите са единственото ми напътствие към това, което се случва.

Изваждам пистолета и стрелям в тях почти от упор. Първо убивам двама мъже, които вероятно са ме сметнали

за мъртъв или не могат да ме видят в тъмнината. Нови противници скачат отгоре и аз застрелвам и тях. Пет, шест, седем са мъртви, но отзад идват още, сякаш нямат край, цял полк, готов да нахлуе в тунела и да се озове зад съюзническите линии. Ще бъде истинско клане. Патроните ми свършват. Захвърлям празния пистолет и изваждам граната. Дърпам шплента със зъби и я мятам с всички сили в немския тунел отгоре, в краката на поредната вълна войници. Изнизват се две дълги секунди, през които неколцина германци скачат долу и откриват огън по мен, после се чува оглушителна експлозия и върху мен рухва още пръст. Затиснат съм. Не мога да стана и едва ли някога ще се измъкна, отломките ме задушават, но внезапно усещам нечий ръце...

Сестрата се е навела над мен и бърше потта от челото ми.

— Те ни причакаха... свързали се бяха с нашия тунел през нощта... нямахме никакъв шанс... — опитвам се да обясня.

— Всичко свърши. Било е само лош сън.

Протягам ръка към крака си, сякаш ако го докосна, ще сложа край на пулсиращата болка. Кошмарът е приключил. И няма да се повтори.

Болките и потенето се усилват с всяка нощ и тя сигурно го знае. Виждам бялото шише в ръката ѝ и казвам:

— Само глътчица. Трябва да се освободя от това.

Отпивам и чудовището в мен се усмирява. После потъвам в истински сън.

Тя е при мен, когато се събуждам, плете в ъгъла. На масичката до мен има три малки чашки с кафява течност — дневната порция от опиум и кодеин, от която така отчаяно се нуждая. Слава на Бога. Потенето се връща, а с него и болката.

— Преди залез-слънце ще съм си у дома.

Кимам и взимам първата чашка.

По две чашки на ден.

Тя ми чете всяка нощ, след вечеря и работа.

Лежа в леглото и от време на време подхвърлям остроумни коментари и духовити бележки. Тя се смее, а когато преминавам границата на добропорядъчността, ме скастрия игриво.

Болката е почти поносима.

По една доза на ден. Свобода.

Почти. Но болката упорства.

Все още не мога да ходя.

* * *

Прекарал съм живота си в мини, в тъмни затворени помещения. Но не мога да ги понасям. Може би е заради светлината или свежия въздух, или от това, че лежа по цял ден и цяла нощ. Изминал е един месец.

Всеки ден, когато приближава три, отброявам минутите, докато тя се прибере у дома. Мъж, очакващ жена му да се прибере вкъщи. Това пробужда въпроси относно нюансите на изречението.

Настоях да спре да работи в болницата. Бацили. Бомби. Шовинисти. Опитвах всичко. Тя не желае да ме чуе. Не мога да надделея. Нямам крак, на който да се опра. Дори не мога да се изправа като хората. И на всичко отгоре губя почва, крия се зад жалки шегички за себе си.

Виждам я през прозореца да се задава по пътя. Колко е часът? Два и половина. Подранила е. И с нея върви някакъв мъж. През месеца, откакто съм тук, никога не е водила друг със себе си. Тази мисъл ми хрумва, ала сякаш влагам в нея погрешно значение. Напрягам поглед, за да

разгледам идващите по-добре, но не мога да ги видя. Те вече са в къщата.

Опитвам се трескаво да се изправа, да надмогна тъпата болка, за да седна в леглото и да изглеждам посилен, отколкото се чувствам. Вземам една книга и я зачитам, но я държа наопаки. Забелязвам го и успявам да я обърна точно преди Хелена да влезе. Мустакатият мъж е с монокъл и носи костюм с жилетка. Пристъпва подире й тракайки с токове, следва я като гладно куче по време на лов.

— Ах, взели сте си книга. Какво избрахте? — Тя поглежда, прочита заглавието и завърта глава. — Хъм, „Гордост и предразсъдъци“. Една от любимите ми.

Затварям книгата и я хвърлям на масичката, сякаш току-що ми е казала, че е заражена с опасен вирус.

— Човек трябва да е в течение с тези неща. И да е запознат с... класиката.

Мъжът с монокъла я поглежда нетърпеливо. Бърза да се отърве от мен и да се захване с това, за което е дошъл — далече от сакатия в спалнята за гости.

— Патрик, това е Деймиън Уебстър. Дошъл е от Щатите, за да ви види. Не иска да ми каже за какво. — Тя повдига съзаклятнически вежди.

— За мен е чест, мистър Пиърс. Познавах баща ви.

Значи не я ухажда. Чакай, познавал е баща ми.

Уебстър, изглежда, вижда объркването ми.

— Пратихме телеграма до болницата. Не сте ли я получили?

Баща ми е мъртъв, но той не е дошъл за това. За какво тогава?

Хелена заговорва преди мен.

— Майор Пиърс е тук от месец. Болницата получава ежедневно купища телеграми. По каква работа сте тук, мистър Уебстър? — Гласът ѝ е сериозен.

Уебстър я поглежда втренчено. Вероятно не е свикнал жена да му говори с такъв тон. Но ще му се наложи да привиква.

— Няколко въпроса. Първият е свързан с наследството на баща ви...

Зад прозореца една птичка каца на фонтана. Пърха с криле, пие от водата и вдига човчица нагоре.

— Как е починал? — питам, без да откъсвам очи от птичката.

Уебстър започва да говори бързо, сякаш става въпрос за досадна подробност, от която иска да се отърве.

— Автомобилна катастрофа. С майка ви са загинали на момента. Опасни машини, ако ме питате. Станало е бързо. Не са страдали, уверявам ви. А сега...

Изведнъж ме изпълва усещането за смазваща самота и пустота, сякаш в мен се е образувала яма, която не мога да запълня. Значи и майка ми е мъртва. Вече е погребана. Никога повече няма да я видя.

— Ще го приемете ли, мистър Пиърс?

— Кое?

— Сметката от Първа национална банка в Чарлстън. Баща ви е бил много пестелив човек. В сметката има почти двеста хиляди долара.

Пестелив до педантичност.

Уебстър очевидно губи търпение и настоява да получи отговор.

— Сметката е на ваше име. Няма завещание, но тъй като нямате други роднини, не съществува и проблем. — Изчаква за реакция. — Можем да прехвърлим парите в някоя банка тук. — Поглежда Хелена. — Или в Англия, ако предпочитате...

— Един детски дом в Западна Вирджиния. Намира се в Елкинс. Погрижете се да получат всичко. И да знаят, че е от баща ми.

— Ами, добре... това е изпълнимо. Мога ли да попитам защо?

Правилният отговор би бил „защото той не би позволил парите да стигнат до мен“. Но не го казвам, може би защото Хелена е в стаята, или защото не смятам, че този

тип заслужава да чуе истината. Вместо това промърморвам нещо от типа на „защото така би искал той“.

Мъжът поглежда крака ми, докато търси подходящите думи.

— Това наистина е чудесно, но армейските пенсии са толкова малки, дори за един майор. Мислех си, че може би ще искате да задържите част от парите, да речем сто хиляди долара?

Извързвам лице към него.

— Защо не ми кажете какво искате от мен? Съмнявам се, че е наследството на баща ми от двеста хиляди долара.

Той е изненадан.

— Разбира се, мистър Пиърс. Просто се опитвах да ви дам съвет... за ваше добро. Всъщност затова съм тук. Нося ви съобщение от Хенри Дръри Хатфийлд, губернатор на щата Западна Вирджиния. Негово Превъзходителство би искал вие да... е, първо той праща искрените си съболезнования за вашата загуба, която е загуба за щата и за великата ни нация. Освен това би искал да знаете, че е готов да ви назначи на мястото на баща ви в Сената, както е упълномощен да го направи според щатските закони.

Започвам да разбирам защо Маккой мразят толкова силно тези влечуги. Хенри Хатфийлд е племенник на Девил Хатфийлд, водача на скандалния клан Хатфийлд. Губернаторът няма право да се кандидатира за втори мандат. Преди две години насочи усилия към сенатското кресло, но със Седемнайсетата поправка от миналата година, позволяваща директно избиране на американски сенатори, с цел да се орежат възможностите на корумпирани типове и манипулатори като Хатфийлд, шансовете му са минимални. Баща ми бе от първия ешелон сенатори, избрани от народа. Сега вече смъртта му и тези разговори за пари придобиват повече смисъл. Но не и назначението.

Уебстър не ме оставя дълго да се боря със загадката. Подпира се на леглото и подхваща разговор сякаш сме стари приятелчета.

— Разбира се, с вашата биография на герой от войната изборът ви ще е далеч по-лесен. Както знаете, сега сенаторите се избират от народа — той кима, — и така би трябвало да бъде. Губернаторът е готов да ви назначи на служба на мястото на баща ви, при условие че вие се застъпите за него по време на кампанията и следващите избори. В замяна на това той обещава да подкрепи вашата кариера. Може би като кандидат за Конгреса. Мисля, че конгресмен Патрик Пиърс звучи доста добре. — Отстъпва от леглото и ми се усмихва. — И така, да предам ли на губернатора добрата новина?

Поглеждам го намръщено. Никога не съм искал толкова силно да се изправа и да изхвърля този негодник собственоръчно през вратата.

— Зная, че обстоятелствата не са идеални, но всички ние трябва да се възползваме от случая. — Уебстър кима към крака ми. — И като се имат предвид вашите... ограничения, струва ми се, че ще осъзнаете ползата от подобно предложение. Едва ли ще си намерите по-добра работа...

— Напуснете.

— Вижте, мистър Пиърс, зная, че...

— Чухте ме. И не се връщайте. Получихте единствения отговор, който ще чуете когато и да било от мен. Кажете на онзи негодник Хатфийлд да си върши сам мръсната работа или да използва някой от братовчедите си. Чух, че ги бивало за това.

Той пристъпва към мен, но Хелена го улавя за ръката.

— Оттук, мистър Уебстър.

Той излиза, а тя се връща.

— Съжалявам за родителите ви.

— Аз също. Майка ми бе много мила и обичлива жена. — Зная, че тя вижда колко съм опечален, но не мога да го крия.

— Искате ли да ви донеса нещо? — Сещам се за какво намеква, защото очите ѝ се стрелват към мястото, където стои шишето.

— Да. Доктор. За крака ми.

*Стая за наблюдение
Щаб на Часовникова кула
Ню Делхи, Индия*

Дориан спря при вратата и огледа стаята за наблюдение. Приличаше на център за управление на полетите в НАСА. Насядали на редици анализатори говореха в микрофони и следяха полетите на безпилотните самолети на компютърни монитори. На голямата стена няколко екрана предаваха телеметрични данни от самолетите — сцени от планини и гори.

Дмитрий координираше издирването. Грубоватият руснак изглеждаше така, сякаш не е затварял очи от експлозиите в Китай. Проправи си път между редовете и застана до Дориан.

— Нямаме особен напредък. Районът е твърде голям.

— Ами сателитното наблюдение?

— Все още чакаме информация.

— Защо? Какво ги бави толкова?

— Промяната на позицията отнема време, а и районът, който искаме да покрием, е огромен.

Дориан гледа известно време екраните, после каза:

— Пораздрусайте шубраците.

— Друсане?

— Добре де, подпалване. — Дориан улови Дмитрий за ръка и го дръпна към вратата, за да не могат да ги чуят. — Предполагам, че Уорнър е в един от онези манастири. Докъде стигнахме с Тоба?

— Трупове са на самолети, които летят за Европа, Северна Америка, Австралия и Китай. Оживелите са в малки болници в Индия и... — той си погледна часовника — Бангладеш, след час.

— Някакви новини?

— Досега нищо интересно.

Това поне бе добра новина.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

На следващата сутрин, също както предишната, Майло очакваше Кейт. „Колко ли време е седял тук и ме е чакал да се събудя?“ — зачуди се тя.

Стана и откри, че купата със закуската я чака на същото място. С Майло си размениха сутрешни любезности и той отново я заведе в стаята на Дейвид.

Дневникът лежеше на масичката, но Кейт го пренебрегна и първо отиде да види Дейвид. Даде му антибиотици и прегледа раните на рамото и крака. През нощта моравите пръстени се бяха разширили и сега достигаха гърдите и горната част на бедрото. Кейт прехапа устни, загледана умислено през прозореца.

— Майло, имам нужда от помощта ти за нещо. Много е важно.

— Мадам, както ви казах първия път, когато се срещнахме — той се поклони, — Майло е на вашите услуги.

— Страх ли те е от кръв, Майло?

Няколко часа по-късно Кейт поставяше последната превръзка на рамото на Дейвид. Купата на масичката бе пълна с тъмна кръв и гной. Майло се бе справил чудесно — не толкова добре, колкото опитна операционна сестра, но благодарение на дзен обучението бе успял да запази самообладание до края.

Когато приключи с превръзките, Кейт прокара ръка по гърдите на Дейвид и въздъхна. Сега им оставаше само да чакат. Тя се облегна на стената, загледана в равномерните повдигания на гърдите му — движение, което доскоро едва се забелязваше.

След няколко минути отвори дневника и се зачете.

3 юни 1917

— А какво ще кажете сега? — пита доктор Карлайл и забива перодръжка в крака ми.

— Да. — Кимам, стиснал зъби.

Той плъзва перодръжката надолу и я забива отново.

— А тук?

— Като нагорещен ръжен.

Той се изправя и обмисля резултатите от прегледа.

Преди да прегледа крака, отделя малко време за „анамнезата“. Това е приятно разнообразие от полевите хирурзи, които се занимават с раната и никога с човека и обикновено работят, без да кажат и думичка. Разказвам му, че съм на двацет и шест, че иначе съм в добро здраве, не съм „привикнал“ към разни вещества и съм получил нараняването при рухването на тунел на Западния фронт. Той кима и продължава с обстойния преглед, като отбелязва, че нараняването не е по-различно от това, което е виждал при миньори и спортисти.

Докато очаквам присъдата му, се чудя дали трябва да кажа нещо.

Градският доктор се почесва по главата и сяда до леглото.

— Ще ви кажа, че съм напълно съгласен с оценката на армейския лекар. Щеше да е по-добре, ако го бяха ампутирали, вероятно под коляното или поне там, откъдето е започнало.

— А сега? — питам, страх ме е от отговора.

— Сега... не съм сигурен. Няма да може да стъпвате върху него, или поне не по нормалния начин. Зависи от това колко издържате на болка. Без съмнение налице е сериозно увреждане на нервите. Бих ви посъветвал да се опитвате да ходите, доколкото е по силите ви, през следващите месец-два. Ако болката е непоносима, както предполагам ще бъде, ще го отрежем под коляното. Повечето усещания идват от стъпалото. Това ще ви осигури известно облекчение. — Предусеща уплахата ми и бърза да добави: — Целта ни не е само да преборим болката. Става въпрос за суетата. Няма човек, който да е

готов да изгуби с лекота крака си. Но трябва да сме практични. По-късно ще сте благодарен за решението. Последното, за което трябва да си мислите сега, е какво ще работите по-нататък. Капитане, ах, майоре, нали? Не бях виждал майор на вашата възраст.

— Когато хората около вас мрат, бързо се расте по служба — отвърщам: печеля време преди да реша дали да задам следващия въпрос, този, който пропускам откакто се срути тунелът. — Не зная с какво ще се занимавам след това... след като се изправя на крака. — Това е първият израз, който ми идва наум.

— Най-добре ще е да работите на бюро, ако си намерите подходящо занимание. — Той кима и се изправя. — Е, ако това е всичко, обадете ми се след месец. — И ми подава визитна картичка с адреса в Лондон.

— Благодаря ви, докторе. От сърце.

— Не можех да откажа на молбата на лорд Бартън. Дватамата с него се знаем още от Итън и когато той ми каза, че сте герой от войната и че неговото малко момиче настоявало, че се боял сърцето й да не се пръсне, ако не ви прегледам, хванах влака още на следващия ден.

В съседната стая се чува шум, сякаш някой събаря нещо от лавицата. Дватамата с доктор Карлайл поглеждат нататък, но никой не произнася нито дума. Той си прибира нещата в чантата и се изправя.

— Ще оставя инструкции на Хелена как да ви превързва крака. Успех, майоре.

5 август 1917

Изминаха два месеца и от един вече „ходя“. По-скоро куцукам. В добрите дни, с помощта на бастун, само накуцвам.

Карлайл намина преди седмица да провери напредъка. Стоеше до Хелена и ме аплодираше като горд собственик на кучешка изложба.

Това не е честно. Нито е справедливо към човек, който е бил толкова внимателен с мен.

Таблетките. Те притъпяват болката и всичко останало, включително мислите. Правят ме безчувствен, докато ги вземам, и раздразнителен като стършел, щом отmine действието им. Войната, която водя в душата си, е още едно странно изпитание. Мисля, че бих предпочитал да стрелям по войниците на кайзера, там поне знаех за какво е всичко това, а и имах право на отдих. Седмиците ходене, гълтане на таблетки и терзания са пробудили в мен един нов страх: че никога няма да мога да се отърва от чудовището, което ме е яхнало и постоянно ме подтиква да притъпя болката. Нуждая се от таблетките, не мога без тях и не искам да опитвам. Направих сделка с дявола, лауданумът срещу две патерици, една под мишницата и друга в джоба.

Карлайл твърди, че ходенето ми ще се подобри, когато „понауча крака“ и открия минималната необходима доза лекарство. Лесно е да се каже.

Но не таблетките са това, към което се пристрастих през седмиците, откакто излязох от болницата. Не бях срещал друга като нея. Идеята да си тръгна, да се сбогувам, ме ужасява. Зная какво бих искал да направя: да я стисна за ръката, да се кача на някой кораб и да отплавам от Гибралтар, далече от войната, далече от миналото, за да започна всичко наново, някъде, където е безопасно, където нашите деца могат да израстат в мир със света.

Почти три е и не съм взимал таблетка през целия ден. Искам главата ми да е ясна, когато разговарям с нея. Не бих искал да пропусна нищо, независимо от болката в крака или в сърцето ми.

Ще ми е нужно цялото ми красноречие. Може би е заради британските й корени, с техния стоицизъм и суховат хумор, или се дължи на двете години работа в полева болница, където чувствата са почти толкова заразни и

опасни, колкото инфекциите, с които се борят, но тази жена е почти неразгадаема за мен. Тя се смее, усмихва се, пълна е с живот, но никога не губи контрол, никога не произнася и една излишна дума, никога не издава мислите си. Бих дал и другия си крак, за да узная какво всъщност изпитва към мен.

Обмислих възможностите си и стъпките, които е необходимо да предприема. В деня, след като ме посети онзи демон Деймиън Уебстър, написах три писма. Първото отпътува за Първа национална банка в Чарлстън, информирайки ги за желанието ми да прехвърлят събраните по сметката средства в детския дом в Елкинс, Западна Вирджиния. Пратих второ писмо до дома, предупреждавайки ги да очакват волни пожертвования и в случай че такива не постъпят, да се обърнат за сведения към мистър Деймиън Уебстър, тъй като той е последният човек, който е имал достъп до сметката. Искрено се надявах да получат парите.

Последното писмо бе адресирано до градската банка на Чарлстън, където се намират моите спестявания. Получих отговорно писмо след седмица и половина, в което ме информираха, че в сметката ми се съдържат 5752,34 долара и че ако искам парите да бъдат преведени до банка в Гибралтар, ще трябва да заплатя съответната такса. Тъй като бях наясно с последното, им написах писмо да преведат парите колкото се може по-скоро. Вчера пристигна куриер с чека.

Освен това получих и разбивка относно превежданата ми от армията заплата. Оказа се, че миналата седмица съм бил освободен от служба, така че това са последните постъпления.

Накратко, разполагам с 6382,79 долара — доста далече от сумата, необходима да издържам млада жена и да се настаня някъде. Ще трябва да си намеря подходяща работа, най-вероятно в банка, или свързана с инвестиране, или пък да се захвана с нещо, което познавам — минно дело, муниципии. Но такива занимания са за хора с нужното

образование и връзки в обществото. Ако разполагах със собствен капитал, бих могъл да започна сам и при известна доза късмет да попадна на залежи от въглища, злато, диаманти, мед или сребро. Тогава парите няма да са проблем. Двайсет и пет хиляди долара е целта, която си поставих. Но това означава, че нямам голяма възможност за грешни ходове.

Чувам Хелена да отваря вратата и излизам в малкото антре да я посрещна. Сестринската ѝ униформа е изцапана с кръв, странен контраст с милата усмивка, с която ме приветства. Бих дал всичко, за да разбере дали това е съжаление, или искрено щастие.

— Станали сте. Не обръщайте внимание на дрехите ми, сега ще се преоблека. — Тя се втурва към нейната стая.

— Сложете си нещо хубаво — викам след нея. — Ще ви изведе на разходка и вечеря.

Тя подава глава от стаята си.

— Наистина? — Усмивката ѝ е два пъти по-голяма и към нея се добавя изненада. — Да ви изглежда ли униформата?

— Не. Благодаря ви, но приключих с носенето на униформа. Тази нощ ще е посветена на бъдещето.

Стая за наблюдение

Щаб на Часовникова кула

Ню Делхи, Индия

Дориан обикаляше из помещението в очакване да получат телеметричните данни от безпилотните самолети. Мониторите се пробуждаха един по един и на всичките се виждаше сгушен в полите на планината манастир.

Операторът се обърна към него.

— Да направим ли няколко облитания, за да потърсим оптимална цел...

— Не си правете труда. Ударете право в основата, не е необходимо да сте съвсем точни. Това, което искаме, е да го подпалим. Другите самолети да летят отзад и да заснемат последствията — нареди Дориан.

След минута първите ракети литнаха към манастира. Дориан не откъсваше очи от екрана. Надяваше се да види как Кейт Уорнър напуска тичешком горящата сграда.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

Кейт остави дневника и се поизправи, за да види какво става в далечината. Приличаше на експлозия. Или скално свличане? Земятресение? На най-далечния планински склон се издигаше стълб дим, в началото бял, после черен.

Дали това не бе знак, че имари ги търсят?

Какво можеше да направи, ако беше така? Нищо.

Даде на Дейвид следобедната доза антибиотици и продължи да чете.

5 август 1917

Двамата с Хелена крачим по павирания кей, наслаждаваме се на топлия морски бриз и слушаме свирките на навлизащите в пристанището кораби. Дървените кейове изглеждат дребни като клечки за зъби под надвисналата назъбена Гибралтарска скала. Пъхам ръце в джобовете си, тя ме улавя под ръка, доближава се до мен и изравнява крачките си с моите. Приемам го за добър знак. Постепенно проблясват уличните светлини — продавачите се надигат от следобедната си сиеста и се връщат, за да посрещнат вечерните купувачи.

Всяка стъпка забива нож в крака ми, това е усещането, което свързвам с разходката. По челото ми се стича пот и стига до веждите, но не вдигам ръка да я избърша от страх, че тя ще ми пусне ръката.

Хелена спира. Видяла е потта.

— Патрик, боли ли ви?

— Не, разбира се, че не. — Изтривам челото си с ръкав. — Просто не съм свикнал с горещината. Изглежда, съм се разглезил, докато лежах в стаята с вентилатор на тавана. А и съм израсъл в Западна Вирджиния.

Тя кима към скалата.

— В пещерите е прохладно. Там живеят маймуни. Виждали ли сте ги?

Питам я дали се шегува и тя отвръща отрицателно. Казвам, че имаме време преди вечеря, и тя ме отвежда там, но аз нямам нищо против, след като ме държи за ръката.

Един британски сержант ни развежда лично между клетките, в които държат маймуните, дълбоко в недрата на пещера Сейнт Майкъл. Наричат ги берберски макаци и са същите като обикновените макаци, само дето нямат опашки. Оказва се, че берберските макаци на Гибралтар са единствените маймуни естествени обитатели в цяла Европа. Е, като се изключат хората, ако може да се вярва на теорията за еволюцията, в което не съм напълно сигурен.

Докато се отдалечаваме, тъй като е време за вечеря, я питам откъде знае за маймуните.

— Лекуват ги в Британската флотска болница — отвръща тя.

— Шегувате се.

— Истина е.

— Безопасно ли е? Да се лекуват на едно и също място хора и маймуни.

— Предполагам, че е безопасно. Не мога да си представя каква болест би се прехвърлила от маймуни на хора.

— И защо въобще си правят труда?

— Според една легенда, докато макаците обитават Гибралтар, британците ще властват тук.

— Ама и вие сте един суеверен народ.

— Може би просто се грижим за нещата, на които държим.

Известно време крачим мълчаливо. Питам се дали не гледа на мен като на домашен любимец или повереник, някой, за когото трябва да се грижи, така както го прави в болницата.

Постепенно губя борбата с болката и без да каже нищо тя спира и се обръща към скалата над залива.

— Има още една легенда за Скалата. Гърците смятат, че тя е една от колоните, или стълбовете на Херкулес и че пещерите и тунелите под нея навлизат дълбоко в земята и водят към портите на Хадес.

— Портите към подземния свят.

Тя повдига игриво вежди.

— Вярвате ли, че са там долу?

— Не, по-скоро се съмнявам. Почти съм сигурен, че адът е на хиляда мили оттук, в окопите на Западния фронт.

Лицето ѝ става сериозно и тя свежда глава.

Пошегува се, а аз се опитах да съм духовит, но всичко това ни напомня за войната. Настроението е развалено и ми се иска да можеше да се върнем към времето преди минути.

После лицето ѝ просветва и тя ме дърпа за ръката.

— Е, аз поне съм щастлива, че вие сте далече оттам... и няма да се връщате. — Отварям уста, но тя побързва да продължи, опасявайки се да не добавя нещо нетактично: — Гладен ли сте?

Донасят виното и аз изпивам две чаши една след друга с надеждата да подействат като обезболяващо. Тя изпива половин чаша, вероятно от вежливост. Ще ми се да пиеше повече — може би защото искам да видя как рухва фасадата ѝ и да разбере какво всъщност чувства и мисли.

Но идва храната и двамата се навеждаме да я подушим, а после казваме колко добре изглежда.

— Хелена, исках да разговарям с вас за нещо — подхващам, но излиза прекалено сериозно. Надявах се да бъде по-неофициален и да я предположа.

Тя оставя вилцата и сдъвква с равномерни движения хапката, която току-що е лапнала.

Продължавам:

— Беше много мило от ваша страна да ме настаните в дома си. Не знаех дали съм ви благодарил досега, но наистина съм трогнат.

- Не ме затруднихте никак.
- Всъщност сигурен съм, че доста ви затрудних.
- Не съм имала нищо против.
- Въпреки това, сега, когато съм на път да... да оздравея, мисля да си намеря някое друго място.
- Според мен ще е по-разумно да изчакате. Кракът ви може още да не е оздравял напълно. Доктор Карлайл каза, че може да го нараните отново, докато увеличавате ходенето. — Тя побутва храната в чинията си с върха на вилицата.
- Не се безпокоя за крака. Но хората може да започнат да говорят. Неженени мъж и жена, живеещи под един покрив.
- Хората винаги говорят за всякакви неща.
- Не бих искал да говорят за вас. Ще си намеря място и работа. Бих искал да се опитам да подредя наново живота си.
- Ще бъде... разумно... да изчакате докато разберете къде ще работите, преди да потърсите квартира.
- Вярно е.
- Лицето ѝ видимо се разведрява.
- Като стана дума за това, има едни хора, които биха искали да говорят с вас за работа. Приятели на баща ми.
- За моя изненада не успявам да скрия гнева в гласа си.
- Помолили сте го да ми намери работа.
- Не, аз ви обещах. Зная как бихте се почувствали, ако го направя, макар че бих искала. Той ми позвъни преди седмица и каза, че те искали да се срещнат с вас. Отлагах го, защото не знаех какви са ви планове.
- Нищо не пречи да се срещна с тях — промърморвам. И това е най-голямата грешка в живота ми.

Докато отваряше вратата на стаята, Дейвид чу някой да чете на глас. Алисън вдигна глава, отиде при уредбата и натисна паузата.

— Прибираш се рано. — Усмихна се и почна да си мие ръцете на умивалника.

— Не можех да уча. — Той кимна към уредбата. — Пак ли аудиокнига?

— Да, това ме разсейва от домашната работа. — Тя спря чешмата.

— Може да се занимаваме с нещо не тъй досадно като домашната работа. — Той я придърпа и я целуна.

Тя притисна мокрите си ръце към гърдите му и се опита да се измъкне от прегръдката му.

— Не мога, почакай, утре ще ми местят офиса и трябва да съм там рано.

— Охо, голямата инвестиционна банкерка ще получи нов кабинет с прозорец?

— Никакъв шанс. Аз съм на 104-тия етаж. Вероятно ще минат двайсет години, докато ми дадат кабинет с прозорец. По-скоро пак ще е някоя кутийка до тоалетната.

— Още една причина да се позабавляваме. — Той я вдигна и я хвърли на леглото. Целуна я и прокара ръце по тялото ѝ.

Тя вече дишаше учестено.

— Кога имаш час? Утре какво е? Вторник, единайсети?

Той си свали пуловера.

— Не зная, не ме интересува.

Извънредно съобщение

Центрове за Контрол и превенция на заболяемостта

Улица Клифтън 1600

Атланта, 30333, САЩ

За незабавно публикуване

Връзка: Отдел за Новини и електронни медии,

Служба за комуникации

(404) 639-3286

СЪОБЩЕНИЯ ЗА НОВ ГРИПЕН ЩАМ ОТ СЕЛА В СЕВЕРНА ИНДИЯ

Индийското Министерство на здравеопазването и семейното благосъстояние съобщава за откриването на нов щам на грип, NII.4 Буранг. Все още не е известно дали щамът е мутация на съществуващ грипен щам, или е изцяло нов вирус. Центърът за контрол на заболяемостта е изпратил специален екип, за да помогне на индийските здравни власти в анализирането на новия щам.

Първите сведения за разпространението на вируса пристигнаха от села в околностите на Дхарчула, Индия.

На този етап също така не е известна тежестта и смъртността при заболяване от вируса.

ЦКЗ съветва Държавния департамент да ограничи пътуванията на наши съграждани в този регион.

Веднага щом ЦКЗ получи нова информация за NII.4 Буранг, тя ще бъде предоставена на обществеността.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

На следващата сутрин Майло не чакаше Кейт, но купата с каша бе на масичката както преди. Беше малко изстинала, но все така вкусна.

Кейт тръгна по коридора.

— Доктор Кейт! — Майло изтича насреща ѝ, спря насред коридора и опря длани на коленете си, беше се запъхтял. — Съжалявам, доктор Кейт. Аз бях... трябваше да работя над моя специален проект.

— Специален проект? Майло, не е необходимо да ме посрещаш всяка сутрин.

— Зная. Но исках — отвърна младежът, докато си поемаше дъх.

Тръгнаха към стаята на Дейвид.

— Над какво работиш, Майло?

Той поклати глава.

— Не мога да ви кажа, доктор Кейт.

Кейт се зачуди дали това не е поредната шега. Когато стигнаха стаята на Дейвид, Майло се поклонил и си тръгна тичешком в посоката, от която бе дошъл.

Състоянието на Дейвид не се бе променило съществено, макар че на Кейт ѝ се стори, че нормалният му цвят се връща.

Тя му даде сутрешната доза антибиотици и обезболяващи и отвори дневника.

7 август 1917

Изправям се, за да посрещна двамата мъже, които Хелена въвежда в малкия солариум. На лицето ми няма и намек за болка. Тази сутрин изпих три големи бели таблетки, подготвяйки се за това, което ме чака.

Малко преди пладне е и слънцето е високо в небето и озарява мебелите и растенията в солариума с ярка

светлина.

По-високият мъж пристъпва с широка крачка и взема думата, без да изчака Хелена да ни представи.

— Значи най-сетне склонихте да се срещнете с нас.

Германец, войник. Очите му са студени и вторачени.

Преди да успее да отвърна, вторият мъж заобикаля първия и ми протяга ръка.

— Малори Крейг, мистър Пиърс. Приятно ми е. — Ирландец, с плахи маниери при това.

Германецът разкопчава самото си и сяда, без да е поканен.

— А аз съм Конрад Кейн.

Крейг се настанява до Кейн, който сбърчва нос и се оглежда, след това леко се отдръпва.

— Вие сте немец — казвам, сякаш го обвинявам в убийство, което на този етап ми се струва справедливо. Вероятно бих могъл да посмекча тона, благодарение на лекарствата, но се радвам, че не го правя.

— Хъм. Роден съм в Бон, но трябва да кажа, че понастоящем съм изгубил всякакъв интерес към политиката. — Отвърща нехайно, сякаш съм го попитал дали гледа коне, като че ли неговите сънародници не убиват и не тровят с газ милиони съюзнически войници. Накланя глава. — А и как иначе, когато на света има толкова по-интересни неща?

Крейг кима.

— Така е.

Хелена поставя между нас поднос с кафе и чай и Кейн заговаря преди мен, като че ли си е вкъщи и аз съм дошъл по негова покана.

— Благодаря ви, лейди Бартън.

Кирам към свободния стол и я поглеждам.

— Останете.

Мисля, че го правя, за да покажа кой командва тук. Кейн изглежда неприятно изненадан, а аз се чувствам малко по-добре.

Кейн сръбва от кафето.

— Чух, че се нуждаете от работа.

— Търся си работа.

— Имаме една специална задача, която трябва да се свърши. Трябва ни определен тип човек за нея. Някой, който знае да си държи устата затворена и има достатъчно ум.

Хъм, дали пък не иска да шпионирам за германците? Надявам се да е това. Все още държа армейския си пистолет в чекмеджето на шкафчето до леглото. Представям си как отивам да го взема и се връщам в солариума.

— И каква е тази работа? — пита Хелена, нарушавайки тишината.

— Археологическа. Разкопки. — Кейн не сваля поглед от мен, в очакване да види реакцията ми. Крейг пък гледа Кейн. Не се е обадил повече от началото на разговора, а и не държа особено да чуя мнението му.

— Търсех работа наблизо — отвърщам.

— В такъв случай няма да бъдете разочарован. Разкопките са под Гибралтарския залив. На доста голяма дълбочина. Вървят от известно време. Всъщност от четирийсет и пет години. — Кейн продължава да следи реакцията ми, но такава все още няма. Той отпива от кафето, без да сваля очи от мен. — Току-що започнахме да намираме... имаме известен напредък, но войната ужасно ни затрудни. Все се надяваме, че ще свърши скоро, но дотогава сме принудени да се справяме с текущи проблеми. Ето защо идвам при вас с нашето предложение.

— Опасно ли е? — пита Хелена.

— Не. Не по-опасно, отколкото, да речем, на Западния фронт. — Кейн изчаква тя да вдигне вежди, след това се пресяга и я потупва по крака. — О, не, само се шегувах, мило момиче. — Насочва усмивката си към мен. — Няма да излагаме на опасност нашия млад герой от войната.

— Какво стана с последния ви екип? — питам.

— Имахме германска група, много способни хора, но очевидно войната и британският контрол над Гибралтар усложниха нещата с тях.

Задавам въпроса, с който би трябвало да започна:

— Колко души сте изгубили досега?

— Изгубили?

— Загинали.

Кейн повдига рамене.

— Нито един. — Изражението на Крейг ми показва, че това е лъжа, и аз се чудя дали Хелена го знае.

— Какви са тези разкопки? — питам. Той ще излъже, но ми е интересно каква легенда ще използва.

— Археологически. Исторически. — Кейн изплюва думите сякаш са сдъвкан тютюн.

— Не се и съмнявам. — Предполагам, че търсят съкровище, вероятно потънал на дъното на залива пиратски или търговски кораб. Би трябвало да е нещо достатъчно солидно, за да посветят четирийсет и пет години на подобни разкопки, особено под водата. Опасно начинание.

— Заплатата?

— Петдесет райхсмарки на седмица.

Това си е истинска подигравка, направо шамар в лицето. Със същия успех могат да ми плащат и с фалшиво злато. Като се има предвид как върви войната, след две години марката няма да струва нищо. Немските семейства ще ги носят на вързопи до пекарната за комат хляб.

— Приемам само разплащане в американски долари.

— Имаме и долари — отвърща небрежно Кейн.

— И то доста повече. Искам пет хиляди долара в аванс — само за да надзърна във вашите тунели. — Поглеждам към Хелена. — Ако са зле укрепени и заплашват да рухнат, си тръгвам с петте хиляди в джоба.

— Те са добре прокопани, мистър Пиърс. Там са работили германци.

— Искам по хиляда на седмица.

— Абсурдно. Кралска заплата за селска работа.

— Глупости. Чувал съм, че кралете, кайзерите и царете не са толкова безценни, за колкото се представят. Но ако ще ръководя разкопките, би трябвало да получавам съответното заплащане. Когато става дума за подземни, или по-точно подводни разкопки, работата е опасна. Не бих оставил живота си в ръцете на глупаци. Такива са условията ми, приемоте ги или си тръгвайте.

Кейн изсумтява и оставя чашата на масичката.

Облягам се назад и добавям:

— Разбира се, винаги може да изчакате края на войната. Предполагам, че няма да е много далече. След това ще доведете отново немския екип — стига да са останали немци... на ваше място не бих се обзаложил.

— Няма да приема условията ви. — Кейн се изправя, кима на Хелена и си тръгва, като оставя Крейг в неловко положение. Плахият ирландец също става, поколебава се за миг, като върти глава между мен и отдалечаващия се началник, след това се втурва след него.

Когато вратата се затваря, Хелена се обляга на креслото и прокарва ръка през косата си.

— Божичко, изплаших се до смърт да не приемоте тази работа. — Вдига очи към тавана. — Казаха ми, че ви искали за някакъв изследователски проект. Аз им обясних, че сте умен и образован човек и ще бъдете подходяща кандидатура. Никога не бих допуснала тези негодници тук, ако знаех какви цели преследват.

На следващия ден, докато Хелена е на работа, при мен се отбива Малори Крейг. Стои на входната врата и мачка шапката си с ръце.

— Мистър Пиърс, простете за неприятния вчерашен разговор. Мистър Кейн е под голямо напрежение заради... Е, дойдох да се извиня за всичко, което сме ви причинили, и да ви дам това.

И ми подава един чек. Пет хиляди долара, по сметката на „Имари Гибралтар“.

— За нас ще е чест да ръководите разкопките, мистър Пиърс. Разбира се, при вашите условия.

Признавам му, че не съм бил вдъхновен от вчерашния разговор, но ще държа връзка с тях, по един или друг начин.

Прекарвам остатъка от деня в размишления — нещо, в което съм натрупал голям опит през последните месеци. Представям си как слизам в осветените от свещи и фенери тунели, където е студено и влажно. Виждал съм хора да се прекършват като тънки клечки, когато ги накараш да се спуснат долу. Дали ще се справя? Няма как да разбера, докато не сляза там.

Обмислям и други възможности. Бих могъл да се захвана с някоя минна компания, поне докато войната свърши. След това вероятно ще има повече свободни специалисти, някои придобили опит в самата война. Ще трябва да напусна Гибралтар и да потърся мини, където търсят хора като мен. Да се върна в Щатите или да отпътувам за Южна Америка.

Поглеждам чека. Пет хиляди долара ми предоставят големи възможности, а огледът на техните разкопки ще е един допълнителен опит.

Решавам, че ще ида да хвърля едно око. Винаги мога да си тръгна, или — в зависимост от това колко добре контролирам червата си — да побягна.

Казвам си, че най-вероятно ще откажа работата и че няма никакъв смисъл да го съобщавам на Хелена. Няма смисъл да я тревожа. Достатъчно ѝ е, че работи в полевата болница.

В оперативния център в щаба на Часовникова кула, Ню Делхи, Дориан разтърка уморено слепоочията си и погледна към екраните.

— Сър, получаваме сателитна картина — докладва операторът.

— И? — отвърна Дориан.

Дребният мъж се приведе напред и посочи монитора.

— Няколко цели.

— Пратете самолети.

Манастирите бяха като игли, забити в огромната тибетска купа сено, но най-сетне разполагаха с очи, които да ги следят. Значи финалът нямаше да е далече.

Кейт прегледа раните на Дейвид и смени превръзките. Определено заздравяваха. Скоро щеше да дойде на себе си. Поне така се надяваше. Върна се към дневника.

9 август 1917

Вчера Крейг намина и ми каза, че „Имари Гибралтар“ е „малък местен концерн“. И побърза да добави: „макар че ние сме част от по-голяма организация с други интереси на континента и отвъд океана“. Малки местни концерни не притежават половината от пристанище, нито се разпростират отвъд пределите на фронтове.

Обиколката на разкопките е първият признак, че „Имари“ не е това, което изглежда. Пристигам на адреса от картичката на Малори и се озовавам пред полукръгла триетажна сграда в сърцето на пристанищния район. Табелите на вратата са различни варианти на „Импорт/Експорт“ и „Морски товарен транспорт“, със съответните добавки на имена. Множеството табели контрастират с мрачната зле осветена и на пръв поглед изоставена бетонна сграда, над чиято входна врата е окачена фирмата „Имари Гибралтар“.

Вътре дребна секретарка скача чевръсто и казва учтиво:

— Добро утро, мистър Пиърс. Мистър Крейг ви очаква.

Или ме познава по накуцването, или пък нямат кой знае колко посетители.

Вътрешността на офиса ми напомня за батальонен щаб, набързо устроен в град, който току-що е паднал след обсада и скоро ще бъде изоставен отново, тъй като събитията ще поемат в друга посока. Място, на което никой не смята да се застоява.

Крейг е самата любезност, уверява ме колко се радва, че съм решил да приема предложението им. Както очаквам, от Кейн няма и помен, но присъства друг човек, по-млад, малко под трийсетте, приблизително на моята възраст и с черти, странно сходни с тези на Кейн — особено ако се има предвид насмешливият му израз. Крейг потвърждава подозренията ми.

— Патрик Пиърс, това е Рутгер Кейн. Познавате баща му. Помолих го да ни прави компания по време на нашата обиколка, тъй като ще работите заедно.

Здрависваме се. Ръката му е силна и стиска здраво. Седмиците на легло оказват влиянието си и аз бързам да си дръпна ръката.

Кейн младши изглежда доволен.

— Радвам се, че най-сетне дойдохте, мистър Пиърс. От доста време карам баща ми да намери нов човек за разкопките, заради проклетата война ужасно се забавихме. — Сяда и кръстосва крака. — Гертруд! — Поглежда през рамо, когато секретарката се показва на вратата. — Кафе. Пиете ли кафе, Пиърс?

Пренебрегвам го и извърщам поглед към Крейг.

— Моите условия бяха ясни. Аз командвам разкопките — ако приема работата.

Крейг вдига ръце, за да усмири Рутгер, и заговаря бързо, търси компромис:

— Нищо не се е променило, мистър Пиърс. Рутгер работи вече от десетина години над проекта, може да се каже, че буквално порасна в тези мини! Вероятно двамата с него имате много общо. Сега ще работите заедно. Той ще ви предложи безценни съвети и с неговите познания и вашия опит в миньорското дело надявам се най-сетне да осъществим бърз напредък. — Спира с жест секретарката, която се появява с поднос. — Гертруд, ще налее ли кафето в термоси? Ще го вземем с нас. И малко чай за мистър Пиърс.

Входът на мината е на почти миля от офиса на „Имари“ — в един пристанищен склад в подножието на Скалата. По-точно два склада, съединени с обща фасада, за да изглеждат откъм улицата като две отделни сгради. Толкова голям склад не може да не събужда любопитство. Два близки един до друг склада биха могли да останат незабелязани.

В огромния склад ни чакат четирима мургави мъже. Предполагам, че са мароканци. Веднага щом се появяваме те свалят чергилото от съоръжение в центъра на склада. Това, което се показва отдолу, не е съоръжение, а входът на мината. Огромен отвор, който се простира в двете посоки. Очаквах вертикална шахта, но това е най-малката от изненадите за този ден.

Виждам електрическа дрезина. И две релси, които отвеждат навътре в мината. Очевидно изкарват много пръст.

Крейг ми посочва една празна вагонетка, след това залива и морето отвъд вратата на склада.

— Денем копаям, а нощем разтоварваме, мистър Пиърс.

— И стоварвате пръстта...

— В залива, както вече сигурно сте предположили. Ако има пълнолуние, пращаме кораба навътре.

Логично. Това е почти единственият начин да се отърват от толкова много пръст.

Приближавам се и оглеждам входа. Виждам подпори от дебели талпи, също като в мините в Западна Вирджиния, както и дебел черен кабел, който преминава от една талпа към следващата и изчезва навътре в тъмнината. Всъщност кабелите са два, по един от всяка страна на шахтата. От тази страна левият кабел е свързан с... телефон. Десният просто изчезва в една метална кутия, снабдена с ръчка. Електричество? Вероятно.

След като мароканците приключват със сгъването на чергилото, Рутгер се обръща към тях на немски. Разбирам малко, особено една дума: „фойер“. Огън. При тази дума

настръхвам. Той посочва дрезината, после релсите. Мъжете изглеждат смутени. Без съмнение е заради мен и аз извърщам глава, за да не ставам свидетел на унижението им. Чувам Рутгер да вдига нещо и откъм релсите долита метално дрънчане. Обръщам се и го виждам да пали фитил в кръгла хартиена торба върху миниатюрна дрезина, не по-голяма от поднос. Рутгер я нагласява върху една от релсите и мароканците му помагат с нещо като катапултно устройство, което изстрелва малката дрезина и пламъка в тъмната мина. Хартиената торба пречи на пламъка да се разгори твърде бързо.

Миг по-късно чуваме приглушена експлозия. Газ гризу. Вероятно метанов джоб. Рутгер махва на мароканците да изстрелят още една дрезина и те бързат да изпълнят заповедта му. Впечатлен съм. Със съжаление трябва да призная, че в Западна Вирджиния методите ни не са толкова напредничави. Да попаднеш на метанов джоб е като да се натъкнеш на заредена граната — експлозията е мигновена и разрушителна. Ако огънят не те убие, ще го направи срутването.

Това е опасна мина.

Чуваме тътнежа на втори взрив, този път по-надълбоко.

Мароканците зареждат и изстрелват трети катапулт.

Изчакваме малко и след като не последва нов тътен Рутгер се настанява зад кормилото на дрезината. Крейг ме тупва по рамото.

— Готови сме, мистър Пиърс. — Той сяда на пасажерското място, а аз сядам на пейката отзад. Рутгер подкарва главоломно към вътрешността и едва не изхвърча още на първия завой, но завива в последния момент и след това изправя кормилото, а ние политаме към недрата на земята като герои от роман на Жул Верн. Дали не беше „Пътешествие до центъра на Земята“?

Тунелът тъне в почти непрогледен мрак, ако се изключат зацапаните предни фарове, които едва осветяват на десетина крачки пред нас. Носим се с бясна скорост за

време, което ми се струва цял час, и мълчим, тъй като при това оглушително тракане е невъзможно да се разговаря. Мащабът е умопомрачителен, невъобразим. Тунелите са широки и високи и за мое неудоволствие — много добре направени. Това не са тунели на златотърсачи, а истински подземни пътища.

Отначало дрезината се спуска в широка серпантина, очевидно за да попадне дълбоко под залива.

Спиралата ни отвежда в просторна подземна галерия, без съмнение използвана, за да се трупат материали. Успявам да мярна сандъци и контейнери, преди Рутгер отново да пришпори машината надолу в поредния прав тунел. Спускаме се непрестанно и с всяка секунда въздухът става все по-тежък и влажен. Минаваме покрай няколко разклонения, но нито едно от тях не е в състояние да накара Рутгер да забави. Той кара като обезумял, върти наляво и надясно и едва успява да вземе завоите. Вкопчвам се в седалката. Крейг се пресяга и го докосва по ръката, но не чувам какво му казва. Няма значение, защото Рутгер не му обръща внимание — отмества ръката на Крейг и продължава да увеличава скоростта. Двигателят издава неистов вой и тунелът прелита край нас, озарен от проблясъци.

Рутгер разиграва тази страховита сценка, за да ми демонстрира колко добре познава тунела, че това е неговата територия, че държи живота ми в ръцете си. Искане да ме сплаши. И успява.

Мината е по-голяма от всичко, което съм виждал. А в планините на Западна Вирджиния има доста големи мини.

Най-сетне тунелът излиза в галерия, завършваща с множество кухни, сякаш миньорите са опитвали различни посоки, без да знаят накъде да продължат. От тавана висят електрически лампи и озаряват подземие — виждат се множество сондажни дупки, където са били поставяни взривове, преди тунелите да бъдат изоставени. Виждам и навит на руло черен кабел, свързан с телефон, без съмнение осигуряващ пряка връзка с повърхността.

Релсите свършват тук. Трите минидрезини са подредени до импровизирана платформа. Първите две са с взривени капази. Третата е спряла кротко зад тях, пламъчето ѝ трепка и подскача сред носещите се невидими кислородни течения.

Рутгер изключва двигателя, скача навън и угасява свещта.

Слизаме и Крейг се обръща към мен:

— Какво ще кажете, мистър Пиърс?

— Доста сериозен тунел. — Оглеждам се.

Рутгер се присъединява към нас.

— Не се преструвайте на такъв познавач, Пиърс. Никога не сте виждали подобно нещо.

— Не съм казвал, че съм виждал. — Обръщам се към Крейг. — Имате проблем с метана.

— Да, но това е отскоро. Започнахме да попадаме в джобове едва през последната година. Изглежда, не сме добре подготвени. Очаквахме, че при подобни разкопки по-сериозната опасност ще е водата.

— И правилно. — Метанът е вечно присъстваща заплаха при почти всички въглищни мини. Не очаквах да се сблъскам с него тук, след като не виждах нито въглища, нито нефтени залежи.

Крейг посочва с ръка над нас.

— Без съмнение сте забелязали, че мината е с постоянен наклон — около девет градуса. Това, което трябва да знаете, е, че морското дъно над нас е наклонено приблизително на единайсет градуса. Можете ли да си представите, че сме само на двайсетина метра под него?

Почти веднага осъзнавам какво може да означава това и не успявам да скрия изненадата си.

— Смятате, че метановите джобове са от морското дъно?

— Да, боя се, че е това.

Рутгер се подхилква, сякаш слуша как клюкарстват две бабички.

Оглеждам тавана на подземието. Крейг ми подава шлем и малка раница. После щраква копчето отстрани и фенерът на шлема светва. Разглеждам го няколко секунди учуден, после си го слагам, решен първо да се справя с по-голямата загадка.

Скалата на тавана е суха — това е добър признак. Ала онова, за което никой от нас не говори, е, че ако се натъкнем на по-голям метанов джоб и той избухне, през кухнята ще нахлуе достатъчно морска вода, за да залее за миг цялата мина. Човек или ще изгори, или ще бъде задушен и удавен. Една искра — от кирка, от падащ камък, от триене на метални колела в релсите — може да прати цялото това място по дяволите.

— Ако метанът е отгоре, между галерията и морето, не виждам друга възможност. Ще трябва да я затворите и да търсите нов подход — казвам аз.

Рутгер изпръхтяла презрително.

— Казах ти, Малори. Той не става за това. Губим си времето с тоя наперен американски страхливец.

Крейг вдига ръка.

— Момент, Рутгер. Платихме на мистър Пиърс да слезе тук, нека чуем какво ще ни каже. Какво бихте направили вие, мистър Пиърс?

— Нищо. Ще изоставя проекта. Каквото и да търсите, едва ли ще оправдае разходите — човешки или финансови.

Рутгер сумти и се отдалечава от нас.

— Боя се, че не можем да го направим — признава Крейг.

— Търсите съкровище.

Крейг тръгва навътре в галерията.

— Видяхте размерите на разкопките. Вече знаете, че не сме ловци на съкровища. През 1861 сме потопили в Гибралтарския залив един кораб — кораба „Утопия“. Неволна шега на тези, които са го кръстили. През следващите пет години на мястото на корабокрушението са се спускали водолази. Те всъщност са били прикритие за

откритото долу — сграда на около миля от брега на Гибралтар. Скоро обаче е установено, че не можем да проникнем в тази постройка през морското дъно — тя е заровена твърде дълбоко, а техниката за гмуркане не е била достатъчно усъвършенствана. Да не говорим за привличането на нежелано внимание.

— Сграда?

— Да. Град или някакъв храм.

Рутгер се връща и казва на Крейг:

— Не е необходимо да го знае. Ще иска още пари, ако разбере, че търсим нещо ценно. Американците са по-алчни и от евреите.

— Мълчи, Рутгер — скастрия го Крейг.

Не обръщам внимание на Рутгер, защото съм заинтригуван.

— Откъде сте знаели къде да потопите кораба и къде да копаете?

— Имахме... обща представа.

— Откъде?

— От някои исторически документи.

— И как може да сте сигурни, че сте под мястото със сградите?

— Използвахме компас и изчислихме разстоянието, като взехме предвид и наклона на тунела. Намираме се точно под търсеното място. И имаме доказателство. — Крейг отива до стената. Там, оказва се, има платнище, покрито с прах като околните камъни, под което се разкрива... проход, като херметическа преграда в голям кораб.

Приближавам се и осветявам с фенера странното място. Стените са черни, несъмнено от метал, но блещукат по неописуем начин, почти сякаш са живи и реагират на моята светлина, като огледало, направено от вода. Има и вътрешни светлини — в горния и долния край на тунела. Взирам се и установявам, че тунелът води към нещо като врата или портал.

— Какво е това? — шепна.

Крейг се надвесва над рамото ми.

— Ние смятаме, че е Атлантида. Градът, описан от Платон. Местоположението съвпада. Платон твърди, че Атлантида се надига от Атлантическия океан и че е остров, разположен зад протока с Херкулесовите стълбове...

— Херкулесовите стълбове?

— Или това, което наричаме Херкулесови стълбове. Гибралтарската скала е един от тези стълбове. Платон разказва, че Атлантида е властвала над Европа, Африка и Азия и че тя е била пътят към други континенти. Но накрая потъва. Изречено с думите на Платон: „и тогава се случиха ужасяващи земетресения и потопи и само за един ден и една злощастна нощ целият този войнолюбив народ потъна вдън земя, а остров Атлантида последва примера му и изчезна в морските дълбини“.

Крейг отстъпва бавно назад.

— Това е. Ние я намерихме. Сега вече разбирате, мистър Пиърс, защо не можем да спрем дотук. Ние сме много, много близо. Ще се присъедините ли към нас? Имаме нужда от вас.

Рутгер се разсмява.

— Губим си времето, Малори. Той е изплашен до смърт, виждам го в очите му.

Крейг втренчва поглед в мен.

— Не му обръщайте внимание. Зная, че е опасно. Можем да ви платим и повече от няколко хиляди долара на седмица. Кажете ми колко ще струва.

Надзъртам в тунела, после отново оглеждам тавана. Сухия таван.

— Трябва да помисля.

*Снежен лагер Алфа
Сондажен обект №5
Източна Антарктида*

— Каква дълбочина достигнахте? — обърна се Робърт Хънт към оператора на пулта.

— Току-що преминахме две хиляди метра, сър. Да спрем ли?

— Не. Продължавайте. Аз ще ида да съобщя. Свържете се с мен на две хиляди и двеста.

До този момент не бяха открили друго освен лед — същото като при последните четири сондажа.

Робърт закопча дебелото яке и тръгна по платформата на сондата към палатката си. По пътя се размина с друг човек. Понечи да му подхвърли нещо, но не можа да си спомни името му. Двамата помощници, които му бяха пратили, бяха мълчаливи, не разказваха нищо за себе си, но работеха неуморно и не близваха алкохол — най-доброто, на което можеш да се надяваш при подобни екстремни условия. Робърт предполагаше, че работодателят им скоро ще се откаже. Петото сондиране не се отличаваеше по нищо от предидущите — натъкваха се само на лед. Целият континент бе един гигантски леден къс. Някъде бе чел, че в Антарктида се съдържат деветдесет процента от световния лед и седемдесет процента от прясната вода. И че когато този лед се разтопи, светът ще е много по-различен. Морето ще се покачи със седемдесет-осемдесет метра, ще загинат цели народи — най-вече страни по крайбрежието като Индонезия. Ню Йорк, Ню Орлиънс, Лос Анджелис и почти цяла Флорида.

Ледът бе единственото нещо, което се срещаше тук в изобилие. Какво ли можеше да търсят там долу? Най-логичният отговор бе нефт. В края на краищата Робърт бе специалист по нефтени сондажи. Само дето снаряжението не съответстваше. Диаметърът на сондите бе неподходящ. За да добиваш нефт ти е нужен нефтопровод. А тези сонди правеха дупки, през които можеше да мине камион. Или да бъде спуснат камион. Какво ли можеше да има долу? Минерали? Нещо

научно, например фосили? Или бе някакъв ход, за да се поискат права над земята? Антарктида беше огромна — седемнайсет цяло и пет милиона квадратни километра. Ако беше страна, щеше да е втората по големина на света. Беше само с двайсет хиляди квадратни километра по-малка от Русия, още едно адско място, на което бе сондирал — без особен успех. Преди два милиона години Антарктида била цветуща страна. Имаше логика в недрата ѝ да се крият неизчислими запаси от нефт и кой знае още какво...

Зад гърба му отекна силен взрив.

Стърчащата от земята метална тръба се въртеше като обезумяла — върхът не срещаше съпротива. Бяха попаднали в някаква кухня. Очакваше го — наскоро други изследователски екипи бяха открили големи пещери и кухни в леда, вероятно подводни фиорди, където ледът се плъзга по планините отдолу.

— Спрете я! — извика Робърт. Мъжът на платформата не можеше да го чуе. Той прокара ръка пред гърлото си, но онзи продължаваше да върти объркано глава. Робърт сграбчи предавателя и извика: — Спри всичко!

Стърчащата от дупката тръба започваше да се клатушка заплашително.

Робърт хвърли предавателя и се втурна нататък. Избута мъжа от кабинката и въведе командите за спиране на процеса. После улови мъжа за рамото и го задърпа настрани.

Почти бяха стигнали сглобяемите къщурки, когато платформата се разтърси, наклони се на една страна и се прекатури. Сондата се бе прекършила и се въртеше като обезумяла във въздуха. Дори от стотина метра звукът бе оглушителен, като реактивен самолет на пълна тяга. Платформата потъна в снега, сондата се килна, заби се в леда и го разхвърли като торнадо.

Робърт и другият мъж лежаха по очи, а върху тях се сипеха ледени късове и сняг.

След малко изкуствената буря стихна и Робърт каза:

— Не пипай нищо.

Забърза към къщичката и включи предавателя.

— Наемник, тук Снежен крал. Имам промяна в обстановката. — Чудеше се какво да съобщи. Не бяха попаднали в кухня. Беше нещо друго. Свределът би пробил всякакъв вид скала и замръзнала почва.

Каквото и да бяха уцелили, му беше видяло сметката. Това бе единственото обяснение.

— На линия, Снежен крал. Докладвайте.

По-малкото винаги е повече. Робърт реши да не рискува и съобщи:

— Намерихме нещо.

Доктор Мартин Грей бе зареял поглед през прозореца на кабинета си. Имаше нещо успокояващо в сипещия се отвън сняг.

— Сър, току-що получихме съобщение от Трети сондажен екип — съобщи един от техниците от вратата. — Смятаме, че са попаднали на находка.

— Проникнали ли са?

— Не, сър.

Мартин посочи големия монитор, на който се виждаше картата на Антарктида.

— Покажи ми къде е.

81.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

На следващата сутрин Дейвид беше буден. И ядосан.

— Трябва да тръгваш. Момчето ми каза, че сме тук от три дни.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре — отвърна Кейт с приветлив тон.

Дейвид изглеждаше ужасно измършавял и тя си помисли, че ще е добре да го нахрани час по-скоро. Искаше й се да го докосне по лицето, да плъзне пръсти по изпъкналите му скули, но настроението му я изпълваше с боязън.

— Не се прави, че не ме чуваш — тросна се той.

— Ще говорим, след като си изпиеш лекарствата. — Тя му подаде две таблетки на дланта.

— Какво е това?

— Антибиотик и обезболяващо.

Дейвид взе антибиотика и го изпи с вода от чашата.

— Трябва да вземеш и...

— Няма да пия това — отсече той.

— Беше по-добър пациент, докато спеше.

— Спах достатъчно. — Дейвид се облегна на стената. — Кейт, трябва да се махнеш оттук.

— Няма.

— Млъкни. Помниш ли какво ми обеща? В бунгалото край морето. Каза, че ще изпълняваш всички мои заповеди. Това бе моето условие. Сега ти заповядвам да изчезнеш оттук.

— Добре... добре... но въпросът е от медицинско естество, а не... от „командно“.

— Не си играй с думите. Погледни ме. Знаеш, че още нямам сили да напусна това място. И преди ти обясних...

— Като стана дума, кой е Ендрю Рийд?

Дейвид поклати глава.

— Няма значение. Той е мъртъв.

— Но те казаха...

— Убит в Пакистанските планини, докато се биеше за „Имари“. В тези планини ги бива да трепят хора. Кейт, това не е игра. — Той я улови за ръката и я дръпна да седне на леглото. — Слушай. Чуваш ли едно тихо бръмчене в далечината?

Кейт кимна.

— Това са безпилотни самолети — метални хищници. Търсят ни и когато ни открият, няма да има къде да се скрием. Трябва да се махнеш оттук.

— Зная. Но не днес.

— Днес. Веднага.

— Ще тръгна утре, обещавам. — Кейт го улови за ръката и я стисна. — Дай ми само още един ден.

— Тръгваш призори, инак ще тръгна право към онази планина...

— Не ме заплашвай.

— Ще е заплаха само ако не изпълниш каквото искам.

Кейт пусна ръката му.

— Разбрахме се. Ще тръгна утре. — Изправи се и излезе.

Кейт се върна с две купи с димяща каша.

— Помислих си, че сигурно си гладен.

Дейвид кимна, взе едната купа и започна да се храни.

— Четях ти на глас. — Тя му показва дневника. — Имаш ли нещо против?

— Какво ми четеше?

— Дневник. Старецът... долу... той ми го даде.

— А, той ли? Цзиан. — Дейвид не спираше да нагъва кашата. — За какво става въпрос?

Кейт седна на леглото и опъна крака до неговите, както правеше, когато той беше в безсъзнание.

— За разкопки.

Дейвид вдигна глава от купата.

— За разкопки?

— Или може би за войната, не съм съвсем сигурна. Разказва се за Гибралтар...

— За Гибралтар?!

— Да. Това важно ли е?

— Може би. Шифърът... — Дейвид прерови джобовете си за ключовете и паспорта. — Всъщност той беше у Джош...

— Кой е Джош? Какво е било у него?

— Ами той... беше мой колега. Получихме шифъра от информатора... от същия човек, който ни каза за комплекса в Китай. Между другото, исках да поговорим за това. Както и да е, имаше снимка на айсберг със забита в него подводница. А на гърба беше шифърът. Там се упоменаваха некролози в „Ню Йорк Таймс“ от 1947. Три. — Дейвид наведе глава, опитвайки си да си припомни. — В първия се споменавахе Гибралтар и че британците открили кости при някакви разкопки.

— Разкопките може би са същите от дневника. „Имари“ се опитват да наемат американски минен специалист, бивш войник, за да стигнат до някакви постройки на дъното на Гибралтарския залив. Те смятат, че това е изгубеният град Атлантида.

— Интересно — промърмори Дейвид.

Преди да успее да добави нещо, Кейт отвори дневника и започна да чете на глас.

* * *

9 август 1917

Прибирам се късно. Хелена ме чака на малката маса в кухнята. Подпряла е лакти на масата и държи лицето си с длани, сякаш е цвят, който ще окапе, ако го остави. Няма сълзи, но очите ѝ са зачервени. Плакала е, докато пресъхнат. Изглежда като жените, които съм виждал да излизат от болницата, следвани от двама санитарии с покрита носилка.

Хелена има трима братя, двама в армията, третият е още твърде млад, за да го вземат, а може би вече се е записал. Това е първата ми мисъл: питам се колко ли братя има сега?

Тя скача и ме поглежда ококорено.

— Какво е станало? — питам.

Тя ме прегръща.

— Мислех, че си го направил. Че си приел работата или си заминал.

Аз също я прегръщам и тя заравя лице в гърдите ми. Когато плачът утихва, тя вдига глава и големите ѝ кафяви очи задават въпрос, който не мога да разгадая. Целувам я по устата. Жадна, страстна целувка, като на животно, което е преследвало нещо цял ден, нещо, от което се нуждае, за да оцелее, нещо, без което не може. Тя е толкова крехка и малка в прегръдката ми. Посягам към блузата ѝ, разкопчавам едно от копчетата, но тя улавя ръката ми и се отдръпва.

— Патрик, не мога. Все още в много отношения съм... традиционно момиче.

— Мога да почакам.

— Не е за това. Аз... бих искала да се запознаеш с баща ми. С цялото ми семейство.

— Много бих искал да се запозная с тях.

— Добре. Другата седмица ще съм свободна от болницата. Ще се обадя да ги предупредя. Ако им е удобно, може да хванем следобедния влак.

— Нека да го отложим с един ден. Трябва... трябва да свърша нещо.

— Добре.

— Има и още нещо — казвам, докато търся подходящите думи. Нуждая се от тази работа, поне от заплатата за няколко седмици, после всичко ще се уреди. — Аз... запознах се с работата и... мисля, че не е толкова опасна...

Лицето ѝ се променя внезапно, сякаш съм я зашлевил. Изражението ѝ е нещо средно между тревога и гняв.

— Не! Всеки ден да те чакам да се върнеш. Да не зная дали ще се върнеш. Не мога да живея така.

— Това е всичко, което мога, Хелена. Не ме бива за друго.

— Не мога да повярвам и за миг в това. Много мъже започват отначало — непрестанно.

— И аз ще го направя — обещавам. Шест седмици — това е всичко, което ми е нужно, и после им хвърлям оставката си. Дотогава войната може да е свършила и те ще си намерят други хора. Но на първо време... за да си уредя живота... да заживеем... ще ни трябват пари.

— Има неща, които се уреждат и без пари. Аз имам...

— Изключено...

— Ще умреш в тази мина. Няма да го преживея. Не можеш ли да се откажеш?

— Да работиш в мина съвсем не е толкова опасно, колкото например да хвърлят по теб бомби.

— А какво ще стане, ако целият океан се излее вътре? Над главите ви ще е Гибралтарският залив! Толкова много вода, която непрестанно притиска тези тунели. Как ще ви извадят? Това е самоубийство!

— Не е толкова страшно. Срутваването може да се предвиди.

— Как?

— Скалата започва да се мокри — отвръщам.

— Съжалявам, Патрик, не мога. — Погледът ѝ го потвърждава. Някои решения са лесни.

— Значи ще им откажа.

Целуваме се отново и аз я прегръщам силно.

Дейвид сложи ръка на китката на Кейт.

— Това ли си ми чела? „Отнесени от вихъра“ от Първата световна война?

Тя бутна ръката му настрана.

— Не! Искам да кажа, досега не беше това... е, няма нищо лошо в малко романтика, нали? Тъкмо ще размекне твърдото ти войнишко сърце.

— Ще видим. Може би би могла да пропуснеш сълзливите части и да стигнеш до там, където се говори за това къде са скрити бомбите или тайните.

— Нищо няма да пропускаме. Може да се окаже важно.

— Какво пък, щом толкова те забавлява, ще го изтърпя. — Той сплете пръсти на корема си и се загледа мъченически в тавана.

Кейт се засмя.

— Вечната жертва.

82.

Щаб на Часовникова кула

Ню Делхи, Индия

— Сър?

Дориан вдигна глава. Един офицер от отдела за сигурност стоеше нерешително на вратата.

— Какво?

— Искате да ви държим в течение на операцията...

— Ами докладвай.

Мъжът преглътна.

— Пакетите са на позиции в Европа и Америка.

— Самолетите?

— Откриха нова цел.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

Кейт си помисли, че бръмченето в далечината — на механичната пчела, която ги търсеше — се усилива, но реши да го пренебрегне. Дейвид също не каза нищо.

Седяха един до друг в малката ниша, от която се виждаше долината, и Кейт продължаваше да чете. Спря само когато трябваше да даде на Дейвид антибиотиците.

10 август 1917

Докато се надвесвам над стъклената витрина в предната част на магазина, продавачът ме гледа като хищна птица. Витрината е пълна с пръстени, всичките блестящи, всичките красиви. Мислех, че ще трябва да избирам между три или четири и ще е лесно. Какво да направя...

— Млад мъж търси годежен пръстен, няма нищо, което да стопли сърцето ми повече, особено в тези мрачни времена. — Мъжът се изправя до мен и ме дарява със сантиментална усмивка. Дори не съм го чул кога се е приближил. Пристъпва като крадец посред нощ.

— Да, аз... Не мислех, че ще има такъв избор. — Продължавам да разглеждам витрината.

— Има много пръстени, защото в Гибралтар има много вдовици. Кралството е във война вече близо четири години и много жени остават без съпрузи и приходи. Продават халките, за да могат да си купят хляб. Хляб в стомаха е по-добре, отколкото халка на пръста или спомен в сърцето. — Той бръква под витрината и изважда плюшена възглавничка, на която са подредени най-големите пръстени. Поставя ги на стъклото, само на сантиметри от мен, и разперва пръсти над тях, сякаш се готви да направи някакъв фокус. — Но тяхното нещастие

може да ви донесе полза, млади приятелю. Вижте само цените. Ще останете изненадан.

Отстъпвам назад, без да осъзнавам какво правя. Премествам поглед от пръстените към човека, който ги сочи с алчна усмивка.

— Всичко е наред, можете да ги пипате...

Като насън се озовавам на улицата, преди да осъзная какво става. Крача бързо, доколкото ми позволява раненият крак. Не зная защо, но напускам централния район и се насочвам към Скалата. Малко преди да я стигна свивам на запад, извън модерния център на града, от който се вижда заливът. Влизам в едно старо селце, разположено на източната страна на Скалата, на залива Каталин, обърнат към Средиземно море.

Известно време вървя и мисля. Краката ме болят, като че в тях са забити нагорещени пирони. Нося петстотин от единайсетте хиляди, които съм спестил. Чудя се колко от тях да заделя. Бях решил да похарча повече, може би всичките единайсет хиляди, но две неща ме разубеждават. Първото е, че ми е нужен капитал, за да започна нов живот. Единайсет хиляди долара вероятно няма да свършат работа, но ще се опитам. Със сигурност няма да приема предложението на компанията „Имари“, така че тези единайсет хиляди са всичко, с което разполагам. Втората и по-важна причина е, че не мисля, че това е, което иска Хелена. Тя ще се усмихне и ще приеме с радост безвкусния пръстен, но не би го желала. Израснала е в свят, където скъпите бижута, копринените дрехи и високите домове са нещо обичайно, като да пиеш вода. Мисля, че тези неща никога не са я примамвали. Тя цени истинските неща, истинските хора. Твърде често търсим това, от което сме били лишени в детството. Ставаме неразумни в желанието си да го получим. Ако сме гладували, страдаме от ненаситни амбиции. Ако са ни гледали под похлупак, ставаме безразсъдни. А някои деца, като Хелена, която е израснала с привилегията никога да не иска нищо и е била заобиколена от хора, които не живеят в

реалния свят, хора, които всяка вечер посрѣбват бренди и клюкарстват за синовете и дѣщерите на тази или онази фамилия... понякога те искат единствено да видят истинския свят, да живеят в него и да постигнат нещо. Да се наслаждават на човешки чувства, да почувстват, че животът им придобива смисъл.

Улицата свършва там, където се изправя Скалата. Трябва да намеря място, където да поседна и да си протегна краката. Спирам и се оглеждам. В сянката на бялата скала вдясно от мен се издига сепла католическа църква. Високата дървена порта е отворена и един свещеник на средна възраст пристѣпва през прага, примижал от гйбралтарското слънце. Протяга мълчаливо ръка и аз изкачвам стѣпалата към малкия храм.

Светлината се процежда през стѣклописите на прозорците.

— Добре дошъл, синко — казва свещеникът, докато притваря дървената врата. — За изповед ли идваш?

Колебая се дали да не си тръгна, но красотата на църквата ме спира и пристѣпвам навътре.

— О, не, отче — отвърщам разсеяно.

— А какво търсиш? — Той крачи зад мен, сплел прѣсти зад гърба си.

— Да търся? Нищо. Бях на пазара да купя прѣстен и...

— Мъдро си постѣпил, като дойде тук. Живеем в странни времена. През последните години енорията ни имаше добри дни. Получихме много дарения от енорияши, напуснали света на живите. Ферми, произведения на изкуството, бижута и през изминалата година — доста прѣстени. — Повежда ме към една малка стая с подредени в шкафовете книги с кожени подвързии. — Църквата трупа такива неща, продава ги, когато може, и използва средствата, за да помага на онези, които все още са сред живите.

Кимам, тъй като не знам какво да кажа.

— Аз търся нещо... специално...

Свещеникът смръщва вежди и сяда до писалището.

— Боя се, че това, което имаме, едва ли може да се сравни с изобилието другаде.

— Искан ми се да намеря пръстен с... минало...

— Всеки пръстен има минало, синко.

— Нещо с щастлив край.

Той се обляга на стола.

— В тези мрачни времена щастливите завършеци се срещат рядко. Но... може би знам за един такъв пръстен. Разкажи ми за късметлият, на която ще го връчиш.

— Тя ми спаси живота. — Чувствам се малко неловко, че отговарям на подобен въпрос, но това е всичко, което измислям за начало.

— Бил си ранен във войната.

— Да. — Невъзможно е да скрия накуцването си. — Но не само това. Тя ме промени. — Определение, доста непълно за това, което бе направила за мен, за жената, която върна желанието ми да живея, но свещеникът кима с разбиране.

— Една чудесна двойка се засели тук преди няколко години. Жената е работила за благотворителна организация в Южна Африка. Бил ли си в Южна Африка, синко?

— Не.

— Не се изненадвам. Едва отскоро може да представлява интерес за когото и да било. От 1650 година не е била нищо повече от база за снабдяване с прясна вода за търговските кораби, плаващи към Индия. Холандската източноиндийска компания построила Кейптаун като междинна спирка по този дълъг маршрут. В строежа участвали роби от Индонезия, Мадагаскар и Индия. И това е била — обменен пункт на морския бряг, поне до началото на деветнайсети век, когато открили злато и диаманти и районът се превърнал в истински ад на Земята. Векове наред холандците изстребвали местното африканско население в поредица гранични войни, но след това дошли британците и донесли със себе си модерната война. От този тип, който могат да водят само развитите европейски

държави, но мисля, че това ти е известно. Война с колосални загуби, глад, болести и концентрационни лагери.

— Имало един войник, който воювал на страната на британците — продължи той. — И тъй като победителят прибира всичко, когато войната свършила, той се оказал с доста пълни джобове. Използвал ги да инвестира в мини. Натъкнал се на жила и станал богат, но после се разболял. Испанка от благотворителна организация, работила като сестра в болницата по време на войната, се грижила за него, докато се излекувал. И спечелила сърцето му. Казала му, че ще се омъжи за него при едно условие — да напусне завинаги мините и да преотстъпи половината от богатството си на болницата. Той се съгласил и те отплавали завинаги от Южна Африка. Заселили се тук, в Гибралтар, в стария град на брега на Средиземно море. Но мъжът не можел да се примири с бездействието. През целия си живот бил войник и специалист по минно дело. Някои казват, че всичко, което познавал, се изчерпвало с мрак, болка и борба и че светлината на Гибралтар озарявала твърде силно това негово сърце от мрак, че безгрижният живот го карал да си припомня греховете, че кошмари го измъчвали денем и нощем. Но каквато и да е причината, след една година той починал. Жената го последвана след още няколко месеца.

Мълча и чакам, питам се дали историята е приключила. Накрая казвам:

— Отче, изглежда, имаме различни представи за смисъла на щастливия край.

На лицето на свещеника трепва усмивка, сякаш току-що е чул нещо смешно, казано от наивно дете.

— Историята е по-щастлива, отколкото си мислиш — ако вярваш в това, на което учи църквата. За нас смъртта е само преход, при това изпълнен с щастие за праведните. Начало, а не край. Виждаш ли, мъжът се разкаял, избрал да загърби предишния си живот на насилие и алчност. Той платил за греховете си — по всички начини, които имат

значение. И бил спасен, както мнозина други, от една добра жена. Ала животът на някои хора е по-труден, отколкото на други, и някои грехове ни преследват независимо от това колко много сме платили за тях и колко надалече сме отплавали. Може би това е, което се е случило с този човек, а може би не. Може би просто спокойният живот не е бил за него. Може би хората, отдадени на работа, никога не намират успокоение... А има и друга възможност. В Южна Африка този човек е търсел война и богатства. Жадувал е за власт, за сигурност, за усещането, че се намира в безопасност в един опасен свят. Но изоставил всичко, когато срещнал жената. Може би онова, което е искал, е да бъде обичан и да престане да наранява другите. И когато го постигнал, когато най-сетне открил любовта на своя живот, напуснал този свят щастлив. А жената, всичко, което тя е искала някога, било да знае, че може да промени света и че ако успее да вдъхне промяна в сърцето на един суров и страшен човек, значи има надежда и за останалото човечество.

Свещеникът спира, поема си дъх и ме поглежда.

— Или пък грешката им е била тъкмо това, че са дошли да търсят тук покой, ала предишният живот продължил да ги преследва, да ги навестява в сънищата им. Независимо от причините за тяхната смърт пътят им е ясно очертан: Небесното царство е място за тези, които са се покаяли, и аз съм сигурен, че мъжът и жената живеят там до ден-днешен.

Свещеникът се изправя.

— Искаш ли да видиш този пръстен?

— Не е нужно да го виждам. — Вадя петстотинте долара в осребрени бонове и ги слагам на масата.

Свещеникът ги поглежда ококорено.

— Щастливи сме да приемаме всякакви дарения, синко, но трябва да те предупредя, че тази сума е много по-голяма от цената на споменатия пръстен... на текущия пазар...

— Отче, за мен той си струва и последният долар.

По обратния път към къщата почти не забелязвам болката в крака. Представям си как двамата с Хелена плаваме около света и никога не отсядаме никъде за повече от няколко години. В това мое видение тя работи в болници. Аз инвестирам в мини, използвам това, което знам, за да откривам перспективни места, находища, които да осигурят на работниците справедливо възнаграждение и добри условия. В началото едва ли ще печелим толкова много, но постепенно ще привлечем на наша страна най-добрите специалисти и както е във всички начинания, добрите хора се справят по-добре. Ще прогоним конкурентите си и ще използваме парите за благото на света. И никога няма да се пенсионираме, няма да позволим на света да ни застигне.

Кейт затвори дневника и се наведе да прегледа превръзките на Дейвид. Подръпна ги, за да се увери, че са стегнати, после ги приглади.

— Какво има?

— Нищо. Но ми се струва, че още кървиш от раните. Ще трябва скоро пак да ги сменя.

Дейвид въздъхна театрално.

— Винаги съм имал кървящо сърце.

Кейт се засмя.

— Не се отказвай от делото на живота си.

84.

3 август 1917

Родният дом на Хелена е по-импозантен, отколкото съм си представял, може би защото не съм виждал нищо като него. Разположен е на брега на голямо езеро, сгушен в непроходима английска гора и невисоки хълмове. Истински шедьовър от камък и дърво, като някакъв средновековен замък, поукрасен за модерните времена. Мъглата над езерото е гъста и ние се поклащаме в шумната кола, която ни е взела от гарата и сега се спуска по павирания път към къщата.

Баща ѝ, майка ѝ и брат ѝ вече ни очакват, подредени като почетен караул, сякаш сме някакви високопоставени гости. Поздравяват ни благосклонно. Зад нас прислугата разтоварва колата и изчезва с куфарите вътре.

Баща ѝ е висок плещест мъж, не е пълен, нито пък слаб. Стисва ми ръката, поглежда ме в очите и примижава, сякаш търси там нещо. Душата ми може би.

Следващите няколко часа са ми като в мъгла. Вечерята, разговорите в трапезарията, обиколката на къщата. Всичко, за което си мисля, е мигът, когато ще поискам ръката на дъщеря му. Поглеждам го от време на време, опитвам се да измъкна малко допълнителна информация, нещо, което ще ми подсказва що за човек е и какво би могъл да отговори.

След вечеря Хелена подмамва майка си извън трапезарията и за мое облекчение по-малкият ѝ брат Едуард иска от баща си разрешение да се оттегли.

Най-сетне оставаме сами в облицованата с дърво стая и нервите започват да ми изневеряват. Днес внимавах с таблетките и взех само една. Болката не е така нетърпима, или може би вече съм „понаучил крака“, както казваше доктор Карлайл. Но все още я има и подсилва

неспокойствието ми. Въпреки това стоя прав и го чакам да седне.

— Какво ще пиете, Пиърс? Бренди, скоч, бърбън?

— Бърбън е добре.

Той напълва една чаша почти догоре — не си прави труда да оставя място за лед — и ми я подава.

— Зная какво дойдохте да поискате и отговорът е не, така че да подминем неприятния момент и да се наслаждаваме на вечерта. Кейн ме осведоми, че сте навестили нашата гибралтарска мина и че Крейг ви е развел вътре. — Поглежда ме със сдържана усмивка. — Бих искал да чуя впечатленията ви като професионалист. Ще издържи ли докато си проправим път?

Понечвам да заговоря и се отказвам. В главата ми се въртят недобри мисли. „Отхвърли те като просяк. Той е от «Имари», змия като онзи Кейн.“ Отпивам от чашата и най-сетне заговарям, колкото се може по-сдържано:

— Бих искал да знам защо.

— Да не бъдем неучтиви, мистър Пиърс.

— Тя ме обича.

— Сигурен съм, че е така. Войната е емоционално време. Но войната ще свърши и чувствата ще избледнеят. Ще се върне нормалният живот, тя ще си дойде в Англия и ще се омъжи за човек, който може да ѝ осигури живот, какъвто в действителност иска, цивилизован и красив. Живот, на който не можеш да се наслаждаваш, ако не си видял ужасите по този свят. Ето това е нейното бъдеще. Вече съм го уредил. — Той кръстосва крака и сръбва бренди. — Знаете ли, когато беше малка, Хелена прибираще вкъщи всякакви пострадали животинки. И не се откъсваше от тях, докато не оздравяваха или не умираха. Тя има добро сърце. Но ще порасте и ще изгуби интерес към болните животни. Всеки преминава през подобен етап, особено момичетата. А сега да чуя мнението ви за тунелите в Гибралтар.

— Не давам пукната пара за тези тунели, нито за това, което правите там долу. Това е опасна мина и аз няма

да работя в нея. Това, което ще направя, е да се оженя за дъщеря ви, със или без вашето разрешение. Не съм ранено животно и тя вече не е малко момиче. — Оставям чашата на масичката, като едва не я счупвам, и остатъкът от напитката се разлива наоколо. — Благодаря за питието. — Изправям се, но той бързо става и ме пресреща пред вратата.

— Почакайте малко. Сигурно се шегувате. Видяхте какво има долу. Нима ще се откажете?

— Открих нещо, което ме интересува много повече от някакви изгубени градове.

— Казах ви — вече съм намерил партия на Хелена. Въпросът е уреден. Да забравим за това. Що се отнася до разкопките — можем да ви платим. Всъщност това е моята роля в организацията. Аз съм ковчезникът на „Имари“. Кейн урежда доставките и много други неща, за които може би сам се досещате. Малори е нашият главен шпионин. Не подценявайте Крейг, доста го бива в това. Та колко ще искате? Можем да ви удвоим заплащането. Две хиляди долара на седмица. За няколко месеца ще се устроите така, както ви се иска.

— За никаква цена няма да работя в тази мина.

— Защо? За да не пострадате? Може да подобрите нещата — сигурен съм в това. Хората от армията ни казаха, че сте способен младеж. Най-добрият, така смятат.

— Казах на дъщеря ви, че няма да работя в мината. Обещах ѝ. И не искам да я направя вдовица.

— Все още си мислите, че ще се ожените за нея. Тя няма да се омъжи за вас без мое разрешение. — Лорд Бартън си поема бавно дъх и следи реакцията ми, доволен, че ме е притиснал в ъгъла.

— Подценявате я.

— Вие я надценявате. Но ако това е вашата цена, ще я получите плюс две хиляди долара на седмица. Само че искам да се съгласите, тук и сега, че ще работите в мината, докато приключим с разкопките. Направите ли го, ще получите благословията ми без забавяне.

— Готов сте да изтъргувате благословията си за това, което лежи долу?

— С лекота. Аз съм прагматичен човек. И отговорен. Може би и вие ще станете такъв един ден. Какво е бъдещето на дъщеря ми в сравнение със съдбините на човешката раса?

Едва не се разсмивам, но лицето му е твърде сериозно, за да го направя. Почесвам се по брадичката и се опитвам да мисля. Не съм очаквал да влизам в подобен пазарлък, във всеки случай не и за мината в Гибралтар. Зная, че допускам грешка, но не виждам друга възможност.

— Искам да получа благословията ви сега, не след разкопките.

Бартън отмества поглед.

— Колко време е нужно да се влезе в онази сграда?

— Не зная...

— Седмици, месеци, години?

— Месеци, мисля. Няма начин да знаем със сигурност...

— Добре, добре. Имате я. Ще го обявим тази вечер и ако не спазите обещанието се за Гибралтар, аз ще я направя вдовица.

Асошиейтед Прес

Извънредни новини — интернет издание

ЕВРОПЕЙСКИ И АМЕРИКАНСКИ КЛИНИКИ СЪОБЩАВАТ ЗА НОВА ГРИПНА ЕПИДЕМИЯ

Ню Йорк (АП) Спешни отделения и клиники за неотложна медицинска помощ от САЩ и Западна Европа съобщават за увеличаване случаите на грип от нов тип и споделят опасения, че може да се касае за епидемия на досега неидентифициран щам.

Манастир на имару
Тибетски автономен район

Кейт облегна глава на дървената стена на нишата и се загледа към слънцето — съжаляваше, че не може да спре движението му. С крайчеца на окото си забеляза, че Дейвид е отворил очи и я гледа. Отвори дневника и продължи да чете, преди той да успее да й каже нещо.

20 декември 1917

Когато камъкът се търкулва към тях, мароканските работници побягват. Подземието е изпълнено с дим и ние се връщаме в шахтата. Чакаме и се заслушваме, готови да се натоварим на вагонетката и да напуснем шахтата при първия признак за опасност — огън или вода.

Чуруликане на канарче нарушава тишината и един по един ние въздъхваме и се връщаме в голямото помещение, за да видим докъде се е завъртял последният зар на съдбата.

Близко сме. Но още не сме стигнали.

— Казах ти, че трябва да дълбаем още — промърморва недоволно Рутгер.

Не си спомням да ми е казвал подобно нещо. Даже съм сигурен, че стоеше отстрани и че не е надзъртал в дупката, докато я тъпчехме с експлозиви. Той доближава мястото на изкопа, за да огледа по-добре, размахва ръка пред една от клетките с канарчета и плаши птичката вътре.

— Не пипай клетките — казвам.

— Готов си да ги оставиш да се задушат с метан, за да си осигуриш няколко минути преднина, а не ми даваш да ги плаша?

— Тези птички могат да спасят живота на всички ни. Няма да ти позволя да ги дразниш за удоволствие.

Рутгер прехвърля гнева, предназначен за мен, върху мароканския бригадир — крясва му нещо на френски и работниците започват да разчистват отломките от взрива.

Изминаха почти четири месеца, откакто за пръв път влязох в това място, откакто стъпих в това странно подземие. Още през първите дни стана ясно, че тази част от сградата, на която са се натъкнали, е всъщност само тунел, водещ към нейното подножие. Тя стига до затворена врата — залостена или заключена с помощта на технология, която не познаваме или не разбираме. Невъзможно е да я преодолеем. Опитавме с всичко: огън, лед, експлозивни и химикали. Берберите от работната група дори изпълниха някакъв странен племенен ритуал, вероятно по-скоро за успокоение на собствените си души. Но скоро стана ясно, че няма да преминем през тази врата. Предполагаме, че това е някакъв дренажен тунел или маршрут за евакуация в аварийни случаи и вратата е била затворена преди много хиляди години.

След известни спорове Съветът на „Имари“ — това са Кейн, Крейг и лорд Бартън, моят тъст — реши, че трябва да продължим с разкопките на сградата в района, където са метановите джобове. Това ни забавя, но през последните няколко седмици се натъкнахме на признаци, че приближаваме някакъв вход. Гладката повърхност на стената, изработена от метал, който е по-твърд от стомана и не издава звук, когато го удряш, е започнала да се извива навътре. Преди седмица открихме стълбище.

Чувам стъпки. Обръщам се и виждам, че помощникът ми тича към мен.

— Мистър Пиърс. Жена ви е в офиса. Търси ви.

— Рутгер! — извиквам. Той се обръща. — Ще взема вагонетката. Не взривявай нищо, докато не се върна.

— Как ли пък не! Близко сме, Пиърс.

Сграбчвам торбата с капсулни детонатори и побягвам към вагонетката.

— Откарай ме горе — нареждам на помощника.

Зад мен Рутгер започва дълга гневна тирада, посветена на това какъв страхливец съм.

На повърхността бързо се преобличам и си измивам ръцете. Преди да тръгна за офиса телефонът в склада зазвънява и чувам гласа на дежурния.

— Съжалявам, мистър Пиърс, тя си тръгна.

— Какво е станало?

— Съжалявам, сър, не зная.

— Да не е болна? В болницата ли отиде?

Изхвърчам през вратата и се мятам в колата още преди да ми е отговорил, че не знае. Подкарвам към болницата, но тя не е там и не са я виждали. От болницата телефонистката ме свързва с наскоро монтирания телефон в нашата къща. Той звъни десет пъти. Телефонистката прекъсва връзката.

— Съжалявам, сър, не отговаря...

— Нека звъни. Ще почакам.

Още пет позвънявания. Нови три и най-сетне нашият иконом Дезмънд вдига телефона.

— Дом Пиърс, говори Дезмънд.

— Дезмънд, мисис Пиърс там ли е?

— Да, сър.

Чакам.

— Ами повикай я де — казвам, като не успявам да скрия нервността си.

— Разбира се, сър! — отвърща той засрамено. Не е свикнал с телефона. Вероятно затова му отне толкова време да отговори.

Минават три минути и Дезмънд се връща на телефона.

— Тя е в стаята си, сър. Да повикам ли Миртъл да види как е...

— Не. Идвам веднага. — Затварям, изтичвам навън и скачам в колата.

Нареждам на помощника да кара колкото се може по-бързо. Носим се като обезумели по гибралтарските улици, засичаме няколко коли, разпръсваме минувачи и туристи.

Когато стигаме, изскачам от колата, хуквам нагоре по стълбите, отварям вратата и се втурвам във фойето. Ужасна болка пробужда ранения ми крак при всяка крачка и съм плувнал в пот, но не се спирам, гонен от страха. Изкатервам широкото стълбище към втория етаж, отправям се директно към нашата спалня и влизам, без да почукам.

Хелена се обръща, очевидно изненадана да ме види. И изненадана от вида ми — целият съм плувнал в пот, с болезнена гримаса.

— Патрик?

— Добре ли си? — питам и присядам на леглото. После прокарвам нежно длан по издутия ѝ корем.

— Бих могла да те попитам същото. — Тя се надига. — Разбира се, че съм добре. Защо да не съм?

— Помислих си, че си идвала, защото ти е прилошало или... — Въздъхвам и усещам как тревогата постепенно напуска тялото ми. — Докторът каза да лежиш.

— Ами опитай ти да лежиш месеци наред...

Усмивам се и тя поклаща глава.

— Извинявай, но доколкото си спомням, на теб също не ти беше много приятно.

— Да, права си. Съжалявам, че сме се разминали. Какво има?

— За кое?

— Идвала си в офиса.

— О, да. Искях да видя дали ще можеш да се измъкнеш за обяд, но ми казаха, че си излязъл.

— Да. Имах проблем долу на пристанището. — Лъжа я, сигурно за стотен път. Не ми е по-лесно от първия, но алтернативата е много по-лоша.

— Това са то рисковете да си корабен магнат. — Тя се усмивва. — Е, може би друг път.

— Може би след няколко седмици, когато ще сме трима.

— Трима, да. Или пък четирима, толкова надута се чувствам.

— Не изглеждаш така.

— Голям лъжец си. — Тя се усмихва.

„Голям лъжец“ не е и половината от истината.

Разговорът ни е прекъснат от някакво тропане. Извърщам глава.

— Измерват гостната и всекидневната долу — казва тя.

Вече сме подготвили детската и сме обзавели три спални за деца. Купих огромна къща с отделна постройка за прислугата и не мога да си представя какво още може да ни е нужно.

— Помислих си, че може да си направим стая за танци с паркетен под, като тази в къщата на моите родители.

Всеки мъж трябва да знае кога да не възразява. Хелена може да прави каквото пожелае с къщата, това не е проблем.

— Ами ако имаме син?

— Не се безпокой. — Тя ме потупва по ръката. — Няма да накарам твоя силен американски син да си губи времето с префърцунени английски танци. Но ще е момиче.

Повдигам вежди.

— Сигурна ли си?

— Предчувствам го.

— Е, значи ще ни трябва стая за танци — казвам и се усмихвам.

— Като стана дума за танци, днес пристигна една покана. Годишната среща и бал на компания „Имари“. Тази година ще е в Гибралтар. Очаква се голямо празненство. Позвъних на мама. Ще дойдат с татко. Много ми се иска да отида. Обещавам ти, че ще внимавам.

Кейт присви очи — слънцето вече залязваше и ѝ беше трудно да чете. Погледна Дейвид. Изражението му бе безучастно. И твърде сериозно.

Сякаш прочел мислите ѝ, в стаята се появи Майло, носеше запален фенер. Остави го на масата до леглото, за да може да осветява дневника, и каза:

— Добър вечер, доктор Кейт... — Забеляза, че Дейвид е буден, и лицето му светна. — И здравейте, мистър Рий...

— Сега се казвам Дейвид Вейл. Приятно ми е да се срещнем отново, Майло. Виждам, че си порасъл.

— И това не е всичко, мистър Дейвид. Научих древния способ за общуване, който познавате като... английски.

Дейвид се засмя.

— И си го научил добре. Навремето се чудех дали ще го изхвърлят, или наистина ще ти го дадат — говоря за Розетския камък.

— Ах, моят мистериозен доброжелател най-сетне се разкрива! — Майло се поклони отново. — Благодаря ви, задето ми дарихте вашия език. А сега ще ми позволите ли да се разплатя поне частично за този дар — той повдигна загадъчно вежди, — като ви поднеса вечерята?

— Ако обичаш — разсмя се Кейт.

Дейвид се загледа през прозореца. Последният слънчев лъч се изгуби зад планината.

— Кейт, трябва да си починеш. Чака те дълъг път.

— Ще си почина, когато приключим. А и четенето ме успокоява. Тя отвори отново дневника.

23 декември 1917

Присвивам очи, докато прахолякът се разсее. След това се ококорвам и не вярвам на това, което виждам. Открили сме още стълби, но има и нещо друго, което се разширява вдясно от стълбището — отвор, като дупка в металната стена.

— Влязохме! — вика Рутгер и хуква през пращия облак към черния отвор.

Сграбчвам го, но той се освобождава от ръката ми. Кракът ми показва забележително подобрение и вече не вземам повече от една таблетка дневно, само понякога две. Но нямам сили да го задържа.

— Искате ли да вървим след него? — пита мароканският бригадир.

— Не — отвърщам. Не съм готов да жертвам някой от тях, за да спася Рутгер. — Подайте ми една от птичките. — Вземам клетката с канарчето, включвам челника и тръгвам към широкия отвор.

Назъбените краища несъмнено са в резултат от взрив или някакво разкъсване. Но не от нас. Ние само сме го открили — металните стени са дебели поне метър и половина. Докато прекрочвам импровизирания праг на странната сграда, която „Имари“ изучава и в която се опитва да проникне близо шейсет години, ме изпълва страхопочитание. В началото има коридор, широк три метра и дълъг десет. Коридорът извежда в овална стая, пълна с чудеса, които не мога да опиша. Първото, което привлича вниманието ми, е вдлъбнатина в стената с четири големи тръби, като масивни продълговати капсули, изправени върху тесните си краища, които се издигат от пода до тавана. Те са празни, с изключение на бледата бяла светлина, или мъгла, която се носи над дъното. По-нататък има още две тръби. Едната, струва ми се, е повредена. Стъклото е пропукало и вътре няма мъгла. Но в тръбата до нея... там има нещо. Рутгер го вижда в мига, в който и аз, и изтичва при тръбата, която, изглежда, долавя присъствието ни: с приближаването ни се разсейва, като завеса, повдигаща се, за да разкрие тайна.

Това е човек. Не, човекоподобна маймуна. Или нещо по средата.

Рутгер ме поглежда и за пръв път изражението му не е нито арогантно, нито презрително. Той е смутен. Може би изплашен. Аз във всеки случай съм.

Поставям ръка на рамото му и отново оглеждам помещението.

— Рутгер, не пипай нищо.

24 декември 1917

Хелена е невероятна с новата си рокля. Цяла седмица проби и всичко това ми струваше цяло състояние, но търпеливото чакане си заслужава всеки шилинг, който платих. Хелена е направо блестяща. Танцуваме, и двамата сме забравили обещанието ѝ да не се претоварва. Не мога да ѝ откажа.

Не помръдвам много, тъй като болката в крака ми не ми позволява, и вероятно за първи — дано не е последен — път в съвместния ни живот си пасваме добре на дансинга. Музиката се забавя, тя полага глава на рамото ми и аз забравям за човекоподобната маймуна в тръбата. Светът отново изглежда нормален, за пръв път след взрива на онзи тунел на Западния фронт.

А после, като мъглата в тръбата, всичко се разсейва. Музиката спира и лорд Бартън взема думата, като вдига чаша. Посвещава тоста си на мен — новия шеф на отдела за превози в „Имари“, съпруг на дъщеря му и герой от войната. Из стаята кимат глави. Някой подхвърля шега за модерния Лазар, върнал се от мъртвите. Смях. Усмивхам се. Хелена ме прегръща по-силно. Бартън най-сетне приключва и из стаята се надигат чаши, а присъстващите ми кимат. Покланям се несръчно и отвеждам Хелена при нашата маса.

В този момент по някаква причина, която не разбирам, мога да мисля само за последния път, когато видях баща ми в деня, преди да отплавам на война. Беше се напил и бе изгубил самоконтрол — за първи и последен път, единствения път, когато го видях в подобно състояние. През онази нощ ми разказа за детството си и аз го разбрах, или поне така си мисля. Доколко можеш да разбереш когото и да било?

Живеехме в скромна къщичка в центъра на Чарлстън, Западна Вирджиния, заобиколена от други къщи на хора, които работеха за баща ми. Неговите колеги — другите собственици, търговци и банкери — живееха в другия край на града, но баща ми предпочиташе да е така.

Крачеше из всекидневната и от устата му хвърчеше слюнка, докато говореше. Седях с новата си американска униформа и с едничката медна звезда на лейтенант на яката.

— Изглеждаш също толкова глупаво, колкото един друг човек, когото познавах и който постъпи в армията. Беше зашеметен от радост, когато се прибра тичешком. Размахваше писмото във въздуха сякаш му е писал лично Бог. Прочете ни го, но тогава не разбрах повечето. Тъкмо се местехме на юг, във Вирджиния. Войната между щатите бе избухнала две години по-рано. Не си спомням точно кога, но по това време бе станала доста кървава. И двете страни се нуждаеха от още мъже, свежа плът за месомелачката. Но ако си достатъчно богат, няма нужда да ходиш. Вместо това пращаш заместник. Та някакъв богат южняшки плантатор бе наел дядо ти за такъв заместник. Представяш ли си — да наемеш човек, който да умре вместо теб във войната, само защото имаш пари. Когато започнат тазгодишния набор на новобранци, ще се погрижа нито един сенатор да не може да прати заместник.

— Не им трябва новобранци. Храбри мъже се записват с хиляди...

Той се разсмя и си наля ново питие.

— Храбри мъже с хиляди! Глупаци по гарите, които вярват, че на света има слава, величие и приключение. Те не знаят цената на войната. Цената, която трябва да платите. — Поклати глава и отпи дълга глътка, почти пресуши чашата. — Но скоро играта ще загрубее и тогава ще трябва да обявят набор, също както стана в Щатите по време на Гражданската война. В началото не го направиха, трябваше да минат две години, и когато хората разбраха какво става, богатите започнаха да пращат вместо тях

бедняци като баща ми. Но пощата е доста бавна, когато живееш край канадската граница, особено ако си дървар и къщата ти е извън града. Когато стигнахме Вирджиния, въпросният плантатор вече бе наел друг заместник, каза, че тъй като не получил вест от баща ми, се изплашил, че ще трябва да се яви сам, боже опази! Но ние бяхме във Вирджиния и баща ми бе твърдо решен да изкара цяло състояние — хиляда долара, колкото плащаха на заместниците, наистина си беше състояние. И значи той си намери друг плантатор, навлече онази смачкана униформа и загина с нея. Когато Югът изгуби, страната се срина и огромното парче земя, обещано на дядо ти като възнаграждение, бе закупено от някакъв северняшки контрабандист на стъпалата на областното съдилище с мизерни центове срещу долар.

Наля си пак и продължи:

— Но това бе най-малкото зло. Гледах как единственият ми брат умира от тиф, докато окупиралиите ни войници от Севера ни прогониха от дома ни — ако може да се нарече така паянтовата барака, в която живеехме. Новият ѝ собственик заповяда да ни изгонят, но майка ми сключи сделка — да работи на полето, ако останем. И така стана. Бъхти се на тези полета, докато не ѝ взеха здравето и не си отиде от този свят. Бях на дванайсет, когато напуснах плантацията и поех към Западна Вирджиния. Не беше лесно да си намериш работа в мините, но имаха нужда от момчета — колкото по-малки, толкова по-добре, за да пълзят из тесните тунели. Та ето каква е цената на войната. Сега вече знаеш. Поне нямаш семейство. Това е, което те очаква — смърт или бедност. Ако някога си се чудил защо съм бил толкова суров с теб, толкова груб, толкова взискателен — ето ти отговора. Животът е труден — за всички — но ако си глупав или слаб, е направо ад. Ти не си нито глупав, нито слаб, погрижих се за това, и виж как ми се отплащаш.

— Тази война е различна...

— Войната винаги е една и съща. Само имената на мъртвите се сменят. Винаги става дума за едно — коя група от богаташи да получи повече. Наричат я Великата война — хитър етикет. Това е европейската Гражданска война, въпросът е само кой крал или кралица ще сложи ръка на континента, когато тя свърши. Щатите нямат работа там, затова гласувах против. Европейците бяха достатъчно благоразумни да не се намесват в нашата гражданска война и човек би помислил, че ще е най-добре да направим същото. Цялата тази история на практика се свежда до разпра между кралски фамилии, те всички са братовчеди.

— И наши братовчеди също. Нашата родина е притисната до стената. Те биха ни се притекли на помощ, ако сме изправени пред пълно унищожение.

— Нищо не им дължим. Америка е наша. Платили сме за тази земя с нашата кръв, пот и сълзи — единствената валута, която винаги се котира.

— Имат отчаяна нужда от минни специалисти. Тунелната война може да ускори края на общата. Искаш да си стоя въкъщи? Там мога да спасявам хора.

— Не можеш да ги спасиш. — Той изглеждаше отвратен. — Не си разбрал и думичка от това, което ти казах, нали? Махай се. Дори да доживееш до края на войната, не се връщай. Но ми направи една услуга заради всичко, което съм ти дал. Когато осъзнаеш, че водиш нечия чужда война, просто си тръгни. И не създавай семейство, докато не свалиш униформата. Не бъди жесток и алчен като мен. Ние прекосихме опустошения Север, за да стигнем до плантацията във Вирджиния. Баща ми знаеше с какво се захващаме, но тръгна, без да се поколебае. Когато видиш войната, ще разбереш. Направи по-добър избор от този, който направи днес.

После излезе от стаята и никога повече не го видях.

Толкова съм се унесъл в спомени, че не забелязвам върволицата хора, които минават пред нас, представят се и гледат корема на Хелена. Седим като кралска двойка на прием. Има десетина учени и предполагам, че са поканени

да изучават помещението, което открихме. Запознавам се с презокеанските шефове на различни отдели на „Имари“. Организацията е огромна. Идва и Конрад Кейн. Върви вдървено, сякаш са го накарали да глътне бастун. Представя ни жената със себе си — неговата съпруга. Тя има топла усмивка и говори добронамерено, с което ме изненадва. Малко съм засрамен от грубоватото си поведение. Едно малко момче я заобикаля, скача в прегръдките на Хелена и притиска корема ѝ. Сграбчвам го за ръката и го дръпвам назад. Лицето ми е разкривено от гняв и момчето ме поглежда с физиономия, подсказваща, че всеки миг ще се разплаче. Конрад втренчва поглед в мен, но майката вече е прегърнала сина си през раменете и му говори успокояващо:

— Внимавай, Дитер. Хелена е бременна.

Хелена става от стола и протяга ръце на момчето.

— Няма нищо. Дитер, дай ръка. — Хваща ръката на Дитер и я слага на корема си. — Усещаш ли? — Момчето вдига глава към нея и кимва. — Помня, когато ти беше в корема на майка ти. Помня деня, в който се роди.

Лорд Бартън застава между Конрад и мен.

— Време е. — Поглежда жената и детето, което е сложило ръка на корема на Хелена. — Извинете ни, дами.

После ни извежда от гостната в голямата заседателна зала.

Тук вече ни очакват останалите апостоли на апокалипсиса: Рутгер, Малори Крейг и група мъже, повечето учени и изследователи. Следва кратко представяне. Присъстващите се държат непринудено. Чуват се отделни поздравления към нашия малък екип, сякаш сме открили лек за чума, след това се захващат за работа.

— Кога ще проникнем вътре — до горната част на стълбището? — пита Конрад.

Зная какво искам да кажа, но любопитството в мен взема връх.

— Какви са тези устройства, които открихме в предното помещение?

Отговаря един от учените:

— Все още ги изучаваме. Вероятно са хибернационни камери.

Имах подобна идея, но не звучи толкова налудничаво, когато я съобщава специалист.

— Значи помещението е нещо като лаборатория?

Ученият кима.

— Да. Смятаме, че цялата сграда е научен център, вероятно гигантска лаборатория.

— Ами ако това не е сграда?

Ученият изглежда смутен.

— Какво друго може да е?

— Кораб — отвърщам.

Бартън внезапно се разсмива.

— Много остроумно, Пати. Но защо не се съсредоточиш върху разкопките и не оставиш науката на тези хора? — Кима одобрително на учените. — Уверявам те, че са по-добри от теб в тези неща. Сега, Рутгер ни каза, че се опасяваш да не се натъкнеш на газ или вода над стълбите. Какъв е планът ти?

— Имам предвид стените вътре в сградата. Приличат ми на прегради на кораб — казвам аз, тъй като не съм готов да се предам лесно.

Ученият се поколебава, после кима.

— Да, така е. Но са прекалено дебели, близо метър и половина. Нито един кораб не се нуждае от толкова дебели стени, а и едва ли ще може да плава. Освен това находката е твърде голяма, за да е кораб. Това е град, сигурни сме. Стълбище, водещо към кораб, ми изглежда нелепо.

Бартън вдига ръка.

— Ще разгадаем тези мистерии, когато проникнем вътре. Може ли да чуем приблизителен срок, Пиърс?

— Още не.

— Защо?

За един кратък миг в спомените ми се пробужда Западна Вирджиния, после се връщам в стаята, изправен пред Съвета на „Имари“ и учените, и казвам:

— Защото приключих с разкопките. Намерете си някой друг.

— Виж сега, момчето ми, това не ти е клуб за развлечение, в който постъпваш, когато ти омръзне всичко останало. Ще довършиш работата, защото даде обещание — припомня ми лорд Бартън.

— Казах, че съм приключил, и няма какво повече да добавя. Това не е моята война. Сега имам семейство.

Бартън се изправя със зачервено лице, готов да ми кресне, но Кейн поставя ръка върху неговата и заговаря за пръв път:

— Война. Интересен избор на дума. Кажете ми, мистър Пиърс, какво според вас е онова в последната тръба?

— Не зная и не ме интересува.

— А би трябвало — отвърща Кейн. — Това не е човек и не намерихме сходство със скелетите, които открихме. — Изчаква реакцията ми. — Нека свържа точките вместо теб, тъй като, изглежда, си неспособен да го направиш. Някой е построил тази сграда — най-напредничавия образец на технологии на цялата планета. И я е построил преди хиляди години, може би преди стотици хиляди. Замразеното шимпанзе е прекарало там един бог знае колко време. В очакване.

— В очакване на какво?

— Не знаем, но мога да те уверя, че когато то и останалите същества, построили тази сграда, се събудят, с човешката раса на тази планета ще бъде приключено. Та казваш, че това не е война — само че е. Не можеш да избягаш от нея, не можеш да се откажеш и да си тръгнеш, защото този противник ще ни преследва по всички ъгълчета на планетата, докато ни изтреби.

— Ти предполагаш, че е враждебно настроен. Защото такова е съзнанието ти — войната доминира в мислите ти и

затова смяташ същото за тях.

— Единственото, което знаем със сигурност, е, че това нещо е човекоподобно. Моите предположения са напълно прагматични. И мисля, че са верни. Ако ги убием, ще си осигурим оцеляването. Не и ако се сприятеляваме с тях.

Обмислям думите му и признавам засрамено, че в тях има логика.

Кейн, изглежда, долавя двоумението ми.

— Пиърс, знаеш, че това е истината. Те са по-умни от нас, безкрайно по-умни. Ако ни оставят да живеем, дори само единици от нас, ще сме за тях като домашни любимци. Може би ще ни кръстосват, за да станем послушни и дружелюбни, ще ни хранят край лагерните си огньове, ще отделят агресивните сред нас, също както ние сме превърнали вълците в кучета преди хиляди години. Ще ни направят толкова цивилизовани, че няма и да си помислим да се бием с тях, няма да можем да ловуваме, да се изхранваме. Може би това вече се случва и ние не го знаем. Или пък може да не ни сметнат за толкова сладки. И тогава ще ни направят свои роби. Предполагам, запознат си с тази идея. Група интелигентни и високоразвити човеци, разполагащи с напредничава техника, подчиняват други, недотам развити човекоподобни. Но този път ще е за вечни времена, защото никога няма да можем да еволюираме и да се развием. Помисли върху това. Докато все още можем да променим съдбата си. Изглежда жестоко да отидеш и да ги убиеш, докато спят, но помисли за алтернативата. Когато историята узнае цялата истина, ще ни обявят за герои. Ние ще сме освободителите на човешката раса, нейните спасители...

— Не. Каквото и да стане тук, ще се случи без мен.

— Не мога да прогоня от мислите си лицето на Хелена, представям си как държа в прегръдките си нашето дете, как остаряваме край някое езеро, как уча внуците си лятно време да ловят риба. Не мога да участвам в плановите на „Имари“. Нека си намерят друг минен специалист. Може

би това ще ги забави с няколко месеца, но каквото и да има там долу, ще почака.

Изправям се и известно време гледам мълчаливо Кейн и Бартън.

— Господа, ще ви помоля да ме извините. Жена ми е бременна и трябва да се прибирам у дома. — Спирам поглед върху Бартън. — Очакваме първото си дете. Пожелавам ви успех с проекта. Както знаете, аз бях войник. А войниците умеят да пазят тайна. Почти толкова добре, колкото и да воюват. Макар че се моля моите дни на война да са останали в миналото.

Дейвид се надигна.

— Зная какво правят.

— Кой?

— Имари. Протоколът Тоба. Сега вече всичко си застана на мястото. Те събират армия. Готов съм да се обзаложа за това. Смятат, че човечеството се е изправило срещу технологично напреднал противник. Протоколът Тоба, намаляване на човешката популация, създаване на популационно стеснение и предизвикване на втори скок напред — правят го, за да получат раса от свръхвойници, напреднали човеци, които ще могат да се бият с онова нещо в Гибралтар.

— Може би. Но има и нещо друго. Едно странно устройство в Китай. Мисля, че има връзка с това — отвърна Кейт.

И разказа на Дейвид за преживяванията си в Китай, за предмета с форма на камбана, който избива опитните екземпляри преди да ги накара да се разтопят и после да избухнат.

Когато приключи, Дейвид кимна.

— Мисля, че знам какво е това.

— Знаеш?

— Да. Може би. Продължавай с четенето.

18 януари 1918

Икономът нахлува в кабинета ми и първата ми мисъл е за Хелена — водите ѝ са изтекли, или е паднала, или...

— Мистър Пиърс, обаждат се от службата ви. Казват, че е важно, спешно. Относно пристанището, нещо в складовете.

Отивам в хола и вдигам слушалката. Малори Крейг започва да говори преди да произнесе и дума:

— Патрик. Стана авария. Рутгер не даваше да ти се обадят, но аз реших, че трябва. Той прекали с темповете. Копаеше твърде бързо. Неколцина марокански работници попаднаха в клопка, казват, че...

Скачам и изхвърчам през вратата преди да е завършил. Карам към складовете и когато стигам, се прехвърлям в дрезината, където вече ме очаква моят бивш помощник. Понасяме се главоломно надолу, както бе направил Рутгер в първия ден от посещението ми в галериите. Ето че глупакът го е направил — не е действал разумно и галерията е рухнала. Опасявам се от това, което ще заваря.

Когато излизаме в първата от големите галерии, забелязвам, че осветлението е изключено и вместо него из тъмнината шарят десетина лъча от челници на миньори. Един мъж, бригадирът, ме улавя за ръката.

— Мистър Пиърс, Рутгер ви търси по телефона.

Слизам и бързам в тъмнината. Спирам. Челото ми е мокро. Дали това е пот? Не, има нещо друго. Капка вода от тавана — той се поти.

Сграбчвам близкия телефон.

— Рутгер, къде си? Казаха ми, че е станал инцидент.

— На сигурно място.

— Не си играй игрички. Къде е аварията?

— О, ти си точно където трябва — отвърща Рутгер все така самоуверено. Дори доволно.

Оглеждам помещението. Миньорите са се скупчили изплашено около мен. Защо светлините са изключени? Оставям телефона и доближавам електрическия кабел. Виждам, че е свързан с друга жица. Осветявам я с фенера и я проследявам. Тя върви по стената... до тавана и после по стълбите към...

— Всички навън! — крещя. Втурвам се към входа на подземие и се опитвам да организирам работниците, но те се спъват едни в други в бушуващо море от светлини и сенки.

После внезапно отеква взрив и скалата рухва. Подземието се изпълва с прах и всичко е като в тунела на Западния фронт. Не мога да ги спася. Дори не ги виждам. Тръгвам назад — към коридора на лабораторията. Прахолякът ме следва и чувам как свличащата се скална маса затваря входа. Писъците утихват, просто така, сякаш някой е затворил врата, и аз оставам в непрогледен мрак, ако се изключи бледото сияние на белите светлини и мъглата в тръбите.

* * *

Не знам колко време е минало, но съм гладен. Много гладен. Челникът ми отдавна е угаснал и аз седя в неподвижния мрак, облегнат на стената. Хелена сигурно се е побъркала от притеснение. Дали най-сетне не е разкрила тайната ми? Ще ми прости ли? Всичко зависи от това дали ще се измъкна оттук.

Чувам стъпки от другата страна на скалната преграда. Приглушени са, но в свлачището има малки отвори.

— Ей!

Трябва да подбирам внимателно думите.

— Свържете се с лорд Бартън по телефона. Кажете му, че Патрик Пиърс е отрязан в тунела.

Чувам смях. Рутгер.

— Умееш да оцеляваш, Пиърс. Не мога да не ти го призная. И си гениален минен специалист, но когато опредохора, си пълен идиот.

— Бартън ще ти види сметката, ако се опиташ да ме премахнеш.

— Бартън? Кой според теб издава заповедите? Мислиш ли, че мога да ти посегна просто така? Ако беше така, отдавна да съм се отървал от теб. Не. Бартън и баща ми са се уговорили да се ожения за Хелена още преди да съм се родил. На нея тази идея хич не ѝ се нравеше, може би затова се метна на влака за Гибралтар веднага щом избухна войната. Но човек не може да избяга от съдбата си. Разкопките доведоха и мен тук и животът щеше да се върне в предишното си русло, ако не стана онази утечка на метан. Екипът ми загина и се появи ти. Бартън сключи с теб сделка, но обеща на баща ми, че после всичко ще се промени. Бременността бе последната сламка, ала не бери грижа, това може да се оправи. Толкова много деца умират след раждането от какви ли не загадъчни болести. Не се тревожи, аз ще я утеша. Познаваме се открай време.

— Рутгер, аз ще се измъкна оттук. И когато го направя, смятам да те убия. Разбра ли ме?

— Тихо, Патрик. Тук хората работят. — Той се отдалечава. Креши нещо на немски и чувам стъпки из цялото подземие.

През следващите няколко часа — всъщност не знам колко време е минало — тършувам из загадъчната лаборатория. Не намирам нищо, което да използвам. Накрая сядам и се заглеждам в стената, която блещука като стъкло и почти отразява мъждукането на тръбите, но не напълно. Отражението е размазано, мътно, като отражение в стоманена плоскост.

От време на време чувам над главата си шум от пробивни машини и удрящи в скалата кирки. Опитват се да

довършат работата. Вероятно са близо до горния край на стълбището. Внезапно шумовете утихват и чувам викове: „Васер, васер!“. Вода — сигурно са ударили... после силен тътен. Безпогрешният звук от рухване на скали.

Изтичвам при входа и се заслушвам. Писъци, шум на нахлуваща вода. И още нещо. Удари на огромен барабан. Или пулсираща вибрация. Усилва се с всяка секунда. Още писъци. Топуркане на бягащи крака.

Напрягам слух, ала не чувам нищо. Тишина. Осъзнавам, че стоя в две педи дълбока вода — процежда се през отворите в скалните отломки.

Връщам се в коридора. Лабораторията сигурно има врата. Блъскам с юмрук по стените. Нищо. Водата вече нахлува в лабораторията, след минути ще ме залее.

Тръбата — една от четирите — е отворена. Какъв избор имам? Шляпам из водата, после се пъхвам вътре. Мъглата ме обгръща и вратата се затваря.

*Снежен лагер Алфа
Сондажен обект №6
Източна Антарктида*

Робърт Хънт седеше в сглобяемата къщичка, обгърнал с ръка димящата чаша кафе. След като се разминаха на косъм с катастрофата при последния сондаж, бе доволен, че са стигнали дълбочина от две хиляди и четиристотин метра без проблеми. Никакви въздушни джобове, вода или седимент. Може би тази сондажна зона щеше да е като първите четири — нищо освен лед. Сръбна от кафето и се замисли какво ли може да е създало проблемите при предишното сондиране.

Зад тънките стени долетя пронизително бръмчене — безпогрешният звук от сонда, която се върти срещу намаляло или липсващо напрежение.

Той изтича навън и махна на оператора да спре машината. Мъжът се пресегна и дръпна шалтера. Слава богу, учеше се бързо.

Робърт изтича на платформата.

— Да завъртим ли обратно? — попита техникът.

— Не. — Робърт провери дълбочината: 2420 метра. — Спусни сондата надолу. Да видим колко е дълбок този джоб.

Мъжът спусна сондата и Робърт погледна дълбокомера: 2430... 2440... 2450... 2460. Спря на 2465.

Робърт прецени набързо възможностите. Кухина на два километра и половина под леда. Можеше да е нещо на повърхността на материка. Но какво? Пещера или джоб, каквото и да е, бе високо поне сто метра. В разрез с всякакви закони за гравитацията. Какво бе това, което да има силата да издържа тежестта на два километра лед?

— Да включа ли помпата? — попита техникът.

Все още потънал в мисли, Робърт махна към контролното табло и промърмори:

— Не. Не прави нищо. Трябва да докладвам.

Прибра се в къщичката и включи радиостанцията:

— Наемник, тук Снежен крал. Имам промяна в обстановката.

Изминаха няколко секунди преди предавателят да изпука и да се чуе глас:

— Слушаме ви, Снежен крал.

— Попаднахме във въздушен джоб на дълбочина две хиляди и четиристотин метра. Повтарям, две хиляди и четиристотин метра. Очакваме инструкции. Приемам.

— Изчакайте, Снежен крал.

Робърт почна да прави още кафе. Екипът сигурно щеше да се нуждае от ободряване.

— Снежен крал, какво е състоянието на сондата? — чу се по радиостанцията.

— Наемник, все още е спусната до долния край на ямата.

— Прието, Снежен крал. Следват инструкциите: извадете сондата, зарийте отвора и продължете към следващото местоположение. Бъдете готови за приемане на джипиес координати.

Както и предишните пъти той записа координатите и изслуша добре познатото предупреждение да не установяват контакт с никого. Сгъна листчето с координатите и го прибра в джоба си, изправи се, наля кафе в две чаши и излезе.

Не беше особено трудно да извадят сондата и да замаскират мястото. Тримата работеха уверено, с почти механични движения, без да говорят. От въздуха вероятно приличаха на миниатюрни човечета, които изваждат от камиона грамадно платнище, вдигат подпорните рейки, опъват въжета и накрая разпъват платнището над сондажния отвор. Когато приключиха, двамата техници яхнаха снегомобилите и зачакаха Робърт да ги поведе.

Той подпря ръка на пластмасовия контейнер, в който бяха камерите, и огледа мястото за последен път. Два милиона долара са много пари.

Двамата мъже извърнаха глави към него. Бяха запалили снегомобилите, но единият спря своя.

Робърт изчисти снега от капака на контейнера и хвана резето. В този момент чу пукота на радиостанцията.

— Снежен крал, тук Наемник, докладвайте за обстановката.

Робърт натисна бутона за предаване и се поколеба за миг.

— Наемник, тук Снежен крал. — Погледна към мъжете. — В момента напускаме района.

Дръпна резето и се замисли. Всичко това изглеждаше ужасно съмнително. Радиомълчанието, тази тайнственост. Но какво го интересуваше? Плащаха му да прави сондажи. Може би не вършеха нищо нередно, може би онези типове просто не желаеха пресата да надуши за проучванията им. В това нямаше нищо осъдително. Но виж, да те уволнят за прекалено любопитство, е неприятно. Той не беше толкова глупав. Представи си как казва на сина си: „Съжалявам, но колежът ще трябва да почака. В момента не мога да си го позволя — да, щях да мога, ако не бях дал воля на любопитството си“.

Но от друга страна... ако тук ставаше нещо незаконно и той бе участник...: „Синко, не можеш да отидеш в колеж, защото баща ти е международен престъпник и е бил твърде глупав да усети какво става“.

Сега и вторият мъж изключи двигателя на своя снегомобил. И двамата го гледаха.

Робърт отиде при ремаркетото с маскировъчна екипировка. Избра един затворен, висок два метра бял чадър и го завърза за своя снегомобил. После подкара машината, а мъжете го последваха.

След трийсетина минути Робърт забеляза назъбена козирка, стърчаща от снега. Не беше достатъчно дълбока, за да е пещера, но бе вдлъбната двайсетина-трийсет крачки в склона и хвърляше издължена сянка. Той промени маршрута така, че да минат съвсем близо до козирката, и в последния момент изви към сенчестата вътрешност. Макар че караха близо зад него, двамата мъже успяха навреме да променят курса и спряха снегомобилите си до неговия.

— Забравих нещо — каза Робърт. — Трябва да се върна. Няма да се забавя. Изчакайте ме тук и не напускайте сянката на козирката. — Мъжете мълчаха. Робърт усети, че безпокойството му нараства. Никак не го биваше да лъже. Продължи, надявайки се да прозвучи малко по-уверено: — Каза да се постарая да не ни виждат отгоре. — Разтвори чадъра и го пристегна на седалката, сякаш беше копие на средновековен рицар.

След това обърна и пое по пътя, по който бяха дошли.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

Кейт се прозя и прелисти страницата. В стаята бе студено и двамата с Дейвид се бяха загърнали с дебело одеяло.

— Ще го дочетеш, докато пътуваш — каза Дейвид и премигна сънено. — Ще ти се наложи често да спиращ.

— Искях само да стигна до някое подходящо за пауза място — отвърна тя.

— Като дете сигурно си четяла до късно през нощта?

— Почти всяка нощ. А ти?

— Видеоигри.

— Така си и мислех.

— Понякога легло. — Дейвид се прозя отново. — Колко страници остават?

Кейт разлисти дневника.

— Не са много всъщност. Още няколко. Мога да ги прочета, ако обещаеш да не заспиваш.

— Както казах, спях достатъчно. А и не аз утре поемам на път.

Събуждам се от тихо свистене на въздух. Отначало въздухът ми се струва тежък, като нахлуваща в дробовете вода, но след няколко дълбоки вдишвания започвам да привиквам и намирам сили да се огледам. В помещението цари сумрак, но откъм коридора се процежда слаба светлина.

Прекрачвам прага на тръбата и тръгвам към коридора, като пътем оглеждам помещението. Останалите тръби са празни, с изключение на човекоподобната маймуна, която очевидно е проспала потопа. Питам се какво ли още е проспала през годините.

В коридора все още има трийсетина сантиметра вода. Достатъчно, за да пречи, но не и да ме забави. Шляпам към

нащърбения отвор. Скалното свлачище, което ме бе затворило вътре, сега почти е изчезнало — без съмнение отнесено от буйното течение. Отгоре се спуска меко кехлибарено сияние. Избутвам камъните и пристъпвам в помещението.

Източникът на странната светлина виси на десетина метра над мен, на върха на стълбището. Прилича на камбана, или голяма пешка, с прозорци на върха. Оглеждам го, чудя се какво може да е това. Струва ми се, че то също ме гледа; светлината пулсира бавно, като лъвско сърце, което тупти след като лъвът е разкъсал жертвата си в саваната.

Стоя неподвижно и се питам дали няма да ме нападне, но нищо не се случва. Очите ми привикват и с всяка секунда все по-голяма част от помещението изплува на фокус. Подът е кошмарна каша от вода, пепел, кал и кръв. На дъното виждам телата на мароканските копачи, смазани от свлачището. Над тях лежат няколко европейци, разкъсани на парчета, някои изгорени или обезобразени от непознато за мен оръжие. Не е експлозия, нито пушка или нож. И не са умрели наскоро. Раните им изглеждат стари.

Колко време съм прекарал тук?

Оглеждам телата с надеждата да разпозная някого. Рутгер не е сред тях.

Разтърквам лице. Трябва да се съсредоточа. Да намеря пътя към къщи. Хелена.

Дрезината не се вижда никъде. Усещам, че ми прималява, вероятно от глад, и в този момент не съм сигурен дали някога ще видя отново дневна светлина. Но поемам дъх и се отправям на изнурително пътешествие към изхода на мината. След известно време установявам, че болката в крака ми е изчезнала. Завладял съм от желание да напусна час по-скоро това място, изпълнен съм със сила и енергия, каквато не вярвах, че може да притежавам.

Вървя по тунелите като насън, изкачвам серпентината и стигам до изхода, който е покрит с бяла

тента от непозната материя.

Повдигам чергилото и установявам, че съм заобиколен от войници с газови маски и странни лъскави дрехи. Те ме извличат горе и ме събарят на пода. Докато лежа, виждам да се приближава висок войник. Въпреки че едрото му тяло е скрито в същия причудлив лъскав костюм аз знам кой е това. Конрад Кейн.

Един от войниците се обръща към него и докладва с приглушен от маската глас:

— Току-що излезе, сър.

— Доведете го — нарежда с дълбок безразличен глас Кейн.

Мъжете ме влачат навътре в склада, покрай редица бели палатки, които ми приличат на полева болница. В първата палатка има десетина койки, всичките покрити с бели чаршафи. Откъм следващата чувам писъци. Хелена.

Боря се с мъжете, които ме държат, но съм твърде слаб — от недохранване, от изнурителното ходене и от това, което може да ми е направила тръбата. Те ме държат здраво, но аз продължавам да се боря.

Сега вече я чувам ясно, в дъното на палатката, зад бялата завеса. Скачам към нея, ала войниците ме дръпват назад и ме повеждат нататък по пътеката, за да мога да огледам добре подредените върху тесните койки трупове. Завладява ме ужас. Тук са лорд Бартън и жена му. Рутгер. Съпругата на Кейн. Всичките мъртви. Има и други, хора, които не познавам. Учени. Войници. Медицински сестри. На една от котите е малкото момче на Кейн. Дитрих? Дитер?

Чувам докторите да говорят на Хелена и когато подминаваме края на завесата, виждам, че са се надвесили над нея, инжектират ѝ нещо и я държат здраво.

Мъжете продължават да държат здраво и мен. Кейн казва:

— Пиърс, искам да видиш това. Можеш да я гледаш как умира, както аз гледах Рутгер и Мари.

Дърпат ме по-близо.

— Какво е станало? — питам.

— Ти отприщи ада, Пиърс. А можеше да ни помогнеш. Каквото и да има там долу, то уби Рутгер и половината от хората му. А тези, които успяха да се доберат до повърхността, са заразени. Чума, каквато не можеш дори да си представиш. Опустоши половината Гибралтар и продължава към Испания. — Той дърпа бялата завеса и разкрива цялата сцена: Хелена се мята в леглото, заобиколена от трима мъже и две жени, които работят трескаво.

Разблъсквам войниците и Кейн им дава знак да ме пуснат. Изтичвам при Хелена, повдигам косата ѝ и я целувам по бузата, после по устата. Тя гори. Усещането за нажежена кожа ме ужасява и Хелена сигурно го вижда. Посяга и ме погалва по лицето.

— Всичко е наред, Патрик. Това е само грип. Испански грип. Ще мине.

Поглеждам доктора. Той свежда поглед към земята.

От очите ми се отронват сълзи. Хелена ги избърсва.

— Толкова се радвам, че си жив. Казаха ми, че си загинал при свличане в мината, докато си се опитвал да спасиш мароканските копачи. — Улавя ме за ръката. — Ти си моят храбрец.

Вдига рязко ръка към устата си, за да потисне кашлицата, която разтърсва цялото ѝ тяло и раздрусва леглото. Придържа подутия си корем с една ръка, за да му попречи да се удрия в страничните перила. Пристъпът продължава сякаш цяла вечност. Звучи сякаш дробовете ѝ се късат.

Придържам я за раменете.

— Хелена...

— Прощавам ти. Че не ми каза. Зная, че си го направил заради мен.

— Не ми прощавай, моля те, недей.

Нов пристъп на кашлица и този път лекарите ме избутват настрани. Дават ѝ кислород, но изглежда той не ѝ помага.

Стоя и гледам. От очите ми се стичат сълзи. А Кейн гледа мен. Хелена рита и се бори и когато тялото ѝ замира, се обръщам към Кейн. Говоря с равен и безжизнен глас — почти като неговия глас, докато ми говореше иззад маската. Тогава и там, в тази импровизирана болница на „Имари“, сключвам сделка с дявола.

По бузите на Кейт се стичаха сълзи. Тя затвори очи и вече не беше в леглото с Дейвид. Не беше в Тибет, а в Сан Франциско, една студена вечер преди пет години. Лежеше на носилка, а фелдшерите я извадиха от линейката и затичаха към болницата. Лекарите и сестри викаха около нея, тя също им крещеше, но те отказваха да я чуят. Тя улови един от тях за ръката.

— Спасете детето ми, ако става въпрос за моя и неговия живот... бебето...

Лекарят издърпа ръката си и извика на навъсения санитар зад тях:

— Втора операционна! Веднага!

Нахлузиха ѝ маска и тя започна отчаяно да се бори да не заспи.

Събуди се в голяма пуста болнична стая. Болеше я навсякъде. В ръката ѝ влизаха няколко системи. Посегна към корема си, но знаеше още преди да го докосне. Когато дръпна нощницата, отдолу се показва голям грозен белег. Кейт затисна очите си с ръце и плака до забрава.

— Доктор Уорнър?

Кейт вдигна изненадано глава. С надежда. До нея стоеше притеснена сестра.

— Бебето? — попита Кейт с треперещ глас.

Сестрата отмести поглед и сведе очи към пода.

Сълзите отново рукохнаха.

— Госпожо, не знаехме как да постъпим, не разполагахме с данни за ваши близки. Има ли някой, на когото искате да се обадим? На... бащата?

Гневен изблик прогони сълзите. Седеммесечна връзка, ресторанти, ухажване. Секс без предпазни средства. После той

изчезна. А тя реши да задържи бебето.

— Не, няма на кого.

Дейвид я прегърна и избърса сълзите ѝ.

— Обикновено не съм такава ревла — изхлипа Кейт. — Но просто... когато бях...

Имаше чувството, че вътре в нея се къса стена на язовир, че прииждат чувства и мисли, на които не бе позволявала да излизат наяве. Усещаше как думите се оформят, напирани да видят за пръв път бял свят — история, която бе готова най-сетне да разкаже някому, на един мъж. Да направи нещо, което не би допуснала само допреди няколко дена. Но с него се чувстваше в пълна безопасност. *Вярваше* му.

— Зная. — Той пак избърса очите ѝ. — Белегът. Няма нищо. — Взе дневника от ръцете ѝ. — Стига четене за тази вечер. Да си починем.

Придърпа я към себе си и двамата се унесоха в сън.

Стая за наблюдение

Щаб на Часовникова кула

Ню Делхи, Индия

— Сър, почти сме сигурни, че ги открихме — докладва техникът.

— Колко сигурни? — попита Дориан.

— Един от нашите екипи в района е получил сведения от местни жители, че през района е преминала влакова композиция. — Техникът използва лазерна показалка и описа кръг около планинска местност на екрана. — Тази линия би трябвало да е изоставена, така че едва ли композицията е била с товари. А безпилотните самолети са засекли манастир недалеч оттам.

— На какво разстояние са самолетите сега?

Техникът натисна няколко копчета на клавиатурата.

— Няколко часа...

— Как?! Божичко, та ние сме били буквално над тях!

— Съжалявам, сър, трябва да презаредят. До час може да ги вдигнем във въздуха. Но вече се стъмни. Сателитната снимка е от порано. Така че...

— Самолетите нямат ли инфрачервени камери?

Техникът отново се надвеси над лаптопа.

— Не. Би трябвало, но...

— Някой от тези безпилотни самолети не разполага ли с инфрачервени камери? — повтори ядосано Дориан.

— Момент. — Очилата на техника отразяваха картината от монитора. — Да, малко са по-далече, но могат да стигнат целта.

— Изстреляйте ги.

Друг техник се появи тичешком в командния център.

— Току-що получихме кодирано съобщение от експедицията в Антарктида. Открили са вход.

Дориан се обърна.

— Потвърдено ли е?

— В момента го потвърждават, но дълбочината и размерите съвпадат.

— Готови ли са преносимите ядрени заряди? — попита Дориан.

— Да. Доктор Крейг докладва, че са ги модифицирали, за да се поберат в раница. — Мъжът вдигна сноп разпечатани листове. — Чейс всъщност е пратил подробен доклад...

— Унищожете доклада.

Мъжът пъхна листовите под мишница.

— Освен това се обажда доктор Грей. Искан да говори с вас за предпазните мерки на обекта.

— Не се и съмнявам. Кажете му, че ще разговаряме, когато стигна там. Тръгвам веднага. — Дориан стана и тръгна към вратата.

— Сър, има още нещо. В Югоизточна Азия, Австралия и Америка расте бързо процентът на заразени.

— Някой работи ли вече над това?

— Не, не мислим. Смятат, че е нов грипен щам.

Манастир на имару

Тибетски автономен район

Кейт повдигна сънено клепачи и огледа нишата. Вече се съмваше. Небето зад големия прозорец изсветляваше, но тя му обърна гръб. Не искаше изгревът да идва. Отпусна глава на гърдите на Дейвид и затвори очи.

— Зная, че си будна — каза той.

— Не, не съм. — Тя се дръпна и се сгуши до него.

Той се разсмя.

— Но ми отговаряш.

— Говоря насън.

Дейвид седна в малкото легло. Изглежда я, после отметна косата от лицето ѝ. Тя отвори очи и го погледна. Надяваше се, че ще се наведе към нея и...

— Кейт, трябва да тръгваш.

Тя се обърна на другата страна. Не смееше да спори, но и не ѝ се щеше да се съгласява. Не искаше да го изоставя. Преди да се опита да възрази се появи Майло, сякаш се материализира направо в разреждения въздух. На лицето му грееше обичайното жизнерадостно изражение, но под него, въпреки младостта му, се забелязваха безпогрешните признаци на изтощение.

— Добро утро, доктор Кейт. Мистър Дейвид. Трябва да дойдете с мен.

Дейвид вдигна глава.

— Майло, дай ни само минутка.

Майло пристъпи към тях.

— Минутка е с каквото не разполагаме, мистър Дейвид. Цзиан каза, че е време.

— Време за какво? — попита Дейвид.

Кейт се надигна.

— Време да вървите. Време за... — Майло повдигна вежди. — ... плана за бягство. Проектът на Майло.

Дейвид го изглежда.

— План за бягство?

Кейт се зарадва на възможността да отложи поне за малко спора с Дейвид. Изтича при шкафа и събра шишенцата с антибиотици и обезболяващи таблетки. Майло ѝ подаде малка платнена торба и тя изсипа шишенцата вътре, заедно с дневника. Добави бинтове и лейкопласт, за всеки случай.

— Благодаря, Майло.

Дейвид се надигна, стъпи на пода и се опита да стане, но се свлече в леглото. Кейт веднага пристъпи към него, бръкна в торбата, извади обезболяваща таблетка и капсула антибиотик и го накара да ги изпие, без да слуша възраженията му. Дейвид ги глътна и Кейт му помогна да се изправи и го поведе към коридора.

Слънцето вече бе изгряло и Кейт забеляза под манастира парашути. Не, не бяха парашути, а балони с нагорещен въздух. Три на брой. Тя завъртя глава и огледа най-близкия. Беше боядисан в зелено и кафяво. Нещо като маскировка, подходяща за горист терен. Интересно.

И пак онзи звук. Бръмченето. Но беше много по-близо. Дейвид се обърна към нея.

— Самолетите. — Той се освободи от прегръдката ѝ. — Трябва да се качиш на балона.

— Дейвид... — почна Кейт.

— Не. Направи го. — Той се обърна към Майло. — Пушката. Онази, с която дойдох първия път. Пазите ли я?

Майло кимна.

— Пазим всички ваши неща...

— Донеси я, бързо. Трябва да се кача на високо. Ще се срещнем на наблюдателната площадка.

Кейт се надяваше да ѝ каже нещо, но той се обърна и закуцука по коридора, а после и по каменната стълба, изсечена в планината. След миг се изгуби от погледа ѝ.

Тя изтича към дървената виеша се стълба. На долната платформа я очакваха петима монаси. Веднага щом я видяха, двама от тях скочиха в коша на първия балон, освободиха въжето и го тласнаха от платформата. Балонът се отдалечи от склона на планината и монасите размахаха ръце, за да ѝ привлекат вниманието. Използваха въженца и пламък, за да управляват балона: всъщност ѝ демонстрираха как се

прави. Един от тях ѝ кимна, дръпна въжето, с което бе завързана една от торбите отстрани на коша, и балонът се стрелна нагоре. Красива сцена на безгрижен и спокоен полет, всичко това обагрено в меки цветове. Балонът се носеше над платото като гигантска пеперуда, решила да отлети надалече.

Другите двама монаси вече се бяха прехвърлили в коша на втория балон, готови да отлетят, но засега не бързаха. Изглежда, я чакаха.

Петият монах ѝ даде знак да се качи в третия балон, този, на който отгоре бе изрисувана гора. Кейт осъзна, че отдолу на балона има небе и облаци. Така че ако го наблюдава отдолу и е на известно разстояние, безпилотният самолет ще вижда само небе. Отгоре пък ще смята, че лети над гора. Хитро, наистина.

Тя се прехвърли в коша на замаскирания балон. Вторият вече бе отлетял, а монахът на площадката дръпна две въжета на нейния кош, освободи торбите с пясък и балонът се стрелна във въздуха. Набираше височина съвсем безшумно, като в някакъв сюрреалистичен сън. Кейт завъртя глава и едва сега откри, че над долината се реят десетки, не, стотици балони. Една хвърчаща неописуемо красива панорама, която се издигаше в небето под лъчите на изгряващото слънце. Навярно всички манастири бяха пуснали балони.

Балонът на Кейт се издигаше все по-бързо и дървената платформа и манастирът вече бяха под нея.

Дейвид.

Кейт улови въженцата, които управляваха балона, в мига, когато той се разтресе от експлозия. В един миг целият склон на планината бе изчезнал. Из въздуха летяха камъни и дървени отломки. Дим, пламъци и пепел изпълваха пространството между Кейт и манастира.

Не можеше да различи нищо. Но балонът изглеждаше невредим, ракетата, изстреляна от безпилотния самолет, бе попаднала в планината под нея, в склона срещу манастира. Тя започна да се бори с въженцата. Летеше твърде бързо нагоре. После нов звук. Изстрел. Над нея.

Изстрелът бе неточен. Безпилотният самолет бе изстрелял единия от двата си ракетни заряда секунда преди Дейвид да натисне спусъка. Загубата на тегло бе накарала самолета да се вдигне нагоре, встрани от изстреляния от снайперската пушка куршум.

Дейвид пхна нов патрон и потърси самолета с очи. Димът вече се издигаше на гъсти стълбове. Манастирът под него бе почти погълнат от пламъци, дърветата наоколо също горяха. Дейвид стоеше с навъсена физиономия, но краката все още го държаха. Обезболяващото вече бе подействало. Трябваше да избере по-подходящо място. Той се обърна и с изненада установи, че Майло седи в ъгъла на дървената наблюдателна площадка, кръстосал крака и затворил очи. Дишането му бе бавно и ритмично.

Дейвид го стисна за рамото.

— Какво правиш?

— Търся вътрешното умиротворение, мистър...

Дейвид го дръпна и го бутна към склона.

— Търси го на върха на планината. Започвай да се катериш веднага! Каквото и да стане. Повярвай ми, Майло, направи го!

Майло неохотно улови един издаден камък и започна да се изкачва по склона.

Дейвид отново вдигна глава към небето и зачака. Най-сетне в дима се появи пролука. Дейвид клекна и погледна през мерника. Без да се налага да променя настройките, веднага различи безпилотния самолет — но този беше друг: все още разполагаше с пълен боен заряд от две ракети. Колко ли още самолети имаше? Дейвид не се поколеба. Пое си бавно дъх и натисна спусъка. Самолетът избухна и започна да пада, като оставяше димна следа.

Дейвид продължи да оглежда небето за нови самолети, но засега не виждаше. Изправи се и тръгна към ръба на дървената платформа. През дима се издигаше разноцветно петно, сцена с гора, която контрастираше с пушека наоколо. Балонът. Кейт. Очите му срещнаха

нейните в мига, когато планината под него изригна. Пушката падна от ръцете му и изтрака на камъните.

Целият манастир се рушеше. Първият самолет бе изстрелял втората си ракета — и бе нанесъл смъртоносен удар.

Балонът се люшкеше, но все още бе там, на два метра под Дейвид. Площадката се бе наклонила заплашително и всеки миг щеше да падне.

Дейвид се изправи, изтича до ръба на площадката и скочи. Блъсна се с гърди в коша и едва не изгуби съзнание от болка. Опита се да се вкопчи в парапета, но ръцете му се изплъзнаха... и в този миг Кейт го улови за китките и го задържа със сетни сили. Дейвид вече не се свличаше покрай коша, но висеше безпомощно. Помъчи се отново да се улови за ръба, но болката от раната бе твърде силна.

Усети, че отдолу ги застига гореща вълна, пълзи по краката и тялото му и се приближава с всяка секунда. С тежестта си теглеше балона надолу към бушуващия пожар. Кейт трябваше да го пусне. От такава височина това поне означаваше бърза смърт.

— Кейт, не мога да се изкатеря! — извика той, преизпълнен с болка въпреки таблетката. — Трябва да ме...

— Няма да те пусна! — извика тя. Беше запънала крака в дъното на коша и го теглеше с всичка сила. Най-сетне Дейвид успя да стигне до ръба на коша и се вкопчи в него. Кейт го пусна и изчезна от погледа му.

Дейвид чакаше, ръцете му губеха сили, а отдолу напираше горещината. Под тях полетя една, после и втора торба с пясък. Усещаше как дланите му започват да се изпотяват. Тъкмо когато отново щеше да се плъзне към пламтящия манастир Кейт отново го улови за китките, издърпа го през ръба и го пусна да се свлече в коша.

Цялата бе подгизнала от пот и дишаше тежко. Лицето ѝ бе на няколко сантиметра от неговото и той втренчи поглед в очите ѝ. Усещаше дъха ѝ. Притисна се към нея и се доближи до устните ѝ.

Миг преди устните им да се докоснат тя го бутна и го претърколи на гръб.

Дейвид затвори очи.

— Извинявай...

— Не се извинявай. Тече ти кръв. Превръзката ти се е скъсала. — Кейт му смъкна ризата и почна да оправя превръзката.

Изтощен и задъхан, Дейвид зарея поглед в небето. Надяваше се, че някъде под тях Майло е успял да се покатери на върха на планината и някой ден, някъде, ще намери умиротворението в себе си.

ТРЕТА ЧАСТ

ГРОБНИЦИТЕ НА АТЛАНТИДА

Тибетски автономен район

След като приключи с превръзката на Дейвид, Кейт изпълзя в другия край на коша и се облегна на стената. Известно време се носеха във въздуха, усещайки вятъра на лицата си, загледани в заснежените върхове и зелените гори под тях. Никой не проговори. Кейт бе изтощена до смърт от усилието да го издърпа в коша.

— Кейт — каза той накрая.

— Искам да довърша дневника. — Тя извади подвързаната с кожа книга от торбата с медицински материали. — А след това ще измислим какво да предприемем. Съгласен?

Дейвид кимна и заслуша гласа на Кейт, докато тя четеше последните страници.

4 февруари 1919

Една година след като се пробудих в тръбата...

Светът умира. И аз съм този, който го погуби.

Седя на маса с Кейн и Крейг, заслушан в данните, сякаш са залози за конни състезания. Испанският грип (така го представихме на света, така нарекохме епидемията) вече достигна всяка страна на планетата. Само няколко острова бяха пожалени. До момента е убил милиони. Убива силните и щади слабите, за разлика от други грипни епидемии.

Крейг говори от доста време и използва повече думи, отколкото заслужава информацията. Накратко казано, засега никой не е открил ваксина и, разбира се, от „Имари“ не очакват това да се случи. Но те смятат, че все още могат да поддържат легендата за грипа. Това е „добрата новина“, която Крейг ни съобщава. Но има още. Общото настроение и очакванията са оптимистични: човешката раса ще оцелее, ала загубите ще са ужасяващи. Два до пет процента от популацията, някъде между трийсет и шест и деветдесет

милиона души се очаква да умрат от чумата, която освободихме. Около един милиард ще бъдат заразени. Те преценяват, че сегашното население е към 1,8 милиарда, така че „крайният резултат не е толкова страшен“, заключава Крейг. Островите предлагат добра защита, но истината е, че хората са изплашени и целият свят се е свил и се оглежда за преносители на заразата. Предполага се, че жертвите на войната са към десет милиона убити. Чумата, или испанският грип, ще убие четири до десет пъти повече, отколкото войната. Разбира се, не е никак лесно да се прикрие този факт. Събрани заедно войната и епидемията ще отнесат в гроба към петдесет милиона души.

Но мислите ми са насочени само към един човек. Питам се защо тя умря, а аз живея. Без нея съм нищо. Ако ще продължавам напред, то е само по една причина.

Докладвам, че сме разкопали района около находката. „Оръжието“, поправя ме той. Игнорирам го. Предлагам решение: след като го разкачим, да проникнем в сградата. Те задават въпроси, аз отговарям механично, като автомат.

Минаваме на темата за края на войната и за това, че пресата ще се съсредоточи върху епидемията, но разбира се, вече има планове за това.

Носят се слухове, че лекари в Америка са се заели с изучаването на вируса и може да открият нещо друго. Крейг както винаги ни успокоява. Уверява ни, че държи нещата под контрол. Твърди, че вирусът, изглежда, се изтощава като горски пожар, който в края на краищата загасва. И че с отслабването на епидемията ще отслабне и научният интерес към нея.

Работната теория е, че това заразно заболяване губи сила при предаване от един носител на друг. Хората в тунела бяха убити мигновено. Тези, които ги намериха, се разболяха малко след това. Но с всеки следващ участник в предаването нараства и броят на оцелелите. След Гибралтар имаше два центъра на епидемията. Смятаме, че това са местата, до които са достигнали някои от първите заразноносители.

Намесвам се и казвам, че трябва да излезем пред обществеността и да потърсим хората, напуснали Гибралтар. Кейн не е съгласен.

— Пиърс, всички умират. Едва ли е необходимо да ти го припомням. Смъртта на тези хора изпълни определена роля. С всяка нова вълна на инфекцията познанията ни нарастват.

Продължаваме да си крещим, докато гласовете ни пресипват. Няма значение. Кейн управлява организацията. И аз не мога да си позволя да му се противя открито.

Кейт затвори дневника и вдигна глава.

— В Китай товареха трупове на влаковете.

Дейвид се загледа в стената на коша.

— Първо да подредим фактите. Колко глави остават?

— Само една.

17 октомври 1938

Изминаха почти двајсет години от последния път, когато писах в този дневник. Дълъг промеждутък, но не мислете, че не се е случило нищо. Опитайте се да ме разберете.

Започнах този дневник като утеха във време, когато бях ранен и почти безпомощен. Беше начин да овладеем отчаянието си, да потърся изход. А след това той се превърна в признание за участието ми в гигантска конспирация. Но когато пред очите ти умират нещата на този свят, които обичаш най-много, станали жертва на нещо, което си освободил без да искаш, което е следствие от прибързано взето решение, когато целият ти живот се превръща в пламтящо въгленче на дланта ти... трудно е да вземеш писалката и да пишеш за съществуване, което вече няма значение.

И за дела, от които се срамуваш. Ето какво последва онзи ден в палатката.

Но събитията отидоха много далече. Твърде далече. За мен това е край на пътя. Не мога да участвам в геноцид, но не мога и да го спра. Надявам се вие да можете.

От последните ми записки насам се случиха следните неща:

Устройството:

Наричаме го Камбаната, ши заради Кейн и неговите немски другарчета — Die Glocke. Кейн е убеден, че това е някакво свръхоръжие, което ще изтреби човешкия род или ще създаде вододел, съхранявайки генетично напредничавите и унищожавайки всички, които могат да са заплаха за избраната раса. Вманиачил се е по расовите теории, търсенето на тази господстваща раса, която ще може да оцелее при нагряващия апокалипсис, машината. Без да го прокламира, видно е, че се смята за член на върховната раса. Изследователските усилия са съсредоточени върху това как да се създаде господстваща раса в контролирана среда, преди предполагаемото нападение на атлантите. Откакто извадиха Камбаната от подземията, ме държат встрани от проучванията, но дочувам разни неща. Разбрах, че е наредил да я отнесат в Германия и че провежда изследвания в околностите на Дахау. Положението в родината му е почти катастрофално, шири се безработица и глад. Правителството, естествено, е лесно за манипулиране. Кейн се възползва напълно от това.

Имару:

Научих повече за историята на имари и тяхната родствена фракция имару. В някакъв момент от древността имари и имару били една група, вероятно това е било по времето на шумерите — първия народ, за който разполагаме с писмени сведения. Според шумерската митология имару означава „светлина“. Кейн смята, че имари са знаели за устройството и съдбата на човешката раса отпреди хиляди години, още преди началото на потопа. Той има теория, че имари, неговата група, са всъщност разбунтували се отцепници от имару, които смятали, че човекът може да бъде спасен, но не могли да

убедят своите побратими от тази свръхраса. Според историята, пресъздавана от Кейн, неговите имарийски предци пренебрегнали собствената си безопасност, напуснали арийската си прародина и се отправили към Европа, където смятали, че ще намерят останките на Атлантида, описани от Платон — и с тях ключа към човешкото спасение.

Когато ни запозна с тази ревизионистка теория, аз го попитах направо защо това не е било разкрито по-рано от имари, след като в края на краищата ми изглежда като полезен исторически факт. Той ми изнесе продължителна лекция с изрази от типа на „тежка е короната“ и „познанието, че ние единствени стоим между човечеството и неговото изстребление, ще ни унищожи“. Нашите предци били мъдри. Те ни пощадили от бремето на нашите действия, за да можем да се съсредоточим върху търсенето на истината и действителното спасяване на света.

Трудно е да се спори с маниак, който с всеки ден става все по-важен.

Експедициите на Кейн:

Кейн прати експедиции до всички азиатски високопланински плата — Тибет, Непал, Северна Индия. Той е убеден, че имару се крият там и че пазят тайни, които биха могли да ни отърват от задаващото се бедствие.

Уверен е, че тези имару предпочитат да живеят в студен климат, на високо. Посочва, че дълго време северните народи са доминирали над Европа заради кръвното си родство с имару, което процъфтява при студени, арктически условия. Отхвърля с пренебрежение доводите ми за високоразвитите римска и гръцка цивилизации в техния мек южен климат. „Свидетелства за генетични дарове, оставени от имари, докато те са пътували на север, търсейки Атлантида и тяхната естествена предпочитана среда“ — обяснява той. Освен това настоява, че този „атлантски ген“, на който се дължат всички човешки дарби, генетичното наследство, най-концентрирано в имари, трябва да се свързва със студения

климат. Вследствие на това, заключава Кейн, останалата част от расата на атлантите трябва да е някъде там, в студените райони, в състояние на хибернация, очакваща да си върне властта над планетата.

Вследствие на тези си твърдения Кейн неусетно се е вманиачил на тема Антарктида. Прати експедиция и там, но засега няма отговор. Възнамерява да отпътува лично за ледения континент, със свръхподводница, която строи в една корабостроителница в Северна Германия. Опитвах се отчаяно да намеря местонахождението ѝ, с надеждата да поставя бомба на борда. Но чух, че подводницата е почти пред завършване и че той скоро ще отплава за Далечния изток, за да се разправи веднъж завинаги с имару, преди да поеме на юг за Антарктида и да открие столицата на атлантите. Страхотен план.

Надявах се, че отсъствието му ще ми даде възможност да поема контрол над „Имари“, но той е помислил и за това. Ако съм прав, скоро ще съм във играта, временно или завинаги. Така че имам други планове.

Убедих един войник от експедицията да отнесе този дневник при теб, стига Кейн въобще да намери имару и войникът да спази обещанието си. Ако го заловят, това ще е смъртна присъда за него и за мен.

ЗАЛАТА НА СТРАННИТЕ ПРЕДМЕТИ:

Има едно последно нещо, което искам да ти кажа. Открих нещо. Това е зала, дълбоко в руините под Гибралтар. Смятам, че там се съдържа ключът към разбирането на тази странна постройка и може би на атлантите като цяло. Технологията вътре е невероятно напреднала — дори опасна в погрешни ръце. Наложих се да положа огромни усилия, за да я запазя в тайна от Кейн. Прилагам карта на тази зала, достъпа до която скрих с фалшива стена. Побързай.

Кейт разгъна крехкия жълтеникав лист с картата, разглежда я няколко минути, после я подаде на Дейвид.

— Устройството, за което говори, е онова от Китай. Използваха го върху мен и върху стотици други. Това са правели там, опитвали са се да открият генетичен ключ, който ще осигури имунитет срещу Камбаната. Всички мои изследвания, всички генетични проекти на „Имари“ са били с тази цел: да намерят Атлантския ген. Всички лъжи на Мартин, целият ми живот... те са ме използвали.

Дейвид ѝ върна картата и се загледа към планините и горите под тях.

— Е, радвам се, че са го направили.

Кейт втренчи поглед в него.

— Можеше да е някой друг — обясни той. — Някой, който не е толкова силен. Или толкова умен. Ти не само прозря намеренията им, но и можеш да ги спреш.

— Не разбирам...

— Нека се върнем на това, което знаем. Да подредим всички парчета от пъзела и да потърсим тези, които съвпадат. Съгласна? — Кейт кимна и Дейвид продължи: — Когато бяхме в манастира, казах, че знам какво е Камбаната. Има една стара легенда от Втората световна война. Любителите на конспиративните теории обичат да говорят за нея — Die Glocke, или Камбаната. Казват, че било някакъв напредничав нацистки проект, или вероятно пробив в науката за енергоизточниците. След това се пръкват куп нови теории. Всичко от антигравитация до пътуване във времето. Но ако Камбаната е причината за испанския грип през 1918 и труповете от Китай предизвикат нова...

— Нова епидемия, която ще е много по-страшна от испанския грип.

— Питам обаче възможно ли е? — Дейвид я погледна. — Дали статистическите данни на „Имари“ са верни? Как можем да създадем ваксина за нещо, което ще изстреби от два до пет процента от населението на Земята?

— Учили сме испанския грип в университета. По-точно, изучавахме епидемията от 1918. Доколкото мога да преценя, статистическите им данни изглеждат достоверни. Ние смятаме, че

испанският грип е покосил между петдесет и сто милиона — тоест около четири процента от общото население...

— Това би се равнявало на двеста милиона жертви в наши дни — цялото население на Щатите. Сигурно имат ваксина. И как биха могли и този път да прикрият фактите — или да представят епидемията като поредния грип?

— В началото лекарите не са смятали, че това е грип. Болестта е била диагностицирана погрешно като денга, холера или тиф — най-вече защото симптомите по нищо не наподобявали тези на грип. Пациентите имали кръвоизливи от меките тъкани, особено от носа, стомаха и червата, дори кръвене от кожата и ушите. — Кейт си спомни за тъмната стая и висящата над тълпата Камбана, за окървавените тела. Трябваше да се съсредоточи. — Както и да е, от всички грипни щамове на света този е най-малко разбраният — и най-смъртоносният. Няма ваксина за него. По същество испанският грип кара тялото да се самоунищожава, той убива чрез цитокинова буря — тялото бива разкъсано от собствената си имунна система. Повечето грипни щамове са опасни за хора с отслабена имунна система — деца и възрастни. Ето защо ги ваксинираме — за да подсилим имунния отговор. Испанският грип е коренно различен. Той убива хора с жизнена имунна система. Колкото по-силна е имунната система, толкова по-жестока е цитокиновата буря. Тя може да е смъртоносна за хора на възраст между двайсет и пет и трийсет и четири години.

— Това е все едно да убиеш някой, който може да представлява заплаха. Нищо чудно, че „Имари“ я смятат за оръжие — каза Дейвид. — Но защо им трябва да предизвикват епидемия? Светът няма никакви шансове да оцелее. През 1918, в края на Първата световна война, границите навсякъде са били затворени, а целият свят — замрял. Помисли си колко сме открити днес — една подобна епидемия ще ни унищожи за броени дни. Ако това, което казваш, е истина, заразата вече е напуснала пределите на Китай и в този момент се разпространява по света. Защо им е да го правят?

— Може би нямат избор.

— Винаги има избор.

— Трябва да надзърнем в умовете им — продължи Кейт. — От начина, по който текат разсъжденията в дневника, стигам до две теории. Мисля, че те са търсили Атлантския ген, за да могат да оцелеят

от Камбаната. Ето защо проявяваха интерес към моите проучвания, защо отвлякоха децата. Вероятно усещат, че времето им изтича.

— Сателитната снимка... с шифъра отзад. В средата ѝ имаше подводница.

— Подводницата на Кейн.

— Предполагам. А под нея се виждаше някаква постройка. Знаем, че търсят тази подводница от 1947 — некрологът от „Ню Йорк Таймс“, който се разшифроваше като: „Антарктика, подводницата не е намерена, съобщете дали е необходимо продължаване на издирването“. Значи в края на краищата са я открили и под нея — друг феномен от Атлантида, нова заплаха. — Дейвид поклати глава. — Все още не разбирам обаче защо им трябва да разпалват нова епидемия?

— Мисля, че трупите от залата с Камбаната са Протоколът Тоба. Изглежда, директният контакт с Камбаната е смъртоносен, но има само една камбана, или е имало само една. Може би смятат да разхвърлят трупите по целия свят. Последвалата епидемия ще намали драстично човешката популация само до тези, които могат да оцелеят от Камбаната, до всеки, който притежава Атлантския ген.

— Да, но защо — няма ли по-добри начини? Не биха ли могли, не зная, да секвенират геноми или да откраднат данни и да намерят тези хора?

— Вероятно не. Сигурно можеш да идентифицираш хора с Атлантския ген, но липсва нещо много важно — епигенетиката и генното активиране.

— Какво значи пък това?

— Малко е сложно, но накратко въпросът опира не само до това какви гени имаш, а какво активират те, както и как тези гени взаимодействат помежду си. Би трябвало чума с подобни мащаби да доведе до втори Голям скок напред, като активира Атлантския ген при всеки, който го има. А може да е нещо съвсем различно, може би чумата ще намали популацията и ще ни подтикне да мутираме и еволюираме, също както е станало при катастрофата Тоба... — Кейт потърка уморено слепоочията си. Усещаше, че пропускат нещо много важно, нещо встрани от основната картина. За миг през ума ѝ се превъртя разговорът с Цзиан — гобленът, Огненият потоп, умиращата групичка човеци, свити под покривало от пепел... спасителят... който

предлага купа със собствената си кръв, и чудовищата от гората, излизащи като съвременни хора. — Мисля, че пропускаме нещо.

— Какво?

— Ами ако първият Голям скок не е предизвикан от естествени причини? Ако въобще не е бил свързан с еволюцията? Ако човечеството е било на ръба на изчезването и атлантите са дошли да ни спасят? Ако тъкмо атлантите са дали на умиращите хора нещо, което да им помогне да преживеят Тоба? Ген, генетично преимущество, което ще ги направи достатъчно умни, та да оцелеят? Промяна в мозъчната организация. Ако те са ни дали Атлантския ген?

Дейвид се чудеше какво да каже. Накрая понечи да заговори, но Кейт вдигна ръка.

— Зная, че звучи налудничаво, но само ме изслушай, остави ме да се изкажа докрай. И без това няма къде да вървим. — И махна към коша и балона над тях.

— Добре, но те предупреждавам, че това не е по моята специалност. Не съм сигурен дали ще мога да ти помогна.

— Добре, кажи ми само когато започне да звучи твърде нереално.

— А има ли обратна сила? Защото това, което каза току-що...

— Искам само да ме изслушаш, а после ще прецениш как ти изглежда. Ето ги фактите: преди седемдесет хиляди години избухва вулканът на планината Тоба. Следва глобална вулканична зима, която продължава от шест до десет години и вероятно е последвана от период на изстиване, продължил около хиляда години. Пепел покрива Азия и Африка. Човешката популация се смалява драстично до около три до десет хиляди души, може би дори до хиляда фертилни двойки.

— Добре, звучи ми правдоподобно и засега не виждам нищо налудничаво.

— Защото в Джакарта ти казах за катастрофата Тоба.

Дейвид вдигна ръце.

— Виж, просто се опитвам да ти помогна.

Кейт си спомни собствената си реакция и думите си към Дейвид в онзи камион преди дни, които ѝ се струваха като половин живот.

— Много смешно. Както и да е, горе-долу по това време намаляването на популацията предизвиква генетично стеснение. Знаем, че всички хора на планетата са потомци на много малка група, между хиляда и десет хиляди фертилни двойки, съществували преди около седемдесет хиляди години. Всеки човек извън Африка е потомък на малочислено племе, напуснало континента преди около петдесет хиляди години и наброявало едва няколкостотин души. Всъщност

всяко човешко същество днес е потомък на един човек, живял в Африка преди шейсет хиляди години.

— Адам?

— В действителност, тъй като сме учени, ние го наричаме Y-хромозомен Адам. Имало е и Ева — митохондриална Ева, но тя е живяла доста по-рано, по всеобщо мнение става въпрос за около сто и деветдесет до двеста хиляди години.

— Пътешественици във времето? Виж, това вече звучи...

— Никакви пътешественици във времето не си въобразявай. Това са само генетични названия за хора, от които произлизаме всички на Земята. Малко е сложно, но накратко този Адам е имал голямо предимство — поколението му е било много по-напредничаво от съвременниците им.

— Имали са Атлантския ген.

— Засега ще се придържаме към фактите. Имали са някакво предимство, каквото и да е то. Преди около петдесет хиляди години човешката раса е започнала да показва промени в поведението си. Или по-точно, налице е рязък напредък в сложните поведенчески реакции: език, изработване на сечива, рисунки. Този рязък напредък в човешката история се категоризира като Големия скок напред. Разглеждала съм вкаменени останки от хора преди и след този период и не съм намирала никаква разлика. Няма съществено отличие и в геномите. Всичко, което знаем, е, че е настъпила неуловима генетична промяна, която е породила различия в начина, по който мислим, вероятно и промени в мозъчната организация.

— Атлантският ген.

— Каквото и да е било, тази промяна в настройката се оказала най-големият генетичен джакпот в историята. От ръба на оцеляването — по-малко от десет хиляди души, ловуващи и събиращи коренища — човешката раса поема пътя към завладяването на планетата, като за период от петдесет хиляди години достига популация от седем милиарда. В еволюционни мащаби това е само миг. Невероятно завръщане на сцената, в което дори днес все още ни е трудно да повярваме. Та нали цялостната ни еволюция едва ли надхвърля двеста хиляди години. Човечеството все още се носи на гребена на вълната, предизвикана от Големия скок напред, но нямаме представа нито как се е случил, нито накъде ни води.

— Да, но защо точно ние сме извадили този късмет? Имало е и други човешки раси, нали? Неандерталците и онези... не помня как ги наричаха. Ако атлантите са ни се притекли на помощ, защо не са го направили и с другите?

— Имам теория по този въпрос. Знаем, че преди петдесет хиляди години е имало най-малко четири човешки подвида — ние, или анатомично модерните хора, неандерталците, денисованците и Хомо флоресиенсис или хобитите. Може да са съществували и още, но засега не са намерени следи от тях. Та тези четири човешки разновидности...

— Подвидове? — подсказа Дейвид.

— Да. В определен смисъл те са подвидове — те всичките са били човеци. Определяме един вид като група организми, способни да се размножават и да създават фертилно потомство, и всичките тези четири човешки групи са били в състояние да се кръстосват. Нещо повече, има генетични доказателства, че са го правили. Когато преди няколко години секвенирахме неандерталския геном, открихме, че всички опитни екземпляри извън Африка притежават между един и четири процента неандерталска ДНК. Това е най-изразено в Европа — родината на неандерталците. Натъкнахме се на сходни резултати при секвенирането на денисованския геном. Някои хора в Меланезия и по-специално Папуа и Нова Гвинея делят до шест процента от генома си с денисованския.

— Интересно. Значи всички ние сме хибриди?

— Да, до определена степен.

— И сме погълнали подвидовете в една комбинирана човешка раса?

— Не. Всъщност може би да, до известен процент, но археологическите сведения говорят, че четирите групи са оцелели като отделни подвидове. Мисля, че другите подвидове не са получили Атлантския ген, защото не са имали нужда от него.

— Те...

— Те не са били на ръба на изчезването — довърши Кейт. — Ние смятаме, че неандерталците са съществували в Европа в периода отпреди шестстотин до триста хиляди години. Всички останали подвидове също са по-възрастни от нас, те вероятно са имали по-големи популации. И са живели извън засегнатия от Тоба регион —

неандерталците са били в Европа, денисованците в днешна Русия, а хобитите в Югоизточна Азия — твърде далече от Тоба и в обратна посока на преобладаващите ветрове.

— Значи те са се справяли по-добре от нас, а ние сме отмирали. После удряме генетичния джакпот и те са тези, които изчезват — от нашата ръка.

— Да. Измрели са доста бързо. Знаем, че неандерталците са били по-силни от нас, имали са по-големи мозъци и са обитавали Европа стотици хиляди години преди да се появим ние. После, за не повече от десет до дваисет хиляди години, те изчезнали.

— Може би това е част от грандиозния план на „Имари“ — отвърна Дейвид. — Може би Протоколът Тоба цели нещо повече от откриването на Атлантския ген. Какво ще кажеш, ако в „Имари“ смятат, че тези усъвършенствани човеци, тези атланти, са в хибернация, но ако се върнат, ще елиминират конкурентите, тоест тези, които могат да бъдат заплаха за тях? Също както сме направили ние преди петдесет хиляди години, когато сме получили Атлантския ген. Нали си спомняш речта на Кейн — те са смятали, че войната с атлантите е неизбежна.

Кейт се замисли над думите му и си спомни и разговора си с Мартин. Изявленията му, че всяка напреднала раса би унищожила по-изостаналите си събратя, теорията му, че човешката раса е като компютърен алгоритъм, движещ се в една определена посока — хомогенизирането на човешкия род. Това беше последното парче от пъзела.

— Прав си. Протоколът Тоба не е свързан с издирването на Атлантския ген. Целта му е да създаде атланти, да промени човешката раса, като я подтикне към еволюция. Те се опитват да синхронизират хората с атлантите — да създадат една раса, така че ако атлантите се върнат, да не виждат в нас заплаха. Мартин спомена, че Протоколът Тоба е за „непредвидени случаи“. Те смятат, че ако атлантите се събудят и се изправят срещу седем милиарда диваци, ще ни изтребят. Но ако при завръщането си намерят малка група хора, много сходни генетично със самите тях, ще им позволят да оцелеят — ще виждат в тях част от собственото си племе или раса.

— Да, но според мен това е само половината от плана — продължи Дейвид. — Това е научната основа, генетичният поглед

върху нещата, резервният изход. Имари смятат, че са във война. Те разсъждават като войници. И преди съм го казвал, но ми се струваше, че те създават армия. И все още го правят. Мисля, че те подлагат на изпитание с Камбаната опитни екземпляри. Със съвсем конкретна цел.

— За да видят кои ще оцелеят.

— Ще оцелеят, да, но по-конкретно кои ще могат да минат под нея. В Гибралтар те са направили разкопки и са я извадили. Предполагам, че подобна Камбана съществува във всеки атлантски комплекс — нещо като стражево устройство, което държи навън нежеланите гости. Не се е задействало върху нас, защото всъщност ние сме човешко-атлантски хибриди. Ако „Имари“ открие начин да активира Атлантския ген, ще могат да пратят там цяла армия и да изтребят атлантите. Протоколът Тоба ще е последната възможност — ако не успеят, атлантите ще се пробудят и всички, които заварят на планетата, ще са членове на тяхната раса.

Кейт кимна.

— Готови са да изтребят същите тези, които са ни спасили от изчезване, може би единствените хора, способни да спрат чумата, породена от Камбаната. — Тя въздъхна. — Всичко това обаче са само предположения. Може и да грешим.

— Хайде да се придържаме към това, което знаем. А то е, че труповете са били изнесени от Китай и че могат да предизвикат епидемия.

— Да предупредим здравните власти?

Дейвид поклати глава.

— Нали прочете дневника. Те знаят как да замаскират епидемията. И вероятно сега са много по-добри в това — подготвят Протокола Тоба от много време. Трябва да разберем дали теориите ни са достоверни и освен това ни трябва някакво предимство — начин да се свържем с атлантите или да спрем „Имари“.

— Гибралтар.

— Това е най-добрата ни възможност. Залата, открита от Патрик Пиърс.

Кейт погледна към балона. Губеха височина, а им бяха останали само няколко торби с пясък.

— Мисля, че няма да стигнем далече.

Дейвид се усмихна и огледа коша, сякаш търсеше нещо, което да им е от полза. Видя някакъв вързоп и попита:

— Ти ли донесе това?

Кейт го забеляза чак сега.

— Не.

Дейвид се пресегна и го взе. Вътре имаше индийски рупии, два ката дрехи и сгъната карта на Северна Индия, над която без съмнение летяха в момента. Разгъна картата и отвътре изпадна малка бележка. Той остави картата настрани, прочете бележката и я подаде на Кейт.

Простете нашето бездействие.

Войната не е в природата ни.

Цзиан

Кейт прибра бележката и пак вдигна глава към балона.

— Не мисля, че ще останем още много тук.

— Съгласен. Имам една идея. Но е малко рискована.

2,4 км от Сондажен обект №6

Източна Антарктида

Робърт Хънт бе принуден да кара по-бавно — големият чадър на два пъти едва не прекатури снегомобила. Най-сетне успя да уцели подходящата скорост, ала в комбинация с шляпането на чадъра шумът на двигателя бе оглушителен. Въпреки това през завесата на този шум той долови необичайни звуци. Обърна се и погледна през рамо. Нима двамата го бяха последвали? Спря снегомобила. Не беше мотор, а глас.

Робърт разтвори ципа на якето и затършува за предавателя. Индикаторът светеше — търсеха го на линия. Той изключи двигателя, ала индикаторът вече бе угаснал. Робърт зачака. В далечината слаб повей вдигна сняг над един заоблен връх.

Робърт натисна копчето на предавателя и каза:

— Тук Снежен крал.

Внезапният и силен отговор на оператора го стресна.

— Снежен крал — защо не отговаряте на повикванията?

Робърт помисли малко и натисна бутона.

— В момента се движим и сигналът се чува трудно.

— Пътувате? Какво е местонахождението ви?

Робърт преглътна. Никога досега не го бяха питали за местонахождението, докато се местеше от един обект на друг. Какво да им каже? Дали можеха да го виждат?

— Снежен крал! Чувате ли ме?

Той се намести неспокойно на седалката и вдигна предавателя.

— Наемник, тук Снежен крал. Приблизително на три километра от Обект седем. — Прекъсна връзката и свали ръка. Пое си дъх. — Имаме... проблеми с един от снегомобилите. Сега го поправяме.

— Останете на линия, Снежен крал.

Секундите се нижеха бавно. Макар че беше студено, Робърт усещаше как сърцето му пулсира в гърлото.

— Снежен крал? Трябва ли ви помощ?

— Ще се справим, Наемник — побърза да отвърне той. Изчака няколко секунди и добави: — Трябва ли да сменим посоката?

— Не е необходимо, Снежен крал. Продължете според предварителния план и се придържайте към мерките за сигурност.

— Прието, Наемник.

Той пусна предавателя на седалката. Точно в този момент му се струваше тежък като наковалня. Адреналинът в кръвта му бавно се разграждаше и той осъзна, че дясната ръка го боли от продължителното придържане на чадъра. Едва успя да раздвижи вкочанените си пръсти. Стисна зъби и премести чадъра от другата страна.

През болката и студа един глас повтаряше в съзнанието му: „Връщай се веднага!“. Зачуди се защо ли го бяха потърсили. Имаше само две възможности — едната, че го следят, и втората — че искат да са сигурни, че е напуснал предишния обект. Ако го следяха, спукана му беше работата. Ако вършеха нещо на предишния обект, което не биваше да вижда, щеше да се озове в затруднено положение.

Когато потегляше обратно, беше решил, че ако го разкрият, просто ще каже, че е забравил нещо. Какво толкова страшно? А чадърът? Е, нали искаха да не могат да ги засичат отгоре.

Но току-що проведенят разговор обезсмисли първата легенда. Ако го хванеха сега, най-малкото щеше да изгуби работата, но ако бяха забъркани в нещо незаконно... нещата можеше да загубеят.

Ето защо реши да направи компромис — да се изкатери на най-близкия снежен хълм, да види каквото може да се види и да поеме обратно. Все пак трябваше да опита.

Подкара още по-бавно. Държеше чадъра в свивката на левия си лакът, опрян на гърдите. Отне му близо час да стигне върха на хълма. Извади бинокъла и го фокусира върху обекта.

Не повярва на очите си.

Машините, които се бяха скупчили на обекта, бяха с мащаби, каквито не бе виждал никога. Работната площадка изглеждаше сякаш я е ударило торнадо. Сондажната платформа лежеше полузаровена в сняг, като преобърнат микроскоп в детски пясъчник, край който са разхвърляни играчки от конструктор. Но това не беше пясъчник и веригите на тези „играчки“ вероятно бяха високи поне петнайсет метра. Централната машина наподобяваше стоножка. Беше дълга може

би петдесетина метра и имаше малка глава, вероятно там бе „водачът“. Тялото ѝ представляваше редица бели сегменти с форма на балони. Беше се извила около обекта в полукръг.

Отвъд стоножката бе вдигнал стрела бял кран, монтиран върху камион, който бе поне десет пъти по-голям от нормалните кранови камиони. Дали не вадеха нещо отвътре? Или спускаха нещо?

Робърт даде максимално увеличение. Преди да успее да фокусира върху кабела на крана зърна нещо друго, някакво очертание на фона на стоножката. Завъртя бинокъла натам, ала при такова голямо увеличение изгуби от погледа си целия обект. Намали увеличението, върна се на обекта и отново го фокусира.

Това хора ли бяха, или роботи? Каквото и да бяха, носеха някакви странни издути бели скафандри. И пристъпваха с механични движения. Приличаха на причудливите привидения-медузи от филма „Ловци на духове“ или на рекламния човек на „Мишлен“. На височина бяха колкото нормални хора. Робърт проследи един от тях, докато приближаваше мястото на сондажа. Кранът се спускаше над стоножката. Беше извадил нещо от дупката. В ползрението изникна още един човек-гума и помогна на първия да откачи от въжето това, което висеше там. Наподобяваше на святкаща топка от дискотека, но беше черна. Зад хората, в последната секция на стоножката, се отвори врата: плъзна се от пода до тавана и се видя озарена от жълтеникава светлина стая, пълна с монитори. Други двама мъже с бели скафандри тикаха към обекта голям бял сандък. Спряха и почнаха да вадят от сандъка бели панели. Не изглежда да се затрудняваха — вероятно панелите бяха изработени от лек и гъвкав материал, дори може би от плат.

Робърт се съсредоточи върху сандъка. Оказа се, че е клетка. В нея имаше две маймуни, вероятно шимпанзета, ако се съдеше по размерите. Маймуните подскачаха изплашено, но не смееха да докоснат решетките. Сигурно им беше ужасно студено. Един от хората се наведе над някакво табло в долния край на клетката. На покрива се появи червеникаво сияние и маймуните видимо се успокоиха.

Друг работник махна към крана и след секунди закачиха клетката за куката, после прикачиха и черната топка.

Мъжете се отдръпнаха и кранът вдигна товара, залюля го над отвора и го спусна вътре. Двама мъже заобиколиха крана и се появиха

яхнали странни ракоподобни машини. Откараха ги при отвора и ги скачиха. Съединени една с друга, те покриваха целия отвор, с изключение на малка дупка, през която да минава въжето на крана.

Четиримата мъже влязоха в стоножката и вратата се затвори.

Известно време не се случи нищо. Робърт усети, че ръцете му се изморяват и че няма да издържи още дълго. В едно обаче нямаше съмнение — тези хора не търсеха нефт. Но какво правеха? И защо носеха тези странни скафандри? За какво им бяха притрябвали маймуните?

Може би скоро щеше да получи отговор. Работниците отново излязоха от стоножката и тръгнаха към отвора. Разделиха скачените машини — и клетката сякаш експлодира през отвора. Подскочи няколко пъти — въжето на крана се отпуснаше и пак се обтягаше. Накрая клетката увисна над земята, мъжете я стабилизираха и отвориха вратата.

Маймуните бяха покрити с нещо бяло или сиво... може би сняг? И двете лежаха безжизнено. Докато ги вадеха от клетката, бялото покритие не се отдели — не беше сняг. Мъжете прибраха телата на маймуните в чували и ги отнесоха във втората секция на стоножката. Когато вратата там се отвори, Робърт мярна вътре две деца, седнали на пейка в стъклена клетка, сякаш те бяха следващите.

Ню Делхи, Индия

— Чакай тук. Ако не изляза до петнайсет минути, намери някой полицаи и му кажи, че в магазина има обир — каза Дейвид.

Кейт огледа улицата и фасадата на магазина: „Таймпийс Трейдинг Къмпани“. Улицата беше оживена — безброй стари коли и яхнали велосипеди индийци. Дейвид ѝ бе казал, че магазинът е един от многото тайни постове на Часовникова кула, нещо като тайна врата, през която местните агенти могат да предават сведения и да пращат съобщения до Централата. Надяваше се, че ако Часовникова кула все още функционира, постът може да е активен. Имаше едно голямо „ако“. Ако Часовникова кула бе паднала — изцяло — хората от „Имари“ щяха да наблюдават, дори по-вероятно да контролират тези постове в очакване да заловят нелоялните агенти.

Кейт кимна и Дейвид излезе на улицата и тръгна накуцвайки към магазина.

Кейт прехапа устни и зачака.

Магазинът бе претъпкан със стока. Всички часовници бяха в стъклени витрини, или поне тези, които не бяха изправени на пода. Всеки артикул изглеждаше крехък, изпипан до съвършенство, лесно чуплив. Докато се опитваше да се промуши между две стъклени витрини, Дейвид се чувстваше като праисторически бивол в магазин за китайски порцелан.

Вътре беше тъмно и отначало той не различаваше почти нищо. Отърка се в шкаф, пълен със старовремски джобни часовници, от онези, които са носили хора с монокли и лъскави жилетки. Шкафът се заклати и часовниците вътре подскочиха. Дейвид го сграбчи с две ръце и се помъчи да го задържи. Имаше чувството, че ако направи и едно погрешно движение, всичко в магазина ще се прекатури.

От дъното на магазина прозвуча нисък глас:

— Добре дошли, сър. С какво мога да ви услужа?

Дейвид се огледа, не видя нищо, после се взря отново. Мъжът седеше зад високо писалище в дъното на магазина. Дейвид тръгна към него, като накуцваше и се опитваше да избегне изправящите се на пътя му стъклени мини.

— Търся нещо специално.

— Дошли сте на правилното място, сър. Какво е това нещо?

— Часовникова кула.

Продавачът го изглежда.

— Необичайно желание. Но имате късмет. През годините набавихме няколко Часовникови кули за наши клиенти. Мога ли да зная какво по-точно имате предвид? Възраст, форма, размер?

Дейвид се опита да си спомни точните думи. Никога не бе помислял, че ще му се наложи да ги използва.

— Трябва да е механизъм, който съобщава нещо повече от времето. Изработен от нечуплива стомана.

— Мисля, че се сещам за такъв предмет. Ще трябва да се обадя по телефона. — Гласът му се промени. — Останете тук. — И преди Дейвид да успее да каже нещо, мъжът изчезна през завесата в дъното.

Дейвид наостри слух, но иззад завесата не долиташе никакъв звук. Той погледна часовника на стената. Беше прекарал в магазина десет минути. Щеше ли Кейт да спази обещанието си?

Продавачът се върна. Лицето му беше безизразно, неразгадаемо.

— Доставчикът би искал да разговаря с вас — заяви той.

Какво ли не би дал Дейвид за пистолет. Кимна и пристъпи зад писалището. Продавачът отмести завесата и го побутна в тъмнината. Дейвид усети, че продавачът се пресяга зад гърба му и вдига ръка нагоре, но преди да успее да се обърне, ръката на другия се спусна...

Дейвид се обърна в момента, когато ръката се спускаше.

Над него блесна светлина. Самотна крушка висеше от тавана. Продавачът държеше шнурчето ѝ.

— Телефонът е там — каза той и кимна към масичката в ъгъла.

Телефонният апарат бе от черна пластмаса, като онези от шейсетте години на двайсети век. Слушалката бе достатъчно яка, за да смажеш череп. Самият апарат, естествено, беше с шайба.

Дейвид отиде до масичката и вдигна слушалката. Застана така, че да вижда продавача, който бе пристъпил към него.

В слушалката не се чуваше нищо.

— Централа? — попита Дейвид.

— Идентифицирайте се — отвърна нечий глас.

— Вейл, Дейвид Патрик.

— Станция?

— Джакарта — каза Дейвид. Не можеше да си спомни добре, но му се струваше, че разговорът не би трябвало да протича така.

— Останете на линия. — Отново тишина. — Код за достъп?

Код за достъп? Нямаше никакъв код за достъп. Това не беше някакво скривалище на бойскауты. Би трябвало да го идентифицират по гласа в мига, когато си казва името. Освен ако не печелеха време. Докато обкръжат сградата. Дейвид отново погледна продавача. От колко време бе тук? Дали бяха минали петнайсет минути?

— Аз... нямам код за достъп...

— Останете на линия. — Гласът като че ли прозвуча по-нервно.

— Кръщелно име?

Дейвид се замисли. Какво имаше да губи?

— Рийд. Ендрю Майкъл.

Този път отговорът не закъсня.

— Ще ви свържа с директора.

Изминаха само две секунди и в слушалката прозвуча бащинският глас на Хауард Кийгън:

— Дейвид, за бога, търсихме те навсякъде. Добре ли си? Какво е положението?

— Тази линия подсигурана ли е?

— Не. Но честно казано, момчето ми, в момента имаме по-сериозни проблеми.

— Часовникова кула?

— Рухна. Но не е разбита. Организирам контраудар. Има друг проблем. Чума заплашва цялата планета. Така че сме в надпревара с времето.

— Мисля, че разполагам с парче от пъзела.

— Какво е то?

— Още не съм сигурен. Трябва ми транспорт.

— Направление?

— Гибралтар.

— Гибралтар? — Кийгън изглеждаше изненадан.

— Има ли проблем?

— Не. Това е най-добрата вест, която съм чувал. Всъщност в момента съм в Гибралтар — с последния от нашите агенти подготвяме контраудар срещу щаба на „Имари“ тук. Продавачът ще ти уреди транспорт, но преди да тръгнеш... Дейвид, има нещо, което трябва да ти кажа. Нещо, което искам да знаеш, в случай че не успееш да стигнеш тук или... не ме намериш, когато пристигнеш. Ти не си единственият, който разследва „Имари“. Разкриването на тази конспирация бе делото на живота ми, но понеже времето ми свършва... зная, че ти беше най-добрият ни шанс да ги спреш. Аз бях твоят информатор. Използвах всички мои връзки в „Имари“, за да ти помогна, но не беше достатъчно. Грешките са само мои...

— И са в миналото. Имам нова информация, вероятно нещо, което можем да използваме. Още не е свършено. Ще се видим в Гибралтар.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

Дориан бе принуден да признае едно нещо за Мартин Грей: този човек бе технически компетентен. Изследователският център в Антарктида завладяваше въображението. През изминалите трийсет минути Мартин бе развел Дориан из всички секции на гигантската лаборатория с форма на стоножка: лабораторията за примати с двата трупа вътре, сондажно-контролния център, помещенията на персонала, заседателните зали, главния команден център, където седяха в момента.

— Дориан, тук сме на открито. Трябва да вземем предпазни мерки. В Антарктида има няколко изследователски станции. Всяка от тях може да се натъкне на нашите...

— И какво ще направи? — прекъсна го Дориан. — На кого ще се обадят?

— На страните, които ги финансират...

— Тези страни скоро ще пламнат от епидемията. Повярвай ми, нелегални научни експерименти на Ледения континент едва ли ще са техен приоритет. Да не губим повече време и да се захващаме за работа. Кажете ми какво открихте в района с подводницата.

— Почти каквото очаквахме.

— *Него?*

— Не. Генерал Кейн — Мартин сякаш неволно трепна, докато произнасяше тези думи, — не беше сред труповете, които идентифицирахме...

— Значи е вътре. — Надеждите на Дориан го бяха принудили да изостави обичайните си стоически маниери.

— Не е задължително. Има и други възможности.

— Съмнявам се...

Мартин вдигна ръка.

— Може би е бил убит по време на атаката в Тибет. Или по пътя. Това е дълго плаване. Или...

— Вътре е. Зная го.

— Ако е така, това повдига няколко въпроса. Най-вече — защо не е излязъл. И защо не сме чули нищо за него. Да не забравяме и колко време е минало. Кейн е потеглил за Антарктида през 1938. Преди седемдесет и пет години. Ако е вътре, би трябвало да е на над сто и двайсет години. Тоест — отдавна да е умрял.

— Може би той се е опитвал да се свърже с нас. Розуел. Предупреждението.

Мартин се замисли над думите му.

— Интересно. И така да е, вманиачаването ти на темата Кейн и неговото евентуално откриване ни излага на опасност. Искам да си с ясна глава, ако смяташ да ръководиш тази операция...

— Главата ми е ясна, Мартин — отвърна Дориан. — Признавам, че съм обсебен от идеята да откроя Конрад Кейн, но и ти също щеше да се чувстваш така, ако баща ти е изчезнал.

Робърт Хънт остави снегомобила с работещ двигател, слезе и отиде пеша до мястото, където бе оставил двамата мъже. Бяха изчезнали. Но единият снегомобил си стоеше на мястото. Дали бяха поели към следващия обект? Да докладват за него? Или го бяха проследили по дирите? Последното щеше да е равносилно на това да съобщят за него.

Извади бинокъла и огледа във всички посоки.

Нищо.

Върна се в пещерата. Вътре беше студено. Мъртвешки студено. Опита се да запали изоставения снегомобил, но му беше свършило горивото. Как? Може би го бяха проследили с него и после едва бяха стигнали пак дотук? Не — нямаше нови дири. Бяха изтичали тук — в пещерата. Защо? За да се стоплят? Вероятно. Чакали бяха, после се бяха качили на последния снегомобил и бяха тръгнали нанякъде. Но накъде?

— Дориан, моля те да не го правиш. — Мартин застана пред вратата и разпери ръце.

— Бъди разумен, Мартин. Знаеш, че времето дойде.

— Не сме сигурни дали наистина...

— Това, което знаем, е, че се е отчупило огромно парче от техния град. И че една от Камбаните им се е активирала преди седемдесет и пет години — доказателство за това са трупове в подводницата. Готов ли си да поемеш такъв риск? И двамата сме наясно, че скоро те ще излязат от хибернация, ако вече не са излезли. Нямаме време да се занимаваме с научни изследвания и дебати. Ако излязат, с човешката раса е свършено.

— Само предполагаш, че...

— Зная го. И ти го знаеш. Виждали сме какво може Камбаната. И това е само като да повдигнеш крайчеца на завесата — на вратата към един град, какъвто няма да можем да построим през следващите хиляда години, ако въобще успеем да открием технология от подобен мащаб. Представи си какви оръжия може да имат там! Камбаната е само автоматизиран унищожител на насекоми, за да не позволи на чудовищата да разпилеят съкровищата вътре. Те не искат никой да прониква в града. А аз просто се опитвам да осигуря оцеляването ни. Това е единственият начин.

— Действие с подобни мащаби, основаващо се на толкова много предположения...

— Великите водачи се изковават в огъня на трудни решения — отвърна Дориан. — А сега се отдръпни.

Дориан влезе в стаичката и клекна, за да огледа по-добре двете индонезийчета. Седяха на бяла пейка непосредствено до лабораторията за примати. Краката им се поклащаха над пода.

— Обзалагам се, че вие двамата с радост бихте се отървали от тези неудобни предпазни костюми.

Момчетата го гледаха мълчаливо.

— Аз съм Дориан Слоун. Вие как се казвате?

Празните им погледи се преместиха от лицето му към пода.

— Какво пък, не са ни нужни имена, за да играем тази игра. Играта с имена и без това е скучна. Ще играем друга, много по-забавна. Някога играли ли сте на криеница? Като малък това бе любимата ми игра. — Той се обърна към помощника си. — Донеси раниците на доктор Чейс.

После пак се обърна към момчетата.

— Ще ви поставим в лабиринт, гигантски лабиринт. Задачата ви е да откриете една стая. — Дориан вдигна една снимка. — Виждате ли това? Това е стая с много стъклени тръби вътре. Тръби достатъчно големи да поберат човек! Можете ли да повярвате? Ако откриете тази стая и се скриете вътре, ще спечелите наградата. — Сложи лъскавата снимка в скута на едното момче. Беше компютърно моделирано изображение на голямо помещение с тръби, така, както си го представяха специалистите от „Имари“.

Момчетата го заразглеждаха.

— Каква награда? — попита едното.

Дориан разпери ръце.

— Това е и моят въпрос. Ама вие сте много умни. — Дориан се огледа. Каква награда, наистина? Не беше очаквал да попитат. Той мразеше деца. Почти толкова, колкото и техните въпроси. — Всъщност имаме няколко награди. Вие каква награда искате?

Момчето остави снимката на пейката.

— Кейт.

— Искате да видите Кейт?

Двете момчета закимаха — в ритъма, с който клатушкаха крака.

— Добре, ето какво ще ви кажа. Ако откриете тази стая, скриете се вътре и почакайте, Кейт ще дойде при вас. — Кимна, забелязал, че децата го гледат с ококорени очички. — Точно така. Аз познавам Кейт. Всъщност ние сме стари приятели. — Подсмихна се на тази шега, но усмивката му имаше желания ефект. Момчетата скочиха развълнувано от пейката.

Помощникът се върна с раниците.

— Ето ги, сър. — Подаде ги на Дориан. — Тази карабина активира бойните глави. Постарахме се максимално да направим така, че да не могат да бъдат задействани случайно. Освободи ли се, бойните глави ще се взривят. Както поискахте, няма нито ръчно, нито

дистанционно деактивиране. Обратното броене е нагласено на четири часа.

— Чудесна работа. — Дориан пристегна нагръдните ремъци на раниците и улови момчетата за раменете. — А сега, това е много важна част от играта. Не бива да сваляте тези раници. Ако го направите, играта свършва. Няма да има награда. Няма да видите Кейт. Зная, че са малко тежички. Ако е нужно, може да спирате да почивате, но помнете, свалите ли ги — няма Кейт. И още едно последно нещо. — Дориан извади един плик и го закачи с безопасна игла за гърдите на по-високото момче. Върху него с големи букви беше изписано: „Татко“.

Дориан извади още няколко безопасни игли и ги забодe така, че пликът да не падне.

— Ако видите вътре един мъж, възрастен, с военна униформа, печелите играта, ако му дадете този плик. Така че щом го видите, тичате при него и му казвате, че ви праща Дитер. Запомнихте ли?

Момчетата кимнаха.

След петнайсет минути Дориан наблюдаваше от командния център как двете момчета приближават Камбаната на почти две мили под лабораторията.

Смъртоносното устройство дори не трепна. Пред тях на слоеве се разтвори гигантски портал. „Като око на влечуго“, помисли си Дориан.

Образът на мониторите се предаваше от миниатюрни камери в скафандрите на децата. Картината се измести нагоре, когато двете момчета вдигнаха глави, за да огледат увисналата на стотина метра над тях Камбана, окачена на тавана на грамадната ледена зала.

Дориан натисна копчето за връзка.

— Нищо лошо няма да ви направи. Продължете навътре. И помнете за стаята с тръбите. — Свали пръста си от копчето и се обърна към техника в командния център. — Може ли да им покажете компютърно изображение на тръбите на дисплея на шлемовете? — Включи връзката отново. — Ето как изглежда. Вървете и намерете тръбите.

Облегна се назад и загледа как двете момчета минават през портала. В мига, когато вратата се затвори, образът изчезна и вместо него се появи бял шум. Оставаха само картините, предавани от външните камери в залата с Камбаната.

Вратата на обречените се беше захлопнала. Мъртвите мълчат.

На стената от екрани се появи цифров часовник с обратно броене: 03:23:57, 03:23:56, 03:23:55...

Запис от заседание в Белия дом относно епидемията от „Светкавичен грип“

Адам Райс (пресекретар на Белия дом):

Добро утро на всички. Ще прочета едно кратко изявление, после ще отговоря на няколко въпроса. „Президентът и неговата администрация предприемат стъпки, за да преценят нарастващата опасност и да вземат необходимите мерки относно здравния проблем, известен в медиите като «светкавичен грип». По-рано днес президентът нареди на Комисията по здравеопазване към Сената да пренасочи всички налични ресурси към оценка на заплахата. В зависимост от резултатите на оценката Белият дом може да предприеме по-нататъшни действия с цел осигуряване безопасността на американското общество.“

(Райс оставя листа и посочва първия репортер.)

Репортерът: Президентът определил ли е срокове за затваряне на границите?

(Райс въздъхва и поглежда встрани от камерата.)

Райс: Президентът повтори нееднократно, че затварянето на границите е последна мярка. Знаем какво въздействие ще има подобен ход върху американския бизнес, както едрия, така и дребния. Вижте, ние разбираме, че става въпрос за общественото здраве. Но съществува и икономически риск. Затварянето на границите ще навреди сериозно на американската икономика. От грипа може да пострадат много американци, но затварянето на границите ще предизвика незабавна рецесия, която ще изложи нашата страна на много по-голяма опасност от грипната епидемия. Опитваме се да намерим балансиран подход. Президентът няма да позволи никой да бъде изложен на рискове — независимо дали от грип, или от търговска криза.

Репортер: Какъв е официалният ви отговор на съобщенията от Азия, Близкия изток и Европа?

Райс: Приемаме ги сериозно, но освен това оценяваме информацията критично. Все още работим с непълни данни и честно

казано, не смятаме, че са толкова достоверни.

Репортер: Нима го казвате след като има сведения на очевидци и видеоматериали...

(Райс вдига ръка.)

Райс: Що се отнася до видеоматериалите в интернет, там нещата най-често се показват пресилени. Никой не заснема видеоматериал за това как си седи у дома, колко е здрав, как яде полезни храни и се занимава с аеробика. Заснемат подобни материали само ако има нещо сензационно. Гледаме на тях по този начин и сме сигурни, че ще последват нови. Ако животът ви се определя от това, което показват в ютюб, несъмнено ще вземате доста погрешни решения, а тъкмо това се опитваме да избегнем. Дори не е сигурно дали тези материали са реални и ако са, с какъв брой пострадали са свързани.

(Райс вдига двете си ръце.)

Райс: Добре, това е всичко за днес, благодаря ви.

*Тайна квартира на Часовникова кула
Гибралтар*

Залезът над Гибралтарския залив бе зашеметяващ. Меки оттенъци на червено, оранжево и розово се срещаха в далечината с тъмносиньото на Атлантика. На стотина метра пристанището завършваше със стръмна скала, издадена в морето. От едната страна скалата бе озарена от лъчите на слънцето, а от другата тънеше в сянка.

Кейт дръпна стъклената врата и излезе на застланата с плочки тераса на четири етажа над улицата и пристанището. Под нея въоръжени пазачи патрулираха около голямата къща. Обгърна я топъл средиземноморски бриз и Кейт се опря на перилата.

Зад гърба ѝ около масата се разнесе смях. Тя се извърна и видя, че Дейвид я гледа. Беше толкова щастлив тук, седнал в компанията на десетина началници и агенти от Часовникова кула — оцелелите от провалената организация. Сега се наричаха Съпротивата. Ако човек ги гледаше отстрани и не знаеше за какво става въпрос, би ги взел за стари приятели, които се шегуват, споделят спомени, планират немирства за следващия ден или уговарят футболен мач. Но тя знаеше, че подготвят план за щурма на гибралтарския щаб на „Имари“. Разговорът постепенно се бе пренесъл към техническите подробности на тактиката, спорове за възможните клопки в сградата и въпроси относно това на кои от разузнавателните сведения може да се разчита.

По време на полета от Индия с Дейвид разговаряха за пръв път открито и без съмнения и колебания. Тя му разказа как бе изгубила детето си, как се бе запознала с мъж, който бе изчезнал почти в мига, когато беше забременяла. Как беше напуснала Сан Франциско и бе пристигнала в Джакарта седмица след аборта и как се бе отдавала на работа и изследване на аутизма през цялата следваща година.

Дейвид бе също толкова откровен. Разказа ѝ за смъртта на годеницата си при атаката от 11 септември, за това колко тежко бил ранен, почти парализиран, после за възстановяването си и за решението си да се посвети на задачата да открие виновните. Седмица

преди това Кейт би отхвърлила с лека ръка твърденията му за „Имари“ и глобална конспирация, но по време на полета само кимаше. Не знаеше как съвпадат отделните части, но му вярваше.

След разговора и двамата заспаха, сякаш облекчени от споделените тревоги. Но за Кейт това бе неспокоен, накъсан сън, заради шума на двигателите и неудобната поза на седалката. Всеки път, когато се събуждаше, виждаше Дейвид да спи. Предполагаше, че и с него е същото — събужда се, вижда я, че спи, и отново се унася. При последното ѝ събуждане самолетът вече правеше заход за гибралтарското летище. Дейвид надзърна през прозорчето и когато видя, че Кейт също се е събудила, каза:

— Не забравяй — не бива да казваш нищо за дневника, за Тибет или за китайския изследователски комплекс, докато не научим достатъчно. Все още не съм сигурен дали постъпвам правилно.

Агентите на Часовникова кула нахлуха в самолета миг след кацането и ги откараха в тайната квартира. Оттогава двамата с Дейвид не бяха разменили повече от няколко думи.

Кейт чу, че вратата зад нея се отваря, и извърна глава с надежда и усмивка. Но беше Хауард Кийгън, директорът на Часовникова кула. Усмивката на Кейт се стопи мигновено, макар че се надяваше той да не е видял това. Кийгън излезе на терасата и затвори вратата.

— Нещо против да ви правя компания, доктор Уорнър?

— Не, разбира се.

Кийгън застана до нея, без да се опира на перилата и без да я поглежда. Беше към шейсетте, но в добра форма. Здравеняк.

Мълчанието почна да става неловко.

— Как върви планирането? — попита Кейт.

— Добре. Но това едва ли има значение. — Кийгън говореше с лишен от емоции глас.

Кейт усети, че я побиват тръпки. Опитва се да разведри обстановката.

— Толкова ли сте сигурни, че...

— Да. Утрешният удар се подготвя от години. — Той махна към улицата и пазачите долу. — Тези са от отдела за сигурност на „Имари“. Както и охраната вътре. Утре ще умрат последните агенти, които не са към „Имари“, включително Дейвид.

Кейт се оттласна от перилата и погледна към масата, където мъжете продължаваха да се смеят.

— Не раз...

— Не се обръщайте. Тук съм, за да ви направя предложение. — Кийгън почти шепнеше.

— За какво?

— За неговия живот. В замяна на вашето сътрудничество. Ще си тръгнете още тази вечер, след няколко часа, когато всички си легнат. Ще се разотидат рано, щурмът ще е призори.

— Лъжете.

— Лъжа ли? Не искам да го убивам. Всъщност дори го харесвам. Просто сме от различните страни на барикадата. Случва се. Но вие ни трябва — много.

— Защо?

— Вие оцеляхте при Камбаната. Това е ключът към всичко, което правим. Трябва да разберем причината. Няма да ви лъжа: ще бъдете разпитвана, подложена на изследвания, но животът му ще бъде спасен. Погледнете другата възможност. Можем да избием тези агенти вътре още сега. Ще е малка касапница наред с жилищен район, но ще се справим. Задържахме тази операция твърде много, за да видим кой ще се появи, надявахме се един от тях да е Дейвид. Има и друго. Ако ни сътрудничите, може да освободим децата или да ви разменим за тях. Те са в подобен център. — Кийгън я погледна многозначително. — Е, какъв е отговорът ви?

Тя преглътна и каза:

— Съгласна съм.

— Тогава още едно нещо. При разговора в самолета с Дейвид сте споменали дневник. Той ни е нужен. Търсим го от много време.

*Снежен лагер Алфа
Сондажен обект №7
Източна Антарктида*

Облекчение заля Робърт Хънт, когато видя снегомобила паркиран пред малката сглобяема къщичка на Седми сондажен обект. Той спря своя снегомобил и изтича вътре. Мъжете се топлеха при стенната печка. Когато влезе, и двамата станаха.

— Опитавме се да те чакаме, но направо замръзвахме. Не можехме да останем там.

— Зная. Всичко е наред. — Робърт огледа помещението. Точно както предишните шест. Кимна към радиостанцията. — Някой обаждал ли се е?

— Три пъти за последния час. Питаха за теб. Губят търпение.

Робърт се зачуди какво да каже.

— Какво им казахте? — Отговорът щеше да му даде насока за по-нататъшната стратегия.

— Не отговорихме на първото повикване. При второто съобщиха, че пращат резервен екип. Казахме им, че работиш на обекта и не ни е нужна помощ. Какво видя там?

Последният въпрос завари Робърт неподготвен. „Ами ако ме изпитват? Ако са говорили с работодателя и имат заповед да ме убият? Мога ли да им имам доверие?“

— Не съм...

— Виж, приятел, може да не съм гений и да не съм завършил висше, но работя по нефтени станции, откакто се помня, и съм наясно, че тук не търсим нефт, така че защо не ни кажеш какво видя?

Робърт седна до малката масичка. Изведнъж се почувства ужасно изморен. И гладен. Свали си качулката, после ръкавиците.

— Още не съм съвсем сигурен. Имаше маймуни. Убиха ги с нещо. После видях деца, в стъклена клетка.

*Тайна квартира на Часовникова кула
Гибралтар*

Кейт се опита да прецени разстоянието между балконите. Метър и двайсет? Метър и петдесет? Щеше ли да успее? Чу стъпките на обикалящия долу пазач и се прибра в стаята. Ослуша се. Хрущенето на дребен чакъл под обувките на пазача бавно утихна и тя се върна на балкона.

Изправи се на ръба, прекрачи перилата, след това се подпря с другия крак. Стоеше върху тесния ръб зад перилата и се държеше за тях с две ръце. Щеше ли да успее?

Не. Щеше да си строши врата. Другият балкон бе твърде далече.

Вратата на другия балкон се отвори и се показа Дейвид. Застина, като я видя, но после я позна и доближи перилата.

— Колко романтично — каза с усмивка. После протегна ръка. — Скачай. Ще те хвана. Дължа ти го.

Кейт погледна надолу. Дланите ѝ бяха плувнали в пот. Дейвид бе протегнал ръка през перилата. Беше на метър от нея. Искаше да скочи, но щеше ли да успее? Ако паднеше, пазачите щяха незабавно да съобщят на Кийгън. И тогава сделката се отменяше. Дали Дейвид щеше да може да я задържи? Да ги измъкне оттук? Тя му вярваше, бе сигурна в него, но...

Тя скочи и той я улови и я дръпна през перилата в прегръдките си. Всичко стана толкова бързо, като в сън. Дейвид я отнесе в стаята, без да затваря вратата. Хвърли я на леглото и се покатери върху нея. Свали си ризата и прокара ръце през косата ѝ. Целуна я по устата, повдигна блузата ѝ и я изхлузи през главата ѝ.

Трябваше да му каже. Да спре това безумие. Но не можеше да се съпротивлява. Искаше го. Докосването му бе като електрически ток, запалващ в нея части, които от много време тънеха в мрак. Той пробуждаше нещо, някаква свръхестествена сила, която я завладяваше и прогонваше всичко останало. Не можеше да мисли...

Той свали сутиена ѝ и ѝ смъкна бикините.

Беше толкова приятно. Това освобождаване. Можеха да говорят по-късно...

Кейт гледаше как гърдите на Дейвид се повдигат и спускат. Спеше дълбоко. А тя бе взела решение.

Обърна се по гръб и се взря в тавана, опитваше се да разбере чувствата си. Чувстваше се... отново жива, цяла... в безопасност въпреки заплахите на Кийгън. Част от нея искаше да събуди Дейвид, да му разкрие опасността и да му каже, че трябва да се махнат оттук. Но какво би могъл да направи той? Раните му още не бяха зараснали. Така само щеше да го изправи пред нова смъртна опасност.

Стана, облече се, тихо излезе и затвори вратата.

— Бях пределно ясен.

Гласът я стресна. Тя се обърна — зад нея стоеше Кийгън, с изражение на... тъга, разочарование, съжаление?

— Не съм му казала...

— Съмнявам се...

— Не лъжа. — Кейт отвори лекичко вратата и погледна Дейвид, който лежеше, заспал по гръб. После я затвори тихо. — Въобще не сме разговаряли. — Сведе глава. — Искях да се сбогувам.

* * *

След трийсет минути Кейт гледаше светлините на Северна Африка през прозорчето на самолета, който летеше на юг, към Антарктида.

— Събуди се, Дейвид.

Дейвид отвори очи. Беше гол. Опипа леглото. Празно. И студено. Кейт си бе тръгнала преди часове.

— Дейвид.

Хауард Кийгън се бе навел над него.

Дейвид седна.

— Какво има? Колко е часът?

Доскорошният му наставник му подаде бележка.

— Два след полунощ. Кейт е изчезнала. Намерихме тази бележка в стаята ѝ.

Дейвид разгъна бележката.

Мили Дейвид,

Не ме мрази. Опитах се да се спазаря за децата.

Известно ми е, че на сутринта ще атакувате щаба на „Имари“. Надявам се да успеете. Зная какво са ти отнели.

Успех.

Кейт

Дейвид се замисли. Това идея на Кейт ли беше? Нещо не беше наред.

— Смятаме, че е излязла преди два-три часа. Реших, че ще е добре да си наясно. Съжалявам, Дейвид. — Хауард тръгна към вратата.

Дейвид се мъчеше да анализира създалото се положение. „Какво пропускам?“ В мислите си непрестанно се връщаше към образа на Кейт, бързоменящи се кадри, които не можеше да спре. Тя беше в безопасност, а сега се бе предала в ръцете на врага. Защо? Това бе най-лошият му кошмар.

Кийгън улови дръжката на вратата.

— Почакай. — Дейвид го погледна замислено. Нима имаше друга възможност? — Зная къде е отишла.

Хауард се обърна и го погледна скептично.

— В Тибет ни дадоха дневник. — Докато говореше, Дейвид се обличаше припряно. — В него имаше карта на тунели под Скалата. Там долу има нещо, което им е нужно.

— Какво е то?

— Нямам представа. Но мисля, че е отишла да го намери — като разменна монета. Каква е текущата обстановка?

— Всички се обличат. Скоро ще започнем щурма.

— Искam да разговарям с хората.

След половин час Дейвид бе повел последните двацет и трима агенти на Часовникова кула през тунелите под Скалата на Гибралтар. Беше им казал, че трябва да слезе, трябва да намери Кейт и че може да се забави, преди да се присъедини към атаката. И без това ролята му беше почти церемониална. Заради раните, особено тази на крака, не би могъл да вземе активно участие в щурма. Трябваше да остане в центъра при мониторите, откъдето да координира хода на операцията.

Но колегите му се съгласиха единодушно. Щяха да останат заедно, първо да проучат тунелите и да открият Кейт, а после да се върнат към осъществяването на първоначалния план. А и находките в подземие то можеше да им осигурят тактическо преимущество при главната операция.

Не очакваха голяма съпротива в складовете и не бяха разочаровани. Край сградите дори нямаше охрана. Катинарът на едната беше строшен — вероятно от Кейт. Очевидно „Имари“ бяха изоставили това място много отдавна, защото бяха изгубили интерес към него.

Липсата на охрана обаче събуди подозренията на Дейвид.

Входът към тунела бе точно както се описваше в дневника — и в почти същото състояние. Върху отвора бе метнато черно чергило, светлините в тунела бяха включени. Надолу също нямаше видима промяна — електрическа дрезина, монорелсова, с вагонетки. Всяка вагонетка побираше по двама души и екипът се разпреди в десетина — Хауард и Дейвид седнаха в първата. След предизвикващото световъртеж спираловидно спускане в началото тунелът се изправи и скоро стигнаха до разклонение. Дейвид не бе очаквал това —

предполагаше, че „Имари“ са затворили всички ненужни галерии. Картата в дневника бе от вътрешността на атлантската постройка и той нямаше представа накъде да продължи при разклонението. Не му оставаше друго, освен да раздели силите, ала за съжаление последваха нови и нови разклонения, докато накрая Дейвид остана само с Кийгън. Надяваше се поне да са на правилния път.

Планът бе да се срещнат след час при входа. Така все още им оставаше време за атаката срещу гибралтарския щаб на „Имари“.

Дейвид гледаше напред, към монотонно изплуващите тунелни светлини. Дали не пропускаше нещо важно? Завъртя ръчката и увеличи скоростта. Някъде в далечината се чува три приглушени пукота. Дейвид и Кийгън се спогледаха. Дейвид забави скоростта в очакване да чуят още подобни звуци, за да определят посоката.

— Можем да се върнем — предложи тихо Хауард.

Но останаха да чакат. В тунелите цареше тишина. Какво да правят? Звуците без съмнение бяха от изстрели, но Дейвид не беше във форма да се бие, а Хауард бе чиновник, а не войник. Нито един от тях не можеше да се опре на противника в сериозен бой.

— По-добре да продължим — предложи Дейвид.

След пет минути чува безпорядъчна стрелба, но този път не забавиха. Малко след това излязоха в помещението, което се отваряше към атлантската сграда. Стълбището бе в самия център на подземие, напълно разчистено. Вдясно зееше отворът с неравни краища, описан в дневника. Дейвид виждаше и останалата част от стената, но тя бе само гладък тъмен метал. Масивни стоманени подпори крепяха тавана и удържаха скалата и морето над нея.

Дейвид погледна към стълбището. Над него се виждаше скален купол, вероятно изкопан от миньорите, за да освободят пространство над сградата.

— Какво е това?

— Мястото, откъдето се извадили Камбаната — каза Дейвид, по-скоро на себе си.

Хауард се изкатери до началото на стълбището, стъпи на първото стъпало и погледна към Дейвид.

Без да каже нито дума, Дейвид го задмина и закуцука нагоре, като се подпираше на бастуна си. Докато се катереше, намръщен от болка, го завладя усещането за дежавю. Патрик Пиърс, човекът,

прокопал този тунел, бил примамен уж за да спаси някого, ала сам попаднал в клопка. Дейвид прекрачи прага, следван на крачка от Хауард. Спря, обърна се и погледна в очите своя доскорошен наставник. И отново се запита дали не пропуска нещо? И да беше така, вече бе късно да предприеме каквото и да било.

Тунелът след стълбището бе осветен от фосфоресциращи лампи. Беше висок три метра, с леко извити стени, създаващи овална форма и остри ъгли по краищата. Кой знае защо, Дейвид си помисли, че коридорът му напомня на един кораб в някакъв филм от поредицата „Стар Трек“. Тръгна напред, все така следван от Кийгън. Опитваше се да си представи картата от дневника. Запаметяването на карти и кодове бе част от работата му и бе доста добър в това.

Сградата, из която се придвижваха, бе неопишуема. Много от вратите към помещенията, покрай които минаваха, бяха отворени и Дейвид виждаше през тях импровизирани лаборатории, като нещо, което човек би видял зад стъкло в музей, където музейни работници демонстрират как са се извършвали някогашни дейности или научни изследвания. Очевидно през изминалите сто години „Имари“ бяха изучили всеки сантиметър от сградата.

Всичко това му се струваше нереално. Не бе повярвал напълно на историята на минния инженер, дори известно време гледаше на нея като на измислица. Но ето че сега всичко това бе пред очите му.

Фалшивата стена към камерата беше зад следващия завой. Веднага щом се появи пред погледа му, Дейвид задържа дъх. Камерата беше... отворена.

Кейт? Дали не беше вътре?

— Кейт! — извика Дейвид. Нямахше какво да губи. Който и да бе вътре, вероятно бе чул потракването на бастуна му. Така че едва ли можеха да разчитат на някакъв елемент на изненада.

Никакъв отговор.

Дейвид се прокрадна до ръба на отвора и надзърна вътре.

Помещението приличаше на команден център. Мостик с кресла, подредени покрай гладки повърхности компютри? Нещо по-напреднало?

Дейвид пристъпи предпазливо в помещението. Завъртя се, опирайки се на бастуна, и огледа всеки сантиметър от камерата.

— Няма я тук — каза той. — Но историята от дневника се оказва вярна.

Хауард го последва и натисна една ръчка на стената. Вратата се затвори със свистене — плъзна се от дясно наляво.

— О, да, съвсем вярна.

Дейвид го погледна учудено.

— Да не си го чел? — И с бързо движение хвана дръжката на затъкнатия в колана му пистолет.

Лицето на Хауард изглеждаше променено. Обичайно мекото му изражение бе изчезнало. Беше доволен. И уверен.

— Чел съм го, да. Но само от любопитство. Зная какво пише вътре, защото видях всичко това с очите си. Аз наех Патрик Пиърс да намери това място. Аз съм Малори Крейг.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

Кейт седеше на малка пластмасова пейка и гледаше бялата стена. Намираше се в нещо като лаборатория или изследователски център, но нямаше никаква представа къде е това. Потърка уморено челото си. Божичко, колко беше уморена! По някое време, докато летяха над океана, в кабината дойде мъж и ѝ предложи вода. След като тя отказа, мъжът се нахвърли върху нея и затисна устата ѝ с парче плат. Малко след това тя изгуби съзнание.

А какво друго да очаква?

Стана и отиде до вратата. В нея имаше тесен отвор, но през него се виждаха само белите стени на коридора и още няколко врати като нейната.

На една от дългите стени бе монтирано огледало. Кейт не се съмняваше, че това е стая за наблюдение, като онези в лабораторията ѝ в Джакарта. Тя се загледа в огледалото. Дали там имаше някой, който я наблюдаваше в този момент?

Тя се доближи и в сянката на собственото си тяло различи оттатък очертанията на мистериозния мъж. Нейния похитител.

— Аз изпълних моята част. Тук съм. Искам да видя децата.

Говорителят изпука. Гласът бе приглушен, усилен.

— Кажи ни с какво си ги лекувала.

Кейт се замисли. Ако им признаеше всичко, нямаше да разполага със скрит коз срещу тях.

— Искам първо да ги видя, после ще ги освободите и тогава ще ви кажа.

— Кейт, не си в позиция да преговаряш.

— Не е така. Вие имате нужда от това, което зная. Така че ми покажете децата, иначе няма за какво да говорим.

Известно време не се случи нищо. После в единия край на огледалото блесна изображение — тази част на огледалото вероятно бе видеоекран. На екрана се виждаха децата, крачеха по тъмен коридор.

Кейт пристъпи към огледалото с протегнатата ръка. Пред децата се разтваряше огромен портал, зад който цареше мрак. Децата минаха през портала. Видеозаписът свърши с това как порталът се затваря.

— Чела си дневника на минния инженер. Знаеш за онази сграда в Гибралтар. Тук долу има подобна структура, но двацет пъти по-голяма. Лежи на две мили под леда от хиляди години. Децата са вътре.

Екранът отново блесна и показа в едър план двете момчета миг преди да прекосят портала. Камерата се спря на раниците, които носеха. На тях се виждаха малки червени индикатори, като на алармените инсталации. Със серия цифри. Отброяващи в обратен ред.

— Кейт, в тези раници децата носят ядрени заряди. Остават им по-малко от трийсет минути. Можем да ги деактивираме дистанционно, но първо трябва да ни кажеш какво си направила.

Кейт отстъпи от огледалото. Това беше безумие! Кой би постъпил така с две невинни деца? Не можеше да се довери на подобни хора. Нямаше да им каже. Те само щяха да причинят болка и страдание на децата, сигурна бе в това. Трябваше да помисли.

— Дайте ми малко време.

Картината изчезна от екрана.

Изминаха няколко секунди и вратата се отвори. В стаята, пристъпвайки с механични движения, влезе мъж с дълъг черен шлифер...

Кейт го познаваше.

Как бе възможно? Спомени от скъпи вечери, нейният смях, докато той я ухажва, озареният от светлини на свещи апартамент в Сан Франциско. И денят, в който му каза, че е бременна — последният ден, в който го бе видяла... до този момент.

— Ти?! — успя само да каже Кейт. Отстъпи назад и опря гръб в стената.

— Време е да си поговорим, Кейт. Наричай ме Дориан Слоун. Всъщност няма нужда от тези измислени имена. Името ми е Дитер. Дитер Кейн.

Тунелите на „Имари“

Гибралтар

Дейвид гледаше как другият кръстосва из стаята. Човекът, когото бе познавал като Хауард Кийгън, директор на Часовникова кула, и който сега твърдеше, че е Малори Крейг.

— Лъжеш. Крейг е наел Пиърс преди почти сто години.

— Това е вярно, аз го наех. И оттогава търсим дневника му. Пиърс бе невероятно умен. Знаем, че е пратил дневника си на имару през 38-а, но не бяхме сигурни дали е стигнал там. Любопитно ми беше да прочета какво е написал вътре, колко тайни е разкрил. Докато го четеше, не ти ли стана интересно каква сделка е сключил с нас? Защо остана да работи за „Имари“ почти двайсет години след като испанският грип уби жена му и нероденото му дете? Как го беше нарекъл? Неговата „сделка с дявола“? — Мъжът се разсмя.

Дейвид измъкна пистолета от колана.

— Не разбирам какво общо има това с теб.

— Не разбираш ли? Защо според теб Пиърс би работил с нас?

— Иначе сте щели да го убиете.

— Да, но той не се боеше от смъртта. Нали прочете дневника докрай? Би я посрещнал спокойно, би се опитал да ни избие в блясъка на славата. Ние му бяхме отнели всичко — всичко, което обичаше. Но обичта към детето му се оказа по-силна от омразата. Както вече казах, Пиърс беше много умен. В мига, когато излезе от онази тръба, вече знаеше какво е предназначението им. Хибернационни камери, поддържащи изкуствено жизнените функции. А после, в импровизираната болница в склада, той сключи сделка с нас. Искаше да положим тялото на Хелена в една от тръбите, а Кейн да постави в друга камера сина си Дитер. И двамата се вманиачиха на тема медицински изследвания. Мечтаеха за деня, когато ще отворят тръбите и ще спасят любимите си. Разбира се, идеите на Кейн бяха много по-радикални, оцветени с расизъм. Той се посвети на задачата да открие начин за оцеляване от Камбаната. Откара я в Германия и... вече знаеш

за експериментите. Давахме си сметка, че Пиърс работи срещу нас, че подготвя нещо. През 38-а, в навечерието на експедицията на Кейн, той накара щурмоваците да заловят Пиърс и да го натикат в една тръба.

— Защо просто не го е убил?

— Бихме предпочели, но както казах, знаехме, че е водил дневник и че има планове срещу нас. Предполагахме, че смъртта му може да предизвика задействането на тези планове, и това ни поставяше в трудно положение. Премахването му беше твърде рисковано. Помня как се смях с цяло гърло, когато щурмоваците доведоха Пиърс в подземие и го хвърлиха в тръбата. Но после, за моя изненада, Кейн нареди на щурмоваците да ме натикат в друга тръба. Не ми вярваше, въпреки годините на лоялна служба. Обеща ми, че ще ме пусне, когато се върне. Само че така и не се върна. Преди няколко седмици открихме подводницата му в Антарктида.

— Двамата с Пиърс се събудихме през 78-а, в един различен свят — продължи той. — Нашата организация — „Имари“ — практически бе изчезнала, бяха останали само няколко разхвърляни по света гнезда. Втората световна война се бе оказала пагубна за нас. Нацистите си бяха присвоили много от нашите постижения, включително Камбаната. Водачите на имари — тези, които бяха оцелели, бяха обезверени. Дотолкова, че да върнат в света старите кадри, хората, изградили навремето „Имари Интернешънъл“. Поне са имали здравия разум да го направят. Но разбира се, те не бяха наясно с цялата история. Двамата с Пиърс се събудихме по едно и също време и започнахме точно оттам, където бяхме преустановили. Аз се заех с възстановяването на „Имари“, а Патрик се върна към идеите за моето унищожаване. Започнах, като вдъхнах нов живот на организацията, която бях създал, моето подразделение на „Имари“, първата глобална шпионска организация. Познаваш я добре. Часовникова кула. Разузнавателното крило на „Имари“.

— Лъжеш.

— Не те лъжа. Знаеш го. Видях съобщенията, които разпратихме през 47-а, онези, които зашифровахме сред некролозите на „Ню Йорк Таймс“. Защо посланията на „Имари“ бяха маркирани с кодовите думи „часовник“ и „кула“? Сигурно ти е направило впечатление, когато си видял разшифрованите съобщения. Някъде дълбоко в съзнанието си вече си знаел какво представлява Часовникова кула — от мига, когато

си узнал колко много агенти са под контрола на „Имари“. Разбрал си го, когато клетките започнаха да падат една по една. Помисли за това. Часовникова кула не беше компрометирана от „Имари“. Тя беше подразделение на „Имари“, създадено да си проправя път в други световни шпионски организации, да се внедрява в тях и да направи така, че когато настъпи денят, в който разпространим Атлантската чума, те да бъдат заслепени и напълно лишени от възможност за действие. Часовникова кула служеше и на една друга задача — да намира и задържа всеки, който е част от главния план на „Имари“ — хора като теб. През цялото време докато работеше за Часовникова кула, ти бе под нашето стриктно наблюдение. Трябваше да знаем колко точно си узнал и кой ти го е казал. Това бе единственото решение. Хора от твоя тип не се пречупват по време на разпит. А и ни носеше още едно предимство. С течение на времето открихме, че повечето агенти преминават на наша страна, когато узнаят истината. И с теб ще стане така. Затова си тук.

— За да ме завербувате? Смяташ, че ще се присъединя, когато се вслушам в гласа на разума?

— Нещата не са такива, каквито...

— Чух достатъчно.

Дейвид вдигна пистолета и натисна спусъка.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

Кейт поклати глава. Как можеше той да е тук? Не, нямаше да се разплаче. Успя само да произнесе едно: „Защо?“. Ала гласът ѝ трепна и я издаде.

Лицето на Дориан се промени, сякаш си бе припомнил нещо забравено, безполезна дреболия, оставена на тезгяха в дрогерията.

— А, това ли? Просто плащах един стар дълг. Но едва ли ще може да се сравни с другото, което ще ти направя, ако не ми кажеш с какво си лекувала децата. — Той се приближи към нея, принуждавайки я да отстъпи към ъгъла на стаята.

Кейт *искаше* да му каже, да види израза на лицето му.

— Умбиликална кръв.

— Какво? — Дориан спря.

— Изгубих детето. Но месец преди да се случи поисках да ми вземат стволови клетки от пъпната връв, в случай че заболее от тежка болест, след като го родя. А за лечението са нужни стволови клетки.

— Лъжеш!

— Истина е. Приложих на децата експериментално лечение със стволови клетки, като използвах образците от зародиша на нашето мъртво дете. Използвах ги всичките. Няма повече.

Тунелите на „Имари“

Гибралтар

Дейвид дръпна повторно спусъка. Ново изщракване.

— Извадих иглата на ударника — обясни Крейг. — Знаех, че ще усетиш разликата между зареден и празен пистолет.

— Какво искаш от мен?

— Вече ти казах. Тук съм да те наема. Когато приключим с този разговор и узнаеш цялата истина, ти ще...

— Няма. Убийте ме още сега.

— Предпочитам да не го правя. Трудно се набират опитни служители. Има още една причина — ти знаеш повече от другите. Намираш се в уникалната позиция да...

— Знаеш защо постъпих в Часовникова кула и какво ми отне „Имари“. Какво *ти* ми отне.

— Не аз. Дориан. Дитер Кейн. Вярно, използвах Часовникова кула, за да се уверя, че нито една чужда шпионска централа няма да се добере до плановете ни. Но той е човекът, подготвил атаката от 11 септември. Тя бе негова рожба. Беше обсебен от идеята да търси баща си в планините. И се нуждаеше отчаяно от прикритие. Това не бе единствената причина. Както вече казах, когато се събудих през 78-а, организацията ни беше пред разпадане и през 2001 все още се възстановявахме. Нуждаехме се от пари и глобално прикритие, за да подновим работата.

— Дориан Слоун е Дитер Кейн?

— Да. Когато се събудих пред 78-а, наредих на хората от екипа да отворят неговата тръба и той излезе отвътре, по-здрав от всякога. Тръбата вероятно има и регенерираща функция, нещо като оздравителна капсула. Но силата ѝ се ограничава до живите. Помня как рухна Патрик Пиърс, когато извадиха от другата тръба трупа на Хелена. Той преживя отново смъртта ѝ. Все пак успяхме да спасим детето в нея.

— Неговото дете?

— Да. Дъщеря му. Но ти я познаваш. Кейт Уорнър.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

Кейт не откъсваше очи от лицето на Дориан. Объркване? Недоверие? Съжаление? Беше се втренчил в мястото, където стената срещаше пода, и размишляваше.

А после я погледна и на устните му затрептя зла усмивка.

— Много хитро, Кейт. Разбира се, ти си много умна — когато става дума за наука. Но не и да познаваш хората. — Обърна ѝ гръб и тръгна към вратата. — Приличаш на баща си. Гениална, но глупава.

За какво говореше? Баща ѝ бе умрял преди двацет и осем години. Дориан, или Дитер, или както му беше там името... този човек беше побъркан.

— Ти си единственият глупак тук! — заяви Кейт.

— Така ли? За всичко това е виновен баща ти. Той положи началото. Той уби майка ми и брат ми и накара баща ми да предприеме опасна мисия, за да спаси света — мисия, от която така и не се завърна. Ето го твоето „защо“, Кейт. Посветих целия си живот на това да довърша делото на баща ми и да поправа злото, сторено от твоя баща на моето семейство. И днес ти ми даде ключа, за да го завърша.

Преди Кейт да успее да отговори зазвуча сигналът на алармата.

Един охранител влезе задъхано и докладва:

— Сър, нападнаха ни.

Тунелите на „Имари“

Гибралтар

Дейвид мислеше трескаво. И даваше воля на мислите си в мига, когато се оформяха в съзнанието му.

— Кейт Уорнър е дъщеря на Патрик Пиърс? Но как...

— Реших, че е по-добре да използваме нови имена. Ако някой ни свържеше със събития от времето на Първата световна война, това можеше да... усложни живота ни. Пиърс се нарече Том Уорнър, Катрин стана неговата новородена дъщеря. Каза й, че майка й умряла при раждане, което всъщност бе истината. Дитер стана Дориан Слоун и постепенно бе обсебен от миналото и наследството на баща си. Беше дете, закърмено с омраза. Беше видял толкова много и остана сам в едно време, което не разбираше. Представи си: седемгодишно момче заспива през 1918, докато е болно от грип, по време, когато баща му и брат му са живи, а се събужда шейсет години по-късно, през 1978, здрав и съвсем сам в един странен свят. Опитах се поне за известно време да заместя баща му, но той беше объркан и затворен. Подобно на теб посвети живота си да издири и отмъсти на хората, отнели любимите му същества, да убие тези, които са променили и съсипали неговия живот. За него това бяха Том Уорнър и атлантите.

— За съжаление на всички нас Дориан се оказа много способен — продължи той. — Освен това разполагаше с подкрепата на организацията. За тях той бе завърналият се спасител, живото доказателство, че чумата и Камбаната могат да бъдат преодоляни, че човечеството може да оцелее. Ала в съзнанието на Дориан нещата бяха различни. Той се превърна в чудовище. Възнамеряваше да намали човешката популация до малцина избрани, генетично превъзхождащи останалите, до група, която наричаше „моето племе“. Той вече се зае с разпространението на чумата. Апокалипсисът е в ход дори в този миг, докато говорим. Но ние можем да го спрем. Ти ще го убиеш, а аз ще поема контрола над организацията с твоя помощ.

Крейг наблюдаваше внимателно Дейвид, надяваше се да прочете по лицето му какво мисли.

— Ще те вкарам като мой пленник. Познавам го. Той ще иска да те разпитва и изтезава лично. Ще ти осигурия начин да го премахнеш, когато останете насаме.

Дейвид поклати глава.

— Това ли искаш? Затова ли е целият този панаир? Искаш да убия Слоун — и да сложа теб на трона?

— А ти не искаш ли? Той е виновникът за атаката от 11 септември. А ти можеш да спасиш Кейт. Тя е там с него сега. Той ще й направи нещо, Дейвид. Нещо лошо. И преди я е наранявал — в Сан Франциско. Бебето й. Било е негово.

— Какво?!

— Това беше отмъщението му. След като Том Уорнър го нямаше, оставаше само дъщеря му. Дориан не се поколеба. Искаше Кейт да изпитва терзанията, на които е бил подложен той, когато се събуди и научи, че семейството му вече не съществува. Той е чудовище. Само Мартин успя да го удържи да не я убие, но не може да го спре сега. Ти можеш. Ти би могъл да я спасиш. Никой друг не може да й помогне.

Крейг остави последните думи да потънат в съзнанието му, преди да продължи:

— Помисли над това, Дейвид. Знаеш, че не можеш да спечелиш. Не можеш да се биеш с нас. Онази стрелба в тунелите — това бяха моите хора, които се справиха с последните лоялни членове на Часовникова кула. Те всички са мъртви. Сега вече си съвсем сам. Не можеш да надвиеш „Имари“. Никой не може. Светът вече е заразен с чумата. Не можеш да спреш катастрофата. Но можем да променим нещата в „Имари“ отвътре. Да променим света, който идва.

Дейвид обмисляше предложението — своята лична сделка с дявола. Огледа стаята за някакво оръжие. Забеляза нещо — дървена дръжка на копие, стърчаща от вратата. Древното оръжие изглеждаше съвсем нелепо в това помещение от метал и стъкло, оборудвано с техника, каквато Дейвид не би могъл да си представи.

В другия край на стаята трепна и се съживи холографско триизмерно изображение.

— Това пък какво...

— Не знаем — прекъсна го Крейг и се приближи до мястото, където се оформяше холограмата. — Това са записи, странни образи. Повтарят се на всеки няколко минути. Мисля, че показват миналото, какво се е случило тук. Има и друга причина да те доведе. Тази стая е пълна с тайни. Смятаме, че Патрик Пиърс все още не ги е бил разгадал, когато през 38-а е пратил дневника. Има и друга теория — че е открил тази стая, но нищо тук не работело до пробуждането му в тръбата през 1978. Все още уточняваме хронологията, но както ще видиш, ние смятаме, че той е наблюдавал тези записи в някой момент през седемте години след пробуждането си. Когато вече се е казвал Том Уорнър. Не знаем какво може да е предназначението им, но истината е, че той е направил почти невъзможното, за да ги скрие от нас. Вероятно са някакъв вид послание.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

При трясъка на втората експлозия Кейт вдигна глава. Отново натисна дръжката. Заключено. Стори ѝ се, че подушва дим. В мислите ѝ се гонеха налудничавите твърдения на Дориан и видеокартината на децата пред странната постройка... с пристегнати на гърбовете раници.

Вратата се отвори рязко и в стаята влезе забързано Мартин Грей. Сграбчи Кейт за ръката и я задърпа към коридора.

— Мартин... — почна тя, но той я прекъсна:

— Мълчи. Трябва да бързаме.

Поведе я по облицования с бели плоскости коридор. Свиха зад ъгъла и коридорът свърши с устройство, което наподобяваше въздушен шлюз на космическа станция. Минаха през шлюза, през завеса от спускащ се под налягане въздух, и се озоваха в голямо помещение от другата страна — нещо като хангар или склад с висок сводест таван. Мартин я стисна за ръката и я отведе при редица пластмасови контейнери, където клекнаха и зачакаха мълчаливо. Тя чуваше някакви гласове от дъното на помещението и шум от тежки машини — вероятно кранове или подемници.

— Стой тук — нареди Мартин.

— Мартин...

— Мълчи и ме чакай — прошепна той, изправи се и забързано се отдалечи.

Кейт чу стъпките му да спират внезапно, когато стигна до другите мъже. В гласа му се долавяше властност, каквато Кейт никога не бе забелязвала у него.

— Какво правите? — попита той рязко.

— Разтоварваме...

— Слоун нареди целият персонал да се събере при северния вход.

— Какво? Казаха ни да...

— Станцията е нападната. Ако я превземат, това, което правите тук, няма да има никакво значение. Дориан нареди да се съберат всички. Ако искате, можете да останете. И да умрете.

Кейт чу забързани стъпки да се отправят към нея и после да я подминават. Остана само Мартин. Той навлезе навътре в хангара и тя отново чу гласа му:

— Дориан нареди всички...

— А кой ще контролира обекта?

— Господа, защо мислите, че съм тук?

Още забързани стъпки в посока към въздушния шлюз. После гласът на Мартин:

— Кейт, може да излезеш.

Преведе я покрай редовете контейнери и една импровизирана станция за управление с множество монитори на стената. На тях се виждаше дълъг снежен коридор и залата, в която бе видяла децата.

— Моля те, Мартин, кажи ми какво става.

Очите на Мартин бяха меки, съчувствени.

— Облечи този защитен костюм. Ще ти кажа всичко, което мога, веднага щом излезем. — Махна с ръка към един раздут бял космически скафандър, окачен на стената до редица шкафчета. Кейт почна да го навлича, а Мартин продължи: — Съжалявам, Кейт. Аз съм този, който те подтикваше да търсиш решение. И когато успя... аз организирах отвличането на децата. Направих го, защото имахме нужда от тях...

— Камбаната...

— Да минат през Камбаната и да навлязат в гробниците — в сградата, която се намира под нас, на две мили дълбочина. Откакто изучаваме Камбаната, знаем, че някои хора могат да издържат на въздействието ѝ повече от други. Накрая всички умират, но преди няколко години открихме комплект гени, отговарящи за съпротивата на организма: нарекохме го Атлантския ген, за по-кратко А ген. Този ген оказва сериозно въздействие на мозъка. Смятаме, че е отговорен за голям брой усъвършенствани познавателни способности: решаване на проблеми, логическо мислене, език, творчески способности. Ние, сиреч Хомо сапиенс, единствени сред всички човешки подвидове разполагаме с този ген — поне доколкото можахме да определим. Това е, което ни отличава най-вече от останалите. Според моята теория този ген ни е дарен от атлантите преди около шейсет хиляди години — по

времето на изригването на Тоба. Благодарение на него сме оцелели. Но не сме били напълно готови да го получим. Все още твърде много сме приличали на нашите маймуноподобни предци, живеещи сред дивата природа и следващи инстинктите си. Странното е, че според нас той се активира от един определен невронен механизъм за оцеляване, или иначе казано онзи мозъчен център, който решава алгоритъма „да се бием или да избягаме“. Тъкмо този механизъм отключва А гена, като кара тялото и умът да се мобилизират. Вероятно затова ние сме раса на търсачи на тръпката и сме толкова склонни към насилие. Невероятно е. — Мартин поклати глава. — Истината е, че все още се опитваме да разберем как точно работи. Всички притежават Атлантския ген, или поне някои от компонентите му, но активирането му си остава проблем. При някои умове — най-вече на гениални хора — това е по-често. Вероятно защото тези гениални проблясъци, с които са надарени, са нещо като пътеводни светлини, които задействат А гена в онези кратки мигове, когато прозираме цялата мощ на умовете си. Подобни хора могат да активират своите А гени, като заобикалят центъра „бягай или се бий“. Постепенно съсредоточихме изследванията си върху екземпляри, при които е характерен този вид активиране. Наблюдавахме този процес и при деца, заболели от аутизъм и притежаващи необичайни умствени способности. Затова финансирахме и твоите проучвания и позволихме на Дориан да те съблазни, за да те подтикне към изследвания в тази насока. А когато започна да постигаш успехи, когато децата показаха устойчиво активиране на А гена, аз ги отведох преди той да разбере. За целта му подхвърлих разни примамки като Часовникова кула, с които да се занимава.

— Значи ти си бил информаторът. Ти си пратил напътствията на Дейвид.

— Да. Това беше отчаян опит да се спре Протоколът Тоба. Знаех, че Дейвид се интересува от „Имари“. Пратих му съобщение, в което разкривах няколко двойни агенти на „Имари“ сред хората от Часовникова кула и се опитах да му подсказва, че самата Часовникова кула е шпионска агенция на „Имари“, да го предупредя да не се доверява на никого. Надявах се постепенно да узнае по-голямата част от истината. Но трябваше да съм внимателен — информацията бе от най-високо ниво, а вече бях под подозрение. Най-малкото, надявах се

войната за Часовникова кула да обхване „Имари“ до такава степен, че да забави изпълнението на Протокола Тоба...

— Какво по-точно е Протоколът Тоба?

— Тоба е план на Слоун — да използва чумата от Камбаната, за да задържи генетичната трансформация на човешката раса.

— Защо?

— За да ни „синхронизират“ генетично с атлантите. Поне това е обяснението, което Слоун и Кийгън използват пред организацията. Но то е само половината от истината. Крайната им цел е да създадат армия за изпреварващ удар. Слоун и Кийгън искат да влязат в сградата под нас и да избият атлантите.

— Това е безумие!

— Така е. Но по тяхно време, през 1918, епидемията е убила десетки милиони по целия свят, включително майката и брата на Слоун. Те са уверени, че който и да лежи в сградата под нас, не ни мисли доброто и че ще изстреби човешката раса след пробуждането си. За тях оцеляването на неколцина избраници, на генетично превъзхождаща останалите група, е по-добро от пълното изстребление.

— Защо не ми го каза по-рано? Защо не поиска помощта ми? — попита Кейт почти машинално.

Мартин въздъхна.

— За да те предпазя. Децата ми трябваша час по-скоро. Нямах време да ти обяснявам, а и ако го направех, щях да те забъркам в конспирациите на „Имари“. Опитвах се да изпълня обещание, което дадох много отдавна — да те държа настрана от това. Но се провалих. Спецгрупата трябваше да изведе безшумно децата от лабораторията. Ти не трябваше да си там по това време. Бях ужасен, когато научих, че асистентът ти е убит. Допуснах и други грешки. Подцених бързината, с която ще реагира Дориан. Когато се срещнахме в Джакарта, се опитах да ти намекна какво става, но не бях сигурен дали ще събереш парчетата от пъзела. После хората на Дориан те отвлякоха и изгубих контрол върху положението. След като се срещнахме в Джакарта ме докараха тук, в Антарктида. Агентите на Дориан ме държаха под наблюдение. Не можех да ти помогна почти с нищо. Но сред агентите имах сигурен човек — Наоми. Рискувах и пратих на Дориан ново шифровано съобщение, в което му разкрих сведения за комплекса в Китай, и Наоми... намери начин да придружи Дориан до него.

— Значи Наоми е уредила нашите пропуски за гарата?

— Да. Надявах се, че вие тримата — ти, Дейвид и Наоми — ще успеете да спасите децата и да обезвредите електростанцията, като с това ще попречите да се задейства Протоколът Тоба. Доста отчаян ход. Но като се имаха предвид залозите — животът на милиарди хора на планетата — всяка възможност бе по-добра от никаква.

Кейт довърши обличането на предпазния костюм.

— Момчетата... ти каза...

— Опитах се да осъществя контакт. Аз съм част от една малобройна фракция в корпорация „Имари“, която се придържа към друг път. Целта ни е да открием лекарствен способ за активиране на Атлантския ген, което ще ни позволи да проникнем в гробниците и да посрещнем пробуждащите се атланти не като техни убийци, а като деца, молеци за помощ пред назряващите неслоди на човечеството. Да помолят за помощта им относно проблемите с Атлантския ген. Открихме и някои други... интересни аспекти на А гена, загадки, които все още не разбираме. Сега нямам време да ти обяснявам, но без тях едва ли ще се справим. И тук идва твоята роля, Кейт. Ти можеш да проникнеш в гробниците. Знаеш какъв е планът на Дориан — да използва децата, за да унищожи атлантите. Трябва да побързаш. Баща ти даде живота си за тази кауза и направи толкова много жертви за теб. Освен това се опитваше отчаяно да спаси майка ти.

— Майка ми? — Кейт го погледна объркано.

Мартин поклати глава.

— Разбира се. Не съм ти казал. Дневникът. Той е на баща ти.

— Невъзможно!

Кейт впи очи в лицето му. Майка ѝ да е Хелена Бартън? Патрик Пиърс да е баща ѝ? Как бе възможно?

— Истина е. Той се присъедини с неохота към „Имари“. Направи го, за да те спаси. Постави майка ти в една от тръбите, а тя вече носеше теб. Излезе от своята тръба през 78-а и се преименува на Том Уорнър. Аз бях щатен учен към „Имари“, но бях изпълнен с колебания... заради методите им, заради тяхната жестокост. Открих в негово лице съюзник, вътрешен човек в организацията, който искаше да сложи край на това безумие, човек, който предпочиташе диалога пред геноцида. Ала той така и не ми се довери напълно. — Мартин

сведе очи. — Положих всички усилия да те опазя, да съдържа обещанието си пред него — и накрая се провалих...

Нова експлозия разтърси комплекса. Мартин сграбчи шлема на скафандъра.

— Трябва да побързаш. Ще те спусна долу. Когато влезеш, първо трябва да откриеш децата и да ги изведеш. Каквото и да правиш, постарай се те да излязат навън. После ще намериш атлантите. Не ни остава много време — по-малко от трийсет минути, преди бомбите в раниците на децата да се взривят. — Отведе я при друг шлюз в дъното на склада. — Когато влезеш, качи се в коша. Аз ще го спусна. Стигнеш ли дъното на ледения кладенец, тичай към портала, точно както направиха децата. — Той застопори шлема и побутна Кейт към шлюза преди тя да успее да каже нещо.

Веднага щом външният люк на шлюза се отвори Кейт видя стоманен кош, окачен на дебело метално въже. Поклащаше се леко от ледения вятър, който преминаваше почти свободно през металната му мрежа.

Тя пристъпи към него с известно усилие. Вятърът едва не я събори, когато го доближи. Беше ѝ трудно да улови дръжката с ръкавица, но все пак успя да се прехвърли вътре. Затвори вратичката и кошът започна да се спуска в кладенеца.

Кръгът светлина над главата ѝ бързо се смаляваше. Кой знае защо, това ѝ напомни за края на популярна серия детски филмчета, където също така един светъл кръг се стопяваше, докато накрая ставаше колкото главичка на топлийка и изчезваше съвсем. Поскърцването на металния кош придаваше на обстановката допълнителен драматизъм.

Кошът започна да се спуска по-бързо и светлината отгоре изчезна. Мракът и движението надолу създаваха неприятно усещане в стомаха ѝ и тя неволно се улови за ръба на коша. Още малко, надяваше се, но не знаеше колко точно. Сети се, че ѝ предстои да се спусне на дълбочина две мили.

После се появи светлина — отначало бледо сияние под нея, като звезди, блещукащи в ясна нощ. Известно време Кейт гледаше надолу, наслаждавайки се на красотата им, без да се замисля какво са всъщност. „Звезди“ — мислеше си. Ала постепенно умът ѝ потърси рационално обяснение и накрая тя осъзна, че всъщност вижда

фосфоресциращи лампи, които озаряваха дъното на кладенеца и разпръскваха мрака, сякаш я водеха на космическо пътешествие към непозната планета. Имаха почти... хипнотизиращ ефект...

Изведнъж шахтата се разтърси от мощна експлозия и кошът пак ускори спускането си. Въжето, на което бе окачен, внезапно се разхлаби. Беше прерязано.

Тя полетя надолу.

Тунелите на „Имари“

Гибралтар

Докато холограмата приемаше очертания, Крейг пристъпи до Дейвид.

Дейвид не откъсваше поглед от холограмата. Цветовете ѝ бяха ярки и тя почти изпълваше помещението. Сякаш двамата се бяха пренесли на друго място. Крейг видя огромен кораб да се издига над океана. Зад него се появи Гибралтарската скала и Дейвид едва сега доби представа за големината на кораба. В сравнение с него Скалата бе като камъче. Освен това Скалата не очертаваше края на континента, а бе част от сушата. Европа и Африка бяха свързани с естествен мост.

— Божичко! — прошепна Дейвид.

Крейг застана до него.

— Точно както го описва Платон: гигантски остров, надигащ се от дълбините на морето. Все още се опитваме да определим периода, но смятаме, че тази картина е заснета преди дванайсет до петнайсет хиляди години. Със сигурност е в някой момент преди последния ледников период. Платон смята, че островът е потънал преди 12 500 години, така че може и да сме прави. И нали забеляза размерите на кораба?

— Невероятно! А вие сте открили само част от него.

— Да. Доста малка част. По наша преценка съоръжението надхвърля шейсет квадратни мили — стига Скалата да е с размерите, които е имала преди петнайсет хиляди години. Частта, както ти я нарече, в която сме сега, е около една квадратна миля. Корабът от Антарктида е много по-голям, около двеста и петдесет квадратни мили. — Крейг кимна към холограмата. — Следващият филм разкрива какво представлява този кораб.

Дейвид гледаше как исполинският кораб доближава брега и спира. Холограмата трепна, сякаш някой бе сменил лентата в древната прожекционна машина. Корабът все още бе там, но сега морето бе повишило нивото си. Точно зад кораба, на крайбрежието, се виждаше

град, ако можеше да бъде наречен така. Примитивни каменни пантеони, като поредица Стоунхенджове, разположени концентрично около кораба. Колиби със сламени покриви по склоновете наоколо. Огромна клада, запалена в средата на каменните постройки, която изплува в центъра на изображението. Хора, облечени в кожи, влачеха друг човек — не, това бе маймуна. Или нещо по средата. Високо човекоподобно. То се съпротивляваше отчаяно на похитителите си. Когато доближиха кладата, облечените в кожи хора се приведоха.

От кораба се появиха два летящи обекта. Приличаха на колесници или двуколки от космическата ера. Носеха се на няколко метра над земята, право към огъня. Веднага щом го доближиха, хората отстъпиха, все така приведени и свели очи към земята.

Атлантите слязоха от колесниците, сграбчиха полчовека и му инжектираха нещо. Носеха дрехи като брони и имаха огледални шлемове, покриващи главите им, с изключение на тиловата част. Хвърлиха човекоподобното на една от колесниците и се отпавиха назад.

Холограмата трепна отново и сега вече предаваше сцена от вътрешността на кораба. Човекът маймуна лежеше на пода. Атлантите все още бяха със скафандри, но като че ли разговаряха, ако се съдеше по неуловимия език на телата им. Крейг се покашля.

— Все още анализираме това, което се случва тук. Имай предвид, че наблюдавахме тази картина само преди няколко часа, когато получихме картата от дневника и за пръв път проникнахме в помещението. Но според нас се вижда как атлантите прекъсват ритуално пожертвование. Това същество е неандерталец. Вероятно нашите предци са смятали за свой дълг да преследват всички същества, които не са сътворени по подобие на Бога, и да ги убиват. Нещо като праисторическо расово прочистване.

— Това да не е същият екземпляр, който Пиърс е видял в тръбата?

— Да, както сам ще се увериш.

— Какво е станало с него?

Крейг изсумтя и поклати глава.

— Кейн го размразил в началото на трийсетте, веднага щом Камбаната бе активирана. Имахме затруднения с подаването на енергия. През следващите години проведоха серия експерименти. Дори

се опитаха да пресъздадат неандерталеца като кръстосват хора с шимпанзета — това бе част от безумния му план за „хуманизация“. Но нямаше резултат и в края на краищата Кейн изгуби интерес. През 34-та го остави на Камбаната.

— И той не оцеля?

— Не. Дори след един господ знае колко хиляди години в тръбата. Така че, разбира се, ние бяхме слисани, когато Кейт Уорнър се оказа жива. Смятахме, че може да има връзка с тръбите, но каквото и да е, получава се само при нашия подвид. Вероятно по някакъв начин тръбите активират Атлантския ген. С каквото и да е лекувала децата, трябва също да е свързано с тръбите. Според теорията ни всеки човек притежава А гена, но той се активира спорадично и само при някои. Очевидно неандерталците не разполагат с подходящ генетичен предшественик.

Крейг кимна към холограмата и добави:

— Ето го и златния кадър, както казват в киноиндустрията.

Изображението отново се премести от лабораторията към външна картина. Зад кораба се надигаше гигантско цунами. Трябва да беше с трийсетина метра по-високо от кораба, който пък сигурно надвишаваше седемдесет метра, ако се съдеше по сравнението му с Гибралтарската скала. Вълната заля кораба, стовари се върху древния град и го помете.

Корабът се издигна над вълните, цунамито го запокити на брега и той смаза каменните постаменти и разпиля колибите. А после водата се оттегли и издърпа кораба, но повече от половината от корпуса все още се криеше под повърхността. По дъното му засвяткаха искри от стърженето на метал в скалите. После холограмата се обагри в червено, огромна експлозия избухна под корпуса на кораба и го разкъса на две, на три, на четири части.

— Предполагаме, че под морското дъно е имало огромен джоб метан. Взривът му се равнява по мощност на десетина ядрени бойни глави.

Водата нахлу в разбития кораб и изображението се върна в атлантската лаборатория. Един от обитателите ѝ бе запокитен към стената и лежеше отпуснат на пода. Мъртъв? Оцелелият атлант сграбчи неандерталеца и го натика в тръбата. Силата му бе

изумителна. Дейвид се зачуди дали му я придава скафандърът, или е естествена сила.

Атлантът се наведе над своя другар и го вдигна. Изображението премигна, когато той напусна помещението. Холограмата го последва, докато тичаше из кораба. На няколко пъти атлантът губеше равновесие и падаше с товара си — очевидно вълните продължаваха да люлеят разбития съд, докато той се спускаше безпомощно към дъното. А после атлантът се озова в стаята, в която се намираха сега Крейг и Дейвид. Известно време стоя наведен над контролните пултове. Не ги докосваше, само прокарваше пръсти над тях, докато другарят му висеше неподвижно на рамото му.

Един по един мониторите угасваха.

— Смятаме, че той активира Камбаната — каза Крейг. — Охранителна система, създадена да не допуска животни като нас. Има логика. След това изключва компютрите. Но над следващото все още се чудим.

На холограмата помещението тънеше в мрак, ако се изключеше бледото сияние на аварийните светлини. Мъжът отиде до дъното на помещението и докосна нещо на предмишницата си. Пред него се отвори врата. Дейвид се огледа — вратата и сега бе тук, но от нея стърчеше копие. Атлантът се огледа, спря за момент, после прекрачи прага. Вратата се затвори зад него — копие го нямаше.

Дейвид отново погледна към вратата.

— Не си прави труда — каза Крейг. — Вече опитахме.

— Какво е това във вратата? — попита Дейвид и пристъпи към нея.

— Не сме сигурни. Някои от учените решиха, че това е Копието на съдбата, но няма как да знаем. Предполагаме, че Патрик, или по-скоро Том Уорнър, го е донесъл тук при опит да пробие дупка във вратата.

Дейвид пристъпи още по-близо.

— Копието на съдбата? — Беше чувал за него, но имаше нужда да спечели малко време и да отвлече вниманието на Крейг.

— Да. Не си ли чувал за него?

Дейвид поклати глава.

— Кейн бе обсебен от него, а после и Хитлер. Според легендата това е копието, с което прободил Исус Христос, докато висял на кръста.

Копието, с което бил убит. Древните вярвали, че армията, притежаваща това копие, не може да бъде победена. Когато анексирал Австрия, Хитлер взел копието. Било изгубено няколко седмици преди капитулацията на Германия. Това е една от множеството находки, които успяхме да добавим през годините, с надеждата да ни дадат ключ към разбирането на атлантите.

— Интересно. — Дейвид хвана копието, дръпна го и усети, че вратата леко поддава. Дръпна по-силно, копието се освободи и вратата се отвори. Той хвърли копието и се шмугна през отвора в мига, в който Крейг извади пистолета си и стреля.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

— Не, не ги застрелвайте! — извика Дориан, но беше твърде късно. Видя как вторият мъж получава два куршума в гърдите, а третият пада от изстрели в рамото и корема. — Спрете стрелбата! Ще гръмна следващия идиот, който натисне спусъка!

Стрелбата утихна и Дориан излезе и тръгна към последния мъж, който запълзя към пистолета си, като оставяше след себе си кървава диря.

Дориан изтича при пистолета и го изрита към стената на лабораторията.

— Спри! Нищо лошо няма да ти направя. Всъщност ще ти повикам помощ. Искam само да знам кой те е пратил.

— Да ме е пратил? — Мъжът се закашля и по брадичката му потече кръв.

— Да.

Слушалката на Дориан изпука и той завъртя глава.

Беше влязъл един от техниците.

— Сър, идентифицирахме хората. Те са наши — от сондажната група.

— От сондажната група?

— Да. Всъщност това са хората, открили входа.

Дориан отново се обърна към мъжа на пода.

— Кой ви праща?

Мъжът го гледаше объркано.

— Никой... не ни... праща...

— Не ти вярвам.

— Видях... — Мъжът губеше кръв. Раната в корема щеше да го довърши скоро.

— Какво видя? — попита Дориан.

— Деца.

— О, за бога! — изръмжа Дориан. Какво ставаше с този свят? Дори сондажните техники се бяха превърнали в мекушави ревльовци. Той вдигна пистолета и простреля мъжа в главата. После се обърна и тръгна към охранителите.

— Почистете — нареди им кратко.

— Сър, нещо става в контролния център — докладва един войник. — Някой е спуснал коша.

Дориан го изглежда, после нареди:

— Мартин. Пратете екип — да отцепят контролния център. Никой да не напуска помещението. — Замисли се. Някой е спуснал коша? Кой беше вътре? Кейт? — Колко време остава?

— Време? Какво време?

— За бомбите, които носят децата.

Агентът на „Имари“ погледна таблета в ръцете си.

— По-малко от петнайсет минути.

Все още би могла да ги стигне.

— Прережете въжето на коша — нареди Дориан. Така всичко се подреждаше. Кейт Уорнър — дъщерята на Патрик Пиърс — щеше да загине в студения тунел също като брата на Дориан Рутгер.

Дейвид се хвърли на пода в мига, когато куршумите рикошираха в затварящата се зад него врата. Извъртя се и вдигна копието над рамото си, с върха напред, като някакъв праисторически ловец, готов да прободне жертвата си, ако се покаже през вратата.

Но вратата остана затворена. Дейвид въздъхна и седна, за да даде малко почивка на ранения си крак. Не разбираше как Патрик Пиърс бе постигнал това — как въобще бе успял да слезе тук.

Когато болката понамаля, се изправи и се огледа. Стаята бе като тази, от която бе избягал — стени от сив метал и светлини на тавана. Приличаше на фоайе. Имаше седем врати, разположени в полукръг, приличаха на врати на асансьори.

Ако се изключеха седемте овални плъзгачи се врати и платформата в дъното, помещението бе празно. Контролен център? Повърхността на платформата бе тъмна, напомняше му за командното табло с компютрите от изображението.

Отиде до платформата и подпря копието на нея, за да може да използва здравата си ръка. Протегна длан над черната повърхност, както беше направил атлантът от холограмата. Около ръката му изникнаха белезникави струйки дим — пробождаха кожата му като слаб електрически ток. Той размърда пръсти и изведнъж светлината и мъглата се промениха драстично, а около пръстите му се образуваха светещи вихри.

Дейвид дръпна ръка. Очевидно сега не бе моментът за експерименти. Но някъде в подсъзнанието си вероятно се бе надявал да се появи помощно меню.

Взе копието. „Придържай се към това, което знаеш — към наследството на предците ти, които са били ловци и събирачи на корени“ — каза си. Забеляза, че зад контролното табло има още една врата. Може би изход? Когато я доближи, тя се отмести и зад нея се появи коридор, наподобяващ тези от научнофантастичните филми за космически кораби. Очите му вече се бяха адаптирали към слабата светлина, идваща от пода и тавана.

Ако атлантите бяха избягали в това помещение, когато корабът бе пострадал преди дванайсет до петнайсет хиляди години, можеше да се предполага, че това е нещо като спасителна капсула, или може би укрепена секция в средата на кораба.

Изведнъж му хрумна друга мисъл — ако бяха дошли тук, можеше още да са наблизо. Може би щеше да намери и други хибернационни тръби.

Огледа се. Нямаше никакви признаци на живот. Само коридори и още врати. Закуцука по най-късия коридор, подпираше се на копието като на бастун. Помагаше му невероятно.

Вратата в дъното на коридора се отвори автоматично и Дейвид пристъпи вътре.

— Не мърдай!

Мъжки глас. Пресипнал, сякаш човекът не бе говорил от много време.

Дейвид чу зад себе си стъпки. Ако се съдеше по тях, мъжът беше едър, може би атлант. Дейвид вдигна ръце, без да пуска копието.

— Не съм тук, за да ви нападам.

— Казах да не мърдаш. — Мъжът бе почти зад него.

Дейвид се завъртя рязко и успя за миг да зърне мъжа, преди той да допре до тялото му електрошокова палка, която го прати в безсъзнание на земята.

*3,2 км под Изследователския център на „Имари“
Източна Антарктида*

Стоманеният кош се удари в твърдия под, завъртя се, вдигайки ледени късчета, блъсна се в стената и от нея се посипаха късчета лед. Кейт вдигна ръце да прикрие шлема си и в този момент кошът се килна на една страна. Това си беше чист късмет, защото в следващия миг желязното въже се стовари отгоре му — още секунда и щеше да я смаже с тежестта си.

А сега? Кейт се огледа.

Кошът се бе забил в парченцата лед, разкъртени от сондата. Точно това ѝ бе спасило живота. Имаше обаче светлина. От хвърлените в шахтата фосфоресциращи пръчки. И на тази светлина Кейт видя пролука под горния ръб на коша.

Започна да рови с ръце като куче с лапи, провря се през дупката, обърна се, претърколи се по гръб, седна, после се изправи.

Сега накъде?

Изведнъж усети как земята под краката ѝ се движи. В следващия миг лежеше на леда и се плъзгаше нанякъде. Размаха ръце, задра по леда, превъртя се, коленичи. Огледа се. Светлини. Като че ли бяха повече в едната посока, отколкото в другата. Спомни си, че сводестата галерия бе доста голяма. Там беше снежният глобус, там бяха фосфоресциращите лампи. В обратна посока на входа.

Тръгна натам. Студът проникваше до всяка фибра на тялото ѝ. И тогава чу тътнеж. Сблъсък на метал в метал. Отпред и малко вдясно. Смени посоката и ускори крачка. Отново падна и този път ѝ бе по-трудно да се изправи.

Хрущенето на леда под подметките ѝ изчезна и стъпките ѝ вече бяха по-тихи. Виеше ѝ се свят. Усещаше, че се вледенява. Направи една крачка, после още една. Продължи да върви.

Отново стържене на метал — този път зад нея. Дали не се затваряше врата?

Студът бе нетърпим. Тя падна на колене, а после по лице на пода.

Изследователски център на „Имари“

Източна Антарктида

Дориан гледаше как Кейт пада, после се изправя, олюлява се и минава през гигантския портал. Увисналата отгоре Камбана остана безмълвна. Той погледна часовника за обратно броене: 00:01:32.

По-малко от две минути. Беше сигурен, че падането ще я убие, но същото щеше да свърши и ядрен взрив в гробниците. Важен беше крайният резултат.

— Дориан, нека ме пуснат.

Дориан се обърна и погледна Мартин Грей. Сивокосият мъж се съпротивляваше в хватката на двама охранители. Дориан бе толкова обсебен от мисълта за близката смърт на Кейт, че бе забравил за стария негодник.

Той се усмихна.

— Ти си бил. Целият този маскарад с Часовникова кула, напътствията, които им даваше, за да стигнат до комплекса в Китай. Надявал си се, че ще успеят да спасят децата и ще ми попречат да дам ход на Протокола Тоба. — Замисли се за момент. — И пак ти си им помогнал да избягат. Нали? Ти си се свързал с имару, които са ги спасили, след като Камбаната се взриви. Откъде знаеше? Как ги намери?

— Говориш глупости, Дориан. Освободи ме и престани да се излагаш.

— Може да си много хитър, Мартин, но този път няма да се измъкнеш сух от водата. Току-що помогна на Кейт да избяга.

— Не го отричам. Никога не съм крил обичта си към нея. Нейната безопасност е първостепенна задача за мен. Ако се наложи дори бих изгорил този комплекс до основи.

Дориан се усмихна отново.

— Значи го признаваш — сондажният екип, който ни нападна, е действал по твоя заповед.

Мартин поклати глава.

— Пълни измислици. Помисли малко, Дориан. Не разполагам с никакъв начин да се свържа с тях. Никога не съм се срещал с тези хора.

— Е, няма значение. Вече всичко ми е ясно, Мартин. — Дориан го гледаше внимателно, за да види реакцията му. — А на теб? Предполагам, че също. Децата са оцелели от Камбаната, защото са получили стволони клетки от нашето дете с Кейт. И двамата сме били спасени от тръбите: Кейт като нероден зародиш в утробата на майка си, а аз като дете, заразено от Атлантската чума, известна навремето като испански грип. Което означава, че аз също мога да мина през портала. Но ще изчакам няколко минути. — Той посочи екрана с часовника. На него бе изписано: 00:00:00. Цифрите премигваха в червено.

Дориан бе очаквал сътресения и експлозии, но нямаше нищо. Вероятно сградата под тях имаше невероятно дебели стени и двете мили лед осигуряваха допълнителна изолация.

Дориан се усмихна.

— Долу току-що са се взривили две ядрени глави. Мога да те уверя, че Кейт не е стигнала до децата. Оставаха й по-малко от две минути, за да ги намери, а не мисля, че е във форма да тича. Сам видя. Тя пострада доста сериозно, Мартин. Нищо чудно вече да е замръзнала.

Мартин не каза нищо. Дориан кимна на един от охранителите и той започна да приготвя един скафандър.

— Сега ще се облека и ще се спусна долу да проверя какво е станало. Ще те осведомя, ако открием някакви останки. Но се съмнявам. Преди да тръгна обаче ще ти споделя още нещо. Разкрих и друга загадка. Интересува ли те да чуеш?

— Стига с това шоу, Дориан!

— Не ме обиждай. Държа живота ти в ръцете си.

— И своя собствен. Нито един член на Съвета не може да убива друг...

— Е, това е спорно. Малори Крейг ми забрани да те убивам, но сега и той премина на другата страна. Той ми прати Кейт. Няма да може да наложи вето над екзекуцията ти този път. Та както казвах — за експлозията в Китай. Децата са били лекувани с Атлантския ген. Радиацията от Камбаната не може да им навреди, но при Кейт реакцията беше съвсем различна — Камбаната се изключи. Точно това

е станало в Китай. Камбаната я е разпознала като атлантка — една от своите — и се е изключила, пращайки енергиен импулс с невероятна мощ през нашата мрежа, импулс, който е разрушил ядрените реактори и е сринал целия комплекс. Мартин, даваш ли си сметка какво означава това?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Не се прави на ироничен. Искаш да го чуеш, знам. Това означава, че нашето дете е първият потомък на атлантите — първият от новата порода човеци, променливата на човешката еволюция. Неговият геном съдържа ключ към разбирането на това как сме се усъвършенствали преди петдесет хиляди години и как можем да продължим да еволюираме.

— *Бихме могли*, Дориан. Това са твои фанта...

— Не можах да го направя. — Дориан обърна гръб на Мартин. — Колкото и да мразех Кейт за това, което баща ѝ стори на моето семейство, не можех да убия собственото си дете. То е в лабораторията в Сан Франциско, в една от атлантските тръби. Това исках да ти кажа, Мартин. Всички твои потайни действия не доведоха до нищо. Аз победих. В момента екип учени изважда зародиша, за да бъде подложен на изследване. До няколко седмици ще разполагаме с действаща атлантска ваксина. И ще я използваме селективно...

Един техник го прекъсна.

— Готови сме, сър.

— Трябва да тръгвам, Мартин.

— На твоє място не бих го направил.

— Сигурен съм, че и ти...

— Зная защо слизаш долу.

— Знаеш?

— Бележката — каза Мартин, — която закачи на децата. Зная какво пише вътре. Писмо на немски, от едно изпълнено с надежда малко момче, съобщаващо на своя „татко“, че децата носят бомби и че той трябва да излезе на повърхността колкото се може по-бързо. Не бъди сляп, Дориан. Погледни фактите в очите. И труповете на онези примати в трета лаборатория. Когато пристигнахме, Камбаната долу е била активна. Също както и онази на айсберга с подводницата преди няколко седмици. Тя уби хората от нашата изследователска група. Под

нея открихме кости. Баща ти никога не е влизал в тръбата. Той е бил човек, съвсем обикновен човек...

— Беше бог. И не е мъртъв. Така и не открихме трупа му. — Дориан го гледаше обидено.

— Все още не. Но скоро...

— Той е долу! — прекъсна го настойчиво Дориан.

— Дори и да е, в което се съмнявам, трябва да е на сто двайсет и седем години.

— Тогава ще използвам останките му, или каквото открия, но ще знам. Ще намеря и едни други останки. Женски, на около трийсет. И тогава най-сетне ще изпълня това, към което се стремя. Веднъж и завинаги ще премахна атлантската заплаха. — Дориан даде знак на втория охранител. — Погрижи се този да не излиза оттук. Пазете го строго. И ако се окаже, че не е необходим на другите учени за изследването на зародиша... — обърна се и погледна Мартин в очите, — го убийте.

Лицето на Мартин не издаваше никакви чувства.

Един от техниците доближи Дориан и заговори припряно:

— Сър, относно слизането долу... смятаме, че трябва... да изчакате...

— Защо? Скафандърът ще ме пази от радиация, сами го казахте...

— Да, вярно е, но може да има други поражения от взрива. Огън. Вероятно повредени носещи структури. Целият комплекс може да рухне. Получихме нова информация от подземията на Гибралтар. Директор Крейг съобщава, че е намерил архивни видеозаписи. Комплексът там е бил разрушен от метанов взрив, сходен на този от атомните устройства долу, но доста по-мощен. Но вече знаем, че техните сгради не са неразрушими...

— Какво предлагате?

— Да изчакате няколко дни...

— Изключено. Мога да почакам най-много няколко часа.

— Да, сър.

— И още нещо. След като слеза в гробниците, спуснете в шахтата още три бойни глави. Ако някой друг освен мен или баща ми понечи да излезе — хора, атланти, каквото и да било — ги взривете.

Разположете останалите бойни глави около сондажния отвор и ги свържете с общ детонатор.

— Но взривовете ще разтопят леда и...

— Взривовете ще спасят човешката раса. Действайте.

Дейвид отвори очи. Лежеше на тясна койка, застлана с натъпкан с гел матрак, който бе приел формата на тялото му. Надигна се и гелът му помогна, като се втвърди под него. Миришеше на нещо странно, като чесън, примесен с коренища. Остра, неприятна миризма. Дейвид вдигна ръка да си запуши носа, но от това миризмата само стана по-нетърпима. Едва сега осъзна, че миризмата идва от него — от някаква черна паста, с която бяха покрити раните на рамото и крака му. Божичко, как само вонеше... но раните му определено бяха много по-добре. Пастата, изглежда, имаше невероятен целебен ефект. Той се изправи, после почти падна обратно на матрака. Е, не съвсем пълен ефект.

— Не се пресилвай — каза някой и Дейвид се стресна и се обърна.

Беше мъжът, който го бе заловил. Дейвид огледа помещението. Копието беше изчезнало.

— Успокой се, няма да ти направя нищо лошо. Отначало си помислих, че са те пратили да ме убиеш, но когато видях раните... прецених, че биха пратили някой, който е в по-добра кондиция.

Дейвид го огледа. Беше някъде между четирийсет и петдесет. Сурово изражение, сякаш бе привикнал на лишения и недоспиване. Лице на войник или наемник.

— Кой сте вие? — попита Дейвид и отново се намръщи от неприятната миризма. — И какво сте направили с мен?

— Честно казано, не съм съвсем сигурен. Това е някаква лечебна паста. Изглежда, помага да заздравее почти всичко. Аз самият имах доста сериозни рани и мислех, че ще умра. Но компютърът отвори едно чекмедже с тази воняща гадост, после ми показа филм как се нанася — доста реалистичен. Така че последвах примера и се оправих невероятно бързо. Ти също скоро ще си на крака. Може би до няколко часа.

— Наистина? — Дейвид огледа раните си.

— Може би дори по-скоро. Само дето няма къде да отидеш. А сега ми кажи кой си.

— Дейвид Вейл.

— Организация?

— Часовникова кула, Джакарта — отвърна механично Дейвид.

Мъжът пристъпи към него и извади пистолет.

Едва сега Дейвид осъзна какво е казал.

— Не, аз работех срещу „Имари“. Съвсем наскоро узнах, че Часовникова кула е в техни ръце.

— Не ме лъжи. Как ме намери?

— Не съм ви търсил. Вижте, дори не знам кой сте.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— Тунелите под Гибралтар. Открих едно помещение с копие...

— Как?

— От един дневник. Даде ми го един монах в Тибет. Знаете ли за дневника?

— Разбира се, че знам. Аз го написах.

Кейт чуваше около себе си свистене на въздух. Все още не чувстваше тялото си, но въздухът бе топъл. Тя се опита да се оттласне от пода, но не успя и тупна по лице. Беше толкова изморена...

Постепенно топлината изпълни скафандъра и тялото ѝ започна да възвръща чувствителността си. Те — които и да бяха — се бяха погрижили да възстановят телесната ѝ температура. Мъглата в шлема се превърна в едри капки вода, която се спусна надолу на струйки, а зад тях вече се различаваше подът. Беше метална решетка, само дете не можеше да вижда през нея. Всъщност подът бе монолитен, с вдлъбнатини на равни разстояния.

Преобърна се по гръб и вдигна поглед към металния таван. Мъглата се бе разсеяла напълно. Все още ѝ беше студено, но не можеше да се сравнява с кучешкия студ отвън. Къде се намираше?

В някаква дезинфекционна камера?

Седна. Вече чувстваше пръстите си и започна да разкопчава лепенките на ръкавите. С известни усилия си свали ръкавиците и се зае с шлема. Десет минути по-късно успя да се измъкне от скафандъра и остана само с дрехите, с които бе напуснала Гибралтар.

Огледа помещението. Беше добре осветено, широко десетина метра и вероятно два пъти по-дълго. Зад нея бе високата врата, през която бе влязла — много по-голяма от вратата в другия край. Тя тръгна през помещението към нея и вратата се отвори и на пода и тавана блеснаха светлини. Бяха слаби, но достатъчни да осветят сивкав коридор. Напомняха за указателни светлини на пода на самолет.

Намираше се в грамадна Т-образна секция. Накъде да тръгне? Преди да реши, чу приближаващи се стъпки.

Дейвид се опитваше да схване нишката на това, което чуваше. Главата му все още се моташе от нанопастата, която, освен че лекуваше раните му, изпълваше ноздрите му с отвратителна смрад.

Мъжът твърдеше, че е Патрик Пиърс, или Том Уорнър — бащата на Кейт и автор на дневника. Американски войник, участвал в прокопаването на тунелите на „Имари“ в замяна на съгласието да се ожени за дъщерята на един от техните водачи. Но беше невъзможно да е той — не и след всички тези години. Освен... твърдеше, че е прекарал част от времето в хибернационна камера на атлантите. Дали казваше истината?

Дейвид се помъчи да подреди фактите, които му бяха известни.

От 1917 до 1918 Патрик Пиърс се възстановява от раните си от Първата световна война и узнава за съществуването на атлантски подземен град под Гибралтар, разкопава Камбаната и допринася за разпространяването на ужасяваща епидемия, известна на света като „испански грип“. Умират между петдесет и сто милиона души. Близко един милиард са заразените на всички континенти.

През 1918 Пиърс поставя жена си, Хелена, носеща нероденото им дете, в хибернационна камера.

От 1918 до 1938 Пиърс въпреки желанието си работи за „Имари“, за да опази жена си и нероденото си дете. Довършва разкопките под Гибралтар, но на свой ред бива поставен в хибернационна камера, когато Конрад Кейн заминава на своята експедиция: първо към Тибет, за да събере още находки от миналото и да се разправи веднъж завинаги с имару, след това към Антарктида, надявайки се да открие там столицата на Атлантида. Кейн не се връща.

През 1978, четирийсет години по-късно, Малори Крейг, Патрик Пиърс и Дитер Кейн се пробуждат в камерите си. Жената на Пиърс е мъртва, но детето се е родило. Пиърс го нарича Катрин Уорнър. Останалите също приемат нови имена: Пиърс става Том Уорнър, Мартин Крейг — Хауард Кийгън, а Дитер Кейн — Дориан Слоун.

През 1985 Том Уорнър (Патрик Пиърс) изчезва — предполага се, че е загинал по време на научен експеримент.

Възможно ли бе това да е истина? И Патрик Пиърс — Том Уорнър — да е прекарал тук времето от 1985-а?

Ако предположеше, че през Първата световна война Пиърс е бил малко над два̀йсет години, както пишеше в дневника, през 38-а, когато е влязъл в камерата, трябва да е бил над четирийсет... Това означаваше, че през 1985-а е бил на петдесет и две... а днес би трябвало да е на осемдесет. Но човекът пред него изглеждаше много по-млад, вероятно към петдесетте.

Дейвид вече се чувстваше по-добре. Изправи се и мъжът насочи към него пистолета.

— Седни. Не ми вярваш, нали?

Трудно е да спориш, когато си ранен, а човекът срещу теб е въоръжен. Дейвид вдигна рамене и се опита да си придаде изплашен вид.

— Вярвам ви.

— Не се прави на хитрец. И престани да ме лъжеш.

— Вижте, просто се опитвам да подредя фактите. Дневникът разказва за времето от 1918 до 1936...

— Зная какво пише в дневника — нали ти казах, че аз съм го писал. Сега ми кажи точно как се озова тук.

Дейвид седна на леглото.

— Примамиха ме в клопка. Беше Малори Крейг, директорът на Часовникова...

— Зная на какво е директор. Каква беше примамката? — Мъжът говореше бързо и се опитваше да притисне Дейвид с факти, да го изобличи като лъжец.

— Кейт Уорнър. Той ми каза, че тя е слязла в гробниците. Дойдох да я търся. Преди седмица отвякоха две деца от лабораторията ѝ в Джакарта. Тя се занимаваше с терапия за деца, болни от аутизъм...

— Какви ги бръцолевииш, по дяволите?

— Не съм сигурен, защото тя не поиска да ми обясни...

— Кейт Уорнър е шестгодишно момиче. Няма лаборатория нито в Джакарта, нито никъде.

Дейвид втренчи поглед в мъжа. Той явно вярваше в думите си.

— Кейт Уорнър е учен, занимаващ се с генетика. И определено не е на шест години.

Мъжът свали пистолета, въздъхна и промърмори:

— Невъзможно!

— Защо?

— Защото съм тук долу само от един месец.

Кейт не можеше да повярва на очите си. Ади и Суря изтичаха иззад тъгла и веднага щом я видяха, хукнаха към нея. Тя се наведе да ги прегърне, но момчетата почти не забавиха ход. Уловиха я за ръцете и я задърпаха да ги последва.

— Хайде, Кейт! Те идват.

Дориан стъпи на ледената повърхност и разкопча колана. Светлината на шлема му озари смачкания метален кош, забит в купчина твърд сняг. До и върху него лежеше навитото като гигантска змия прерязано стоманено въже. Кошът бе спасил Кейт от удара му. Жалко.

Дориан тръгна към портала. Спря точно под увисналата високо горе Камбана и вдигна глава. Светлините на шлема му я осветиха и той се усмихна. Камбаната висеше — неподвижна и смълчана. Зловещото устройство, убило мигновено брат му и майка му с чумата, с която бе заразило оцелелите... сега бездействаше.

Порталът се отвори, сякаш осъзнал, че е ударил часът, за който е бил предназначен. И Дориан пристъпи вътре.

123.

Дейвид мислеше трескаво.

— Вижте, не зная какво да кажа. Сега е 2013-а година.

— Невъзможно. — Без да сваля пистолета от Дейвид, мъжът приближи един шкаф, бръкна вътре и извади нещо, метално и златисто. После го хвърли на Дейвид.

Беше часовник. Дейвид го обърна и погледна датата и часа: 19 септември 1985.

— Мда. Хъм. Аз нямам златен часовник с дата, но... — Той посегна към джоба си.

Мъжът вдигна пистолета.

Дейвид застина.

— Успокойте се. Имам своя времева капсула. Картинка в джоба ми. Можете да бръкнете и да я извадите.

Мъжът пристъпи напред и извади от джоба на Дейвид лъскава снимка. На нея се виждаше айсберг и стърчаща от него подводница.

— Предполагам, че през 1985 „Имари“ все още не са правили сателитни снимки на айсберги.

Мъжът поклати замислено глава.

— Това е подводницата на Кейн, нали?

Дейвид кимна.

— Смятаме, че са я открили преди няколко седмици. Вижте, аз съм не по-малко объркан от вас. Нека поговорим, да се опитаме да си изясним нещата. Вие как стигнахте тук?

— Работех в една тайна крипта. Успях да разбера как действат машините им.

— Вие ли поставихте онези видеоизображения на повторение?

— Видеоизображения? О, да, в случай че не се върна и някой открие криптата. — Той седна на койката. — Освен това забих копието във вратата. Изпробвах различни находки от криптата с надеждата да пробудя и други машини към живот. Успях да отворя вратата, но нямаше как да се върна. Продължих към следващата стая. Опитах се да задържа вратата подпряна с помощта на копието, но не се получи. Тук

машините са различни. Повечето, изглежда, са изключени. Има и други загадъчни неща... но не успях да отбележа голям напредък. А сега се появи ти. Изглежда, цялото това място се пробужда, все повече машини се активират и се отварят врати, които преди не помръдваха. Бях наблизил, когато чух една такава врата да се отмества, и после те видях.

— Да се върнем към хронологичните различия. Зная, че вие не сте Патрик Пиърс или Том Уорнър. Той трябва да е към осемдесетте. Така че кажете ми кой сте...

— Аз съм Патрик Пиърс. — Мъжът се наведе напред. — Тук времето тече по-бавно. Вероятно един ден долу се равнява... на цяла година горе.

— Но как?

— Не зная. Може да е свързано по някакъв начин с Камбаната. Според мен тя изпълнява двойствена функция. От една страна е часовей, който не допуска проникването на същества, които не са атланти. Но това е само половината. Когато започнахме да изучаваме това устройство, помислихме, че е машина на времето. Камбаната създава около себе си поле, нещо като забавяща времето сфера. Както казах, в близост до нея времето тече с различна скорост. Вероятно това се дължи на гравитационно изместване — свиване и разгъване на пространство — времето около нея. Някои дори предположиха, че Камбаната може да е хиперпространствен генератор.

— Какво?

— Това е термин. Тези идеи се основават на теорията на относителността на Айнщайн. Предполагам, че в твоето време тя е претърпяла известна ревизия. Достатъчно е да се каже, че през годините след като извадихме Камбаната в Гибралтар забелязахме, че в близост до нея времето се забавя. Предполагаме, че по такъв начин натрупва енергия. Дори успяхме да обърнем посоката на този процес, като я свързахме с енергоизточници и минимизирахме гравитационния ѝ ефект.

— Това е интересно, но има един проблем. Камбаната в Гибралтар е била преместена преди повече от сто години.

— Зная. Нали участвах в изваждането ѝ. Имам още една теория. Смятам, че когато е избухнал корабът в Гибралтар, атлантите са били заклещени в частта, която се е отчупила. Според мен вратата, през

която са минали, не е водела към друга част на кораба. Мисля, че е била портал към друг кораб. Тоест не смятам, че сега сме в Гибралтар.

Кейт най-сетне успя да накара момчетата да спрат.

— Кажете ми какво става!

— Кейт, трябва да се скрием — отвърна Ади.

— От кого?

— Няма време — добави Суря.

Време. Думата отекна в съзнанието на Кейт и изведнъж я завладя нов страх. Тя завъртя момчетата и потърси панела с часовника отзад.

02:51:37. Оставаха почти три часа. Мартин бе казал, че до взрива има по-малко от трийсет минути. Как? Нямаше значение — часовникът все още отброяваше. Тя се замисли.

Момчетата я задърпаха отново и зад тях се разтвори двойна врата.

Дориан смъкна скафандъра и огледа помещението — вероятно беше дезинфекционна камера. Тръгна към по-малката врата. Стъпките му отекваха в металните стени. С приближаването му вратата се отвори и той се озова в коридор. Също като в Гибралтар. Значи беше вярно. Това беше друг атлантски град.

На тавана и пода на коридора блеснаха светлини. Мястото изглеждаше така, сякаш тук за пръв път стъпва човешки крак. И със сигурност не бе пострадало от ядрен взрив. Защо? Нима децата бяха успели да навлязат по-надълбоко в подземията? Или атлантите ги бяха заловили? И бяха обезвредили бомбите?

Отпред се чуха стъпки — трополене на крака, удрящи едновременно металния под. Дориан извади пистолета и се дръпна в страни, под сянката на една подпора.

Кейт гледаше огромните стъклени тръби, като тези, които Патрик Пиърс — баща ѝ — бе описал в дневника. Във всяка имаше по една маймуна, а може би човек — всъщност нещо по средата.

Беше невероятно: цяла зала, пълна със забравени предци. Всички липсващи звена в човешката еволюция подредени грижливо и каталогизирани в тази овална зала, на две мили под повърхността на Антарктида, като детска колекция от пеперуди, затворени в буркани. Някои от образците бяха по-ниски от Кейт, не повече от метър на височина, повечето бяха с неин ръст, а някои бяха по-високи. И с различни цветове: някои черни, други кафяви, трети почти бели. Учени можеха да прекарат в това помещение целия си живот. Вместо да се ровят в земята и да се опитват да си изградят представите за своите предци от късчета кости.

Момчетата я последваха в помещението и двойните врати се затвориха.

Кейт бавно се завъртя. Зад тръбите нямаше почти нищо интересно освен един висок до гърдите прозрачен шкаф. Кейт пристъпи към него, но спря, когато вратите отново започнаха да се отварят.

Патрик Пиърс не сваляше ръка от пистолета. Историята на мъжа, който се бе представил като Дейвид Вейл, изглеждаше достоверна, но той все още не му вярваше. А може би просто не искаше да му вярва?

Вървеше след Вейл по дългия коридор и мислите му постепенно се отнесоха към Хелена, към онзи ден преди седем години, когато стъклената тръба се бе отворила със свистене...

Бялата мъгла се бе разсеяла и той бе посегнал да я докосне. Беше си помислил, че ръката ѝ ще се превърне в прах, ще се разпадне, когато докосна студената ѝ кожа. Бе паднал на колене и по бузите му се бяха търкулнали сълзи. Малори Крейг го бе прегърнал през раменете, а Патрик го бе съборил на земята и успя да го удари няколко пъти по лицето, преди охранителите да го дръпнат настрана. Крейг — дясната ръка на дявола, мъжът, който го бе примамил в смъртоносния капан. Едно изплашено хлапе — Дитер Кейн — се бе сгушило в ъгъла. Крейг се бе изправил, бе избърсал кръвта от лицето си, след това бе хванал Дитер за ръка и беше излязъл.

Патрик бе поискал да погребее Хелена със семейството ѝ в Англия, но Крейг не бе позволил. „Пиърс, ще са ни нужни нови имена. Всякаква връзка с миналото трябва да бъде прекъсната.“ Нови имена. Катрин. Кейт — както този мъж, Вейл, я бе нарекъл.

Опита се да си представи какъв ли е бил животът ѝ. Без баща, когато ѝ е нужен, и с един доста несръчен родител, когато е край нея. От момента, в който взе Катрин на ръце, той бе посветил живота си на усилието да премахне заплахата на „Имари“ и да разкрие загадките на Гибралтар и Камбаната. Да направи света по-безопасен заради нея. Това бе най-доброто, което би могъл да ѝ осигури. И се бе провалил. Ако това, което казваше Вейл, бе истина, то сега корпорация „Имари“ бе по-силна от всякога. А Кейт... беше пропуснал целия ѝ живот. Нещо по-лошо — тя бе отгледана от чужд човек. И не само това, оказа се, че е била въввлечена в конспирациите на корпорацията. Истински кошмар. Опита се да прогони тази мисъл от ума си, но тя изплуваше отново и отново, като призрак, който не иска да си отиде.

Погледна мъжа, който накуцваше пред него. Дали Вейл знаеше всички отговори? И достоверни ли щяха да са те? Покашля се и попита:

— Тя... каква е?

— Кой? А, Кейт ли? — Дейвид погледна през рамо и се усмихна.
— Тя е... невероятна. Изключително умна... и с много силна воля.

— Не се съмнявам в това. — Беше толкова странно да чува тези думи от друг. И да осъзнава факта, че дъщеря му вече е зрял човек — че е израснала без неговата помощ. Искаше му се да добави нещо, но не знаеше какво. След известно време каза: — Странно е да говорим за това, Вейл. За мен са изминали едва няколко седмици, откакто се сбогувах с нея в Западен Берлин. Мъчително е да знам, че дъщеря ми е пораснала без баща.

— Повярвайте ми, тя е невероятен човек. — Дейвид помисли малко и продължи: — Не съм срещала друга като нея. Красива и...

— Добре, това е достатъчно. Да не се отклоняваме... Вейл. — Патрик ускори крачка. Изглежда, имаше ограничение на скоростта за разкрития от... подобен тип. Патрик изпревари Вейл и поведе. Все пак беше въоръжен, а Вейл едва ли можеше да му надвие в това си състояние. Освен това последните му отговори бяха убедили Патрик в едно — този човек казваше истината.

Известно време вървяха мълчаливо. После Патрик спря, за да може Вейл да си поеме дъх, и подхвърли:

— Май те поизморих. Извинявай. Аз също имах няколко нещастни случая, докато изучавах района.

— Мога да издържа — отвърна Дейвид, докато си поемаше дъх.

— Сигурен съм, че можеш. Спомни си с кого говориш. Обикалям из тези тунели сто години преди теб. Не е необходимо да се пресилваш.

Дейвид го погледна.

— Като стана дума, вие вървите съвсем нормално.

— Ами да. Това е благодарение на тръбата. Няколко дни в нея през 1918 бяха достатъчни, за да ме закърпят. Не го записах в дневника, защото по онова време ме интересуваше единствено какво става около мен. Хелена... Испанският грип... — Патрик втренчи немиждащ поглед в стената. — Мисля, че в тези тръби се случва и нещо друго. Когато излязох през 78-а, можех да работя с машините.

Вероятно затова успях да премина през Гибралтарския портал. Но... Но все още не разбирам как ти си могъл. Никога не си бил в тръба.

— Така е. Признавам. Аз също не го разбирам.

— Да не би учените от корпорация „Имари“ да са ти правили нещо?

— Не. Или поне не мисля. Всъщност греша — получих кръв от човек, който е бил в тези тръби. От Кейт. В Тибет бях ранен. Изгубих много кръв и тя... ми спаси живота.

Патрик кимна.

— Това е интересно. — Погледна към намазаните с паста рани на рамото и крака на Дейвид. — Как получи тези рани?

— Дориан Слоун ме простреля.

— Значи се е присъединил към „Имари“ и е продължил в духа на баща си. Малкото дяволче ставаше все по-зло с всеки ден, през 1985. А тогава бе само на петнайсет.

— Не се е отказал. — Дейвид се поизправи. — Благодаря за почивката. Готов съм.

Патрик отново поведе. Приблжиха една двойна врата, която досега не се бе отваряла, а сега се плъзна встрани.

— Интересно — да минавам през врати, които доскоро бяха затворени за мен. Чуй ме само, говоря като глупаците, които ме наеха през войната.

— Войната — повтори Дейвид и поклати глава.

— Какво?

— А, нищо. Толкова е странно да чуеш „войната“ от човек, който има предвид Първата световна война. В наши дни това означава войната в Афганистан.

Патрик спря.

— Руснаците? Те пак ли...

— О, не, отидоха си през 89-а. Всъщност Съветският съюз вече не съществува.

— Кой тогава?

— Ал Кайда, или по-точно талибаните, а може би някакви радикални ислямисти.

— Америка е във война с афганистански племена?

— Да. Но това е дълга история...

Светлините в коридора премигнаха, после угаснаха. Двамата застинаха.

— Това случвало ли се е преди? — прошепна Дейвид.

— Не. — Патрик извади една фосфоресцираща тръба, запали я и тя хвърли разсеяно сияние около тях. Чувстваше се като Индиана Джоунс, който запалва факла в древен коридор. Понечи да го сподели, но Дейвид вероятно нямаше да знае кой е Индиана Джоунс. В тези дни „Изгубеният кивот“ вероятно бе просто един много стар филм — на цели трийсет години — и по-младото поколение сигурно отдавна не гледаше такива филми.

Патрик тръгна напред, пристъпваше предпазливо. Светлините в коридора премигнаха, после пак угаснаха. Вратата в дъното не се отвори, когато я приближиха. Патрик протегна ръка към стъкленото табло до нея. Мъглата пред стъклото се разсея и той усети леко убождане, като от електрически ток. Какво ли означаваше всичко това?

— Мисля, че има някакъв проблем с електрозахранването — каза Патрик. Надяваше се да успее да се справи ръчно. Завъртя леко пръсти и вратата бавно се отмести встрани.

Залата бе по-голяма от всичко, което бе виждал, не само тук долу, но и където и да било. Изглеждаше дълга и широка цели мили.

Редици дълги стъклени тръби се издигаха към невидимия таван и изчезваха в далечината, сякаш на много мили от тях, навътре в непрогледния мрак.

Бяха от същия тип като тръбите, които Патрик бе виждал преди много години в Гибралтар, но с две изключения: тези тръби бяха пълни с тела... и бялата мъгла вътре се променяше. Разсейваше се. Избледняващата завеса позволяваше да се добие известна представа за хората, които се помещаваха в тръбите. Ако това бяха хора. Приличаха повече на човеци от човекоподобното същество в Гибралтар. Дали бяха атланти? Ако не — тогава какви? И какво ставаше с тях? Събуждаха ли се?

Слисването му бе прекъснато от нов звук — ритмичен, усилващ се, идващ от вътрешността. Стъпки.

Двойните врати се отвориха и Кейт едва успя да овладее изненадата си, когато вътре пристъпи висок мъж на средна възраст, облечен с нацистка униформа. Мъжът спря и застана неподвижно, изправен като за парад. Очите му се плъзнаха бавно по Кейт и двете деца.

Кейт неволно пристъпи напред и застана между мъжа и децата.

Устните на мъжа се извиха в лека усмивка, сякаш движението ѝ му бе разкрило някаква тайна. Може би действието ѝ я бе издало, но усмивката му се оказа достатъчна, да може и тя да го познае. Беше виждала тази студена надменна усмивка. И знаеше кой е този човек.

— Здравейте, хер Кейн — каза тя на немски. — От доста време ви търсим.

Патрик завъртя глава към стъпките, които спряха някъде в тъмнината. Двамата с Дейвид стояха неподвижно.

— Какво е това място? — прошепна Дейвид.

— Не съм сигурен.

— Никога ли не сте идвали тук?

— Не. Но мисля... че имам известна представа. — Патрик погледна към тръбите. В помещението цареше сумрак, единствената светлина идваше от тръбите, окачени на метални рафтове като гроздове банани. Възможно ли беше „Имари“ да са били прави от самото начало?

— Мисля, че това е гигантски хибернационен съд. Вратата в Гибралтар е портал към друго място. Вероятно към сградата под Антарктида. И тази сграда... тя е точно това, което те са смятали.

— Кой?

— Кейн. „Имари“. Според тяхната теория структурата в Гибралтар е малък граничен пост за родината на атлантите, за която те предполагат, че е била под Антарктида. Те смятаха, че атлантите са хиберниращи свръхчовеци, очакващи деня, в който ще си върнат Земята.

В този момент пак чуха стъпките.

Патрик погледна импровизираната патерица на Дейвид — копието. Изражението му издаваше какво мисли — че ако тръгнат към стъпките, който и да е там, ще ги чуе.

— Може да изчакаме тук — тихо каза Дейвид. — Или да го повикаме.

— Не — прошепна Патрик. — Ако са открили вход в Антарктида... стъпките може да не са на приятел. Или пък... — Той погледна към тръбите. — По-добре да изчакаме.

Отстъпиха към близката редица тръби и се притаиха в сенките. Стъпките се приближаваха и отекваха все по-силно.

Дориан проследи преминаващите покрай него в мъждиво осветения коридор нацистки войници. Значи беше истина. Някои от тях бяха оцелели. Баща му също можеше да е жив.

Той се показа от сянката, изправи гръб и каза решително:

— Ich heiÙe Dieter Kane.

Двамата мъже се обърнаха и насочиха автоматите си към него.

— Halt! — извика единият.

— Как смеете! — кресна Дориан. — Аз съм единственият син на Конрад Кейн. Свалете оръжията и незабавно ме отведете при него.

Конрад Кейн пристъпи към Кейт като тигър, оглеждащ жертвата си и преценяващ кога да я нападне.

— Коя сте вие?

Кейт мислеше трескаво. Трябваше й достоверна лъжа.

— Аз съм доктор Каролина Кнап, водещ учен от изследователската група на „Имари“. Пратиха ме да ви открия.

Кейн огледа нея, после и децата.

— Невъзможно. Тук съм по-малко от три месеца. Изпращането на нова експедиция би отнело много повече време.

Кейт се зачуди дали не я подозира заради акцента. Най-добре бе да се придържа към кратки фрази.

— Вие сте тук много повече от няколко месеца. Нямаме време. Трябва да вървим. Трябва да сваля раниците на децата и...

Появи се нацистки войник и заговори бързо:

— Господине, открихме нещо интересно и други хора!

Кейн отново погледна Кейт и каза:

— Ще се върна скоро, докторе. — След това се наведе към децата и за нейна изненада заговори на английски: — Момчета, трябва да ми помогнете. Моля ви, елате с мен. — Прегърна ги през раменете и ги изведе преди Кейт да успее да възрази.

След петнайсетминутен разговор с тези тъпанари Дориан не успя да стигне доникъде. Щяха да видят те, когато разкажеше на баща си. Да го държат под дулата на автоматите, сякаш е престъпник. Накрая махна с ръка и остави на събитията да се развиват от само себе си.

Всяка секунда му се струваше като вечност.

Най-сетне тишината бе нарушена. Иззад ъгъла се чуха стъпки в синхрон с ударите на сърцето му. Човекът, когото едва си спомняше, човекът, който бе напъхал болното му телце в един стъклен ковчег, който му бе спасил живота и щеше да спаси света, баща му, се появи иззад ъгъла.

Дориан искаше да изтича към него, да го прегърне и да му разкаже за всички неща, които бе направил, как го бе спасил, точно както той бе спасил него преди много години. Искеше баща му да узнае, че е станал силен като него, че заслужава жертвите, които е направил. Но вместо това стоеше неподвижно. Дулата на автоматите бяха едната причина, макар и не най-важната. Другата бе, че очите на баща му бяха студени. И проницателни. Сякаш го анализираха, намираха му място в подредбата на пъзела.

— Тате — прошепна Дитер.

— Здравей, Дитер. — Гласът на баща му бе студен като очите му.

— Толкова много неща трябва да ти разкажа. Събудих се през 197...

— 1978. Тук времето тече по-бавно, Дитер. Ти си вече на четирийсет, нали?

— Четирийсет и две. — Дитер бе удивен, че баща му е в течение.

— А навън е 2013. Тук са минали само седемдесет и пет дни. По един ден за всяка година. Съотношението е 360 към едно.

Дитер го слушаше объркано. Искеше да каже нещо умно, да покаже на баща си, че вече е пораснал достатъчно, за да разгадае сам тази мистерия, но успя да каже само:

— Да. Но защо?

— Открихме хибернационната им камера. Тя е точно това, което подозирахме — отвърна баща му, докато се обръщаше и тръгваше назад по коридора. — Вероятно Камбаната също изкривява времето вътре в сградата и генерира енергията, която е необходима за хибернацията. Може би самата хибернация не е свършена. И те стареят в камерите, макар и със забавени темпове. А може би причината е в самите машини, които търпят известно износване с всяка година. Каквото и да е, процесът на забавянето на времето им помага да се местят напред през вековете. Узнахме и нещо друго. Атлантите не са това, за което ги смятахме. Истината е много по-чудата, отколкото си мислехме. Ще ми отнеме известно време, за да ти обясня.

Дориан махна с ръка към раниците.

— Децата носят...

— Експлозивни. Да. Хитър ход. Предполагам, че те могат да минават през Камбаната, нали?

— Могат. Има и една друга жена, която премина — Кейт Уорнър. Тя е дъщеря на Патрик Пиърс. Уплаших се, че ще ги открие. Но вече няма значение. Времето ни почти изтече.

Конрад погледна часовника на гърба на раницата.

— Остават около два часа. Жената наистина ги намери, но ние ги задържахме. Ще ги пратим в гробниците. Ще се върнем, ако се наложи да довършим работата.

— Трябва да тръгнем веднага след това. До портала е трийсет минути пеша. — Дориан се наведе към децата и заговори на английски: — Как сте? Казах ви, че Кейт ще е тук долу. Хареса ли ви първата игра?

Момчетата го гледаха умълчани. Колко бяха глупави!

— Сега ще играем нова игра. Искате ли? — Дориан чакаше, но момчетата не отговориха. — Добре. Ще го приема за да. Играта е надпревара. Да видим дали сте бързи.

Момчетата кимнаха.

Дейвид гледаше как двамата немски войници продължават навътре, като оглеждат тръбите. Носеха дебели пуловери и нямаха шлемове — бяха моряци от нацисткия флот. Вероятно специално обучени за бой в тесни помещения. За да им надделеят, Патрик и Дейвид можеха да разчитат най-вече на изненадата. Дейвид вдигна ръка, за да даде знак, но Патрик вече го бе изпреварил и му сочеше да изчакат, докато моряците отминат.

Дейвид се опита да приклепне, но раната на крака го заболя нетърпимо, макар този гел да вършеше чудеса. Патрик се приведе до него между две тръби.

Единият от мъжете спря. Дали не беше подушил нещо?

Точно над укритието на Дейвид и Патрик една от тръбите се изпълваше с белезникава мъгла и това бе привлякло вниманието на войника. Дватама смъкнаха автоматите от раменете си и ги насочиха нагоре, но Дейвид и Патрик вече се бяха хвърлили върху тях.

Дейвид повали своя противник с инерцията на скока и го удари с длан през носа. Главата на моряка се блъсна в металния под със сухо хрущене. Под тила му бликна кръв.

До него Патрик се бореше с втория войник. Противникът му бе по-млад и вече бе успял да се претърколи, да го затисне и тъкмо забиваше ножа си в гърдите му. Дейвид скочи върху него и го дръпна назад. Изби ножа от ръката му и го притисна към пода. Патрик се надигна, извади ножа и го опря в гърлото на моряка. Немецът спря да се съпротивлява, ала Дейвид не бързаше да го пуска.

Дейвид не знаеше немски, но преди да каже каквото и да било Патрик започна да разпитва пленника:

— Wieviele männer?

— Vier.

Патрик натисна ножа.

— Zwölf — извика мъжът.

— Herr Kane?

Войникът кимна. Беше плувнал в пот.

— Töten Sie mich schnell!

Патрик продължи да го разпитва още известно време, докато Дейвид го държеше притиснат на пода.

— Schnell — повтори морякът умолително.

Патрик заби ножа в гърлото му и той изхърка, изрита и замря.

От раната в гърдите на Патрик бликаше кръв. Той изпусна ножа до убийтия и се свлече на пода.

Дейвид събра в шепа остатъка от пастата, с която бе покрита раната на рамото му, и намаза раната на Патрик, който бе стиснал устни от болка.

— Не се безпокой, до няколко часа ще си като нов — каза Дейвид. — Може и по-скоро.

Патрик седна.

— Ако имаме толкова време. — И кимна към вратата, през която бяха влезли войниците. — Вече няма съмнение, че сме в Антарктида.

— Колко са?

— Дванайсет. Е, вече десет. Кейн е с тях. Ако влязат в тази зала, ще настъпи геноцид, а след това... може би ужасяващи последствия за човешката раса.

Дейвид претърси убитите и прибра оръжията и всичко, което можеше да им е полезно.

— Той каза ли нещо повече?

Патрик го погледна объркано.

— Видели ли са някой друг? — попита с надежда Дейвид.

Патрик разбра какво има предвид.

— Не. Никого освен нас. Тук са от почти три месеца, в което има логика, ако са пристигнали през 1938. По една година за ден, по месец за всеки два часа. Каза, че току-що открили тази зала и пратили третия да докладва.

Дейвид подаде на Патрик единия автомат и му помогна да се изправи.

— Да побързаме тогава.

Патрик погледна към мъжа, чието гърло бе прерязал и който с такава лекота го бе надвил.

— Виж, Вейл, не съм воювал от двацет и пет години...

— Ще се справим — успокои го Дейвид.

Дориан водеше децата зад Кейн.

Ето такъв е светът — понякога животът може да се преобърне в миг. Той и баща му, отново заедно, на път да довършат великото си дело — да спасят човешката раса.

Отпред отекнаха изстрели.

Дейвид повали двамата часовои, заели позиция при вратите на гробниците, преди някой от тях да успее да стреля. Трети войник се появи иззад ъгъла вляво от него и пусна откос, който рикошира в металната стена. Патрик успя да го свали с три бързи изстрела в гърдите.

Дейвид насочи автомата към другия край на коридора. Чисто. Върна се и зае позиция до Патрик, който се готвеше да надзърне зад ъгъла, откъдето бе дошъл третият нацист.

— Остави на мен — каза Дейвид, надникна и в същия миг се чу изстрел и покрай главата му свирна куршум.

— Ще те прикривам. — Патрик протегна ръка зад ъгъла и стреля няколко пъти напосоки.

Дейвид пристъпи в коридора, насочи автомата към мъжа, който се бе притиснал до стената, и го простреля в гърдите. Четирима по-малко. Оставаха петима плюс Кейн. Шансовете все още не бяха на тяхна страна. Но бяха изгубили елемента на изненада. Какво пък — риск печели, риск губи.

Патрик застана до него и двамата огледаха двойните врати, през които вероятно бе дошъл войникът. Заеха позиции от двете им страни и Патрик размърда ръка над командното табло. Вратите се отместиха и зад тях се показва помещение с дванайсет стъклени тръби, в които имаше... човекоподобни маймуни?

Дейвид имаше нужда от време, за да осмисли случващото се. Патрик не беше толкова объркан — пристъпи бързо в помещението и

завъртя оръжието наляво и надясно. Дейвид го последва. Вътре нямаше никого.

В този момент Дейвид почувства, че някой се приближава отзад. Завъртя се и вдигна автомата, готов да натисне спусъка...

Кейт. Беше се спотайвала зад контролната станция.

Той отпусна оръжието и пристъпи към нея, но тя гледаше Патрик.

— Татко!

На лицето на Патрик си даваха среща надеждата и недоверието.

— Катрин...

Кейт го прегърна и се разплака. Той изсумтя развълнувано и също я прегърна, малко непохватно.

— Жив си — възкликна тя, после носът ѝ се сбърчи. — Ранен си... и каква е тази воня?

— Няма нищо, Катрин! О, божичко, колко приличаш на нея! — Очите му бяха пълни със сълзи. — Толкова се тревожех за теб... но... не знам дали разбираш... тук са минали само няколко седмици...

Кейт кимна. Изглежда, тя също бе наясно с нещата. Погледна Дейвид и протегна ръка. Дейвид пристъпи малко смутено, но тя го прегърна и притисна лицето си в гърдите му.

Беше жива. Това бе всичко, което имаше значение за него. Беше го напуснала в Гибралтар, но беше жива. Празнотата в него бе започнала да се запълва.

Тя го пусна и попита:

— Ти как успя...

— Гибралтар — каза баща ѝ. — Една врата в помещението, което открих... оказа се, че е портал към Антарктида, към тази сграда. Има още хора. Трябва да...

— Да. Взеха децата. Носят раници с атомни бомби. Дориан...

Дейвид се огледа замислено и каза:

— Има една зала с тръби, която сякаш е безкрайна. Обзалагам се, че отиват там. — В главата му се оформяше план. Нямаше да изложи Кейт повторно на опасност. — Ти ще останеш тук...

— Не. — Тя отиде до убития войник при вратата, наведе се и взе автомата му. След това погледна Дейвид. — Идвам с вас. Този път имам оръжие. И това не е молба.

Дейвид въздъхна.

Патрик местеше поглед между двамата.

— Доколкото разбирам, това е спор с продължение?

— Да, спорим от цяла седмица. — Дейвид не сваляше очи от

Кейт. — Няма да дойдеш с нас...

— Не мога да остана тук. Знаеш го.

Дейвид поклати глава, мъчеше се да намери нови аргументи.

Патрик ги гледаше. Очевидно разбираше, че между тях има нещо неизказано.

— Никъде няма да съм в безопасност, включително и в това помещение, докато не спрем това, което се случва. Освен това ви трябва. Децата не ви познават.

Беше права и Дейвид го знаеше. Но мисълта Кейт да тръгне с тях и да се изложи на опасност беше непоносима.

— Дейвид, трябва да дойда. Зная от какво се боиш. — Кейт го гледаше настойчиво. — Каквото станало — станало. Наистина трябва да дойда.

Дейвид бавно кимна. Страхът не го бе напуснал, но сега бе различен. Мисълта, че тя е приела риска, че вярва в него и е готова да тръгне като негов партньор, променяше всичко.

Пристъпи към нея и ѝ подаде пистолета.

— Шансът люгерът да засече, е по-малък. Зареден е. Просто се прицелваш и стреляш. Има осем патрона, повече от достатъчно. Стой зад нас.

Дориан вдигна ръка и даде знак на петимата войници зад него да спрат. Надзърна зад ъгъла. Двама мъртви войници от двете страни на вратата. Влизали ли бяха, или излизали? Дано да бяха излизали. Отново подаде глава. Още един труп, зад ъгъла — изглежда, беше тичал насам. Значи бяха излизали.

— Чисто е — каза той и хората и баща му излязоха в коридора и почнаха да оглеждат труповете.

Дориан се наведе към момчетата.

— Не им обръщайте внимание. — И ги поведе настрани от мъртъвците. — Те само се преструват на умрели. Това е друга игра. А сега е време за надпреварата. Помнете, трябва да тичате колкото се може по-бързо. Първият, който стигне края на тази зала, ще получи голяма награда!

Баща му се бе привел над стъкления панел до огромните двойни врати. Вратите се отместиха безшумно и Дориан тласна децата напред в мига, когато отекнаха първите изстрели. Двама от петимата войници паднаха. Дориан се хвърли да прикрие баща си, но беше закъснял. Един куршум улучи Конрад в ръката и той падна на пода.

Дориан го издърпа зад вратата под прикритието на останалите трима войници, разкъса ръкава му и огледа раната.

— Дитер, раната е съвсем повърхностна. Не губи време. Съсредоточи се върху по-важното. — Извади пистолета си и надникна през вратата. В същия миг няколко куршума одраскаха металната рамка над него.

Дориан го притисна към стената.

— Татко, излез по пътя, по който дойдох. Един от нас трябва да се измъкне. Аз ще те прикривам.

— Трябва да останем...

Дориан му помогна да се изправи.

— Аз ще се оправя с тях и ще те последвам. — Бутна го към отсрещната стена и изстреля цял пълнител през вратата.

Баща му бе прекосил безпрепятствено коридора. Дориан го бе спасил.

Облегна се на стената. На лицето му разцъфна усмивка.

— По-добре да заобиколим — каза Дейвид. — Не можем да минем през тях — не и без експлозиви.

— Коридорът трябва да се свързва с мястото, където влязохме в гробниците. Децата изтичаха натам. Да се опитаме да ги настигнем — предложи Патрик.

Дейвид се огледа, сякаш търсеше друг начин.

— Съгласен. Вие двамата вървете. Аз ще задържа Слоун и хората му.

— Дейвид, не! — възкликна Кейт.

— Няма друг начин, Кейт — отвърна той.

— Ами бомбите?

— Баща ти има план за това.

Кейт се обърна към Патрик.

— Имаш ли?

Той се поколеба за миг, после каза:

— Да, имам. Да вървим.

Кейт последва баща си през друг вход към гробниците и в този миг видяха децата да тичат пред тях.

— Ади! Суря! — извика Кейт.

Момчетата спряха толкова рязко, че едва не паднаха. Тя изтича при тях и погледна часовника на едната раница. 00:32:01. 00:32:00. 00:31:59.

— Как ще обезвредим...

— Довери ми се, Кейт. — Баща ѝ я задърпа за ръката.

Кейт чу автоматична стрелба от посоката, от която бяха дошли. Дейвид. Биеше се сам с противниците. Искаше да се върне при него, но... децата и бомбите. Баща ѝ отново я задърпа и тя го последва машинално.

Дейвид чу Кейт да вика децата, рискува и надзърна зад ъгъла. Дали нацистите също я бяха чули? Войниците при вратата се промъкваха към голямата зала. Не можеше да им позволи да стигнат до Кейт. Подаде се иззад ъгъла и натисна спусъка. Сухо изщракване. Автоматът бе празен. Захвърли го, взе автомата на убития войник и покоси двамата притичващи мъже. Остана само още един — плюс Дориан.

Последният войник надникна иззад ъгъла и Дейвид го повали с един откос право в лицето.

Сега вече оставаше само Дориан.

Някъде във вътрешността на гробниците се затръшна врата. Кейт, Патрик и децата бяха излезли. Трябваше да отстъпи назад и да ги последва. Надигна се, после спря, прикрит зад вратата. Сега бе моментът да се затича след тях. Но той продължи да стои неподвижно. Единайсети септември бе много отдавна. Вече я имаше Кейт. И хората от „Имари“, които бяха негови врагове. Не биваше да забравя и епидемията.

Къде ли беше Слоун? Някъде дълбоко в гробниците, спотаен, загледан към входа. Дейвид можеше да го изчака тук. Или... Тръсна глава, сякаш прогонваше някаква мисъл.

Отстъпи няколко крачки назад, вдигнал автомата пред себе си, и когато не се показва никой, се обърна и хукна по коридора.

Първите куршуми се забиха в гърба му, излязоха през гърдите му, запокитиха го към стената и той се свлече по лице. Следващият откос попадна в отпуснатото му тяло и отвори кървави кратери в краката му.

Стъпки. Нечия ръка го обръща по гръб.

Дейвид дръпна два пъти спусъка на пистолета. Куршумите минаха право през ухиленото лице на Дориан и изхвърлиха мозък и парченца от черепа от другата страна на главата, оцветявайки тавана в червено и сивкаво.

Огорчена усмивка разкриви устните на Дейвид, докато изпускаше последния си дъх.

Докато чакаше порталът да се отвори, Конрад закопча шлема за скафандъра. Металните врати се раздалечиха с нисък бумтеж и разкриха огромна ледена катедрала, доста наподобяваща тази, която бе прекосил преди близо три месеца — или седемдесет и пет години. Ако бе същата, значи на входа трябваше да виси Камбаната. Камбаната от другата страна на сградата не функционираше, когато Конрад бе влязъл — дори не трепна при преминаването на хората му под нея. Но после бяха активирали Камбаната отвътре — Конрад вече го знаеше.

Контролната система в сградата бе доста сложна и той и хората му се бяха помъчили да се справят с нея, както и с механизмите, отговарящи за процеса на хибернация. Само че се оказа, че това са системи за управление на метеорологичен спътник. Кейн всъщност бе свалил спътника някъде в Щатите — предполагаше, че в Ню Мексико. Каквото и да бе задействал, то бе стартирало поредица програми за предотвратяване на нашествие. Тези програми прекратиха достъпа им до системата и активираха Камбаната, изтребила неговите хора в подводницата.

Нито една от системите не се бе задействала оттогава.

Зачуди се дали вече не са демонтирали Камбаната отвън, или пък реактивацията на контролните системи означава, че е обезвредена. Имаше и друга възможност: може би Камбаната поразяваше само хора, опитващи се да влязат, а не да излязат.

Ако все още беше активирана, трябваше да се придвижва бързо, за да излезе час по-скоро от обсега ѝ.

Влезе предпазливо в дезинфекционната камера. Зрението му все още се адаптираше, но успя да различи някакъв венец от светлинки, като миниатюрни звезди, мъждукащи над снежна купчина, в която бе забит метален кош.

Имаше и нещо друго — втори метален кош, окачен на дебело въже. Да, това беше — пътят за бягство, дори Камбаната да бе активирана.

Пристъпи през портала.

Нисък мощен тътнеж разтърси помещението.
Имаше Камбана.
И тя се пробуждаше за живот.

Кейт най-последно успя да смъкне раницата на Ади. 00:01:53. Обърна се към Суря. Черната паста прояждаше презрамките и на неговата раница. Баща ѝ ги скъса, бутна момчето към нея и посочи втората от шестте врати.

— Бягай, Катрин! Аз ще се оправя тук.

— Как? — Тя не сваляше поглед от лицето му, чудеше се как смята да обезвреди бомбите. — Кажи ми.

Той въздъхна и кимна към вратата.

— Когато напуснали Гибралтар, атлантите настроили портала да действа като еднопосочен тунел за евакуация към този комплекс под Антарктида. Но системите тук бяха престанали да функционират и затова не можех да се върна. Ако не греша обаче, повторното активиране на системите ще позволява на *атланти* да се движат в обратна посока. Ти имаш атлантска ДНК. Прекара съзряването си в тръбите. Ще успееш. Но запомни нещо важно — когато стигнеш от другата страна, ще се озовеш в контролното помещение под Гибралтар. Не пипай нищо. Трябва да оставиш портала отворен, за да мога да те последвам. Налага се да затворя портала... завинаги. Тези бомби не може да избухнат тук, в Антарктида.

Кейт го гледаше неразбиращо.

— Когато стигнеш от другата страна, излез на повърхността и се отдалечи колкото се може по-бързо. Ще разполагаш с триста и шейсет минути — шест часа. Една минута тук е триста и шейсет минути там. Разбра ли ме? — Баща ѝ говореше твърдо, заповеднически.

По бузата на Кейт се търкулна сълза. Най-сетне го бе разбрала. Прегърна го за няколко дълги секунди, но когато понечи да се освободи, установи, че той я стиска здраво. Отново обгърна шията му с ръце.

— Катрин, допуснах много грешки. Опитвах се да защитя теб и майка ти...

Кейт го погледна в очите.

— Четох дневника, татко. Зная защо си направил всичко това.
Разбирам те и те обичам.

— Аз също те обичам, страшно много.

Равномерното туптене на Камбаната над Конрад набираше сила.

Зад лицевото стъкло на шлема му се появи изображение, нещо като умалена версия от картина, която нямаше нищо общо с околната обстановка. Сивокос мъж, седнал зад голямо дървено бюро в кабинет, с флага на „Имари“ зад него. На стената имаше карта на света, но беше различна, сякаш сбъркана. И лицето на мъжа... Конрад го познаваше.

— Малори! — извика Конрад. — Помогни ми...

— Разбира се, Конрад. В коша има спринцовка. Инжектирай си я.

Конрад се втурна напред, опитвайки се отчаяно да стигне до коша. Падна веднъж, после пак. Разбра, че не може да тича със скафандъра, и запълзя напред под оглушителния тътен на Камбаната.

— Какво има в спринцовката?

— Нещо, което разработваме. Трябва да побързаш, Конрад.

Конрад стигна коша и взе металната кутия със спринцовката.

— Малори, изкарай ме горе. Забрави проклетия научен експеримент.

— Не можем да поемаме този риск, Конрад. Трябва да се инжектираш. Това е единственият ти шанс.

Конрад погледна спринцовката. Бумтенето на Камбаната се усилваше. Нещо се стичаше по лицето му. Той зърна червеникаво отражение в стъклото на шлема. Колко ли време му оставаше? Смъкна решително предпазителя на иглата и я забодя в ръката си през скафандъра. Имаше чувството, че течността замръзва, докато нахлува във вените му.

— Готово! Сега ме вдигни.

— Не мога да го направя, Конрад.

Конрад усети, че ръцете му са влажни. Не беше пот. Камбаната продължаваше да бумти. Чувстваше се някак странно отпаднал.

— Какво направихте с мен?

Малори се облегна в креслото. Изглеждаше доволен.

— Помниш ли, че ме разходи из лагера, когато изучавахте Камбаната? Беше в началото на трийсетте, не помня точно кога, но си

спомням речта ти — какво каза на служителите, за да правят онези ужасни неща. Тогава се зачудих как ще го обясниш. Ти каза: „Това е ужасна работа, но тези хора дават живота си, за да може да разберем Камбаната и да запазим чистотата на човешката раса. Тяхната жертва е необходима. И ще бъде запомнена. Ще умрат малцина, за да се спаси болшинството“. — Поклати глава. — Тогава бях толкова впечатлен и възхитен от теб. Това беше преди да ме натикаш в тръбата за четирийсет години, преди да ми отнемеш живота. Бях ти верен. Твърде много години играх втора цигулка и виж как ми се отплати. Няма да ти дам втори шанс.

— Не можеш да ме убиеш! Аз съм имари. Те никога не биха подкрепили подобно действие. — Конрад падна на колене. Усещаше как Камбаната тупти в сърцето му, разкъсва плътта му отвътре.

— Конрад, ти не си имари. Ти си научен експеримент. Ти си жертва. — Малори прибра някакви документи и каза нещо встрани от екрана. Заслуша се за кратко и продължи: — Добри новини, Конрад. Получаваме данни от скафандъра. Праща ни точно това, което ни интересува. Имаме зародиш със задържана активация на Атлантския ген — всъщност това е детето на дъщерята на Патрик и Дитер. Каква ирония! Както и да е, проблемът е, че ни е нужен геном от същия генетичен резервоар, но преди активацията на А гена. Родител, в идеалния случай. Освен това ще трябва да проследим и подложим на изпитания този геном, докато Камбаната го атакува, за да разберем точно кои гени и епигенетични фактори са включени. Както си спомняш, демонтажът на Камбаната не е никак лесен, да не забравяме и проблема с енергийното хранене. — Малори махна небрежно с ръка. — Затова предпочетохме да оставим Камбаната активирана, да подготвим спринцовка с генно проследяващ серум и да почакаме да се появиш. Никога не ме е бивало в речите като теб, но затова пък умея да преценявам какво ще направят хората. А ти си толкова предсказуем, Конрад.

Конрад изплю кръв и падна по очи на леда.

— Предполагам, че това ще е нашето сбогуване, приятелю. Както казах, жертвата ти ще бъде запомнена. — Тъкмо когато Малори приключваше, в кабинета влезе запъхтян мъж. Малори го изслуша и на лицето му се изписа объркване. — Гибралтар? Кога?

Порталът се плъзна встрани. Беше точно както бе казал баща ѝ: контролно помещение с безброй стъклени пултове. Но имаше още нещо — пазач, облеган на стол и зачетен в списание.

При вида на Кейт и двете момчета пазачът се ококори и скочи на крака. Списанието с голата жена на корицата тупна на пода, мъжът сграбчи подпряния на стената автомат и го насочи към Кейт.

— Не мърдайте, доктор Уорнър! — Лицето му изглеждаше неумолимо. Той наведе уста към рамото си и каза: — Говори Милс, седма зала. Току-що се появиха — доктор Уорнър и момчетата. Пратете подкрепление.

След секунди се появиха още двама пазачи и бързо обискираха Кейт и децата. Първият извади пистолета от джоба ѝ и каза с хищна усмивка:

— Хайде, чакат ви.

Малори Крейг кръстосваше кабинета си в очакване на новини. Вдигна глава, когато влезе агентът на „Имари“.

— Получихме биометрични данни от скафандъра на Кейн. Доктор Чанг ги анализира, но каза, че ще му е нужно тялото.

— Чудесно, осигурете му го. Как се развиват събитията в Гибралтар?

— Задържаха доктор Уорнър и двете деца.

— Да се е появявал някой друг?

— Не.

Крейг седна на бюрото и започна да пише трескаво. Когато приключи, се изправи, пхна листа в плик и написа отгоре адреса.

— Изпратете това. Веднага.

— А доктор Уорнър?

Малори погледна през прозореца и се замисли. Дали Вейл и бащата на Кейт бяха загинали в гробниците?

— Доведете я. Трябва да я разпитаме.

Докато ги водеха по дългите коридори, Кейт държеше децата за ръце.

— Спрете — чу се зад тях познат глас.

Беше Мартин Грей, придружен от двама пазачи. Носеха униформи с флагче, каквото Кейт не бе виждала. Под него имаше две главни букви в квадратче — [II].

— Аз ще я поема — заяви Мартин Грей.

— Не е разрешено, сър. По заповед на председателя Крейг. — Мъжът, произнесъл тези думи, пристъпи напред и застана между Мартин и Кейт.

Кейт едва не ахна, когато видя как изглежда Мартин. Косата му бе разчорлена, не се бе бръснал сигурно от седмици. Вероятно и не се бе къпал от седмици. Ала чорлавата му коса и четинестата брада контрастираха рязко с мекия му ясен глас.

— Разбирам. Изпълнявате заповеди, капитане. Все пак искам да погледна децата преди да ги отведете. — Мъжът не успя да отговори, защото Мартин вече бе клекнал пред момчетата. Прегърна ги, притисна ги към себе си и закри очите и ушите им в мига, когато зад него блеснаха дула и коридорът се изпълни с гърмежи.

Тримата войници, които пазеха Кейт, рухнаха на пода. Мартин вдигна момчетата и забърза по коридора.

Кейт се затича след него.

— Мартин, трябва да се измъкнем оттук! Възможно най-бързо!

— Естествено, Кейт — отвърна Мартин. После спря. — Чакай, защо възможно най-бързо?

— След по-малко от два часа тук ще избухне атомен взрив.

Мартин се обърна към войниците и нареди:

— В подводницата.

Забързаха по коридорите и стигнаха до овално помещение, изработено от метал, различен от този на атлантската сграда. Тази част от комплекса бе нова. Дело на хората.

В средата на помещението имаше широка тръба с висяща от нея метална стълба.

— Мартин, какво става? Какво се е случило с теб?

— Вече почти два месеца се крия тук и чакам да се появите с баща ти. Ще говорим в подводницата. Влизай. Крейг вероятно вече идва насам.

Патрик прекрачи портала и се озова в контролната зала. В помещението имаше петима-шестима охранители, а зад тях, в дъното, мярна познато лице. За пръв път наистина се зарадва, че вижда човека, който го бе развел из тунелите преди близо сто години.

Човекът, който бе променил съдбата му. Човекът, който би могъл да остави „Имари“ да изчезне при пробуждането си през 1978, но вместо това бе възстановил наново тази чудовищна организация.

В главата му отекнаха думите на Малори Крейг, казани много отдавна. Повикването. Клопката. „Патрик. Имаше инцидент...“

Крейг кимна на човека с бяла престилка, който държеше спринцовка, и каза:

— Вземете проба.

Патрик вдигна пистолета, насочи го към лаборанта и той застина на място. Патрик се подсмихна.

— Малори. Значи е истина. Кротките ще наследят Земята.

Лицето на Крейг се изкриви.

— Не съм чак толкова кротък, колкото си мислиш.

— А можеш ли да оцелееш при ядрен взрив? А при два?

Качиха се по стълбата в тръбата в подводницата и скоро тя изплува във водите на Гибралтарския залив и пое на запад.

Кейт и Мартин се качиха на площадката. Духаше студен вятър — по-режеш от вчерашния. Колко ли време бе прекарала в гробниците? Имаше и други промени — Гибралтар тънеше в мрак.

— Защо няма светлини в Гибралтар?

Мартин се обърна и я погледна.

— Евакуация.

— Защо?

— Това е протекторат на „Имари“.

— Протекторат?

— Кейт, нямаше те два месеца. Светът се промени. И не към добро.

Кейт продължи да се оглежда. Не само Гибралтар бе потънал в тъмнина, но и Северна Африка. Всички мъждукащи светлини, които бе гледала от балкона, когато Дейвид я улови...

Най-сетне зърна някакви светлинки по африканското крайбрежие.

— Северна Африка също е тъмна. Освен това там. — И посочи.
— Това е чумен шлеп.

— Чумен шлеп?

— Атлантската чума — отвърна Мартин и въздъхна. — Ще стигнем и до това. — Мартин се облегна на перилата и се загледа към Гибралтар. — Надявах се да се срещна отново с баща ти. Но това... Това е един край, който той би харесал. — И продължи преди Кейт да успее да отвърне: — Баща ти бе човек, склонен към самообвинения. Обвиняваше се за смъртта на майка ти. И за това, че е отвел „Имари“ в града на атлантите. Една смърт, за да спаси живота ти, да спаси атлантите и да не допусне „Имари“ до портала, който е открил... да ги задържи извън атлантските комплекси... това би му допаднало. Искаше да умре в Гибралтар. Майка ти почина тук.

Сякаш по команда над водата се вдигна грамаден гейзер, озарен от подводни светкавици, и небето над тях се разтърси от нисък тътен.

Мартин я прегърна.

— Трябва да слезем долу. Вълната скоро ще стигне дотук. Ще се потопим.

Кейт се огледа за последен път. Зад облака пара видя Гибралтарската скала да се срива — но не цялата. Една последна канара все още се държеше, щръкнала над бушуващите вълни.

Лабораторният техник влезе в кабинета на доктор Чанг.

— Сър, не получаваме никакви данни от Гибралтар.

— Взривът ли ги е прекъснал?

— Не. Въобще не е имало излъчване. Не са успели да вземат проби от Пиърс. Но имаме нов пробив. Крейг е оставил писмо. Не е позволил на Пиърс да погребее Хелена Бартън със съвсем конкретна цел — всъщност Крейг е запазил тялото ѝ в метален ковчег, в случай че някой ден му потрябва. Намира се в Сан...

— Взехте ли проба?

Техникът кимна.

— В момента я прекарваме през симулация със зародиша и данните от Кейн. Не сме сигурни дали ще се получи, тъй като...

Чанг хвърли таблета на масата.

— Кога най-рано ще знаем?

— Може би... — Телефонът на техника иззвъня и той го погледна. — Всъщност вече имаме резултат. — И добави развълнувано: — Открихме Атлантския ген!

ЕПИЛОГ

Дейвид отвори очи. Виждаше размазано. През бяла мъгла. И стъклена извивка. Беше в тръба. Очите му постепенно привикнаха, сякаш се събуждаше от дълбок сън. Вече можеше да различи и тялото си. Беше съвсем гол. Кожата му беше гладка — твърде гладка. Раните на рамото и крака бяха изчезнали. Както и старите белези от изгаряне и травми, получени преди много години, когато една висока сграда бе рухнала върху него.

Бялата мъгла се разсейваше бързо и той погледна през стъклото. Вляво светлината озаряваше просторна зала. Светлината идваше откъм коридора... там, където Дориан го бе застигнал и прострелял. А после Дейвид го бе убил. Завъртя глава. Ето го. Безжизненото му тяло лежеше в локва кръв. Върху него бе проснато още едно тяло.

Дейвид отмести поглед от тази сцена. Вдясно, докдето му стигаше погледът, виждаше само тръби. Всичките в режим на сън.

Освен неговата.

Имаше и още нещо.

Още две очи, които се взираха в далечината. Точно срещу него. Опита се да се наведе към стъклото и да ги разгледа по-добре, но не можеше да помръдне. Зачака. Мъглата се разсея напълно и той видя лицето на човека в отсрещната тръба.

Лицето на Дориан Слоун.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Здравейте и ви благодаря за четенето. „Атлантският ген“ е моят първи роман и се надявам, че ви е харесал. Тази книга е продукт на много обич и чудесна възможност да натрупам опит. Отне ми две години и пътешествието, което измина, за да достигне до ръцете ви, би запълнило още 500 страници.

За мен най-важното откритие в този процес бе колко значими сте вие, читателите. Бих имал голяма полза от вашите писма и съвети, от мненията ви, и затова ще ви окуража да ми пишете на ag@agriddle.com. Мъдростта, снизходителността и милите думи, които получих от много от вас, промениха до неузнаваемост посоката на моята писателска кариера.

Докато седя и пиша тези редове, десет месеца след публикацията на „Атлантският ген“, романът ми натрупа над шест хиляди рецензии в Амазон. Тези рецензии ме изведоха на картата. Аз съм млад неизвестен автор, а също и независим. Без вашите мнения може би никога нямаше да откриете моята творба. Не ви моля да напишете рецензия за „Атлантският ген“. Мисля, че вече са достатъчно. Молбата ми е друга: следващия път, когато прочетете книга от неизвестен автор, който няма много рецензии, напишете една от вас. Тази рецензия може да промени нечий живот.

И така, какво ще се случи нататък с Кейт Уорнър, Дейвид Вейл и Дориан Слоун?

„Атлантската чума“ вече е на пазара!

Благодаря ви отново.

Джери

БЛАГОДАРНОСТИ

Откъде да започна?

От дома, разбира се. На Ана, за всичко. Особено задето прочете първата ми чернова и направи някои безценни забележки. Още повече задето живя с мен през тези две години, докато аз се питах дали не копая пресъхнал кладенец. Обичам те.

Предполагам, че всеки млад човек, който пише роман, дължи огромна благодарност на майка си, но за мен това важи много повече. Аз съм ужасен късметлия да имам родители, които винаги са ме подкрепяли, и майка, отдала двайсет години от живота си да преподава английски на осмокласници — сега вече и изкуство — в прогимназията „Крест“ в Шелби, Северна Каролина. Благодаря, мамо, задето прочете ръкописа, извърши невероятна редакторска работа и задето винаги си вярвала в своите деца, и във, и извън класната стая.

Списъкът на хората, на които искам да благодаря, може да става само по-дълъг и рискувам да пропусна някого. Тъй като не бих искал това да се случи, изказвам своите благодарности на всички, които имат пръст в моята работа и ми помогнаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.